

Xuyên Qua Làm Tình Nhân Của Hoàng Đế

Contents

Xuyên Qua Làm Tình Nhân Của Hoàng Đế	3
1. Chương 1: Xuyên Qua Trong Phòng Tắm	4
2. Chương 2: Ngộ Nhận Thích Khách	5
3. Chương 3: Hào Kiệt Trong Ngục	7
4. Chương 4: Tỷ Muội Tương Tàn	9
5. Chương 5: Tra Khảo Mỹ Nhân Trong Thiên Lao	10
6. Chương 6: Mất Đi Sinh Mạng Trên Long Sàn	11
7. Chương 7: Ban Ân Lớn Lao	13
8. Chương 8: Linh Phi Gây Khó Dễ	14
9. Chương 9: Dễ Dàng Hoàn Thành Nhiệm Vụ	16
10. Chương 10: Cuộc Chiến Miệng Lưỡi	17
11. Chương 11: Trúc Vô Tâm	18
12. Chương 12: Vết Thương Chí Mạng	20
13. Chương 13: Ngủ Đêm Ngự Thư Phòng	22
14. Chương 14: Ngủ Lại Thanh Hà Uyển	24
15. Chương 15: Vô Ý Hối	25
16. Chương 16: Tắm	27
17. Chương 17: Ban Tên Cho	28
18. Chương 18: Tiếng Đàn Du Du (xinh Đẹp Thần Thoại)	30
19. Chương 19: Bại Lộ Nhược Điểm	32
20. Chương 20	34
21. Chương 21: Ngắm Sen	35
22. Chương 22: Thừa Tướng Giải Thích	37
23. Chương 23	38
24. Chương 24: Không Khí Trong Cung	40
25. Chương 25: Trừng Phạt	41
26. Chương 26: Nói Xương	42
27. Chương 27: Nhiệm Vụ	43
28. Chương 28: Tung Ca	45
29. Chương 29: Choáng Váng	47
30. Chương 30: Ôn Nhu Hoàng Đế	49
31. Chương 31: Thị Nữ Ngủ Gật	50
32. Chương 32: Bàn Về Việc Đuổi Khách 1	51
33. Chương 33: Bàn Về Việc Đuổi Khách 2	53
34. Chương 34: Tự Minh Xuống Bếp	54
35. Chương 35: Lăn Dầu Làm Mẹ	56
36. Chương 36: Lòng Người Thật Đáng Sợ	57
37. Chương 37: Sức Mạnh Của Nụ Cười	59
38. Chương 38: Thoát Ly	60
39. Chương 39: Mỹ Nữ Phương Xa	61
40. Chương 40: Nhất Hàng Bí Ẩn	63

41. Chương 41: Tin	64
42. Chương 42: Một Khúc Vọng Lượng	65
43. Chương 43: Định Lực Kinh Người	67
44. Chương 44: Chân Thành Tổ Tình	69
45. Chương 45: Cự Tuyệt	71
46. Chương 46: Lấy Lòng	72
47. Chương 47: Đã Có Người Trong Lòng	74
48. Chương 48: Cô Gái Trong Tin Đồn	75
49. Chương 49: Vũ Điệu Trong Đêm	77
50. Chương 50: Trái Dứa Kỳ Lạ	78
51. Chương 51: Piano	79
52. Chương 52: Xứng Khúc (phối Nhạc)	81
53. Chương 53: Lễ Vật Trần Quý	83
54. Chương 54: Khiển Trách	84
55. Chương 55: Giải Đề	85
56. Chương 56: Sẩy Thai Lần Nữa	86
57. Chương 57: Yên Lặng Chờ Đợi	87
58. Chương 58	88
59. Chương 59: Biến Mất	89
60. Chương 60: Tất Cả Đều Xa Lạ	91
61. Chương 61: Ôn Nhu Bị Chối Bỏ	92
62. Chương 62: Không Thể Đối Mặt Với Sự Thật	93
63. Chương 63: Tiếp Tục Khiêu Khích Sĩ Diện	94
64. Chương 64: Xin Tha Cho Kẻ Khác	95
65. Chương 65: Tài Nấu Nướng	96
66. Chương 66: Tranh Giành	97
67. Chương 67: Phong Kín Trái Tim	98
68. Chương 68: Báo Đáp	100
69. Chương 69: Ca Khúc Lạ	101
70. Chương 70: Cô Gái Đa Tài	105
71. Chương 71: Nhất Hàng Ca Ca	106
72. Chương 72: Tự Minh Đa Tình	107
73. Chương 73: Người Đẹp Nổi Giận	108
74. Chương 74: Tranh Luận	109
75. Chương 75: Vô Tình Thấy Được Hoa Anh Đào	111
76. Chương 76: Nam Tử Như Mộng Áo	112
77. Chương 77: Chiêu Đãi Của Nhà Pérez	113
78. Chương 78: Nghi Vấn Cha Được Hồi Đáp	114
79. Chương 79: Mệt Mỏi	115
80. Chương 80: Nụ Hôn Đó...	116
81. Chương 81: Tiếng Kêu	117
82. Chương 82: Cảm Động	118
83. Chương 83: Quà Tặng	120
84. Chương 84: Lời Hứa Của Ta	121
85. Chương 85: Nhớ Lại 1	122
86. Chương 86: Nhớ Lại 2	123
87. Chương 87: Đoán Một Chút!	124
88. Chương 88: Hành Trình Một Ngày Trên Xe Ngựa	125
89. Chương 89: Sáng Tổ Mục Đích	126
90. Chương 90: Ngăn Lại Một Chướng	127
91. Chương 91: Chấm Hết	128
92. Chương 92: Nhân Quả	129
93. Chương 93: Tâm Khóa	130
94. Chương 94: Nghi Ngờ Của Thuộc Hạ	131

95. Chương 95: Hối Hận	132
96. Chương 96: Hoả Khí Ngất Trời	133
97. Chương 97: Cơ Hội Thay Thế	134
98. Chương 98: Tranh Thủ Tình Cảm	135
99. Chương 99: Vì Yêu	137
100. Chương 100: Hạnh Phúc Trước Mắt	137
101. Chương 101: Yêu Tối Cùng	139
102. Chương 102: Xem Nhẹ	140
103. Chương 103: Trong Lòng Thê Lương	141
104. Chương 104: Dự Tiệc	142
105. Chương 105: Thái Hậu Nhiệt Tình Trong Trí Nhớ	143
106. Chương 106: Vô Tình Tổn Thương	144
107. Chương 107: Vô Tình Uy Hiếp	145
108. Chương 108: Nội Tâm Sợ hãi	146
109. Chương 109: Kẻ Thù Chung	147
110. Chương 110: Tài Nữ Quyên Lời	148
111. Chương 111: Duy Nhất Trong Mắt	149
112. Chương 112: Sóng Gió	150
113. Chương 113: Yêu Cung	151
114. Chương 114: Yêu Dung Thứ	152
115. Chương 115: Tình Cảm Nguy Hiểm	153
116. Chương 116: Lại Nâng Hà	154
117. Chương 117: Thảm Hà 1	155
118. Chương 118: Chưa Trưởng Thành	156
119. Chương 119: Tâm Linh Thước	157
120. Chương 120: Trong Cung Cẩm Kỳ	159
121. Chương 121: Tư Tưởng Khác Thường	160
122. Chương 122: Mộng Phàm Lo Lắng	161
123. Chương 123: Tình Yêu Thế Tục 1	162
124. Chương 124: Tình Yêu Thế Tục 2	163
125. Chương 125: Tình Yêu Thế Tục 3	164
126. Chương 126: Tình Yêu Thế Tục 4	165
127. Chương 127: Tình Yêu Thế Tục 5	166
128. Chương 128: Tình Yêu Thế Tục 6	167
129. Chương 129: Tình Yêu Thế Tục 7	168
130. Chương 130: Hậu Cung 1	169
131. Chương 131: Hậu Cung 2	170
132. Chương 132: Hậu Cung 3	171
133. Chương 133: Hậu Cung 4	172
134. Chương 134: Hậu Cung 5	173
135. Chương 135: Độc Chiếm 1	175
136. Chương 136: Độc Chiếm 2	176
137. Chương 137: Đâm Thẳng Qua Tim	177
138. Chương 138: Kết Thúc	178
139. Chương 139: Ngoại Truyện	179

Xuyên Qua Làm Tình Nhân Của Hoàng Đế

Giới thiệu

Thiên Nhất Thuần được sinh ra trong một gia đình có gia thế, cuộc đời của nàng luôn gặp nhiều may mắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-lam-tinh-nhan-cua-hoang-de>

1. Chương 1: Xuyên Qua Trong Phòng Tắm

Vườn hoa xinh đẹp bên trong biệt thự nhìn như rất hòa hợp, phía trong cũng đang tiến hành cuộc đấu tranh.

- “Ta nói, con gái à. Con cũng đã trưởng thành rồi, khi nào thì cha mới có thể hướng mẹ con mà giao phó nửa đời sau đây?” – Baba tổng giám đốc bắt đầu cầu nhàu.

- “Được! được! Có chuyện gì thì trực tiếp nói” – Thiên Nhất Thuần không nhẫn nại nói, câu nói này của baba cũng đã nói với cô nhiều năm.

- “Tối nay, ăn mặc đẹp một chút, ở nhà ăn tối.” – Baba tổng giám đốc vừa nghe cô đáp ứng, vội vàng nói.

- “Lại là những việc này” – Thiên Nhất Thuần nhìn baba bất mãn, ca thán.

- “A! Bạn già a.....!” – Baba lại bắt đầu giả bộ khóc thút thít, tưởng nhớ lão bà sớm đã mất nhiều năm a.

- “Tốt! Tốt! Ngừng! Ok, con đáp ứng.” – Thiên Nhất Thuần nhúc nhích đầu kêu lên.

- “Đúng là con gái ngoan, ba không quấy rầy con ăn diện.” – Ba cô ngay lập tức tránh đi.

- “A” – Thiên Nhất Thuần bất đắc dĩ thở dài, Cô sợ nhất chính là baba lăm nhăm, cầu nhàu về mẹ.

Cô hiểu rõ baba, ông thật không dễ dàng. Khi mẹ mất, một mình ba nuôi cô lớn lên, lại gấp gáp cho cô xem mắt với 30 người, nhưng vẫn không tìm một nửa thích hợp cho mình. Mấy năm gần đây, vì muốn sắp xếp cho cô xem mắt, mỗi lần ba đều dùng chiêu này.

Nếu đã đáp ứng, cô cũng nên chừa mặt mũi cho ba nha. Thời gian bây giờ vẫn còn sớm, tối hôm qua cô một đêm không ngủ. Bây giờ đi tắm sau đó ngủ bù.

Đi vào buồng tắm, hơi nước tràn ngập, hương thơm lượn lờ, ngâm mình trong nước ấm, cô thoải mái, từ từ ngủ thiếp đi.

- “Nhất Thuần, tỉnh”- Di Lưu nhẹ nhàng vỗ vào mặt Nhất Thuần. Trước đây từ khi Nhất Thuần còn nhỏ, mất đi mẹ, di đã tới rồi. Đã hai mươi mấy năm rồi, di Lưu đối với cô rất tốt, giống như đang che chở cho một đứa trẻ. Nhất Thuần có thể cảm nhận được tình yêu thương mà di dành cho cô. Di Lưu chưa có con liền bị chồng vứt bỏ, khiến cho di vào thành phố để làm thuê và bị quản gia mang về. Cho tới bây giờ, di giống như là người một nhà vậy. Vì vậy, chỉ có di mới gọi cô là Nhất Thuần, còn những người làm khác đều gọi cô là tiểu thư a.

- “Di Lưu, con mệt quá!” – Chỉ có khi ở trước mặt Di Lưu, Nhất Thuần mới thể hiện ra bản tính trẻ con của cô.

- “ Con nha, thật hết cách với con , khách cũng đã đến rồi, còn không mau dậy, ba con sẽ dẫn khách tới phòng con nha.” – Dì Lưu lắc đầu, không có biện pháp liền bịa chuyện.

- “ A! Ba” – Thiên Nhất Thuần từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ này.

- “ Ha ha, dì Lưu giúp tiểu công chúa của chúng ta chuẩn bị một chút a.” – Dì Lưu nhìn vẻ mặt của cô cười nói. Đối với dì Nhất Thuần cũng giống như một đứa bé. Ở bên ngoài, ai cũng nói cô là một nữ nhân tài trí hơn người , lại rất lạnh lùng nha.

- “ Dì Lưu đi đi, con có thể tự làm được mà.”- Gương mặt Nhất Thuần khẳng định, kiên quyết nói. Trước kia luôn là dì giúp cô sửa sang, chuẩn bị. Bây giờ, dì cũng đã gần 50 tuổi, cô sợ dì sẽ mệt mỏi liền không để dì giúp cô.

- “ Được rồi! “ – Dì Lưu sờ sờ gương mặt cô, đóng cửa lại rồi đi ra ngoài.

- “ A!” – Thiên Nhất Thuần thở phào nhẹ nhõm, từ trong phòng tắm đi ra, đến sát vách tường, cầm quần áo lên.

- “ Á! Động đất” - Lúc này bức tường bên trong phòng cũng lắc lư, sàn nhà lên xuống bất định, Nhất Thuần lớn tiếng la to.

Lúc này, bên trong hoàng cung vang lên tiếng cười nói, đèn đuốc sáng trưng.

Long Tiêu lên ngôi hoàng đế đã ba năm, hôm nay chính là ngày đại tuyển tú nữ ba năm một lần, những mỹ nhân bị chọn trúng đều rất kích động và thích thú. Buổi tối, các nàng trang điểm dày đặc, khiến cho mình trở nên xinh đẹp, chờ đợi hoàng thượng triệu hồi.

Thiên Nhất Thuần cảm thấy mọi chuyện đều không sao, chính là hù dọa một phen, nàng cũng không muốn chết sớm nha.

Vừa định mở mắt ra nhìn, kết quả lại bị một tiếng thét chói tai thiếu chút nữa làm cho cô rách cả màng nhĩ. Cô vội vàng bịt lỗ tai lại.

- “ A.....”- Long Tiêu cùng hai vị mỹ nữ đang ở trên long sán đùa giỡn, chợt nghe “ Ba “ một tiếng, bên trong phòng xuất hiện một mỹ nhân. Nàng có một làn da trắng nõn, gương mặt trong trắng lộ hồng, đôi môi đầy đặn , đỏ mọng, hàng lông mày hoàn chỉnh, một mái tóc vàng nhạt khiến cho cả người càng thêm quyến rũ. Trên giường, hai mỹ nữ vẫn cho là thích khách, liền thét chói tai không ngừng.

- “ Đây là chuyện gì? Dù chuyện gì cũng phải để cho mình mặc quần áo xong đã chứ, thật là mất hết mặt mũi.” Thiên Nhất Thuần chờ cho hai vị mỹ nữ kia không thét nữa, liền mở mắt to nhìn một chút, không khỏi tức giận.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, tất cả khiến cho cô sửng sốt tại chỗ. Nhưng rất nhanh cô đã phục hồi lại tinh thần. Nhìn trên giường có ba người ăn mặc không chỉnh tề , xung quanh bốn phía cũng không có quần áo để mặc. Bống khăn trải giường màu vàng chói, liền tiến lên phía trước.

- “ A”- Hai vị mỹ nữ thấy cô tiến đến liền sợ hãi, ôm nhau lui về phía sau.

- “ Cho tôi mượn cái khăn trải giường này dùng tạm a. “- Thiên Nhất Thuần đi đến đầu giường, nhìn ba người trên giường rồi nói, đồng thời dùng sức kéo khăn từ dưới ba người họ kéo ra, bằng tốc độ nhanh nhất quấn quanh thân hình đang trần truồng của cô. Lúc này liền thở phào, đối với ba người trên giường nói:

- “ Làm phiền! Các người cứ tiếp tục.”

2. Chương 2: Ngộ Nhận Thích Khách

“Cho tôi mượn cái khăn trải giường này dùng tạm a. “ - Thiên Nhất Thuần đi đến đầu giường, nhìn ba người trên giường rồi nói, đồng thời dùng sức kéo khăn từ dưới ba người họ kéo ra, bằng tốc độ nhanh

nhất quần quanh thân hình đang trần truồng của cô. Lúc này liền thở phào, đối với ba người trên giường nói: “Làm phiền! Các người cứ tiếp tục.”

- “Cái gì?” - Nghe được câu này, trong lòng Long Tiêu giận dữ. Lúc nhìn thấy nàng, căn bản không lo lắng nàng là thích khách, với võ công của nàng không cách nào có thể làm tổn hại đến hắn. Hắn nghĩ rằng, có lẽ nàng là tú nữ mới đến, gan to muốn làm cho hắn để ý tới! Nhưng các động tác cùng thái độ của nàng thật khiến cho hắn mê muội. Bình thường, nữ nhân khi bị nam nhân nhìn thấy toàn bộ thân thể trần trụi của mình, nhất định đều sẽ thất kinh, sợ hãi.

- “Có thích khách.” - Lúc này mỹ nhân trên giường lớn tiếng gào thét, thanh âm bây giờ còn tăng gấp đôi so với lúc này.

Chỉ hai giây sau, toàn bộ quân lính hộ vệ chạy ào vào phòng của hoàng thượng.

- “Thỉnh hoàng thượng thứ tội, vi thần cứu giá chậm trễ.” - Một lãnh tướng trẻ tuổi, khoảng hai mươi mấy tuổi quỳ rạp trên đất.

- “Tha cho người vô tội, đứng lên đi.”

Long Tiêu lạnh nhạt nói, tựa như đang rất tức giận. Trên giường, hai vị mỹ nhân cũng gấp gấp đem chăn che kín thân thể của mình.

- “Tạ ơn hoàng thượng.” - Sau đó đứng lên nhìn về phía Thiên Nhất Thuần.

- “KHông nhầm chứ, các người diễn cũng quá nhập tâm đi.”

Thiên Nhất Thuần nhìn thấy bọn họ mặc đồ cổ trang, liền cảm thấy buồn cười.

“Bắt lại”

Lãnh tướng kia đi đến trước mặt nàng nói, binh lính xung quanh nhanh chóng vây quanh Nhất Thuần, đồng thời dùng kiếm hướng về phía nàng, càng ngày càng gần. Nhất Thuần cũng không có phản kháng, liền bị bọn họ thuận lợi bắt lại.

“Các người tại sao muốn bắt ta, tự mình giam giữ người khác là phạm pháp.” - Nhất Thuần nhìn thấy tình huống nghiêm trọng, liền muốn dùng luật pháp để ngăn chặn đám người kia.

“Tự mình giam giữ?” - Lãnh tướng buồn cười, nhắc lại câu nói của Nhất Thuần.

“Muốn bắt cũng phải cho ta một lí do chứ?” - Nhất Thuần bình tĩnh tra hỏi.

“Ha ha, thích khách bị bắt, còn cần lí do sao?” - Tướng lãnh cười nói, cảm thấy những lời của nàng thật vô căn cứ.

“Người dựa vào cái gì nói ta là thích khách?” - Nhất Thuần nhíu mày hỏi, trong lòng cũng đang suy nghĩ địa phương nào, Trung Quốc cũng không có người địa phương nha?

“Giữa đêm giữa hôm xông vào hoàng cung, quấy nhiễu hoàng thượng, tội không thể tha.” - Tướng lãnh nói lên từng cái tội trạng của nàng.

“Hoàng cung?” - Nhất Thuần trong lòng có một dấu chấm hỏi, không phải là nàng đang ở nhà tắm rửa sao? Thế nào lại đi đến hoàng cung, đây rốt cuộc là đâu? Là cô đang nằm mơ hay là những người này nằm mơ.

“Ít lâu nữa, dẫn đi.” - Tướng lãnh ra lệnh, binh lính liền đem nàng kéo ra ngoài.

“Lưu Lâm.” - Long Tiêu gọi tướng lãnh.

“Hoàng thượng” - Tướng lãnh đi đến trước mặt hắn, chắp tay cung kính.

“Nàng! Ta sẽ tự mình tra hỏi.” - Hắn âm thầm nói.

“Tuân mệnh, vi thần xin cáo lui.” - Tướng lãnh lui xuống.

Thiên lao Ân quốc.

Nơi này là nơi giam giữ tội nhân của Ân quốc, có đầy đủ dụng cụ hành hình treo ở góc phòng, mặt đất trải qua suốt năm tháng đã nhuộm thành màu đỏ. Mùi hôi thối xông vào mũi, khiến cho người ta phải buồn nôn.

“Có khai hay không? “- Binh lính vung cánh tay, roi da trước hết quất vào người Nhất Thuần.

“—————“ Nhất Thuần cắn răng , toàn thân ướt đầm mồ hôi, màu tươi nhiễm đỏ ra ga giường vàng chói. Nàng căn bản không biết mình phải khai cái gì?

“ Miệng thật chặt. Không hề kêu một tiếng.” – binh lính đối với người khác nói, cũng không có ngừng động tác lại.

“ Ba, ba , ba” –Thanh âm roi da từ trong phòng giam vang ra.

Thân thể của nàng run rẩy, bị trúng một roi trước, còn không kịp nhận thức chết giống như cái loại đau đớn này, lại nghênh đón thêm một roi, cứ như vậy một roi rồi một roi. Nàng đau nhức đến cực điểm, nàng cảm thấy thân thể dường như không phải của mình nữa.

“ Đại nhân, nữ nhân thích khách ngất đi rồi.” – Binh lính rút cuộc ngừng tay, đối với nam nhân phía sau.

“ Dùng nước muối.”- Nam nhân này nói, có thể là đã trải qua nhiều tình huống như vậy rồi nên mới có thể bình tĩnh như vậy.

“ Phải” – Hắn liền đem thùng nước xối từ đầu xuống chân nàng, binh lính đem thùng gỗ vớt xuống., nắm lấy mái tóc, muốn xem phản ứng của nàng.

Từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ phải chịu khổ, không ai dám đụng đến một đầu ngón tay của nàng. Nhưng bây giờ lại bị người ta đánh cho trở thành thế này, thân thể nàng đau nhức vượt quá sức tưởng tượng, căn bản không còn sức để lên tiếng. Một thùng nước muối đối với nàng cũng không có tác dụng gì.

“ Đại nhân, nàng vẫn không có một chút phản ứng gì cả.” – binh lính đó lần thứ hai đi đến bấm vào.

“ Kéo xuống đi.” – Nam tử phát tay một cái, đi ra ngoài.

Hai người đem nàng từ trên giá kéo xuống, đem nàng đến một phòng giam khác rồi ném vào.

3. Chương 3: Hào Kiệt Trong Ngục

Hai người đem nàng từ trên giá kéo xuống, đưa nàng vào một phòng giam khác.

“ Đi vào”- Chợt bị vớt xuống đất, khắp nơi toàn là cỏ dại, mặt đất ẩm ướt bốc ra mùi nấm mốc. Lúc này, Nhất Thuần vẫn còn cảm nhận được những thứ này, nàng không có xấu, chỉ là sống không bằng chết, chỉ bằng giả vờ a.

“ Lại là một phi tử của hoàng đế! Hừ! “ – Bên trong, một cô gái đầu tóc rối bời, nhìn quần áo không chỉnh tề của Nhất Thuần , khinh thường nói.

“ Phi tử” – Nhất Thuần nhíu mày, nói lại lời của cô ta.

“ Chẳng lẽ không phải? Bất quá thật là bội phục ngươi, nơi này không có một nam nhân nào có nhiều khí lực như ngươi.” – Nàng kia nghe thấy lời của Nhất Thuần, liền ngạc nhiên.Bình thường khi bước vào thiên lao, bị tra khảo bằng hình pháp, nàng ta vẫn có thể duy trì được đến bây giờ , thật không dễ dàng. Càng bội phục thêm là, nàng ta bị hành hình nửa giờ, mà cũng không nói ra một lời nào cả.

“Vốn là không phải, có thể nói cho ta biết đây là địa phương nào không?” – Tuy thân thể Nhất Thuần không nhức nhích được, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, nghĩ đến trước hết nên hỏi nơi này là ở đâu. Nàng không thể tự nhiên bị người ta đánh được, mà còn lại đánh thảm như vậy.

“Mình ở trong Thiên lao cũng không biết đây là địa phương nào? Buồn cười, vậy bọn họ tại sao lại đem người bắt đến?” - Nàng kia liếc mắt nhìn tấm khăn trên người Nhất Thuần nói.

“Bọn họ nói ta là thích khách.” - Nhất Thuần nói thật

“Người cũng đến để ám sát tên cầu hoàng đế.” - cô gái kia hưng phấn hỏi, người xung quanh cũng cũng cảm thấy hứng thú mà tiến gần đến đây.

“Không phải. Có thể nói cho ta biết đây là ở đâu không? Là thời đại nào?” - Nhất Thuần đối với những việc ám sát kia không có hứng thú, chỉ muốn biết đây là đâu để nhanh chóng trở về nhà. Nàng một chút cũng không muốn ở lại. KHắp nơi ở đây đều là cỏ dại, những người ở đây đều bẩn thỉu, đầu tóc rối bời, nhìn không rõ mặt mũi. (Thật ra thì bây giờ nàng cũng không sạch sẽ.) . Tinh thần nàng cũng có chút không bình thường, bởi vì những người ở đây đều mặc đồ cổ trang, mặc dù rách, trên y phục đều có vết roi da. Nhưng lại không giống với những vụ án bị xã hội đen bắt cóc.

“Người không biết đây là thời đại nào? Ha ha ha! Ai cũng nói Chu Nguyệt ta mơ hồ, không nghĩ tới còn có người lơ mơ hơn ta.” - Cô gái tự xưng Chu Nguyệt cười lên, vấn đề của nàng hỏi ra khiến cho mọi người chung quanh được một trận cười lớn.

“Có gì buồn cười sao? Ta thật sự là không biết?” - Nhất Thuần xụ mặt xuống, lạnh lùng nói. Cái khí thế cao ngạo kia, khí chất đó bất đồng với người khác, có thể áp đảo trăm nghìn vạn người nha.

“Nơi này là Ân quốc, Hoàng đế Tiêu Long mới kế vị được ba năm.” - Một ông lão bình tĩnh trả lời vấn đề của nàng.

“Vậy nơi này chỉ có một quốc gia sao? Có bao nhiêu ranh giới?” - Nhất Thuần hỏi tiếp.

“Nơi này có tổng cộng mười hai quốc gia. Ân quốc, Ngụy quốc, Vũ quốc là ba quốc gia lớn nhất, đều có mười hai thành trì, những quốc gia nhỏ khác đều chỉ có năm thành trở xuống. Nơi này là kinh thành Ân quốc.” - Lão cúi đầu, đem tình huống đại khái nói.

“Biết, cảm ơn ngài.” - Nhất Thuần lễ phép tạ ơn lão. Nghe thấy lão trả lời, trong lòng nàng kinh ngạc, cũng không nhớ đến thân thể mình đang đau đớn. Chẳng lẽ mình lại xuyên qua một thời không khác. Thế nhưng điều này thật không thể tưởng tượng nổi, nàng càng không thể chấp nhận được sự thật này.

“Cô nương không phải là tiểu thư nhà giàu có chứ? Tại sao lại rơi vào tình cảnh như thế này?” - Lão như đối với nàng sinh hứng thú, nhưng trong lời nói của hắn vẫn là rất quan tâm.

“Ta mệt quá, thật là đau.” -

“Cô nương, cô nương.” - Lão tiến lên vỗ vỗ nàng, nhưng lại không có một chút phản ứng nào cả.

“Lão đầu, người xem một chút, nàng không phải là chết chứ?” - Chu Nguyệt đi đến trước mặt lão nói.

“Khá tốt! Khá tốt” - Lão gật đầu, một tay bắt mạch, một tay vuốt râu nói.

“Vậy thì nhanh chóng làm cho nàng tỉnh lại, thân thể của nàng không thể chịu được ẩm ướt vào buổi tối.” - Chu Nguyệt quan tâm, thúc giục lão.

“Đúng nha, có biện pháp gì không?” - một nam tử khác cũng phụ họa theo.

“Cái người này, một sát thủ lạnh lùng như vậy, như thế nào lại có tâm địa bồ tát?” - Chu Nguyệt vừa thấy hắn lên tiếng, liền châm biếm nói.

“Hừ” - Hắn hừ lạnh rồi lại trở nên lạnh lùng như cũ.

“Để ta thử!” - Lão lấy một bộ kim châm từ trong người ra, đâm xuống đầu Nhất Thuần.

4. Chương 4: Tỷ Muội Tương Tàn

“ Để ta thử ” – Lão lấy bộ kim châm trong người ra, đâm xuống đầu Nhất Thuần.

“ A! Dì Lưu, Nhất Thuần đau quá! ” – Nhất Thuần tỉnh lại, vừa khóc vừa nói giống như một đứa trẻ.

“ Tỉnh rồi! Tỉnh rồi! ” – Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“ Ô! Ô! ” – Khắp người Nhất Thuần đau nhức, so với bị điện giật càng không thể hình dung nổi.

“ Thì ra vẫn là một đứa trẻ, lúc chịu cực hình không nói tiếng nào, thế nhưng bây giờ lại khóc. ” – Chu Nguyệt ở một bên gào thét, giống như đang cười nhạo, lại có vẻ khiếp sợ.

“ Ha ha ha..... ” – Một tiếng cười truyền đến.

Rơi vào tầm mắt nàng là một cô gái xinh đẹp, khuôn mặt bởi vì tô son trát phấn, khiến cho nàng ta khi cười giống như bị biến dạng. Phía sau là hai tỷ nữ.

“ Tỷ tỷ, muội đến thăm tỷ. Nơi này cũng không tệ mấy, ít ra còn có chuột, gián làm bạn. ” – Cô gái đó đi đến sát vách một phòng giam, hướng về phía người bên trong, lớn tiếng nói, dường như sợ người phía trong không nghe được.

Lúc này , một gã thị vệ đi đến, giúp nàng mở cửa phòng giam rồi lui xuống.

“ Là người ” – Người con gái bên trong hung ác nhìn mỹ nữ bên ngoài.

“ Tỷ tỷ, tỷ đã mệt mỏi, cũng nên nghỉ ngơi một chút, nơi này có muội là được , nhìn tỷ thật quá chướng mắt. ” – Mỹ nhân bên ngoài gọn gàng, dứt khoát nói.

“ Cút! Ta sẽ không tin ngươi! Hoàng thượng sẽ đến đón ta. ” – Cô gái trong ngục vẫn ôm hy vọng nói, trong lòng vẫn nhớ đến những ngày cùng Long Tiêu vui vẻ với nhau.

“ Ba ” – Cô gái tự xưng là muội muội tiến lên tát nàng kia một cái, thanh âm vang vọng cả nhà giam. Một tỷ nữ tiến lên đưa cho nàng một cái khăn, nàng ta xoa tay một chút rồi tiêu sái vứt trên mặt đất. Sau đó lại nói:

“ Thật bẩn thỉu! Vậy ngươi cứ chờ đi! Có ta ở đây, chắc hoàng thượng sẽ không nhớ nổi ngươi đâu. Ha ha, quan tài, muội cũng đã chuẩn bị xong cho tỷ! Tỷ tỷ, tỷ không cần phải lo lắng về sau. ”

“ Ngươi không sợ cha sẽ biết sao? ” – Cô gái ngồi trong phòng giam ôm má, hung ác nói.

“ Hừ, cho cho tỷ trở thành một xác chết, muội sẽ đến tạ lỗi với cha, cảm ơn tỷ tỷ đã lo lắng. Chúng ta đi! ” – Nàng ta nói xong, liền cười rồi đi ra ngoài.

“ Vì một người đàn ông, đáng giá sao? ” – Chu Nguyệt khinh thường nói.

“ Hoàng thượng, ngài đang ở đâu? Uyển nhi đang ở đây, ngài mau đến đón Uyển nhi. Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài không thương Uyển nhi sao? ” – Uyển nhi khóc rống, giống như một người điên vậy.

“ Đừng hét nữa, thật âm ỉ. ” – Một người lính chạy tới mắng mấy câu rồi đi ra.

“ Hoàng thượng. ” – Uyển phi ngồi chồm trên mặt đất, mặt mũi ngây ngốc, nhưng miệng vẫn luôn lẩm bẩm.

“ Thật không hiểu nổi. ” – Chu Nguyệt lại cảm khái.

“ Chỉ thấy người mới cười, người cũ khóc. ” – Nhất Thuần xúc động, vừa rồi thân thể đau khiến cho nàng khóc rống lên, bây giờ nhìn tình huống này, cô gái đó so với nàng còn khổ hơn. Trong tam cung lục viện, có 72 phi tần, nhưng lại có ai có thể lấy được tâm của hoàng đế. Chỉ cần bị hoàng đế không còn hứng thú, cũng chỉ có vào lãnh cung, thậm chí hơn là mất mạng. Đây chính là bi ai lớn nhất của nữ nhân.

“ Muội muội, ngươi cũng thật biết nói chuyện nha, xuất khẩu thành thơ. ” – Chu Nguyệt tiến tới trước mặt Nhất Thuần, vẻ mặt hâm mộ nói.

“ Đừng gọi ta muội muội, ta tên là Thiên Nhất Thuần ” – Nhất Thuần lạnh lùng nói.

“Thằng thẩn, ta tên là Chu Nguyệt.” – Chu Nguyệt cũng tự mình giới thiệu, mọi người đều đã sớm biết, nàng thật quá mơ hồ.

“Người không phải là phi tử của hoàng đế, như thế nào lại khoác trên người đồ của hắn.” – Chu Nguyệt không nhìn được, gợn gàng hỏi ra nỗi băn khoăn trong lòng nàng.

“Là mượn trên giường của tên hoàng đế. Lại bị bắt làm thích khách rồi.” – Nhất Thuần giải thích từ từ, không muốn mọi người hiểu nhầm nàng cùng tên hoàng đế kia có quan hệ gì đó.

“A” – Chu Nguyệt làm động tác khoa trương, biểu hiện nàng ta hiểu.

“Ta nói, Uyển Phi à, người cũng đừng khóc nữa. Hắn không nhớ người, người đi kiếm người khác lấy là được rồi.” – Không có việc gì, Chu Nguyệt bắt đầu tìm chuyện để nói, lời nói này thật là châm chọc nha, ai chẳng biết nữ nhân cổ đại căn bản không có quyền lựa chọn nam nhân!

“Muội muội thế nhưng lại cùng liên kết với người khác hãm hại ta. Tại sao chứ?” – Uyển phi khóc thút thít, lúc này nàng vẫn bất lực ngồi trên mặt đất, nói lầm nhảm.

“Cùng chung một cội sinh ra, lại đấu đá lẫn nhau.” – Nhất Thuần có cảm giác, chỉ cần cùng hoàng gia có quan hệ, đều cũng không có kết cục tốt. Hoàng cung, thái tử, có bao nhiêu người có thể tránh khỏi số mạng.

“Muội muội, A, Nhất Thuần, là có ý gì?” – Chu Nguyệt xoay người lại hỏi nàng.

5. Chương 5: Tra Khảo Mỳ Nhân Trong Thiên Lao

“Muội muội, A, Nhất Thuần, là có ý gì?” – Chu Nguyệt xoay người lại hỏi nàng.

“Tự mình nghĩ đi.” – Nhất Thuần tiêu sái, ném cho nàng ta một câu.

“Nhất Thuần cô nương đúng là học rộng hiểu sâu.” – Một lão già bên cạnh, cung kính nhìn Nhất Thuần nói.

“Lão quá khen.” – Nhất Thuần lễ phép nói.

“Cô nương nếu như không ngại có thể gọi ta là Hà thúc.” – Lão hiền lành, mong đợi nhìn Nhất Thuần.

“Hà thúc, ta ở chỗ này không có người thân, hơn nữa thân mình còn bị vùi lấp trong thiên lao, thúc.....” – Nhất Thuần bị tấm lòng của Hà thúc làm cho cảm động, nàng vui vẻ kêu lão một tiếng Hà thúc, nhưng lại không hiểu lắm động tác của lão cho lắm.

“Chúng ta không phải đều giống nhau sao, người cũng không ghét gọi ta là Hà thúc, ta như thế nào lại chất nhất.” – Hà thúc vui vẻ nói chuyện.

“Hiện tại lại có thể nhận biết thân nhân, xem ra hình pháp vừa rồi vẫn chưa nặng a?” – Thanh âm âm trầm của Long Tiêu vang lên, hắn một thân mặc đồ cổ trang, không che dấu được khí phách, ngũ quan khuôn mặt lại rất hấp dẫn.

“Hoàng thượng, cứu ta? Cứu ta?” – Uyển phi vừa nhìn thấy Long Tiêu liền hét rống lên, nhìn giống như một con khỉ đang bị giam trong lồng.

“Làm cho nàng ta yên lặng một chút.” – Long Tiêu tức giận.

Phòng giam Uyển phi được mở ra, nàng ta bị hai binh lính khinh đi, thanh âm của nàng ta xa dần, từ từ biến mất.

“Mở cửa ra.” – Ánh mắt Long Tiêu nhìn chăm chăm Nhất Thuần, đối với Lưu Lâm ở bên cạnh nói.

“Hoàng thượng, không được.” – Lưu Lâm tiến lên ngăn chặn.

“Mở ra” – Long Tiêu lại một lần nữa lạnh lùng quát lên.

“Dạ” – Lưu Lâm vung tay lên, một binh lính tiến lên mở cửa. Một hàng binh lính kéo vào, cầm trường mao hướng về phía mỗi người bọn họ.

“ Như thế nào? Là Thiên Nhất Thuần phải không?”- Long Tiêu đi đến trước mặt Nhất Thuần ngồi xổm xuống, nâng cằm của nàng lên, mềm mại hỏi, cái thanh âm kia có thể khiến cho người ta phải ăn cơm cũng phải phun ra.

“ Ngu muội.”- Nhất Thuần khinh thường nhìn hắn, trên thân thể nàng, mỗi một roi, nàng đều muốn hắn phải nhớ kĩ.

“ Ha ha ha, tốt.” – Long Tiêu cười to, so với tiếng sói tru còn kinh khủng hơn, khiến cho người ta sờn cả gai ốc.

“ Con mẹ nó thật biến thái.”- Nhất Thuần không chịu được cuồng vọng của hắn, liền huỷ đi hình tượng thực nữ mà mắng.

“ Ba”- Long Tiêu tát thẳng một cái, thân thể của nàng suýt nữa cũng bay ra ngoài. Hắn làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ mắng mình.

Một cái tát này khiến cho nàng đau đớn, cổ họng đau đến nỗi không thể nói.

“ Dừng tay”- sát thủ Lãnh Mạc nhanh chóng đem đám quân lính đánh ngã trên mặt đất, phi thân tới sau lưng Long Tiêu đánh ra một chưởng.

Long Tiêu đã sớm chuẩn bị, đem Nhất Thuần kéo tới phía trước. Lãnh Mạc phản ứng không kịp, liền nhanh chóng thu hồi một chưởng, bay tới ôm lấy Nhất Thuần, nhanh chóng đặt nàng trên đất rồi đuổi theo Long Tiêu. Lại bị Lưu Lâm chặn lại, hai người đánh nhau, nhìn không thể phân biệt được thắng bại. Lúc này trong nhà giam, khắp nơi đều là binh lính, làm náo loạn cả một mảnh.

“ Xem ra thật không uống công chuyến này.”- Long Tiêu âm trầm cười, ôm lấy mỹ nhân dưới đất, hướng cửa giam đi ra ngoài.

“ Kêu ngự y”- Long Tiêu đặt Nhất Thuần xuống long sà, đối với tỳ nữ bên cạnh phân phó.

“ Dạ”- Tỳ nữ chậm rãi ra ngoài , không lâu lắm, đem theo một người đàn ông trung niên bước vào, tỳ nữ giúp ông xách theo cái hòm thuốc.

“ Mau xem tình trạng của nàng.” – Long Tiêu nói với ngự y, nhưng ánh mắt của hắn vẫn không rời khỏi Nhất Thuần đang hôn mê.

“ Dạ”- Ngự y tiến lên phía trước, tỳ nữ đem một tay của Nhất Thuần kéo ra.Đột nhiên, ông nhíu chặt lông mày, mặt lộ vẻ khó khăn, không thể nào mở miệng.

“ Như thế nào?”- Long Tiêu nhin không được hỏi.

“ Hoàng thượng, cô gái này bị thương quá nặng, dù là chưa tổn thương đến nội tạng, nhưng sợ rằng.....”- Ngự y lắc đầu một cái.

“ Sợ cái gì? Ta muốn nàng phải tỉnh lại”- Trong lòng Long Tiêu có một chút mất mát, đối với ngự y ra lệnh.

“ Đây ! Vì thần sẽ cố gắng ”- Ngự y sợ hãi , quỳ xuống.

“ Vậy còn không mau đi chuẩn bị.”- Long Tiêu rống giận.

“ Dạ” – Ngự y lui ra ngoài.

“Phế vật, đều là một đám phế vật.”- Long Tiêu trở nên nóng nảy

6. Chương 6: Mất Đi Sinh Mạng Trên Long Sàn

“ Phế vật, đều là một đám phế vật”- Long Tiêu trở nên nóng nảy

“ Xin hoàng thượng thứ tội”- Đám tỳ nữ quỳ gối xuống đất

“ Cút “- Long Tiêu nhìn thấy các nàng lại càng tức hơn, đem tất cả đuổi ra ngoài, chỉ còn lại Nhất Thuần không một tiếng nào mà nằm trên giường bồi hấn.

Sau khi Nhất Thuần bị ngự lâm quân Lưu Lâm đem đi, Long Tiêu đã mất hứng thú với mấy tú nữ mới đến ở trên giường. Trong đầu hắn tất cả đều là bóng dáng Của Nhất Thuần. Ngay từ lúc nhìn thấy Nhất Thuần bị dụng hình từ trong bóng tối, quan sát nhất cử nhất động của nàng. Nhìn dáng vẻ của nàng xem chừng chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, lại có thể giữ cho đầu óc mình tỉnh táo, rõ ràng nàng không đơn giản. Nhưng nghe thấy nàng liên tiếp đặt ra câu hỏi, Long Tiêu cũng theo đó mà rung động, nàng là người nào? Đến từ đâu? Chẳng lẽ là từ trên trời rơi xuống?

Trên giường, Nhất Thuần nhìn giống như một đứa trẻ, từ lông mi đến mái tóc, tất cả đều xinh đẹp, đều rất hoàn mỹ. Trải qua mấy lần dày dạn, thân thể của nàng vẫn xinh đẹp như vậy. Hắn cẩn thận muốn đem vẻ đẹp của nàng thu vào trong mắt, không lọt một chút nào.

“ Đáng chết, như thế nào còn không tỉnh lại?”- Long Tiêu nhìn mỹ nữ trên giường mắng

Hắn thô bạo đem ga giường trên người nàng cởi ra, làn da trắng như tuyết có vài tia máu đỏ tươi, tay hắn không tự chủ được ở trên thân thể nàng nhẹ nhàng hoạt động. Nàng không hề nhúc nhích một cái, hô hấp vẫn đều đều, nói cho hắn biết.....nàng vẫn còn chưa có tỉnh lại.

“ Người đâu” – Long Tiêu đứng lên hét to

“ Có nô tỳ”- một tỳ nữ có dáng người thấp bé quỳ xuống đáp lời

“ Tới đây”- Long Tiêu ngoắc ngoắc đầu ngón tay, tỳ nữ cúi đầu đi đến trước mặt hắn.

“ A”- Hắn đem nàng xách lên, một tay xé bỏ y phục của nàng, làn da trắng như tuyết ngay lập tức hiện ra trước mắt hắn. Tỳ nữ kinh hãi, đứng ngây ngô không nhúc nhích, lại không dám ngăn cản hoàng thượng đột nhiên sủng hạnh mình. Đối với nàng mà nói cũng không phải là chuyện xấu, tỳ nữ thông minh không ngừng đáp lại hắn.

Hắn đem nàng ôm đến lên giường, nàng đột nhiên được hoàng thượng yêu ái , cứng chiều, nhịn đau đón lần đầu tiên, rất nhanh thanh âm của nàng liền thay đổi sang vui sướng. Nàng len lén đá một cước đem Nhất Thuần bên giường rút xuống giường. Nàng vẫn lẳng lặng nằm ở nơi đó cũng không có trở ngại họ tiếp tục, lại vô tình bị đá xuống giường.

“ Ba “- Long Tiêu cảm thấy được động tác của nàng ta, hạ bộ liền dừng hoạt động. Hắn hung hăng đánh xuống một cước, hai mắt vốn bình thản không ngờ lại trở nên lạnh lùng.

Tỳ nữ kia còn chưa kịp phản ứng liền tắt thở, trở thành một cái xác, thế nhưng nàng được chết trên giường rồng, coi như đời trước cũng có tích đức! Nàng vẫn là có phúc, chưa kịp lĩnh hội một thân trong hậu cung cô đơn, lẻ loi liền hạnh phúc mà chết đi trên long sà.

Long sà lại trở nên sạch sẽ như thường ngày, Nhất Thuần vẫn lẳng lặng nằm ở nơi đó, giống như một xác chết.

Ngự thư phòng

“ Hoàng thượng, thời gian không còn sớm, ngài nên nghỉ ngơi”- Tôn công công cúi đầu lễ phép nói. Tôn công công đi theo Long Tiêu khi hắn còn là hoàng tử. Khi Long Tiêu dành được ngôi vị, Tôn công công cũng theo đó mà lên làm đại tổng quản.

“ Thiên Nhất Thuần tỉnh chưa?”- Long Tiêu để quyển sách trên tay xuống nói

“ Hồi hoàng thượng, còn chưa có tỉnh lại” – Tôn công công cẩn thận trả lời

“ Triệu Linh Phi thị tẩm.”- Long Tiêu nói xong liền hướng tẩm cung mà đi đến.

“ Tuân lệnh”- Tôn công công lui ra, đi truyền thánh chỉ.

Bên trong tẩm cung của hoàng đế

“ Hoàng thượng, thần phi rất muốn ngài.”- Thanh âm mềm mại của Linh Phi thổi nhẹ bên cạnh tai Long Tiêu

“ Đúng nha, vậy phải xem ái phi nghĩ như thế nào niệm trăm đây, ha ha!”- Hắc phóng đang cười

“ Hoàng thượng thật xấu.”- Nàng ta chán ghét kêu lên, mười ngón tay định tiến lên vuốt ve hắn.

“ U” – Thân thể của nàng đã trêu chọc hứng thú phần dưới của hắn, bàn tay , thân thể linh hoạt tiến về phía hông của hắn, chuẩn bị tư thế , chờ hắn hứng lấy *****

“ A! Hoàng thượng, người ta chịu không nổi.”- Linh Phi giả dối cầu xin, hơn nữa lại kích thích hắn tiến công

Bên trong, thanh âm mập mờ truyền ra bên ngoài, tất cả những người được phân phó bên ngoài sớm đã quen thuộc.

“ Mẹ nó! Ban ngày ban mặt, tại sao lại có thanh âm như vậy?”- Nhất Thuần sau khi tỉnh lại nghe được thanh âm này, liên nghĩ nhân viên đang lên lút XXX ? Thật quá mức.

“ Tỉnh”- Long Tiêu dừng lại , lạnh lạnh nhìn Nhất Thuần một bên giường.

“ Hoàng thượng , tới sao”- Linh Phi cảm thấy Long Tiêu có gì không đúng, mở mắt nhìn thấy hắn đang nhìn cô gái bên giường, Trong lòng lại phát cơn thịnh nộ không dám phát ra ngoài. Hai kẹp lại phần eo của hắn, lần nữa chủ động quyến rũ.

7. Chương 7: Ban Ân Lớn Lao

“ Không phải vừa nói không chịu nổi sao?”- Long Tiêu quay đầu đối với bộ dạng quyến rũ của Linh Phi nói.

“ Hoàng thượng thật là xấu.”- Linh phi chợt dạ không dám nhìn thẳng hắn.

“ Đây là nơi nào?”- Nhất Thuần chịu đựng thân thể đang đau đớn ngồi dậy, nhìn xung quanh một chút rồi lẩm bẩm. Sau khi tỉnh lại, thanh âm phóng đãng đó cũng biến mất, nàng đang nằm mơ sao?

“ Trên long sà của trăm.”- Thanh âm quỷ mị của Long Tiêu dọa Nhất Thuần

“ A”- Nhất Thuần lúc này mới quay đầu lại, chứng kiến trên giường một nam một nữ****, sau đó nhìn lại mình, hung hăng cắn răng một cái. Kiên trì bò xuống giường đi ra phía ngoài cửa, cũng không quay đầu lại mà nói :

“ Các người cứ tiếp tục”

“ Người đứng lại cho trăm.”- Nam nhân này có được mấy ngàn nữ nhân, cho nên hắn luôn cho là nữ nhân nên thuận theo hắn, coi hắn là trời. Thế nhưng nàng lại cao ngạo mà coi hắn là không khí.

“Người nói ta đứng , ta phải đứng sao?”- Nhất Thuần kiên cố đi ra, nhỏ giọng nói.

“ Người !Mau cùng trăm nói rõ một lần”- Long Tiêu ở sau lưng nàng thịnh nộ, quát lớn

Nàng bất đắc dĩ quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy hắn bỏ lại mỹ nhân dưới thân, tốc độ của hắn lao về phía nàng quả thật đáng sợ.

Nhất Thuần vừa mở miệng chưa kịp nói thì cái cổ mảnh khảnh của nàng đã bị hắn chế ngự.

“Ta ...như...thế...nào...lại...phải...nghe...lời...của...người.”-Cổ của Nhất Thuần bị chế ngự, trong miệng khó khăn nói ra lời không phục. Đạo lực của hắn thật lớn, Nhất Thuần cảm thấy lòng ngực của mình rất khó chịu, hô hấp cứng lại, trước mắt dường như muốn té xỉu.

“Ba”- Long Tiêu dùng sức vung tay, Nhất Thuần liền bay ra ngoài, đụng vào tường sau đó rơi xuống đất lăn mấy vòng rồi lại trở nên yên lặng.

“ Súc sinh”- Nhất Thuần cảm thấy rất đau nhức, trái tim thiếu chút nữa bị vỡ vụn, thở mạnh nói vọng vào.

“ Người hiện tại là nô tỳ của trăm! Tốt nhất là đừng hoàng mà nằm ngủ trên đất” – Long Tiêu nghe thấy câu “ Súc sinh” trong miệng nàng, liền hung hăng giáng cho nàng một chiếc chổi! Hắn muốn là muốn trừng phạt nghiêm khắc sự vô lễ của nàng, nhưng thấy nàng nhú mi, đau đớn rên rỉ, lòng hắn cứng rắn cũng trở nên mềm yếu.

“ Mặt đất so với giường người càng sạch sẽ”- Nhất Thuần phần nộ phần bác, nhưng không còn sức lực để nói to, toàn thân đều đau buốt, làm cho tim nàng vẫn còn chút run rẩy.

“ Người đâu”- Long Tiêu la to

“ Có nô tỳ”- Tỳ nữ nghe được Long Tiêu đang quát to liền đi vào quỳ xuống đợi phân phó.

“ Lấy chăn đến.”- Long Tiêu nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nhất Thuần trên mặt đất phân phó nói.

“ Dạ, hoàng thượng.” – Tỳ nữ liền lĩnh mệnh ra ngoài chuẩn bị chăn giường.

Long Tiêu cầm lấy chăn vứt xuống đất, sau đó đối với Nhất Thuần đang nằm trên mặt đất nói:

- “ Nhớ kĩ đây là trẫm ban ơn”

Trên mặt đất, Nhất Thuần căn bản không có cách nào để trả lời hần, trong thân thể nàng , mỗi một căn cốt đều không nghe lời nàng, đầy đoạ nàng đau đớn muốn chết.

Long Tiêu căn bản cũng không để ý nàng có trả lời hay không, liền đến trên giường cùng Linh phi, hần vẫn còn chưa phát tiết xong.

“ Hoàng thượng, ngài cần gì vì một nô tỳ nhỏ nhoi mà tức giận.”- Linh phi muốn dùng thời gian này để an ủi để hoàng thượng có thể vui vẻ.

Long Tiêu vừa nghe nhắc đến chuyện của Nhất Thuần, hai mắt nhú lại nhìn về phía Linh phi. Linh phi rất mực thông minh, liền chuyển sang đề tài khác.

Trong lòng nàng suy nghĩ địa vị của Nhất Thuần trong lòng hoàng thượng, bởi vì không thể có một nô tỳ nào có thể được nằm trên long sán và được bảo hộ như vậy. Bình thường, dù là tỳ nữ ngủ dưới mặt đất đều không cần chăn . Bây giờ nàng phải đem nàng ta nhanh chóng diệt trừ, nàng ta chính là trở ngại lớn nhất của nàng.

Chẳng lẽ bọn họ lại muốn trước mặt nhiều người như vậy biểu diễn sao? Thật là vô liêm sỉ! Nhất Thuần lúc này nằm trên mặt đất, được đắp chăn, nhưng lại bị đau đớn hành hạ, những thanh âm dơ bẩn rơi vào tai nàng, khiến cho nàng muốn nôn mửa! Thân thể nàng đau đớn không có cách nào di chuyển để dò xét, hoặc là trước tiên giết chết đôi Cầu nam nữ ở trên giường.

Sau nửa đêm, người trên giường rốt cục cũng không còn động tĩnh, nhón tỳ nữ lại thay đổi ca trực. Đầu óc Nhất Thuần mê man , không biết là nàng đang ngủ hay đang tỉnh. Khi thanh âm mập mờ kia dừng lại, nàng phát hiện cảm giác đau đớn của thân thể dường như cũng đồng thời dừng lại.

8. Chương 8: Linh Phi Gây Khó Dễ

Sáng sớm

Long Tiêu tỉnh dậy, nhắm mắt , liếc nhìn nữ nhân bên cạnh mình, hồi ức tối hôm qua lại hiện về, không nhìn được lại nghĩ đến nữ nhân lạnh nhạt , tính tình cố chấp, lời nói như có gai kia. Hần đứng dậy, tìm bóng dáng của nàng.

“ Hoàng thượng! Người đã thức dậy! Tối qua nô tì hầu hạ hoàng thượng có tốt không?”- Nàng ta dùng cánh tay ngọc quấn lên cổ hần, đôi môi hướng về phía môi hần, nhẹ thở, hơi thở nàng ta thơm ngọt, cứ chỉ lại mềm mại phong tình.

Long Tiêu lạnh lùng đẩy nàng ta ra, quát lớn: “ Thay quần áo”

Tỳ nữ phía trước nhanh chóng chuẩn bị tốt mọi thứ, nhìn sắc mặt hần tối tăm , ai cũng không dám chậm trễ.

Linh Phi tươi cười giả tạo, khoe môi có chút vụn vụn, trước mặt đám tỳ nữ xuống đài không được, sắc mặt liền khó coi đến cực điểm.

“ Đứng lên.”- Long Tiêu mặc quần áo đầy đủ, liền quay về phía sau nhìn, thấy Nhất Thuần vẫn như cũ ngủ say trên mặt đất. Chân của hần liền hướng xuống thân thể của nàng mà đạp.

“ A”- Thiên Nhất Thuần bị đau, theo bản năng sợ hãi kêu lên một tiếng.

“ Còn chưa chết sao?”- Long Tiêu khinh thường nói, trong lòng cũng không có nghĩ vậy.

“ Hừ”- Nhất Thuần ngồi dậy, ngẩng cao đầu, căn bản cũng không liếc nhìn hắn một cái.

“ Nói cho người biết, mau quét dọn nơi này sạch sẽ, trước khi ta về mọi thứ đều phải ngăn nắp sạch sẽ. “- Long Tiêu cắn chặt răng nói với Nhất Thuần, sau đó vung tay áo rồi đi ra cửa.

“ Quét dọn thì quét dọn, có gì khó sao, haa.....”- Nhất Thuần lẩm bẩm nói xong, liền nằm xuống đất, chuẩn bị ngủ tiếp.

“ Người đứng lên cho ta”- Linh Phi chạy xuống giường, hung hăng đạp Nhất Thuần một cái.

“ Bằng- cái- gì?”- Nhất Thuần kiên trì đứng lên, ánh mắt lạnh lùng chứa tràn đầy sát khí. Trong lòng tức giận, thậm chí Linh Phi là một ác nữ mất hết tính người, vì để giành nam nhân cho mình mà khiến cho tỷ tỷ bị nhốt vào thiên lao.

“ Người, người dám cũng bản nươg nươg nói chuyện như vậy?”- Linh phi bị ánh mắt của nàng dọa đến ngẩn ra, sau đó liền trấn định lại, nghĩ muốn lấy thân phận để dọa nàng.

“ Ha ha! Nươg nươg đúng không? Vậy có cái gì cần phân phó sao?”- Nhất Thuần khinh thường hỏi, ánh mắt lại càng hung ác hơn.

“ Mau nhanh chóng làm việc đi.”- Linh phi lùi về phía sau từng bước một, mặc dù hai tay vẫn chống nạnh, nhìn giống như một người phụ nữ chanh chua.

“ Việc ta sẽ làm xong, bản tiểu thư hiện tại đang buồn ngủ, nếu như quấy nhiễu, đừng trách ta không khách khí.”- Nhất Thuần hiện tại đã nhượng bộ rồi, phải chịu nam nhân kia làm mình cho tức giận, còn phải chịu thêm lão bà của hắn sao?

Nhất Thuần cùng nàng ta tranh cãi, xung quanh tỷ nữ nén cười mà đi ra ngoài, cũng không nhìn coi thân phận bé nhỏ lại bêu xấu Linh phi.

“ Người! Người dám nói chuyện với ta như vậy”- Linh Phi nhìn thấy bọn tỷ nữ giống như đang xem kịch vui, tâm liền tức giận, toàn thân run rẩy trách cứ, quên cả cách xưng hô “ bản nươg nươg”

“ Lập tức rút xa một chút cho ta”- Nhất Thuần không muốn cùng nàng ta dài dòng.

“ Nhất Thuần cô nươg, ngài mau uống thuốc”- Lúc này một tỷ nữ đi vào, trong tay đang cầm chén thuốc , đưa đến trước mặt Nhất Thuần.

“ Mang đi, ta không uống.”- Nhất Thuần đang nổi giận, kể cả thuốc mà tỷ nữ đưa cũng không muốn uống.

“ Cô nươg, thương thể trên người ngài còn chưa khỏe hẳn, không thể không uống thuốc.”- Tỷ nữ kia cũng không giống như sợ hãi nàng, tư thế vẫn vậy, không muốn thu hồi ý tứ.

“ Còn được uống thuốc.....người quả thật rất tốt số nha! Cầm tới”- Linh phi coi thường nhìn hai người trước mặt, tức giận đem chén thuốc trong tay tỷ nữ đoạt đến.

“ Nươg nươg” – Tỷ nữ kia đột nhiên bị Linh phi đột kích, trong mắt tràn đầy khó hiểu

“ Đi, mang nó đi đồ.”- Linh phi đưa chén thuốc cho tỷ nữ sau lưng nói.

“ Nươg nươg, không được, đây là hoàng thượng đích thân phân phó! Nếu như Nhất Thuần cô nươg không uống thuốc, cũng sẽ không có cơm trưa để ăn.”- Tỷ nữ kia tiến lên ngăn cản, đồng thời lên tiếng giải thích.

“ Ha ha! KHÔNG ăn cơm trưa, không phải là càng tốt sao? Đồ đi”- Linh phi tiếp tục phân phó lại bị tỷ nữ kia ngăn cản, khóe miệng nàng ta run rẩy cười lớn, ra lệnh lần nữa, có thể lấy lại một chút thể diện.

9. Chương 9: Dễ Dàng Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Nhất Thuần nhìn thấy hai người họ giằng co, không có hứng thú tham gia liền nằm xuống . tiếp tục đến chỗ Chu Công để trình diện.

“ Người đâu! Mau kéo nô tỳ này lên cho bản nương nương.”- Linh phi không dám cùng Nhất Thuần đối mặt, liền lớn tiếng kêu người

“ Dạ”- Một đám tỳ nữ tiến lên, đem Nhất Thuần từ dưới đất kéo lên, cũng không buông tha ý tứ đó.

“ Ba”- Một thanh âm vang lên, Linh phi quay đối diện nhìn gương mặt xinh đẹp kia bị ăn một tát, chỉ thấy tỳ nữ kia ôm mặt mà té xuống đất.

“ Cút”- Nhất Thuần dùng sức vung tay, toàn bộ những tỳ nữ kia đều té trên mặt đất. Long Tiêu nàng đánh không lại, nhưng đối với những nữ nhân nhỏ bé này không xứng làm đối thủ của nàng.

Nàng đi đến trước mặt Linh phi, lạnh lùng nhìn nàng ta, sau đó khoanh tay, xoay lưng về phía nàng ta:

- “ Cút ra khỏi tầm mắt của ta.”

“ Ngươi”- Linh phi nổi đóa, mạnh mẽ phát áo hướng về phía cửa mà đi, bốn tỳ nữ kia cũng theo đó mà ra ngoài.

“ Thật là yên tĩnh.”- Bên trong phòng còn có một hàng tỳ nữ, cũng không biết đối với một đầy tớ nhỏ nhỏ như nàng làm thế nào. Nhất Thuần thở phào nhẹ nhõm, bây giờ không ngủ được, nàng nhìn xung quanh phòng , dường như không có gì muốn thu thập. Nhưng là phải làm bộ , tuy là thân thể nàng vẫn còn đau, nhưng là so với lúc trước thì không còn chuyện gì.

“ Ngươi, giúp ta đem khăn trải giường ném ra ngoài. Ngươi, giúp ta lấy một khăn trải giường mới là được.”- Nhất Thuần giống như ở nhà mình một dạng, bọn tỳ nữ cũng ngoan ngoãn đi làm, còn nàng thì đang quan sát cái tấm cung hào hoa xa xỉ này.

“ Cô nương, đều đã làm xong.”- Một tỳ nữ tiến lên nói

“ Ủ! Cảm ơn các cô, có thể cùng ta trò chuyện một chút chứ?”- Trên mặt nàng lộ ra vẻ tươi cười như hài tử, là thật tâm cảm ơn họ đã giúp nàng một tay.

“ Cái này”- Bộ dạng đám tỳ nữ khó khăn nhìn về phía nàng.

“ Ta tên là Nhất Thuần, còn các ngươi? Tự giới thiệu một chút đi !” – Nhất Thuần lợi dụng kiến thức xã giao trước kia của mình, phá đi bầu không khí yên lặng, vắng vẻ.

“ Ta tên Dung , đây là Hoà nhi , Thực nhi , Bình nhi , tiểu song và tiểu bạch. “ –Dung nhi tự giới thiệu mình trước rồi lần lượt giới thiệu mấy người kia.

“ Ngươi tên Dung , tên này rất dễ nghe.”- Nhất Thuần nhìn họ cười một tiếng, tướng mạo của cô gái tên Dung này tốt nhất trong đám người họ, tuy là không phải giai nhân tuyệt sắc nhưng cũng là một người đẹp.

‘ Ngươi’ Lúc đầu cô còn chưa hiểu rõ, kiểu tóc của bốn tỳ nữ kia so với hai tỳ nữ này có chút khác biệt. kỳ thật, hai tỳ nữ kia mái tóc búi thành hai bên, còn bốn tỳ nữ còn lại thì búi về một bên.

“ Các ngươi thường ngày tắm rửa ở đâu?”- Nàng nghĩ, hiện tại hỏi vấn đề này cũng trở nên dễ dàng hơn.

“ Chúng tôi đều tắm trong phòng của tỳ nữ”- Thực nhi tiến lên trả lời, khuôn mặt thực nhi thật đáng yêu, mới nhìn liền tưởng như là một đứa bé.

“ Vậy phiền các ngươi đưa ta đến đó được không”- Nhất Thuần lễ phép nói.

“ A”- Bọn họ há to miệng, lại không có người nào dám đáp ứng thỉnh cầu của nàng.

“ Sao vậy?”- Trên mặt Nhất Thuần tràn đầy nghi vấn.

“ Hoàng thượng phân phó, cô nương không được đi đâu cả.”- Dung nhi tiến lên nói.

“ A! Ai”- Nhất Thuần nghe thấy hai tiếng hoàng thượng liền thở dài, thầm nghĩ cô khi nào mới có thể thoát khỏi ma trảo của hắn đây, đừng phải tên nam nhân biến thái này thật là mệt mỏi . Nhìn thấy mọi hành động của hắn, có thể nói là trái với đạo lý, muốn làm gì thì làm, không nghĩ tới nhân nghĩa đạo đức. Ở trong cái thời cổ đại này, nàng lại trở thành con mồi của hắn.

“ Ta ngủ ở đây đã bao lâu rồi?”- Nhất Thuần nghĩ tới khoảng thời gian mà mình tới đây, cha không tìm được nàng , liệu có tức giận hay không, có thể hay không cho là nàng cố ý, người có thương tâm hay không? Trong lúc lơ đãng , nàng nói:

“ Cha, dì Lưu, con rất nhớ hai người.”

“ Cô nương, cô sao rồi?”- Thực nhi nhìn ra sự khác thường của nàng liền tiến lên an ủi.

“ KHông có gì, ta chỉ nhớ nhà thôi.”- Nhất Thuần hồi hồn, liền cười khổ.

“ Nhà của cô nương ở địa phương nào?”- Dung nhi tiến lên hỏi.

“ Ở nơi rất xa, không có cách nào để có thể trở về nơi đó.”- Nhất Thuần trả lời nàng ta , đồng thời cũng muốn nhắc nhở chính mình.

10. Chương 10: Cuộc Chiến Miệng Lưỡi

“Nơi đó chơi rất hay sao? “- Thực nhi chớp to mắt, không che giấu được lòng hiếu kì.

“ Ừ! Có lẽ là vậy”- Chỉ cần vui vẻ chơi đùa ở đó...Nhất Thuần suy nghĩ.

Đến tận cùng nàng tới đây đã bao lâu , không có người nào có khả năng cho nàng biết được, thế nhưng sau đó nàng mới biết rằng, chính mình nằm trên long sán hôn mê năm ngày, nơi mà hàng vạn nữ nhân mong muốn bỏ lên.

“ Cô nương, kia quê hương của người có nhạc khúc chứ?”

“ Ha ha, nhạc khúc sao? Các người có loại nhạc cụ nào không?”- Bọn họ hỏi nàng, làm cho nàng có một chút vui vẻ, có lẽ là do nàng yêu thích đi.

“ Có nhiều ạ, người có muốn một loại.”- Bọn họ gãi đầu khổ sở nói

“ Đàn tranh là tốt rồi.”- Nhất Thuần tùy tiện nói, nàng muốn dùng âm nhạc để vượt qua cái buổi trưa gian lao này.

Thấy nàng phân phó, tiểu Bạch liền nhanh chóng đem đàn tranh đến.

“ Thủ khúc này có tên gọi là ‘Hôn lễ trong mộng’ ”- Nhất Thuần ngồi xuống tựa như đang ngồi xuống bên cạnh đàn dương cầm, hướng chào khán giả, sau đó trình diễn thủ khúc này. Dùng nhạc cụ cổ xưa trình diễn kiệt tác âm nhạc Phương Tây , hiệu quả hẳn là rất tuyệt đi! Nàng thực mong đợi!

Sáu cái tỳ nữ lẳng lẳng đứng nghe, trong nội tâm thầm thán phục, tâm trạng sợ hãi lúc đầu đã bị tan biến bởi cái âm nhạc tuyệt vời kia, nàng cảm nhận được bàn tay chú rể đang kéo mình tiến lên Mục sư, dưới ánh trăng mỹ lệ mà tuyên thệ, cùng sống trong một nước hạnh phúc và tự do.

Một khúc đánh xong, bọn họ vẫn còn ở trong mộng ! Nhất Thuần không nghĩ là sẽ quá rối giây phút hạnh phúc của họ, liền lặng lẽ đứng dậy , tiến về phía cửa.

“ Muốn đi đâu?”- Cửa vừa mở liền chạm mặt với hắn.

Nhìn thẳng cặp mắt kia tản ra ánh sáng, ma tính hấp dẫn, khó trách đám nữ nhân lại cam tâm tình nguyện thuần phục dưới chân hắn, có lẽ bản thân hắn cũng có một sức quyến rũ rất lớn.

“Hoàng thượng” – Sáu vị tỳ nữ quỳ xuống hành lễ.

“ thu dọn xong chưa? Uống thuốc rồi sao?” – Long Tiêu chống lại ánh mặt của nàng, rất ít nữ nhân khi đối mặt với hắn vẫn bình tĩnh, vững vàng, hơn nữa lúc nào cũng lạnh lùng. Hắn áp chế cơn thịnh nộ, trong đầu liền nhắc nhở chính mình không cần vì một cái nô tỳ nhỏ bé mà tức giận.

“Hoàng thượng quay lại, cô nương cũng đã thu dọn xong rồi! Còn thuốc đã bị Linh phi nương nương đem đi đổ! “- Dung nhi quỳ lên mặt đất đáp lời.

“Phải không? Có chuyện như vậy? Vậy thì nhanh chóng đi chuẩn bị thêm một phần.” – Long Tiêu chậm nói, lúc này không ai có thể nhìn thấy tâm tình của hắn đang suy nghĩ gì.

“Ta không uống”- Thái độ của Nhất Thuần nói cho hắn biết, chuẩn bị cũng là tổn công.

“Thiên Nhất Thuần, người tốt nhất đừng khiêu chiến với nhẫn nại của trẫm.” – Hắn ép nàng dồn vào góc tường, cầm lấy quai hàm trắng mịn của nàng, quay đầu nhìn xem một chút, tất cả đều gọn gàng sạch sẽ như thường ngày, liền nói:

“Xem ra, người rất xứng làm nô tỳ của trẫm.”

“Tránh xa ta một chút.”- Thái độ của Nhất Thuần vẫn như cũ lạnh lùng.

Nhưng hắn ngày càng dựa sát vào nàng, đây cũng là muốn khiêu chiến tính nhẫn nại của nàng thôi. Trên người nàng từ đầu đến eo, không dùng bất luận một đồ trang sức nào, ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt đau buồn, lông mi dài, che lấp đôi mắt người, da thịt có chút xanh xao, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, ngày cả nữ nhân còn phải rung động, huống chi là hắn?

Nàng ngừng thở, hơi thở nóng bỏng của hắn phả lên gương mặt nàng, khiến cho suy nghĩ của nàng bị phân tán, tim nàng đập liên hồi, khuôn mặt như bị hỏa thiêu.

“A.....”- Cơ thể nàng đột nhiên cứng ngắc, lại giằng co, môi của hắn trần trụi mút nàng, dường như ngang tàn muốn tìm kiếm một chút phản ứng của nàng.

Nàng bị chọc tức khiến cho hai gò má đỏ lên, cảm nhận được trên môi vẫn còn dấu vết hương, hương vị của hắn, khiến cho nàng cảm thấy nàng giống như đang bị khuất phục.

“A! Người.....cẩn trẫm”-hắn ly khai khỏi môi nàng, che miệng lại, đầu lưỡi nếm được vị mặn, nữ nhân này lại dám cắn nát môi hắn. Hắn hôn qua vô số nữ nhân, nay lại bị một cái nô tỳ cắn cho bị thương, nếu bị truyền ra ngoài sẽ trở thành lịch sử buồn cười nhất của Ân quốc sao.

“Nam nhân vô sỉ”- Nàng bị chọc tức đến mức khiến cho cả người phải run rẩy, đám tỳ nữ không hiểu tại sao nàng lại tức giận như vậy, chỉ cần có thể lấy được sủng ái của hoàng thượng, sau này còn phải lo cái gì nữa.

“Tất cả rút ra ngoài cho ta”- Long Tiêu tức giận, thật giống như một con Hùng sư trong sa mạc gầm hét, thật là đáng sợ!

Tất cả tỳ nữ chạy chóch chết, Nhất Thuần càng không có lý do để lưu lại, thân thể từ từ hướng về phía cửa lui ra.

11. Chương 11: Trúc Vô Tâm

Tất cả thị nữ tất cả đều chạy trốn chết, Nhất Thuần càng không có lý do gì để lưu lại, thân thể liền từ từ hướng ngoài cửa đi ra.

Hắn tiến lên trước mấy bước hung hăng đem cửa đóng lại, mạnh mẽ nắm chặt cổ tay nàng.

- A! Người

Thân thể của nàng bị kéo vào vòng ngực của hắn.

-“ Thả ta ra”

Nhất Thuần giùng giàng, chỉ muốn thoát khỏi vòng ngực của hắn, hắn dang tay ôm chặt eo của nàng khiến cho hai người họ dính sát vào nhau.

-“ Người là nữ nhân đầu tiên dám nhiều lần vô lễ với trẫm.”

Hắn híp mắt, bắn ra tia lửa, ngón tay xoa nhẹ môi dưới của nàng, nhận ra được thân thể của nàng đang chống lại, nàng không sợ sao?

“ Chẳng lẽ một đời quân vương chỉ dùng một cái thủ đoạn, dùng sức mạnh để cưỡng đoạt nữ nhân sao?”

Hơi thở nàng không ổn định nói, cường ngạnh nói chuyện, mong sao hắn sẽ bỏ qua ý niệm này.

“ Thiên hạ là của trẫm! Nơi đây trẫm nắm giữ tất cả! Hơn nữa không có người nào để ý , chỉ có người ghen tỵ thôi.”- Long Tiêu âm hiểm cười nói.

“ Bên cạnh người thê thiếp hàng ngàn, tại sao nhất thiết phải gây khó xử cho ta.”

Nhất Thuần nghĩ tới chiều nay đối với hắn không có tác dụng, ở thời đại này, hoàng đế là tất cả rồi, trời ơi.

“ Ý người là muốn hưởng trẫm cho danh phận sao? Hử?”

Hắn tự cho là đoán trúng được tâm ý của nàng. Ánh mắt chọc ghẹo, cùng dây dưa thân thể.

Cái này ngu ngốc, Nhất Thuần âm thầm nguyên rửa nói, thật khâm phục cái suy luận của hắn.

“ KHông lên tiếng! Tốt! Trẫm liền phong người là Nô phi, có tốt không?”

Cứ nghĩ nàng sẽ chấp nhận,thế nhưng bàn tay nàng chung quy vẫn gây trở ngại cho hắn. Hắn chế ngự hai bàn tay đang phản kháng của nàng, đem khuôn mặt của vùi vào người nàng, ngửi mùi thơm thoang thoảng của phụ nữ. Đôi môi hắn trượt xuống hờm vai nàng , lưu lại dấu vết

triền miên, trong đầu của hắn bây giờ chỉ tràn đầy sự khát vọng.

“Tránh xa một chút, tên nam nhân ngu ngốc này!”

Nhất Thuần rốt cuộc không chịu nổi công kích của hắn liền tức giận quát to.

“Ba” – Thanh âm trong trẻo vang lên.

Hắn tát nàng một cái khiến cho nàng không kịp tránh, bởi vì cái tát này quá nhanh, quá độc ác!

Long Tiêu trợn to hai mắt, trên trán nổi lên nhiều sợi gân xanh! Nữ nhân này không muốn sống nữa sao? Chưa từng có người nào can đảm nói với hắn như vậy!

Nhất Thuần ôm khuôn mặt nóng hừng hực của mình, mặc dù có hơi đau một tí nhưng nàng lại thở phào nhẹ nhõm, còn có cảm giác sống sót sau cái chết. Nhưng cái ý nghĩ này của nàng vẫn còn hơi sớm một chút!

“A!” Nhất Thuần không thể tin được, nhìn thân thể của mình bay về phía long sà, trong đầu đột nhiên trống rỗng.

“ HIện tại, trẫm liền nói cho người biết chức trách của Nô phi.”

Ánh mắt của hắn trở nên bí hiểm, đen không thấy đáy, cũng không thấy nụ cười.

“Không cần!”

Nhất Thuần thét chói tai khiến cho những người đứng ngoài cửa cảm thấy sồn gai ốc.

“Ba! Có muốn hay không?”

Hắn cười eo nhỏ của nàng nơi, một tay giữ chặt đôi bàn tay ngọc của nàng, tay còn lại dùng sức muốn làm cho nàng phải thuận phục.

“Không cần!”

Nàng không chỉ chịu đựng thể trọng của thân thể hắn mà còn phải chịu đựng bàn tay hắn đang dùng sức vuốt ve.

” Xoẹt”- Y phục mỏng manh của nàng bị ma trảo của hắc xé thành từng mảnh, bay lên không trung rồi hạ xuống.

“ KHông cần, con người người thật biến thái.”

Nhất Thuần cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ thể của nàng lại bị sỉ nhục một lần nữa sao? Nàng lại nghĩ về chuyện cũ đó, thì ra thời gian cũng không khiến nó bị phai mờ.

“A!” Một giọt nước mắt từ nơi khóe mắt chậm rãi trượt xuống, trong con người không có sắc thái, trống rỗng như cỗ xác chết.

Hắn điên cuồng xâm nhập cấm địa của nàng, đem các loại khát vọng mấy ngày qua trút hết không còn.

Thân thể xỏ xuyên qua đi chung với nhau giờ khắc này, hắn người nhưng dừng lại. Bởi vì khuôn mặt thoã mãn của hắn bỗng nhiên thay đổi, trở nên âm u, tối tăm, ánh mắt như một con sói trong đêm tối.

“Ba! Nói! Là ai?”

Hắn cắn răng nghiêng lợi nói ra ba chữ! Bàn tay cũng không có quên lại dùng sức vuốt ve khắp mặt nàng.

“

Nàng đã không có năng lực chống cự, cái suy nghĩ phút chốc kia của nàng ngay từ lúc hắn tiến vào thân thể đã không còn. Nàng lẳng lặng nằm ở dưới thân thể của hắn, không có phản kháng càng không có đáp lại, như một tượng người xinh đẹp .

Hết Chương 11

12. Chương 12: Vết Thương Chí Mạng

“Nói!”

Cặp mắt Long Tiêu tràn đầy tia máu, bởi vì không nghe được lời giải thích, liền ngửa mặt lên trời điên cuồng la hét.

“A! Khụ! Khụ!”

Bị hắn điên cuồng một đánh một quyền vào ngực, khiến cho nàng phun một ngụm máu.

“ Thật bẩn thỉu! Nói ! “

Hắn thấy hai hàng lông mày của nàng thống khổ nhíu chung một chỗ, cũng không có buông, bàn tay giơ lên, thanh âm thanh thúy vang lên

“Ba!”

“Ha ha ha! Người nào ! Nam nhân tất cả đều giống nhau!”

Nhất Thuần không biết lấy dũng khí ở đâu ra, sự sợ hãi thường ngày đều biến mất, lại kiên cường đối mặt với sự thật.

“Thật bẩn thỉu!”

Long Tiêu làm sao có thể chịu được chuyện Nô phi đã sớm không còn tấm thân xử nữ. Từ trước đến nay, hắn chưa từng bị sỉ nhục như vậy, trong lòng hắn nổi lên một vòng xoáy khổng lồ.

Cắn xé qua mỗi tác thịt cũng để lại dấu răng của hắn , giống như là trừng phạt cái sự cứng đầu của nàng, càng giống như là vì nàng à rửa sạch thân thể bẩn thỉu, còn nàng lại thống khổ cùng tuyệt vọng.

“Người tới, thay quần áo!”

Long Tiêu đứng lên ra lệnh.

“Dạ, hoàng thượng!”

Đám thị nữ ở bên ngoài chờ đợi nhanh chóng đi tới.

Mặc xong quần áo, hần quay đầu lại liếc mắt nhìn Nhất Thuần ngất đi trên long sàng, liền đối với thị nữ Dung nhi nói:

“Chăm sóc thật tốt nô phi nương nương!”

Sau đó lên sải bước đi ra ngoài cửa.

“ Nô tỳ tuân mệnh”

Thị nữ quỳ xuống cung tiến hoàng đế.

Bên trong ngự thư phòng

“Chuyện tra như thế nào?”

Long Tiêu quay lưng ,nhìn ngoài ra ngoài cửa sổ hỏi người đang quỳ phía dưới.

“Thần đáng chết, không thể tra ra bất kỳ tin tức gì có liên quan.”

Lưu Giác Nam hướng Long Tiêu trả lời

“Đứng lên đi!”

Trong thanh âm của Long Tiêu không khó để nghe ra tâm trạng của hần lúc này rất tốt, hần xoay người lại đối với Lưu Giác Nam nói.

“Tạ hoàng thượng!”

Khuôn mặt Lưu Giác Nam nhìn hần không hiểu.

“Người kia thế nào?”

Long Tiêu nhìn chăm chăm Giác Nam hỏi.

“Hồi hoàng thượng, quốc sư yêu cầu ra mắt nương nương, trước mắt hần cũng tra không ra lai lịch thân phận nương nương.”

Tôn công công đem toàn bộ nói lại cho hần

“ A! Còn có loại chuyện này sao?”

Long Tiêu chống cằm suy nghĩ rồi nói:

“ Kia, có phải gặp mặt là sẽ tra ra sao?”

“Cái này? Quốc sư không có nói!” – Tôn công công khổ sở nói.

“Vậy hần nói tất cả những gì?” – Long Tiêu nhíu mày lại hỏi

“Quốc sư bảo nô tài đem thuốc mang về cho nương nương, những thứ khác không có!”

Tôn công công len lén liếc nhìn lên long tọa.

“Thuốc?” Long Tiêu lặp lại nói.

“Đúng vậy bệ hạ, quốc sư nói ngài biết là dùng làm gì!”

Tôn công công đem toàn bộ nói ra cho hần nghe.

“Dạ! Đem thuốc đưa đến tẩm cung của trẫm đi!”

Long Tiêu xoa huyệt thái dương, nhắm mắt lại phát tay một cái, ý bảo bọn họ đi xuống đi.

” Hoàng thượng hôm nay cho đòi?”

Tôn công công đang muốn hỏi hần hôm nay muốn truyền ai tới thị tẩm ,nhưng còn chưa kịp nói xong lại bị cắt đứt.

“Nô phi ở lại vậy là được rồi!”

Long Tiêu đầu cũng không có ngẩng lên mà nói.

“Dạ, nô tài cáo lui!” Tôn công công cùng Lưu Giác Nam toàn bộ lui xuống.

Ngoài cửa Lưu Giác Mam gọi tôn công công lại hỏi:

“Tôn công công có biết hoàng thượng đây là thể nào?”

“Ai! Không biết, lần đầu gặp phải tình huống như thế!”

Tôn công công lắc đầu nguây nguây.

“Xin hỏi công công ‘ Nô phi ’ kia là vị thiên kim nhà nào đây ? Hoàng thượng như thế nào lại để ý!”

Lưu Giác Nam cùng Tôn công công đều là những người thân cận bên cạnh Long Tiêu, quan hệ của hai người vẫn tương đối tốt.

“ Chính vì không biết nên mới để người tra thân phận của cô gái kia!”-

Tôn công công hoàn toàn không biết vị Nô phi này đến từ địa phương nào, quốc sư còn không thể tính ra, hần cũng không phải là thần tiên, làm sao biết được.

“A!” Lưu Giác Nam như đình đứng trên mặt đất, miệng há ra đều có thể nhét vào một quả trứng gà .

“Ai!”

Tôn công công sau đó liền đưa thuốc đi.

13. Chương 13: Ngủ Đêm Ngự Thư Phòng

“Ai!” Tôn công công tiếp tục đi đưa thuốc.

Tối hôm qua bên trong ngự thư phòng ánh nến sáng suốt cả đêm. Ngày thứ hai, trời vừa rạng sáng toàn bộ nữ nhân trong cung đều biết, có thể là bởi vì nữ nhân bên cạnh quá nhiều , đàn ông cũng không còn bí mật nào .

Sau khi lâm triều, Tả thừa tướng Lý Hưu Văn len lén gọi Tôn công công lại hỏi mọi chuyện:

“Thân thể hoàng thượng có chuyện gì sao?”

“Lý đại nhân ngài phí tâm, thân thể hoàng thượng không có chuyện gì!” Tôn công công theo quy củ trả lời.

“A! Làm phiền công công rồi !” Lý Hưu Văn khách khí nói.

“Lý đại nhân khách khí, lão nô đi trước!” Tôn công công nói xong liền đuổi theo sau hoàng thượng.

Lý Hưu Văn năm nay 21 tuổi, là một nam nhân trẻ tuổi, là người nhận chức Tả thừa tướng của Ân quốc, có một thân hình cao lớn , tướng mạo không khác gì Phan An. Năm ngoái bị Thái hậu tứ hôn, nhưng chẳng biết tại sao lại vô cớ bị hủy bỏ, đến nay còn chưa cưới.

“Nàng tỉnh chưa?” – Tôn công công vừa đuổi đến nơi liền nghe được câu nói đầu tiên.

“Bẩm hoàng thượng , vẫn chưa !” - Tôn công công đi theo sau lưng hần đáp

“Thuốc uống qua sao?” - Long Tiêu tiếp tục đi. Sau khi lâm triều người mẹ kế này lại đột nhiên triệu kiến hần, không biết là vì chuyện gì. Hướng mà hần đang đi chính là hướng Tường Ninh Cung của Hoàng thái hậu .

“Hoài hoàng tượng, tỳ nữ trở lại nói đã uống rồi!” – Tôn công công trở về

Tường Ninh cung

“Hoàng nhi tham gia mẫu hậu, Mẫu hậu thỉnh an!” - Long Tiêu chấp tay thi lễ

“Hoàng nhi mau tới ngồi, mẫu hậu có lời muốn hỏi người?” - Thái hậu cầm tay Long Tiêu kéo đến bên cạnh.

“Nô tì thỉnh an hoàng thượng.” – Đám tần phi quỳ xuống

“Đứng lên đi!” Long Tiêu xem xem các nàng trong lòng liền sáng tỏ nguyên nhân Thái Hậu triệu kiến hẳn.

“Mẫu hậu mời nói!”- Long Tiêu khi ngồi xuống, liền đổi mặt mỉm cười.

“Nghe nói bên trong tẩm cung của hoàng nhi có một nữ nhân không rõ lai lịch, hoàng nhi còn đem tẩm cung nhường lại cho nàng ở, có chuyện này sao?”- Thái Hậu nghiêm túc nhìn Long Tiêu hỏi.

“Có một cô gái quả thật không giả, là hoàng nhi mới phong tần phi, nhưng là phần trăm đem tẩm cung nhường lại không biết là mẫu hậu từ đâu nghe được”- Long Tiêu nheo mắt nhìn mấy vị tần phi.

Không người nào dám nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của hắn, người nào cũng đều cúi đầu, lại không dám ra tiếng.

“Kia hoàng nhi vì sao thức trắng đêm không trở về tẩm cung, rồi lại không đi qua cung của các phi tần.”- Thái Hu hiểu rõ con mình làm việc sẽ có chủ chương nhưng cục đối thoại này chẳng qua là nói cho đám phi tử nghe.

“Hoàng nhi xử lý quốc sự đều ở Ngự Thư Phòng, hôm qua tấu chương so bình thường nhiều hơn một chút.”- Về mặt Long Tiêu một mỗi nói.

“Bổn cung biết quốc sự quan trọng, nhưng là không thể quá mệt nhọc, thân thể hoàng nhi quan trọng hơn nha!” -Thái hậu bắt đầu tình ý sâu xa mà nói.

“Mẫu hậu yên tâm, hài nhi sẽ chú ý đấy! Nếu như không có chuyện khác, hoàng nhi xin được cáo lui trước!”- Long Tiêu vừa nói đứng dậy.

“Ừ, hoàng nhi nên nghỉ ngơi thật tốt, thân thể quan trọng hơn!” – Thái hậu giả hoạt nhanh chóng đem chuyện này xử lý.

“Nô tì cung tiễn hoàng thượng!” - Các vị Tần phi đứng dậy đưa mắt nhìn Long Tiêu đã đi xa.

Mọi người thấy Thái hậu cũng không còn biện pháp, thật là không trông cậy vào, tất cả liền nhanh chóng mà giải tán.

Bên trong tẩm cung

“Hoàng thượng!” – Bốn tỳ nữ quỳ xuống nghênh đón Long Tiêu.

“Đứng lên!” Long Tiêu thuận miệng một câu, liền đi thẳng đến bên cạnh Nhất Thuần.

“Mau tỉnh lại cho trẫm.”- Long Tiêu dùng hai tay nắm lấy bả vai của nàng nói.

“Tại sao còn chưa chết!” – Nhất Thuần lẩm bẩm nói xong nhưng vẫn không có mở mắt.

” Người là muốn chết phải không? Trẫm thành toàn người!” – Hắn đem tay bóp lấy cái cổ nhỏ bé của nàng, ánh mắt hung tợn nhìn về phía nàng.

Nàng không có gãy giữa, không có nỉ non, sắc mặt từ từ thay đổi tái nhợt!

“Đáng chết!” – Hắn buông tay, trong lòng buồn bực, gào thét nghĩ, hắn không được tức giận. Nữ nhân chỉ là một công cụ làm ấm giường, có thể kêu tới cũng có thể đuổi đi.

14. Chương 14: Ngủ Lại Thanh Hà Uyển

“Người đâu! Dem nô phi đưa đến Thanh Hà Uyển!” - Long Tiêu nắm chặt quả tay, lạnh lùng sai khiến!

“Dạ, hoàng thượng!” Thị nữ quỳ xuống nghe chỉ.

Trong lúc朦胧 lung, một tinh khiết khẽ nhú mí mắt, liền ý thức được chút ánh sáng xuyên qua ngoài cửa sổ.

Chăn mềm trên người rất tốt, chỉ là giường có chút cứng, liền đem chăn gấm trên người kéo cao một chút.

“Đã tỉnh rồi hả?” - Một giọng nam nhân vang lên đột ngột khiến cho giấc mộng đẹp của nàng bị đánh vỡ.

Chẳng lẽ nàng vẫn còn ở nơi này sao?

Đột nhiên ngồi dậy, lúc này mới phát hiện ra, chỗ ngủ của nàng hiện tại thật xa lạ.

Long Tiêu nhìn nàng, hần ngồi ngược với hướng ánh sáng khiến cho nàng không nhìn rõ dung mạo của hần. Tiếng chuông báo động trong lòng nàng vang lên, toàn thân cũng trở nên cứng ngắc.

Trí nhớ nhanh chóng tràn về trong đầu nàng.....

Trong nháy mắt, ngực nàng giống như bị người nặng nề đánh một quyền, kinh ngạc, giọng điệu có chút thay đổi. Thoáng chốc, tất cả trí nhớ như dòng nước thủy triều tuôn về đầu nàng, nàng lại bị người ta vũ nhục lần nữa rồi.

Đội tầm mắt hơi thanh hậu, phản ứng đầu tiên của nàng chính là cúi đầu kiểm tra y phục trên người. Lúc này, nàng mới phát hiện ra nàng đang mặc là một bộ đồ màu trắng cổ đại. Ngắm nhìn bốn phía, nhìn cái bài trí bên trong phòng, nàng mới chú ý mình đang ở trong một gian phòng đơn sơ, vách tường cũng phai màu rồi.

Lúc này Long Tiêu một thân hoa phục, Nhất Thuần khăn trương dè nén sự sợ hãi trong lòng mình. Thân thể nàng cứng ngắc không dám động dấy.

Nam nhân chậm rãi đứng lên, bóng dáng thon dài của hần che đi hơn phân nửa ánh sáng.

Cổ họng Nhất Thuần căng thẳng, đang muốn nói gì, cổ họng khô ráo làm nàng không nhận được ho khan vài tiếng

“Khụ — khụ —”

“Người tới, phục vụ nô phi uống nước.” - Trong thanh âm Long Tiêu không nghe ra tâm tình gì.

“Dạ,hoàng thượng!” - Thị nữ thuần thực đem nước nóng bưng đến trước mặt nàng, Nhất Thuần nhìn hần cảnh giác, sau đó cúi đầu xuống uống. Nàng uống quá nhanh liền ho khan vài tiếng.

Lúc này Long Tiêu bước lên trước một bước nữa. Ánh sáng ngoài cửa sổ đem dung nhan tuấn đạt, phi phàm của hần thể hiện rõ ràng. Nhất Thuần cũng hung hăng thở hốc vì kinh ngạc.

“Đừng tới đây!” - Nhất Thuần sau khi uống nước giống như có thêm hơi sức, lớn tiếng ngăn chặn không cho hần đi tới.

Hần nhú mày lại, từ từ bước tới bên cạnh giường của nàng, hần tao nhã nghiêng người, khuôn mặt hiện lên nụ cười xấu xa, giả vờ giúp nàng kéo tấm chăn:

“Nô phi, đừng quá xúc động, nghỉ ngơi thật tốt, nếu không buổi tối làm sao có tinh thần đây?”

Hần lấy tay vỗ nhẹ trên đôi vai suy yếu của nàng, hai mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của nàng, nhàn nhạt cười, quý dị nhẹ nhẹ lướt qua khóe môi hấp dẫn kia.

“Tên súc sinh này, khôn khiếp!”

Nhất Thuần kích động liền mắng chửi hần, đồng thời cũng thể hiện ra mối hận trong lòng nàng.

Long Tiêu nhìn dáng vẻ kích động của nàng, lửa giận trong lòng chẳng những không giảm mà ngày càng tăng, nàng lại đem sự cứng chiều của hắn giống như là bị vũ nhục rất lớn. Hắn còn chưa có cùng nàng tính sổ đâu, nàng lại còn.....

“ Người đến đây là muốn làm cái gì?”

Nhất Thuần lớn tiếng hỏi, giọng có chút run rẩy, trong con ngươi lóe lên lệ quang, vừa nhìn đã thấy bộ dáng của nàng thật đáng thương.

Câu này làm hắn tức cười, Đúng vậy a, hắn đến tột cùng muốn làm cái gì? Hắn để tay lên ngực tự hỏi. Sau một hồi suy nghĩ cũng không nghĩ ra đáp án thích hợp.

Nhìn sắc mặt âm trầm của hắn, nàng rút cuộc tháo hết sự đề phòng thường ngày, khóc, những giọt nước mắt từ từ lăn xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Nàng đây là ý gì, giống như bị uất ức rất nhiều. Hắn đáng ra nên sớm giết nàng. Hắn đã bỏ qua cho cái mạng nhỏ của nàng rồi, nàng lại còn không biết cảm kích.

“Khóc cái gì?”

Long Tiêu tức giận hét lên.

Hắn tức giận nắm lấy một cái tay của nàng, mạnh mẽ kéo đến hướng mình, kéo nàng ra khỏi góc giường. Động tác của hắn làm cho nàng phải kêu lên:

“Tiện nam nhân, buông ta ra!”

Nhất Thuần điên cuồng khóc, thét.

“ Ít giả bộ “

Hắn tuyệt đối không thương hương tiếc ngọc, nghiêng người tới trước mắt nàng, khuôn mặt hung ác nói, cũng không quên dùng lực vuốt ve khuôn mặt của nàng bóp “ Ba”.

15. Chương 15: Vô Ý Hỏi

Bạt tai này tuyệt đối không có tác dụng gì đối với nàng .Cho tới bây giờ, từ khi đến nơi này cũng chưa có một ngày không bị bạt tai , nàng đã sớm miễn dịch với nó.

Hắn xoay người đi tới cửa , thị nữ bên ngoài lập tức cúi đầu cung kính mở cửa cho hắn ra.

Đang chuẩn bị bước ra khỏi cửa , hắn đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía nàng .Sau đó cũng không quay đầu mà bước ra khỏi cánh cửa.

Ánh mắt cùng giọng nói của hắn, một khi hắn biết chuyện, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình, cuộc sống sau này của nàng sẽ không tốt hơn rồi. Thực sự không nhớ rõ nàng đã đắc tội hắn chỗ nào, tại sao hắn lại đối với nàng như thế? Chẳng lẽ cũng chỉ bởi vì phá hư chuyện tốt của hắn sao?

“Nương nương, ngài muốn đứng lên sao?” -Thị nữ tiến lên cung kính hỏi.

“Ừm! Giúp ta lấy nước, ta muốn tắm!” -Nàng mệt mỏi nói

Nàng có cảm giác thân thể thật bẩn, cũng nên tắm cho sạch sẽ đi, một không nữ nhân đối với loại chuyện như vậy cũng không thể quên được xem ra chính mình quá què mùa rồi.

“Tắm?” - Thị nữ kia mặt nghi vấn, nói lại lời của Nhất Thuần.

“Chính là tắm, lau người!” Nhất Thuần lại giải thích, xem ra sau này nói chuyện phải cẩn thận một chút.

“Nương nương buổi sáng hoàng thượng đã phân phó tắm cho người sạch sẽ rồi !”

Thị nữ mặt không hiểu nói.

“Dài dòng!” – Nhất Thuần không chỉ nói giỡn, lại nổi lên cái tính khí đại tiểu thư.

“Nương nương tha mạng! Nô tỳ lập tức đi làm!” - Thị nữ sợ hãi, quỳ trên mặt đất không dám đứng dậy.

“Đứng lên! đi đi!”

Nhất Thuần thấy bộ dáng sợ hãi của nàng cũng có chút không đành lòng.

“Tạ nương nương!” - Thị nữ lập tức chạy ra ngoài làm việc.

“Nương nương nước nóng tốt lắm, nô tỳ phục vụ người?” - Thị nữ đi tới bên cạnh Nhất Thuần nói.

“Không cần, người đi ra ngoài trước đi, tắm xong ta sẽ kêu người!”

Nhất Thuần nhìn cô gái đứng bên cạnh, nhìn bộ dạng nàng ta chắc cũng chỉ 12, 13 tuổi. Nàng thở dài đi về phía thùng gỗ.

“Ta thật thất bại!”

Nhất Thuần muốn đem y phục cởi ra nhưng nhìn mãi cũng không hiểu được cái y phục cổ đại này như thế nào để cởi ra. Nàng hướng về phía ngoài cửa, lớn tiếng:

“ Người đâu!”

“Có nô tỳ!” - thị nữ Phía ngoài nghe được tiếng kêu lập tức chạy tới.

“Giúp ta cởi y phục đi!” - Nhất Thuần nhờ người ta giúp một tay nên lời nói rất nhỏ nhẹ, nhưng trong lòng sớm đã nổi trận lôi đình, nàng cảm thấy y phục nơi này thật phiền toái.

“Dạ!” - Thị nữ cẩn thận giúp Nhất Thuần cởi áo nói dây lưng.

” Làn da của Nương nương thật tốt!”

Nàng ngồi trong một chậu làm bằng gỗ , nước vừa lúc yếm qua trước ngực của nàng, thanh âm của thị nữ ở phía sau vang lên.

“Có gì tốt!” - Nhất Thuần không cho là vậy liền nói

“Thật sự rất trắng a!” - Thị nữ hâm mộ nói.

“Người tên là gì?” - Nhất Thuần nhắm mắt, chậm rãi hỏi.

“Hồi nương nương, nô tỳ gọi Tiểu Cửu.” -Tiểu Cửu thông minh đáp lời, trong thanh âm không khó nghe ra nàng rất vui vẻ.

“Tiểu Cửu người bao lớn, trong nhà cũng đều có người nào sao?” - Nhất Thuần lơ đãng hỏi, bắt đầu tra hỏi.

“Hồi nương nương, Tiểu Cửu năm nay mười ba tuổi, Tiểu Cửu từ tám tuổi đã vào trong cung, trong nhà có cha mẹ còn có hai ca ca, đại ca ca bị bệnh không có tiền trị bệnh, liền đem Tiểu Cửu bán vào trong cung rồi.”

Tiểu Cửu vừa nói liền bắt đầu khóc, rời nhà đã nhiều năm ,nàng rất nhớ mọi người.

“Thật xin lỗi!”

Nhất Thuần nghe nàng nói liền có chút không đành lòng, cái thời đại này thật kém cỏi đi, nàng ấy thật đáng thương.

“Nô tài không dám!” - Tiểu Cửu nghe Nhất Thuần nói xin lỗi nàng liền vội vàng quỳ xuống nói.

“Vô tình nhắc tới chuyện thương tâm của người rồi, về sau không cần quỳ xuống, được không?”

Nhất Thuần nói chuyện với tiểu Cửu giống như là đang dỗ dành một tiểu hài tử vậy.

“Nương nương, không được.” -Tiểu Cửu quỳ trên mặt đất vẫn không dám đứng dậy.

“ Ta nói được là được, đứng lên đi!” - Nhất Thuần hảo khí nói.

16. Chương 16: Tắm

“Này —!”

khuôn mặt Tiểu Cửu có chút ngượng nghịu, nhưng vẫn là ngoan ngoãn từ trên mặt đất đứng dậy.

“Ai! Tiểu Cửu bây giờ là giờ gì?”

Nàng thở thật dài một cái, ở nơi này bên trong phòng phân không rõ đông nam tây bắc, đến chỉ có thể nhìn có ánh sáng bên ngoài.

“Hồi nương nương, hiện tại giờ Thân rồi !” -Tiểu Cửu nhẹ giọng nói.

“A!”

Một tinh khiết gật nhẹ đầu xuống, trong lòng còn phải ở tính toán giờ Thân rốt cuộc là mấy giờ rồi, từ đầu đếm một lần mới rõ ràng, bây giờ là khoảng bốn giờ chiều thôi.

“Nương nương nô tỳ phục vụ ngài tắm !” -Tiểu Cửu khéo léo đi tới trước mặt của ta nhẹ giọng hỏi.

“Không cần, tự ta có thể, người trước đưa ngoài, đợi lát nữa tắm xong ta sẽ gọi người!”

Ta mở mắt nhìn nàng, Tiểu Cửu dáng dấp không được tốt lắm nhìn, vóc người kiều tiểu, luôn là cứng eo, trên mặt có chút tàn nhan, nhưng cũng không quá nghiêm trọng.

“Nương nương ngài thật xinh đẹp, giống như là người trong tranh, quá đẹp!”

Tiểu Cửu xem nhìn nàng sưng sốt, sau đó lại thao thao bất tuyệt tán dương .

“Nhìn đủ rồi liền đi ra ngoài!” – Nhất Thuần lắc đầu,bất đắc dĩ nói.

“Dạ!” - Tiểu Cửu cắn miệng môi dưới, giống như là rất không cam tâm ra đi.

Nước giống như có chút lạnh rồi, tuy nhiên nàng không muốn ra ngoài, cảm giác mình thật bẩn, tắm thế nào cũng không sạch sẽ. Nhắm mắt lại,không nhìn được,nước mắt nàng từ từ tràn ra, từng giọt từng giọt rơi xuống nước.

“Nương nương người đã tỉnh!” – Mở mắt nhìn tiểu Cửu trước mắt, nàng ưu nhã đem nước mắt còn đọng lại trên mặt lau đi.

“Giúp ta ở đổi nước nóng!” - Nàng khẽ mỉm cười nhìn Tiểu Cửu nói.

“Nương nương, người còn tắm tiếp, phải hay không?” – Tiểu Cửu cẩn thận nói , thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“Được rồi!”

Nàng đứng dậy, tiểu Cửu nhẹ nhàng giúp nàng lau người, một thị nữ khác đưa một cái áo gấm mặc lên người nàng, che đậy đi làn da xinh đẹp.

“ Thấy thế nào, các người muốn nhìn đến khi nào?”

Mặc quần áo tử tế, sau đó nàng nhìn hai người thị nữ trước mặt hỏi, rồi bật cười.

“Nô tỳ đáng chết !” -Hai người đồng thời quỳ xuống dưới đất cầu xin tha thứ.

“Đứng lên đi! Về sau không cần trước mặt ta quỳ xuống như vậy!”

Nhất Thuần lạnh lùng nói, trên khuôn mặt không còn vẻ tươi cười, vẫn xinh đẹp như vậy làm cho người ta có chút kinh sợ.

“Dạ!” -Tiểu Cửu cùng thị nữ khi nhìn nhau một chút sau đó gật đầu, động tác nho nhỏ của họ cũng không thoát khỏi cặp mắt của nàng.

“Nương nương nô tỳ giúp ngài trang điểm đi!” -Tiểu Cửu đem phấn bột nước bày một bàn.

“Này ta không thích bôi những thứ đó, cứ như vậy đi!” - Nhất Thuần kiên quyết nói, ở chỗ này trang điểm đậm cho ai nhìn đây?

“Nô tỳ thật là lần đầu thấy người không yêu cái đẹp như nương nương, chỉ là nương nương của chúng ta trời sinh ra đã xinh đẹp, cho dù không trang điểm cũng là xinh đẹp gấp trăm lần so với mấy vị mỹ nữ kia. Trên mặt họ đều là phấn bôi mấy lớp thật dày, đẹp thì có đẹp nhưng quá giả dối rồi, làm cho người khác nhìn vào cảm thấy thật ghê tởm!”

Tiểu Cửu một lòng hướng về Nhất Thuần, cảm thấy những nữ nhân khác so với chủ tử của mình vẫn còn kém xa.

Một tinh khiết bật cười mà hỏi:

“Mấy vị nương nương kia khiến cho người ghét sao? Tiểu Cửu, ta không thích sau lưng nói xấu người khác, ta xem người là muối mui của mình cho nên mới phải nhắc nhở người, ngộ nhỡ bị người khác nghe được, chính người sẽ bị thua thiệt. Về sau cần phải chú ý!”

“Đúng vậy, nô tỳ biết sai rồi. Nô tỳ phục vụ quá nhiều vị chủ tử, cũng chỉ có ngài đối với ta thân thiết như vậy. Nương nương, quê của người chơi có vui không?”

Tiểu Cửu chỉ là tò mò thân phận của Nhất Thuần thôi.

“Ừm! Người có thể nói cho ta nghe một chút về tên của người không?”

Nhất Thuần linh hoạt, nhẹ nhàng chuyển sang chuyện khác.

“Nô tỳ gọi là hồng món ăn.” -Hồng món ăn hứng thú giới thiệu tên của mình.(cái này y trong đó mình chỉ cop lại thụ)

“Tên của các người đều là ba mẹ đặt sao?”

Nhất Thuần nghe được cái tên kia liền lên tiếng hỏi, nhìn khuôn mặt hai nàng có chút không hiểu Nhất Thuần lại hỏi lại:

“Tên của các người đều là cha mẹ đặt sao?”

“Dạ, ông nội ta có mười hai cháu gái, ta là Lão Cửu, cho nên liền kêu ta Tiểu Cửu rồi.”

Tiểu Cửu mặt hưng phấn nói nguồn gốc tên của nàng

Có

17. Chương 17: Ban Tên Cho

“Nô tỳ là được vị chủ tử trước kia đặt ạ!”- Hồng món ăn cũng chen vào nói

“Vậy ta cũng giúp các người chọn cái tên khác đi, dĩ nhiên nếu các người không thích thì cũng không cần tiếp nhận!”

Nhất Thuần đột nhiên nghĩ đến việc giúp các nàng ấy đặt tên, nhưng là cũng phải được người ta đồng ý mới được.

“Nương nương?” - Hai người lại quỳ trên mặt đất đôi mắt đắm lệ mờ gọi nàng.

“Nhược Vân, Mộng Phàm ! Tốt không?” – Nhất Thuần cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn họ nói.

“Cám ơn nương nương ban tên cho!”

Hai người lại quỳ trên mặt đất cảm ơn.

“Kể từ hôm nay nô tỳ Tiểu Cửu tên là Nhược Vân!” - Nhược Vân tràn đầy quyết tâm nói.

“Nô tỳ hồng môn ăn từ giờ tên là Mộng Phàm !”

Mộng Phàm thì là tiếp lời Nhược Vân nói.

“Thích là tốt rồi! Đứng lên!”

Nhất Thuần cũng vui vẻ nói, cùng hài tử ở chung một chỗ liền quên tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

“Nương nương ngài thích trang sức gì?”

Nhược Vân đi lên trước, có dũng khí kéo nàng đến ngồi xuống trước gương đồng.

Trong gương có mỹ nhân rất đẹp, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt , không có nụ cười.

“Ta tự mình tới đi!”

Nhất Thuần đẩy Nhược Vân ra, cảm thấy một thanh lược nhẹ nhàng chải ,sau đó ghim phần tóc ở sau lên, căn bản cũng không dùng đồ trang sức gì.

“Nương nương tóc người thật là đẹp, sáng đến chói mắt , giống như từng cây một Kim Tuyến, thật mềm mượt, trơn bóng!”

Nhược Vân không kìm hãm được liền vuốt ve mái tóc của Nhất Thuần.

“ Ừm!” – Nhất Thuần chỉ là nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, ở hiện đại nàng có thợ cắt tóc riêng, làm tóc theo định kì, điều kiện ở đây sao có thể so sánh bằng.

Đứng dậy đi ra cửa đi, đã là mặt trời chiều ngã về tây, mãn thiên Thải Hà đem cũng nhuộm thành màu đỏ, thật rất xinh đẹp rất hùng vĩ, vườn phía trước là một mảnh rừng trúc, làm cho người ta nhớ tới Tiêu Tương quán trúc hoa.

Đi tới dưới tàng cây thu thiên bên ngồi lên, hưởng thụ gió đêm quất vào mặt mát mẻ cùng thích ý.

“Thanh âm gì?”

Mới vừa trong rừng truyền đến tiếng gào thét vang lên, Nhất Thuần cảnh giác hỏi.

“ Là người ở trong lãnh cung, nương nương nếu ngài sợ thì chúng ta đi vào phòng đi!”

Xem ra loại thanh âm này họ giống như rất không chấp nhận.

“Phía trước là lãnh cung?” - Nhất Thuần nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy, nương nương!”

Mộng Phàm vừa đẩy dây đu vừa trả lời nàng.

“Hừ!”

Nhất Thuần khinh thường hừ lạnh một tiếng, cái này là Long Tiêu muốn chơi nàng.

“Ta đói bụng! Khi nào có thể ăn cơm?” – Nhất Thuần đột nhiên ngẩng đầu nhìn họ nói.

“Nương nương tối nay ngài thị tẩm, cho nên cơm tối không thể ăn!”

Nhược Vân giống như đối với tiểu hài tử nói chuyện một dạng khéo léo.

“Cái gì?” - Nhất Thuần nghe được câu trả lời của Nhược Vân liền buồn bực.

“Nương nương ngài vì cái gì phải là chộc giận bệ hạ?” - Mộng Phàm nói ra nghi vấn trong lòng.

”Dịch bên ngoài bên Đoạn Kiều,

tịch tịch mở vô chủ.

Đã là hoàng hôn một mình buồn,

hơn lấy phong hòa mưa.

Vô ý khổ tranh xuân,

mặc cho Quần Phương Đổ.

Thư thốt thành bùn nghiền làm bụi,

chỉ có hương như xưa.”

Vấn đề này của Mộng Phàm khiến cho nàng nhớ tới thơ Lục Du .

“Nương nương có ý gì đây?” Nhược Vân không hiểu hỏi.

“Ý là một nhánh dã mai sinh trưởng ở Đoạn Kiều bên cạnh, cô đơn tịch mịch tràn ra hoa, cũng không người làm chủ. Mỗi khi sắc trời tây chìm thời điểm, luôn luôn tại nội tâm dâng lên cô độc lo lắng, đặc biệt là hô phong trời mưa . Không muốn phí hết tâm tư đi tranh phương đầu xuân, một ý mặc cho bách hoa đi ghen tỵ. Thư thốt lụn bại biến thành bùn lại nghiền làm bụi bặm, chỉ có hương thơm y nguyên.”

Nàng vừa giải thích vừa suy nghĩ...

“A! Thì ra là nương nương không thích bệ hạ? Tại sao vậy chứ?”

Mộng phàm đánh về ngu ngốc hỏi, khiến cho Nhất Thuần nhìn thấy thật muốn học máu.

“Chỗ của ngươi nhiều như vậy tại sao?” – Nhất Thuần không nhịn được nói.

“A!” Mộng phàm cúi xuống, không có ở đây lên tiếng, Nhược Vân còn lại là len lén cười.

“Nghe nói hoàng thượng là bị tài hoa của nương nương làm cho say mê a!”

Đại khái là biết tính khí của Nhất Thuần không xấu, liền can đảm mà nói.

18. Chương 18: Tiếng Đàn Du Du (xinh Đẹp Thần Thoại)

“Điên rồi!” – Nghe nói như thế , Nhất Thuần là muốn té ngã.

“Nương nương đàn một khúc chứ? Nô tỳ vì ngài đi lấy cầm !”

Mộng phàm tựa như hài tử kêu lên.

“Có thể!”

Nhất Thuần gật đầu đồng ý, Mộng Phàm vội vàng chạy ra ngoài, chỉ trong chốc lát đã ôm cầm chạy đến. Trong mũi nàng, hơi thở vẫn còn chưa hô hấp lại như bình thường, có thể thấy tốc độ của nàng như thế nào.

Khuôn mặt quen thuộc như người trong mộng

Ngươi là người ta đã chờ đợi

Cho dù nước mắt có bao phủ cả trời đất

Ta sẽ không buông tay

Mỗi một khắc chịu đựng cô độc

Chỉ vì ta từng chấp nhận cam kết

Giữa ngươi và ta có một cảm xúc rung động

Yêu sẽ phải thức tỉnh

Vạn thế tang thương chỉ có yêu là vĩnh viễn thần thoại

Sóng lên sóng xuống thủy chung dứt khoát chân ái ước hẹn
Mấy phen đau khổ dây dưa bao nhiêu đêm tối giã giũa
Nắm chặt đôi tay để ta cùng người không bao giờ cách ly nữa
Trên gối Tuyết Băng phong yêu say đắm
Thật lòng ôm nhau mới có thể hòa tan
Trong gió chập chờn trên lò hỏa
Bất diệt cũng không nghỉ ngơi
Chờ đợi hoa nở xuân đi xuân lại tới
Vô tình năm tháng cười ta mê
Tâm Như sắt thép mặc cho thế giới hoang vu
Tưởng niệm vĩnh tùy tương
Vạn thế tang thương chỉ có yêu là vĩnh viễn thần thoại
Sóng lên sóng xuống thủy chung dứt khoát chân ái ước hẹn
Mấy phen đau khổ dây dưa bao nhiêu đêm tối giã giũa
Nắm chặt đôi tay để cho ta cùng người không bao giờ nữa cách phân
Vui buồn năm tháng chỉ có yêu là vĩnh viễn thần thoại
Ai cũng không có quên lãng cổ xưa cổ xưa lời thề
Nước mắt của người hóa thành bay múa đầy trời Thái Diệp
Yêu là dưới cánh phong thái lưỡng tâm tùy tương tự tại bay
Vui buồn năm tháng chỉ có yêu là vĩnh viễn thần thoại
Ai cũng không có quên lãng cổ xưa cổ xưa lời thề
Nước mắt của người hóa thành bay múa đầy trời Thái Diệp
Yêu là dưới cánh phong thái lưỡng tâm tùy tương tự tại bay
Người là thần thoại xinh đẹp nhất trong lòng ta
Phủ ở đây đàn, nhìn khuôn mặt hai đứa nhỏ đáng yêu.

“Nương nương hát thật hay, nô tỳ từng nghe qua khúc nào dễ nghe như vậy a?”

Mộng phạm vỗ tay bảo hay, Nhược Vân còn lại là kích động nói không ra lời.

“Bài hát này còn có tên là ~Thần thoại xinh đẹp~”

Nhìn thấy bộ dạng không thể tưởng tượng nổi của hai người họ, Nhất Thuần thật muốn cười to.

“Cái tên này thật hay nha! Thần thoại xinh đẹp!” – Mộng Phạm nịnh hót

“Thần thoại xinh đẹp chính là một câu chuyện trong truyền thuyết, bên trong là cả một câu chuyện xinh đẹp.”

Nhất Thuần cố ý trêu chọc khiến hai người bọn họ vui vẻ.

“Nương nương mau nói một chút đi!” - Nhược Vân cũng không nhịn được hấp dẫn lay nhẹ bả vai của nàng.

“Vậy các người muốn chuẩn bị xong khăn tay a!”

Một tình khiết không chậm chậm kể lại câu chuyện thần thoại này.

.....
.....
.....
“Ô, ô, nương nương vậy tại sao hai người bọn họ yêu nhau ,phải chờ đợi cả ngàn năm sau thật vất vả nhưng lại bị tách ra a?”

Mộng phạm khóc sưng cặp mắt, không ngừng hỏi.

“Ô, đúng nha!”

Nhược Vân cũng theo hỏi, nhìn hai người trước mắt khóc sụt sùi , Nhất Thuần thấy có phần hơi quá mức.

“Bởi vì bọn họ muốn tìm phải đợi đều không phải là đối phương!”

Nhất Thuần bắt đầu đối với hai nhân vật nam nữ trong câu chuyện thần thoại làm ầu.

“Nhưng là!” Mộng phạm vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Không có nhưng nhị gì hết, có cái gì mà phải khóc , đây chẳng qua là chuyện xưa thôi!”

Nhất Thuần lắc đầu một cái, rồi có bật cười.

“Nô tài ra mắt nô phi nương nương, xin nương nương đi giá xuân hương các tắm rửa thị tắm.”

Công công kia quỳ xuống truyền chỉ.

“Đi thôi!”

Nàng đứng lên, phía sau đi theo một đám thị nữ lỏng lẻo hùng dũng biến mất ở trong bóng đêm.

19. Chương 19: Bại Lộ Nhược Điểm

Đến gần Xuân Hương Các, thanh âm dâm dăng từ bên trong truyền ra khiến cho Nhất Thuần ngừng bước, nàng không muốn bước về phía trước thêm một bước nào nữa.

“Nương nương xin mời!” - Công công nhất quyết không tha ,tiếp tục truyền lệnh .

Khó khăn bước thêm mấy bước, thanh âm kia càng ngày càng gần, trong các nhiệt độ rất cao, hơi nước chiếm toàn bộ không gian . Ngay giữa phòng, một đôi uyên ương đang nghịch nghịch nước trong bồn tắm,rất nóng nhiệt.

“Đến đây!” - thanh âm của Long Tiêu vang lên, hấn lạnh lùng nhìn nàng.

“.....” – Nhất Thuần lẳng lặng đứng yên chống lại con người lạnh lùng kia, cũng không muốn trả lời hắn.

“Tiểu Phúc Tử, ngươi tới nói cho nô phi nương nương phải làm sao !” – Long Tiêu ngăn chặn ngọn lửa trong lòng, trần truồng đi ra khỏi bồn tắm, thị nữ vội vàng hầu hạ đến ghế nằm. Hắn mới nằm xuống, một đám nữ nhân liền nhanh chóng vây quanh giúp hắn xoa bóp.

“Dạ, hoàng thượng .” – Tiểu Phúc Tử lĩnh mệnh, xoay người nói với Nhất Thuần:

“ Xin Nô phi nương nương đi theo nô tài.”

Nhất Thuần không nói gì liền đi theo Tiểu Phúc Tử ra ngoài, bưng một cái bồn sữa tươi lớn đưa vào.

“A!” – Bên trong này đều được xây từ đá cẩm thạch mà thành, từ trên xuống dưới, tất cả đều là nước, dưới chân mặc đế giày. Nàng vốn không có thói quen, không cẩn thận liền khiến cho bồn sữa tươi trong tay bay ra ngoài.

Trong các, tất cả giống như đều đồng thời dừng lại, ngay cả hơi nước cũng không dám càn rỡ.

“Đau chết ta!”

Nàng xoa xoa, thiếu chút nữa là bị dập nát cả móng. Ngẩng đầu nhìn người nằm trên ghế cùng đám mỹ nữ bên cạnh hẳn, trên người bọn họ ai cũng dính phải sữa tắm. Cái bồn sữa thì theo quán tính mà xoay tròn, nằm ngay trên đầu của Long Tiêu. Dòng sữa trắng theo mái tóc từng giọt từng giọt chảy xuống mặt rồi rơi xuống đất. Cả một phòng toàn là một đám người tóc trắng, thật giống quỷ nha. Nàng tức cười không chịu nổi, nén cười đến nỗi bị nội thương, cái này thật sự rất khổ cực. Chống lại khuôn mặt tái mét của Long Tiêu, một trận cười dữ dội của nàng vang lên:

“ Ha ha ha ha ha.....”

“ Thiên.....NhấtThuần!” – Hắn đột nhiên đứng lên, hung hăng đem cái bồn trên đầu ném xuống đất, trực tiếp hướng về phía nàng đi tới.

“Hoàng thượng, ngủ ngon!” – Nhất Thuần nhin cười, không để ý tới thân thể đau đớn, liền nhanh chóng hướng phía ngoài cửa chạy đi.

“Người cho rằng người có thể trốn được sao?” - Không đợi nàng đứng dậy, hắn như cũ đè nàng xuống, dòng sữa trắng kia theo mái tóc hắn nhỏ giọt xuống mặt nàng.

“Hừ!” – Nhất Thuần tựa như không có việc gì, xoa lỗ mũi một chút rồi nhìn hẳn.

“Nhìn ta!”- Đem mặt của nàng đối diện với mặt mình, hắn muốn dùng thần quang giết chết nàng.

“Phốc! Ha ha ha ha!” – Nhìn bộ dáng của hắn bây giờ, liền quên mất nguy hiểm , một trận cười dữ dội lại phát ra, nàng mà nhin nữa sợ rằng nàng sẽ bị nội thương thật a.

“Haaaaa...!” – Sau lưng một mỹ nữ cũng cười ra tiếng, xem ra nàng ta cũng là không nhịn được.

“Kéo ra ngoài đánh chết!” - Long Tiêu nhú mày, chỉ câu nói đầu tiên của hắn đã đoạt đi một sinh mạng

“Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng đi! Nô tì ở cũng không dám!” – Mỹ nữ kia sùng sùng ngồi trên đất , khóc nức nở.

“Tuân lệnh!” - Một đám công công vây quanh đem mỹ nhân kia kéo đi

“A!” - Một trượng đi xuống , một tiếng thét vang lên thật khiến cho người ta tan nát cõi lòng, người nghe cũng không tự chủ được mà rợn cả tóc gáy.

“Tại sao lại tàn nhẫn như vậy?” – Nhất Thuần nghe được tiếng kêu thảm thiết bên ngoài, chống lại tròng mắt của hắn, khóe miệng cười khổ...Chính thân nàng cũng là khó bảo toàn.

“Người không nhẫn tâm sao?” – Long Tiêu nhìn dáng vẻ của nàng, chính là tình cảm tự nhiên lộ ra, cũng không phải là bộ dáng làm bộ làm tịch.

“Chẳng lẽ ngươi sẽ không sao? Người là người họ cũng là người nha?” - Một dòng lệ theo khuôn mặt nàng chảy xuống.

“Nếu như ngươi thành thật nghe lời, như vậy ta liền tha cho nàng ta!” - Hắn đưa ra điều kiện, hơn nữa khẳng định nàng sẽ đáp ứng, một đời để vương thể nhưng dùng uy hiếp để khiến cho một nữ nhân nghe lời mình , thật đúng là mất mặt nha!

“Ta!” - Nhất Thuần do dự, tiếng kêu thảm thiết bên ngoài dần dần trở nên vô lực, còn do dự nàng ta sẽ không còn mạng, nàng khê cần rằng nói :

“Ta đáp ứng người!”

“Tốt!” - Nhược điểm của nàng chính là quá mềm lòng, bảo đảm về sau nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời hắn , nghĩ tới những điều này gương mặt Long Tiêu nở nụ cười:

“Dừng tay, tha cho nàng ta một mạng, cắt chức làm thứ dân, không thể vào ở trong cung nữa! “

20. Chương 20

“Không phải tha sao? Còn phải ở cắt chức?” - Nhất Thuần có cảm giác mình như bị lừa, liền liều mạng hỏi ngược lại.

“Tội chết có thể miễn, còn những thứ khác ta cũng không có đáp ứng!” – Ánh mắt của Long Tiêu như muốn nói với nàng, nói nàng có chút lại được voi đòi tiên.

“Dù sao không chết được là tốt!” - Nhất Thuần mệt mỏi lẩm bẩm nói.

“Hiện tại tới hầu hạ tắm rửa!” - Hấn ôm lấy nàng vào bồn tắm.

Nàng là lần đầu tiên hầu hạ người khác tắm, lại là một nam nhân, suy nghĩ một chút liền giúp hấn chà lưng, nếu có thể mà có thể cứu sống một sinh mạng cũng đáng.

“Người mau chà ở những chỗ khác!” - Long Tiêu tức giận gầm nhẹ, nàng cầm cái khăn rồi chà lưng cho hấn cũng mấy chục cái rồi, cổ tay của nàng cũng dần dần biến thành đỏ tím.

“A!” – Nhất Thuần nghe lời dời đi nơi khác, rồi lại bắt đầu chiến đấu.

“Người có hay không đã từng giúp người khác tắm qua?” - Long Tiêu thật muốn đưa nữ nhân này xé thành hai nửa, hấn bị nàng khiến cho tức chết.

“Nói thật, không có!”- Nhất Thuần cũng đành hoàng đáp lại

Hấn tức giận rống một câu, nàng giống như là không nghe thấy, hoặc tùy tiện trả lời vừa, hai người người một lời ta một câu , rất ảm áp, thời gian nhẹ nhàng qua đi.

Cuối cùng vẫn là Long Tiêu giúp nàng lau sạch cả người rồi ôm nàng trở về tắm cung.

“Cổ đau quá nha!” – Nhất Thuần xoa xoa cái cổ, nhẹ nhàng ngồi dậy, chuyển động vài cái.

“Nương nương ngài đã tỉnh á! Nước cũng chuẩn bị xong, xin nương nương tắm rửa!” – Dung nhi đi tới bên cạnh nàng nói.

“A, phiền toái!” – Nhất Thuần theo thói quen liền nói. Bỗng nhiên tỉnh táo, nàng nhìn lại gian phòng quen thuộc, theo bản năng nhìn xuống dưới, nàng hiện giờ không một mảnh vải che thân, khuôn mặt cũng đỏ lên đến mang tai rồi.

“Nô tỳ không dám!” – Dung nhi nghe vậy nàng khách khí như vậy, trong lòng có chút biết ơn, lời nói dung nhi là phát ra từ nội tâm cảm động

“Quần áo của ta đâu?” - Nhất Thuần cũng không muốn cùng các nàng khách khí nữa, vội vã tìm y phục mặc vào.

“Hồi nương nương quần áo hôm qua người mặc đi tắm rồi, đây là mới sai người đưa đến.” – Đôi tay xinh đẹp nâng bộ y phục bằng lụa lên phía trước.

“Kia trước tiên tắm một chút!” – Nàng bây giờ cũng không muốn quản chuyện khác nữa.

Lúc trước thân thể nàng như cây cột, không có việc gì làm liền tắm rửa giết thời gian. Đi tới cái thời không nàng, một chuyện hay làm nhiều nhất chính là “tắm” đi. Buổi sáng lần thứ nhất, buổi tối lần thứ nhất, buổi trưa cũng không có bữa nào bỏ qua. Mỗi ngày trang điểm rồi ngồi đợi người truyền thị tắm như vậy, cùng kĩ nữ có gì khác nhau? Chẳng lẽ nàng phải chịu cô độc suốt quãng đời cuối cùng sao?

“Nương nương ngồi tại sao lại ngồi trên đất rồi, coi chừng bị lạnh!” - Tối hôm qua mới vừa xuống mưa to, bên ngoài tuy không lạnh, nhưng là dưới đất vẫn là rất ẩm ướt. Quan hệ của nàng cùng MỘNG PHẠM đã tốt hơn nhiều, nàng ta to gan nói vậy cũng là do quan tâm nàng.

“Không sao!” - Ánh mắt của nàng không muốn mở ra, miễn cưỡng nói.

“Nương nương?” - Mộng phàm tăng thêm giọng nói, không buông tha giảng đạo.

“Đừng nói nhiều nữa!” - Nhất Thuần không ngần ngại nói, giọng điệu tuy là trách cứ, nhưng cũng mang theo vài phần sủng ái.

“Nương nương ở Ngự Hoa Viên hiện tại, hoa sen nở ra rất nhiều, chúng ta đi xem một chút đi!” - Mộng phàm không để ý nàng trách cứ, liền tiến lên khóa cánh tay của nàng.

“Hoa sen có cái gì hay? Thích thì người chính mình tự đi!” - Nhất Thuần tiếp tục ngồi trên mặt đất.

“Nương nương ngồi hãy theo nô tỳ lần thứ nhất đi, không có chủ tử người, nô tỳ nào dám đi nha!” - Thanh âm Mộng Phàm phát ra, có chút mềm yếu, thật là nàng chống lại không nổi.

“Được rồi được rồi! Ta đi là được rồi chứ gì? Thu hồi thanh âm mật ngọt của người đi!” - Nhất Thuần miễn cưỡng đứng dậy, mắt bị ánh mặt trời chiếu vào khiến cho nàng cho chút đau nhói, liền vịn vào người Mộng Phàm.

“Nương nương người không sao chứ?” - MỘNG PHẠM lo lắng hỏi

“Không có sao, ngồi lâu sẽ như vậy, không có gì lớn!” - Nhất Thuần an ủi, sau đó liền đứng vững phải nhẹ bụi bặm trên quần áo.

21. Chương 21: Ngắm Sen

Vừa ra khỏi cửa, Nhất Thuần liền hối hận, nàng đã đi được nửa đường, bây giờ muốn bỏ cuộc cũng là hơi muộn một chút. Nhìn ao sen xa xa, bông hoa sen lộ ra, nhẹ nhàng lay động trong gió. Phía xa kia, một đám nữ nhân đang nhàn nhạ, trang nhã mà ngắm sen.

“Trong cung này trừ hoàng thượng còn có nam nhân khác sao?” - Nhìn xa, thấy một bóng dáng cao lớn ở trong đình, bên cạnh là một đám mỹ nhân đang đùa giỡn với nhau.

“A, nương nương đó là Thừa tướng đại nhân Lý Hưu Văn, tài hoa hơn người, cho tới nay chưa cưới vợ. Năm trước, thái hậu đem Minh Trà công chúa gả cho thừa tướng đại nhân, nhưng nghe nói tiểu công chúa nào loạn, thiếu chút nữa thất cổ tự tử, cho nên liền hủy bỏ. Cho nên Lý đại nhân cho đến nay vẫn chưa cưới vợ.”

Mộng Phàm vừa nói, khuôn mặt cũng nổi lên một tầng đỏ ửng.

Nhất Thuần nhìn bộ dáng tư xuân của Mộng Phàm, không nhịn được liền bật cười:

“Ha ha ha!”

“Nương nương người cười cái gì?”

Mộng Phàm thấy nàng cười khuôn mặt càng trở nên đỏ hơn.

“Ta nói nha đầu người tư xuân á! Dem chuyện nhà người ta đều tra rõ như thế, như thế nào, muốn đi làm thiệp?”

Nhất Thuần nói gọn gàng, dứt khoát đánh thẳng vào lòng Mộng Phàm.

“Nương nương, người thật quá mức, hừ! Trong cung này ai cũng đều biết rõ nha!” Mộng phàm tức giận thẳng dậm chân nói, xoay người chạy thật xa.

“Ha ha ha!”

Nhất Thuần cười đến mức muốn gãy cả lưng rồi, thật vất vả mới ngừng cười được.

“Đừng đi nha, mau trở lại đây!”

“Hừ, nương nương phải nói xin lỗi!” - Mộng phàm nghe được tiếng la, dừng bước, bộ dạng như một đại tiểu thư nói

“OK! Ta nói xin lỗi!” – Nhất Thuần cố nín cười, khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng.

“Cái này còn được!” – Mộng Phàm ngẩng cao đầu lên. Đối với Nhất Thuần hồ ngôn loạn ngữ, luyện mãi cũng đã thành thói quen rồi.

”Đi thôi, đến đình kia nghỉ ngơi một chút!“

Chỉ có một góc khuất nhất trong đình trống trơn không có người nào. Nhất Thuần đi đến đó, nàng không muốn nhìn thấy khuôn mặt của mấy nữ nhân kia, lại càng không muốn cùng các nàng xảy ra tranh chấp. Nàng có thể cảm thấy sau lưng có người đang nói xấu mình, bất quá Nhất Thuần tựa như không nghe thấy, chạy thẳng tới đình.

“Nương nương so với họ tốt hơn nhiều!”- Mộng Phàm bất bình thay nàng, lại càng không hiểu sao Nhất Thuần lại sợ họ như vậy. Rõ ràng hoàng thượng rất sủng ái chủ tử của mình, người còn sợ gì đây?

“Không cần nói như vậy, cuộc sống ở nơi này xa hoa này giống như bị nhốt trong một cái lồng lớn, không thể tự do sống quảng đời còn lại, thật là thương tâm nha! Ai!“

Nhất Thuần không chỉ có thở dài, không biết đến lúc nào nàng mới có thể rời khỏi đây, xem một chút những chỗ khác.

“Nương nương?” - Mộng phàm sợ nhất khuôn mặt lúng túng, bộ dáng thương tâm của nàng.

“Không có sao!” - Cho nàng một cái mỉm cười.

“Nương nương mau tới đây!” - Mộng phàm chạy đến trước mặt Nhất Thuần, thúc giục.

“Đừng kêu rồi, lỗi tai ta cũng đã muốn thủng rồi!”

Đi vào đình, một làn gió nhẹ lướt qua, xen lẫn mùi hương mát mẻ của hoa sen phần làm cho tâm tình người ta thanh thản hơn nhiều.

“Nương nương, nơi này có đàn, người đánh một khúc được không?” – Mộng Phàm kéo tay áo Nhất Thuần năn nỉ như một đứa trẻ.

“Đây là của người nào bỏ lại, chúng ta không nên đụng đến, nếu không chủ nhân của nó biết sẽ tức giận.”

Cái đàn này sao lại xuất hiện ở chỗ này, tốt nhất là không nên đụng vào, nàng không muốn gặp phiền toái.

“Nương nương?” - Mộng phàm không buông tha tiếp tục quấy rối ý chí của nàng.

“Đến đây đi, theo ta ngồi xuống nghe một chút âm thanh khi sen nở.” – Lôi kéo Mộng Phàm đến ngồi xuống, nàng đem chiếc giày dưới chân cởi ra, đôi chân nhẹ nhàng quấy động sự yên tĩnh của mặt hồ.

“Nương nương, người mau đeo hài vào!” – Nhìn động tác lớn mật kia của Nhất Thuần, sắc mặt Mộng Phàm biến đổi, trở nên khẩn trương và nóng nảy hơn. KHÔNG ngừng nhìn xung quanh đình.

“Thế nào? Hiện tại không nên nghĩ đến cái lễ nghi phiền phức kia, huống chi chúng ta ngồi ở một góc, sẽ không có người phát hiện.”

Nàng kéo tay Mộng Phàm, vuốt nhẹ bàn tay nhỏ nhắn rồi nói.

Bàn chân của như nhũ cô đại cũng chỉ được để cho trượng phu nhìn, đạo lý này Nhất Thuần biết. Chỉ là nhìn thấy chỗ này vắng vẻ, ít người đi tới, huống chi nàng căn bản không sợ bị nam nhân nhìn thấy.

“Này!” – Sắc mặt Mộng Phàm thoáng khá hơn một chút. Nhưng đi theo một chủ tử lớn mật như vậy, nàng vẫn là phải luôn lo lắng, đề phòng sống qua ngày a.

22. Chương 22: Thừa Tướng Giải Thích

“Nhắm mắt lại, chuyên tâm một chút!” – Nhất Thuần nhắm mắt lại, đối với Mộng Phàm bên cạnh nói. Chú ý lắng nghe tiếng chim hót và mùi hương thơm nhàn nhạt.

”Nương nương, người nói Lý đại nhân có thể hay không thích vị công chúa kia ? “

Có thể là tâm tình thiếu nữ không thể yên tĩnh mà ngồi một chỗ, một lúc sau Mộng Phàm lên tiếng phá vỡ yên tĩnh.

“Chẳng lẽ nơi này không còn nam nhân khác sao? Tại sao phải thích cái tên thừa tướng kia ?”

Nhất Thuần suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái. Nàng thâm nghĩ, Mộng Phàm đã động tâm rồi.

“ Trong triều có người nào so được với Thừa tướng đại nhân đâu?” – Mộng Phàm vừa nói, trong lòng cũng cười.

”Thừa tướng một đời vì hoàng thượng, vì nước ra sức,cuối cùng cũng chỉ là một nô bộc . Vừa muốn làm cho ánh mắt hoàng thượng chú ý, vừa muốn làm cho bá tánh thiên hạ đều vui vẻ, ấm no. Không chừng, đến khi không còn giá trị liền bị vua vứt bỏ như giày cũ. Lại phải muôn ngàn cẩn thận, chỉ một cái sơ sẩy cũng có thể khiến mình trở thành một vật tế hy sinh. Ai! “

Nhất Thuần không tự chủ được liền nói ra suy nghĩ của mình. Lại không biết rằng Long Tiêu cùng đám người kia khi nghe được lời của nàng, liền trở nên bất động đứng ở ngoài đình.

Lý Hưu Văn nghe được lời nói của Nhất Thuần, trong lòng cả kinh. Chính mình còn không thể nhìn thấu quyền lợi cùng chức vị, nàng lại có thể nói khái quát chỉ bằng mấy câu ngắn gọn. Thanh âm của nàng cũng nhẹ nhàng, tự nhiên, bình thản theo làn gió lướt nhẹ qua mặt hồ.

“Nô phi!”

Long Tiêu không thể không bội phục nữ nhân này, năng lực phân tích của nàng thật không thể nói. Đối mặt với quần thần sau lưng, những lời nàng nói khiến cho hắn cũng mất mặt. Vì vậy liền tức giận nói.

“A!” – Mặt hồ yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một câu nói khiến cho nàng cả kinh, Đôi giày cũng vì thế mà rơi xuống hồ.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, xin bệ hạ tha mạng!”

Mộng phàm phục hồi tinh thần lại, thẳng tắp quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

Hiện tại không có giày, chân không đứng dậy, xem nét mặt xanh mét của Long Tiêu, nàng liền biết sẽ có chuyện xảy ra. Nhưng là bây giờ trốn đi cũng sẽ bị ngăn lại, ba mặt đều là hồ , hít một hơi, liền chậm rãi hướng phía bên cạnh dời đi.

“Ai cho người tới nơi này?”

Long Tiêu nhìn nàng bộ dáng muốn bỏ chạy của nàng, lại coi như không thấy hắn, hắn liền nổi giận.

“Người lại không nói không cho ta đến đây nha?”

Nhất Thuần không khách khí hỏi ngược lại. Chính mình cũng không có lần chuyện gì sai nha!

“Nương nương!” – Toàn thân Mộng Phàm run rẩy không ngừng, chủ tử của nàng quả thật là không biết trời cao đất rộng, là nàng lúc trước đã tạo nghiệt sao.

“Người!” - Long Tiêu tức giận, sải bước đi đến bên cạnh nàng, nắm chặt cổ tay nàng, thiếu chút nữa bóp nát tay nàng rồi.

Bên ngoài đình, ngoài Thừa tướng cộng thêm một Chấn quốc đại tướng quân, những nhân vật hiển hách của Ân quốc đều đến đông đủ. Lại không dám lên tiếng, kinh ngạc nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mắt, không chỉ nuốt nước bọt. Nhìn nàng không biết sống chết đáp trả, càng kinh hãi há miệng có thể nhét đủ một

quả trứng. Chuyện làm cho họ muốn tự sát, đó là, nữ nhân này lại không mang giày, bàn chân của lão bà hoàng để bị bọn hán thấy hết . Cái suy nghĩ này cũng làm cho người ta toát mồ hôi lạnh.

“Ta thế nào?”

Miệng nàng vẫn rất cứng rắn, dưới chân chỉ có thể xê dịch ra đằng sau, đã sớm không còn đường lui liên huyệt chân:

“A !”

Đôi tay Nhất Thuần kéo lấy y phục của Long Tiêu. Hành động của hai người có chút mập mờ.

Nếu như Nhất Thuần không nắm lấy y phục mà lựa chọn ôm hán, có thể hán sẽ vui mừng.

Nhưng nàng lại cố tình, giống như chọn y phục cũng không chọn hán. Hai mươi mấy năm qua, chưa từng có ai vô lễ với hán như vậy, hán lại càng không bị nữ nhân kéo y phục khiến cho chật vật như thế này.

Quả đấm của hán là siết chặt lại mở ra lại rất nhanh, qua lại mấy hiệp. Nhưng lại không đành lòng ném nàng vào trong hồ, tay từ từ giơ lên.

Nhất Thuần nhìn thấy hán giơ tay lên, liền cho là hán muốn tát mình, không chỉ nhanh chóng bỏ y phục hán ra mà còn tự động nhảy vào trong hồ.

“ Bùm ! “ – Vô số những bọt nước bắn lên.

Phát hiện ra động tác của nàng thì đã quá muộn, Long Tiêu nhìn trong tay trống không, trong đầu liền trống rỗng. Hầm chưa bao giờ khẩn trương như vậy.

”Ha ha! Các người tiếp tục, ta cũng không quấy rầy. Bye bye! “

Một lúc sau, Nhất Thuần nổi lên mặt nước, nhìn nàng tựa như một mỹ nhân ngư , thân thể giãy dụa, tự nhiên ở trong hồ bơi, thả lỏng nụ cười khiến cho chúng sinh bị mê đảo.

23. Chương 23

“ Mau đi lên cho trẫm” - Long Tiêu cắn chặt răng, gân xanh trên trán hiện lên, những người liên quan đều sợ hãi, hô hấp đều dừng lại. Bộ dạng người trong hồ dường như không nghe thấy lời hán nói, lúc nổi lên mặt nước, lúc thì chẳng thấy đâu, cực kỳ cao hứng mà chơi đùa.

“Lão nạp tham kiến hoàng thượng!” – Quốc sư đi đến đình hành lễ. Không nghe được lời đáp lại, ngẩng đầu nhìn, hán ngạc nhiên, hoàng thượng cứ nhìn chằm chằm vào trong hồ. Không hiểu ra sao, quốc sư lại hành lễ lần thứ hai

“ Lão nạp tham kiến hoàng thượng.”

“Miễn lễ!” - Long Tiêu miễn cưỡng quay đầu lại nói.

“Quốc sư!” - Ba vị kia cũng hành lễ với quốc sư.

“ Ừ !” – Quốc sư như cũ hướng tới bọn họ đáp lễ.

Xa xa, không rõ vật gì đem ánh sáng chiếu phản xạ khiến cho mắt hán hơi đau.

Bọn họ nhìn về phía ven bờ hồ cách đó không xa, Nhất Thuần thở mạnh. Toàn thân nàng ướt sũng , dòng nước kia cũng theo người nàng mà từ từ chảy xuống mặt đất. Y phục trên thân thể nàng dính chặt, da thịt nàng như lộ ra hoàn toàn, một đường cong xinh đẹp trong nháy mắt hiện ra trước mắt.

Long Tiêu ở cũng không cách nào an tĩnh đứng ở bên trong đình giả bộ như không có việc gì. Hán thi triển khinh công bay đến bên cạnh nàng, bỏ lại những ánh mắt kinh ngạc của thần tử phía sau, đem nàng ôm vào ngực rồi chạy thẳng tới hướng Thanh Hà Điện.

Cơn gió nhẹ thổi qua từng cơn lạnh lẽo khiến cho nàng rung mình. Phút chốc thân thể kia ôm chặt lấy , nàng vốn định giãy giụa thể nhưng lại cảm thấy ấm áp vô cùng, lại càng dính chặt thân thể kia. Cái động tác nho nhỏ của nàng khiến cho sắc mặt âm u của hắn trở nên ôn nhu hơn nhiều.

Trong một ngày có thể gặp nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, toàn b phải tiêu hoá đi, các vị thần tử kia cũng không muốn nhắc tới, thật vất vả mới buông xuống được. Trong nháy mắt lại muốn nhắc tới, chỉ trong một buổi chiều không biết bao nhiêu tế bào bị giết hại. Nhìn bóng lưng kia đi xa, trong lòng họ thở phào một cái. Trong lòng có một dấu chấm hỏi to , chẳng lẽ hoàng thượng đổi tính rồi sao?

“A di đà Phật! Quả thật là cứu tinh của vạn dân a!” – Quốc sư không kìm hãm được mà nói.

“ Quốc sư là có ý gì? “ - Hữu Thừa Tướng Tổng Thụ không hiểu hỏi, chẳng lẽ cô gái này có thể cứu nhân độ thế .

“Thiên Cơ! Không thể nói! Không thể nói !” - Quốc sư xoay người đối mặt với một hồ hoa sen cười cười.

Lúc này Mộng Phàm vẫn còn quỳ trên mặt đất. Dường như không ai để ý đến sự tồn tại của nàng, đã quỳ lâu rồi, hai chân nàng tê dại. Trong lòng Mộng Phàm kêu khổ, nàng thật hối hận nha, sớm biết như vậy , có bị đánh chết nàng cũng sẽ không đi ngắm sen.

“Người là thị nữ nương nương?” -Tướng quân rốt cuộc phát hiện trên đất người, không chỉ có mở miệng hỏi, trong lòng quá nhiều tò mò.

“Hồi tướng quân, nô tỳ là thị nữ của nô phi nương nương.” - Mộng phàm không biết nên cao hứng hay là nên khóc, rốt cuộc bị phát hiện rồi, nhưng là sao lại muốn nàng đối mặt với nhiều đại công thần như vậy.

“Nô phi nương nương không phải người bản quốc sao?” - Tướng quân bên ngoài đánh nam dẹp bắc nhiều năm, mới vừa rồi nghe được một tinh khiết cái kia câu “ Bye bye” liền biết không phải là ngôn ngữ của Ân quốc, nhưng nàng ta sao lại biết loại ngôn ngữ này.

“Hồi tướng quân, nô tỳ không rõ ràng lắm!” -Mộng phàm cung kính ở quỳ trên mặt đất đáp lời.

” Chủ tử người là người ở đâu, người cũng không biết sao?” – Tướng quân nghe được lời nàng liền giận dữ.

“Tướng quân!”

Lý Hưu Văn ý bảo tướng quân, chậm rãi xoay người đối với trên đất thị nữ nói:

“Người trước đứng lên đi!”

“Tạ Thừa tướng đại nhân!” – Trong lòng Mộng phàm vui vẻ rất muốn cười tươi, nhưng là lại không dám biểu hiện ra ngoài.

“Nương nương là tú nữ mới đến sao?” - Lý Hưu văn tiếp tục hỏi.

“Thưa Thừa tướng đại nhân, không phải!”

Người cổ đại thật là phiền, hỏi một câu cũng chỉ có thể đáp một câu, trả lời nhiều hoặc không trả lời đều có thể mất đi tính mạng. Nhưng Mộng Phàm mới đi cung không lâu liền gặp phải một chủ tử như vậy, hiện tại vương tử mà nàng ngưỡng mộ từ lâu nay đang đứng trước mặt nàng, nàng muốn nhân cơ hội thể hiện thật tốt. Sớm đã đem những gì mà mẹ đã dạy vút sang một bên:

“ Hoàng thượng rất sủng ái nương, nhưng là nương nương- người không vui, thường ngơ ngẩn một mình. Nương nương của nô tỳ tài hoa hơn người, mở miệng là văn chương, còn có thể nghe nhiều bài hát mà chưa từng nghe qua, giống như là trên trời dưới đất nương nương đều biết rõ! “

24. Chương 24: Không Khí Trong Cung

”Có thể được đến Hoàng thượng sung ái không phải là mơ ước của các vị phi tử sao? “ – Lý Hưu Văn không hiểu, còn tài hoa của nàng hơn người hẳn là kiến thức.

“Nương nương nói, trong cung không khí tràn đầy mùi vị son phấn, chỉ có không khí bên ngoài mới thích hợp để sinh tồn được.” – Mong Phàm đem nguyên văn lời nói của Nhất Thuần nói không sót một chữ a, nhưng xem ra những vị đại nhân này không hiểu ‘không khí’ là vật gì sao?

“Không khí?” -Quả nhiên, mấy người bọn họ đồng thời hỏi.

“Chính là thứ mà chúng ta thường hít vào trong bụng” – Mong Phàm vẫn không quên làm thêm động tác hít thở.

“Đại danh của nương nương là ‘Thiên Nhất Thuần’?” – Lý Hưu Văn tò mò như đi với bảo vật, sớm đem mấy kiêng kị kia vứt ra sau.

“Đúng nha!” - Mong phàm gật đầu một cái.

Nghe mong phàm khẳng định, các vị đại thần trao đổi hạ ánh mắt.

”Vậy người cho là nương nương tại sao lại không vui? “ – Hữu thừa tướng Tống Thụy bước lên hỏi.

“Nương nương ở chỗ này một người thân bằng hữu cũng không có, các cung nương nương cũng là. . .”

Mong phàm vừa nói cũng không dám nói quá rõ ràng, liền nhảy qua đoạn này:

“ Nghe nói Linh phi nương nương đã xuất thủ với chủ tử của nô tỳ ?” – Mong Phàm vừa nói vừa cúi đầu.

“Chỉ là bởi vì cái này sao?” -Lý Hưu văn không buông tha hỏi tới.

”Nương nương nói điều kiện cuộc sống ở đây quá kém “ – Mong Phàm nói ra câu này khiến cho người nghe như muốn rút luôn con mắt, có nhiều cái ở cổ đại vẫn chưa có.

“Nương nương nói giường ở đây không có tính đàn hồi, gối kê đầu cũng không đủ mềm, thức ăn cũng chỉ là mấy món kia, y phục rất thô lòi!” – Nàng nói xong liền ngẩng đầu nhìn mấy vị đại công thần một chút. Nhìn khuôn mặt kinh ngạc của họ, phản ứng của họ cũng không khác so với nàng khi nghe được lời này.

“Không thể nào?” - Khuôn mặt tuần tú của Tướng quân rốt cục cũng có phản ứng .

“Nương nương đang ở chỗ nào?” – Tống thủy trầm nghĩ, có lẽ nàng là đại tiểu thư qua được cương chiêu đi hoặc là chỗ ở của nàng không tốt?

“Thưa Thừa tướng đại nhân, nương nương ngủ lại Thanh Hà Uyển, từ lúc nô tỳ đi theo nương nương tới nay, nương nương vẫn là luôn được triệu đi thị tẩm”- Mong Phàm nhỏ giọng mà nói, ý tứ rất rõ ràng là nói cho bọn hắn biết Nhất Thuần thật không thích long sàng kia.

Ba vị đại nhân kia có thể không biết nàng là có ý gì, lúc này Nhược Vân hốt hoảng chạy tới:

“Nô tỳ Nhược Vân tham kiến các vị đại nhân!” - Nhược Vân ngã quỵ rồi hành lễ.

“Vội vàng hấp tấp còn ra thể thống gì, chuyện gì?”- Tướng quân kéo gương mặt xuống tuần tú hỏi.

“Nô tài không dám, hoàng thượng phân phó chăm sóc thật tốt nương nương, nô tỳ là tới gọi Tầm Mong Phàm trở về.”

Nàng quỳ trên mặt đất trả lời, không dám chậm trễ chút nào.

“Đứng lên đi, tên của các người là ai ban cho?” - Lý Hưu Văn Văn nhàn nhã hỏi.

“Thưa Thừa tướng đại nhân, là nô phi nương nương ban tặng.” - Nhược Vân đứng dậy đáp lời, trong mắt không che giấu được tia nóng nảy.

“Tốt, đi đi!” - Lý Hưu văn phất tay một cái, bày tỏ muốn cho họ đi.

Hai người thị nữ thối lui khỏi bên ngoài đình, chạy nhanh về Thanh Hà Uyển.

Ba vị đại nhân người xem ta, ta xem người, nhưng không biết bây giờ là có chuyện gì đang diễn ra.

25. Chương 25: Trừng Phạt

Bất quá, tình cảm mà hoàng thượng đối với vị Nô phi này không tầm thường. Nếu đúng như lời quốc sư nói thì đây là điều may mắn đối với Ân Quốc, còn nếu nàng là có mục đích khác, như vậy hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Thanh Hà uyển

“Làm phiền người, mau thả ta xuống đi!” – Đến khi vào phòng, Long Tiêu vẫn không muốn buông tay. Nhất Thuần liền nhẹ nhàng nói, đánh vỡ yên tĩnh lúc này. Hiện tại không nên cứng đầu nếu không người chịu khổ sẽ là nàng.

“Người nói lại một lần nữa!” – Nghe được giọng nói khách khí của nàng, Long Tiêu cảm thấy rất không thoải mái, trong ngực truyền đến một cổ đau nhói. Mặc dù chỉ thoáng qua nhưng hắn không hiểu tại sao khi nghe nàng nói vậy, hắn lại cảm thấy đau lòng. Vốn dĩ muốn trừng phạt nàng, bây giờ lại bị nàng nắm mũi dẫn đi rồi

“Làm phiền!”- Như hắn muốn, nàng ngoan ngoãn nói lại lần nữa. Nhìn thấy hắn nhíu mày nàng lại bổ sung thêm một câu: “ Là người để cho ta nói!” – Sau đó bày ra dáng vẻ vô tội nhìn hắn.

“ Nàng đây là vờ tha để bắt thật sao ? Thật ra nàng rất thích trẫm? Lại cố ý bày ra bộ dáng để lấy được lòng trẫm “

Hắn cho là nữ nhân ngoài miệng nói không cần, nhưng thật ra là trong lòng rất muốn. Hắn tựa như tự nhận rằng mình có thể nhìn thấy nội tâm của nàng.

“Stop! Tự mình đa tình, ai lại mềm buộc chặt với người” – Nghe thấy lời nói của hắn, nàng thật không còn lời để nói. Chỉ là tên hoàng thượng này thật ngu xuẩn, liền thành ngữ cơ bản nhất cũng không biết, lại còn dài dòng ,vô dụng như vậy.

“Lạt mềm buộc chặt ?” -Hắn không thể không bội phục, nàng dùng bốn chữ là có thể đem lời nói của hắn bao quát lại.

“Đừng nói với ta là người không biết câu thành ngữ này?” – Nhất Thuần nhìn hắn khinh thường nói, trong lòng cũng tràn đầy khinh miệt.

“Ta phải biết sao?” - Long Tiêu dĩ nhiên nhìn thấu vẻ mặt khinh thương của nàng, hắn thấy thú vị liền dò hỏi nàng

“Ta muốn tắm rồi, người đi ra ngoài đi, Ất xì hơi.....!”- Nhất Thuần xoa xoa lỗ mũi, toàn thân nàng ớn ớn khiến cho Nhất Thuần hắt xì một cái.

“Không có đơn giản như vậy đi!” – Long Tiêu tiến lên cầm lấy đôi chân lạnh cóng kia, nghĩ đến đôi chân kia bị người khác xem qua, trong lòng hắn liền nổi lên một cổ tức giận, tay từ từ dùng sức.

“A!”- Nhất Thuần hét lớn, nước mắt cũng tràn ra .

“ Ta không hy vọng có lần sau nữa, như vậy ta sẽ đem nó chặt xuống.”- Long Tiêu nhíu mày, đôi mắt sâu không thấy đáy. Thấy vàng trán nàng đổ mồ hôi, trong lòng hắn có một tia hối hận, khuôn mặt kìm nén rời khỏi Thanh Hà Uyển.

“Con mẹ nó mặt người dạ thú, không nổi điên thì thôi khi nổi điên quả thật không phải là người.” – Nhất Thuần nhìn đôi chân sưng lên giống như một cái bánh bao, hàm răng dùng sức cắn lại để giảm bớt nỗi đau.

“Nương nương!” -Nhược Vân tiến lên nhìn chủ tử của mình, liền đau lòng mà rơi l.

“Nhanh đi gọi người thái y!” – Nhất Thuần nhin không được đau phân phó nói

“Hoàng thượng hạ chỉ không cho phép gọi thái y” – Nhược Vân cúi đầu xuống nhỏ giọng nói.

“Con mẹ nó!” – Nhất Thuần không để ý đến hình tượng thục nữ liền lớn tiếng mắng to. Nàng thê nhất định phải rời khỏi nơi này, cũng đem tất cả những gì mà hắn đã ‘ban thưởng’ cho nàng, tất cả liền trả lại cho hắn. Nhìn Nhược Vân so với nàng còn thương tâm hơn, trong lòng nàng không khỏi cảm động.

“Đi chuẩn bị nước nóng đi, ta muốn tắm.”

“Vâng” -Nhược Vân liền vội vàng lau nước mắt rồi gật đầu, xoay người chạy ra ngoài.

Sau khi tốn công tắm xong, nàng mệt mỏi liền trèo lên chiếc giường thô sếp kia nằm xuống, ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại phát hiện mình vẫn nằm ở chỗ cũ, hỏi một chút bây giờ đã đến giờ Hợi, hôm này kì quái Long Tiêu cũng không có triệu nàng thị tắm, như vậy càng tốt.

“Các hạ có chuyện gì sao?” – Cửa đột nhiên bị mở ra, ánh đèn dầu chiếu ra , một bóng dáng hiện ra, mà Mộng Phàm lại gục xuống bàn ngủ như heo chết, nàng khẳng định Mộng Phàm đã bị điểm huyết.

“Cô nương đừng phải tình huống như thế còn có thể tỉnh như tự nhiên, tại hạ bội phục!” -Hắn mỉm cười đi vào bên trong phòng, lại làm ra bộ dáng rất bộ phục nàng.

“Rất quen thuộc!” – Người đứng bên trong eo hẹp vai rộng, lông mày anh tuấn, vẻ mặt sáng ngời, khí vũ hiên ngang. Nàng có cảm giác rất quen thuộc nhưng lại không nghĩ ra mình đã gặp hắn ở đâu.

26. Chương 26: Nổi Xương

“Lần trước tại hạ ở trong thiên lao chật vật không chịu nổi, chỉ là Nhất Thuần cô nương có thể nói như vậy! Tại hạ vô cùng cảm kích!” – Nhìn ánh mắt không e dè của Nhất Thuần đang nhìn hắn. Nàng suy nghĩ quá sức khiến cho mày nhíu lại, trong lòng không đành lòng liền nhắc nhở.

“A!” – Hắn nhắc khiến cho trí nhớ của Nhất Thuần như dòng biển ào dạt mà tràn vào đầu, nàng há to miệng , ước chừng có thể nhét vừa một quả trứng. Lúc này, nàng rất kinh ngạc, nàng lại có thể gặp lại người đã bảo vệ mình. Bất kể hắn là sát thủ máu lạnh hay là nhân vật gì, lại làm cho nàng vô cùng tin tưởng. Lòng nàng vui sướng không cách nào kìm nén, nước mắt liền từng chuỗi mà lăn xuống.

“Làm sao ngươi biết ta ở chỗ này hay sao? Còn có ta vẫn chưa biết tên ngươi?” – Nhất Thuần tò mò như mới chợt được bảo vật, một lần nữa lại há mồm.

“Không có gì ta không biết cả? Về phần tên của ta ư, ngươi thật muốn biết sao?” -Thấy nàng kích động như thế , trong lòng hắn có một cỗ ầm ập, ngọt ngào.

“Ừ!”- Nhất Thuần gật đầu như bầm tỏi, nước mắt không cầm được lại chảy xuống.

“Nhậm Nhất Hàng!” – Tuy là nhẹ giọng nhấn rõ từng chữ, lại đem từng chữ in dấu vào trong lòng nàng.

“Ân nhân cứu mạng của ta, ta có thể gọi ngươi là Nhất Hàng sao? Ta hy vọng ngươi có thể gọi ta là Nhất Thuần!” – Nhất Thuần vừa nghĩ xuống giường.Nhưng nàng thoáng động, chân nàng lại đau lên khiến cho người ta toát mồ hôi lạnh.

“Tạ ơn Nhất Thuần tiểu thư nâng đỡ, a là Nhất Thuần!” – Nhất Hàng ôm quyền hành lễ. Nhìn thấy nàng muốn xuống giường,sắc mặt đột nhiên khó coi vô cùng, liền nóng lòng hỏi:

“Nhất Thuần làm sao vậy?”

“Cổ chân của ta bị trật khớp!” – Nhất Thuần trực tiếp nói ra, nàng cho là người biết võ công sẽ biết nói xương nha.

“Thế nào không cẩn thận như vậy!” - Nhất Hàng lộ vẻ mặt khó khăn, chân của nữ nhân ở cổ đại so sinh mạng thì trân quý như nhau. Nhưng là trên trán nàng đỏ mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không khỏi làm cho người khác đau lòng.

“Người biết cách trị không?” - Nhất Thuần vội vàng hỏi, ở thế kỉ 21, các cô gái sẽ không kiêng kị mấy loại chuyện nhỏ nhặt này.

“ Là biết, nhưng.....” - Nhất Hàng tiến lên một bước, nhưng cũng không có ý tứ muốn giúp đỡ. Hắn không phải sợ nhưng là cũng muốn thay Nhất Thuần suy nghĩ một chút.

“Nhưng mà cái gì?”- Nhất Thuần to gan đem chân nhấc lên, nhẹ nhàng đem một chân dời về phía giường cạnh ngoài, cũng đem ống quần kéo lên, lộ ra nửa bắp chân. Một hương thơm nhẹ nhàng toả ra trong không khí

“Vậy thì mạo phạm rồi!” - Nhất Hàng tiến lên cầm lấy chân nàng, lúc này chân nàng đã sưng đỏ biến thành tím bầm. Tim hắn như bị vật gì hung hăng đâm mấy cái, từng giọt máu khiến cho hắn đau đớn. Loại cảm giác này khiến cho hắn không biết phải làm gì.

“Người giỏi y thuật sao?” - Nhất Thuần vội vàng hỏi, nếu không, lúc sau sẽ càng phiền toái.

“Sẽ rất đau!” - Nhất Hàng ngẩng đầu nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt tin tưởng của nàng khiến cho hắn không đành lòng.

“Không quan trọng!” - Nhất Thuần làm bộ buông lỏng, lắc đầu một cái. Nhìn ánh mắt hắn có chút không đành lòng, nàng liền mở miệng nói:

“ Ta có thể mượn bả vai của người dùng một chút sao?”

“Ừ!” - Nhất Hàng gật đầu, sau đó đem thân mình hướng về phía bên nàng dời đến.

Đầu tiên, Nhất Hàng nhẹ nhàng giúp nàng xoa xoa để giảm bớt nỗi đau đớn. sau đó chợt dùng sức, xương ở cổ chân lại trở về vị trí cũ. Đột nhiên đau đớn, vì muốn hắn không lo lắng, nàng dùng sức cắn vào bờ vai của hắn. Nước mắt nàng không ngừng rơi xuống, vầng trán đỏ mồ hôi lạnh.

“Không sao!” -Vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, ý nghĩ muốn ôn nàng vào lòng phóng tới.

“Ừ, cảm ơn người!” - Nhất Thuần cuối cùng cảm ơn hắn, đem nước mắt trên mặt lau chùi.

“Hiện tại tốt nhất không nên đụng đến nó, hai ngày nữa sẽ khá hơn!” - Nhất Hàng an ủi, sau đó đứng lên nhìn ngoài cửa sổ.

27. Chương 27: Nhiệm Vụ

“Ừ! Đúng rồi người tới đây trong không phải chỉ là vì nói chuyện chứ?” - Nhất Thuần nhìn bộ dáng đang suy nghĩ của hắn, trong lòng liền khẳng định hắn đến đây còn có mục đích khác.

“Vậy ta nói thẳng, trong thiên lao, người cũng quen biết Hà thúc ,còn nhớ rõ không?” - Nhất Hàng lẳng lặng nhìn nàng, vẻ mặt sẽ không bỏ qua.

“Ừ ! Lão nhân gia ,ông ấy có khỏe không?” - Khi nghe hắn nhắc nhở, trong đầu nàng liền xuất hiện nụ cười hiền lành,khiến cho người khác an tâm của Hà thúc.

“Vẫn còn ở trong thiên lao.” - Nhất Hàng đưa lưng về phía nàng nói.

“Hà thúc tên thật là Hà Chiêu Lương, là thần tử tiên hoàng .Vừa là Tả Thừa Tướng, vừa là lão sư của thái tử. Khi tiên hoàng băng hà thì Lục hoàng tử không chế triều cương, còn thái tử đi sứ ở ngoại quốc, trên đường về bị ám sát. Trong lúc đó, Tứ hoàng tử liên hiệp cùng quần thần bức tử Lục hoàng tử, sau đó thiên thuận lợi lên ngôi. Sau khi đem toàn bộ hoàng tử giết chết, công chúa cũng còn lại ba vị, những thần tử có

liên quan toàn bộ bị giết, người may mắn còn sống sót chỉ có Hà Chiêu Lương, bây giờ đang ở trong thiên lao.”

“Vậy ta có thể làm những gì?” – Nhất Thuần vội vàng hỏi, cái loại địa phương như Thiên Lao , suy nghĩ một chút da đầu cũng tê dại, mình ở nơi này sớm mất quên bọn họ rồi, suy nghĩ một chút liền cảm thấy rất áy náy.

“Người ở nơi này được không? Giống như bản thân khó bảo toàn.”- Nhất Hàng quay đầu lại cười khổ nhìn nàng nói. Nhất Thuần suy tư, nhìn hắn bây giờ khác hẳn so với khi nàng nhìn thấy trong lao. Trong thiên lao là một Nhất Hàng lạnh lùng,mà trước mặt nàng lúc này Nhất Hàng giống như một vị ông tử nhả nhặn, căn bản cũng không có một chút sát khí.

“Ai! Đúng nha!” -Lấy ra chăn đi xuống giường , đột nhiên cảm thấy trong lòng rất buồn bực.

“Làm sao người xuống giường?” – Nhất Thuần nhìn thấy xuống giường , gương mặt khấn trương, còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi đầu rồi, chỉ là mới gặp qua một lần, sao hắn lại quan tâm nàng như vậy?

“Không có chuyện gì, cũng không phải lần đầu ta bị thương!” – Từ từ đi ra phòng ngoài, theo thường lệ ngồi xuống. Dĩ nhiên là không phải phơi nắng, mà là nhìn trắng sáng đến gần người ra. Ánh trắng nơi này thật đẹp thật sáng. Nhất Thuần cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, theo nàng ngẩng đầu nhìn trắng sáng.

“Nói đi!”- Hồi hồn nhìn Nhất Hàng bên cạnh , hỏi lần nữa. Thật ra thì trong lòng nàng đã đoán được một loại đáp án.

“Đưa cái này cho hắn ăn hết!” – Nhất Hàng từ trong ngực lấy ra một cái nhỏ bình đưa tới trước mặt Nhất Thuần. Thế nhưng hắn lại không nhìn thẳng vào mắt nàng mà nói, hắn là đang trốn tránh cái gì?

“Nói cho ta biết nguyên nhân!” -Nàng cũng không có đón lấy, nàng không muốn tiếp nhận cái nhiệm vụ nặng nề này, càng không muốn đem mình trở thành vật hy sinh của âm mưu nào đó.

“ Loại độc này có tên là ‘số mệnh’ thiên hạ chỉ có hai viên. Một viên vào mười năm trước chẳng biết đi đâu, viên ở chỗ ta là viên khác. Thuốc giải vốn là để chung với nói. Chỉ cần tên hoàngthượng ăn viên ‘số mệnh ‘ này, liền có thể bức hấn thả Hà đại nhân, sau đó đem thuốc giải cho hắn.” – Nhất Hàng nỗ lực giải thích cho nàng nhưng đối với việc nàng không nhận viên thuốc này, hắn có chút khiếp sợ.

“Công trạng của Long Tiêu so với tiên hoàng như thế nào?” -Nàng ngẩng đầu lên chống lại tròng mắt của hắn, như có điều suy nghĩ hỏi.

“Chỉ có hơn chứ không kém!” – Nhất Hàng suy nghĩ một chút liền mở miệng nói, đôi mắt thâm thiết nhìn chăm chú Nhất Thuần.

“Ta không làm!” – Nhất Thuần quyết định thật nhanh cự tuyệt, phát hiện khuôn mặt Nhất Hàng có chút thương tâm, không đành lòng liền bổ sung nói:

“Là không thể làm như vậy!” – Nhìn ánh mắt thương cảm của Nhất Hàng, nàng lắc đầu một cái.

“Quả nhiên ngươi yêu hắn, không trách ngươi! Nữ nhân không phải là đều muốn gả vào cung làm hoàng phi sao?” – Gương mặt Nhất Hàng lộ ra dáng vẻ khinh miệt, hơn nữa là thương tâm, chẳng lẽ cô phụ hắn sao? Vậy là hắn mong mỗi quá cao.

“Không phải nguyên nhân này!”- Nhất Thuần kích động phản bác phỏng đoán của hắn, tại sao nàng có thể sẽ yêu loại người như vậy được? Nàng căn bản không có quyền lực đi tới cái thời không lịch sử. Mỗi lần cải triều hoán đại thì chịu khổ cuối cùng vẫn là dân chúng. Quan trọng nhất, hắn là minh quân, hắn có thể đem quốc gia trở nên cường đại.

“Như vậy tại hạ cáo từ!” – Nhất Hàng ôm quyền thở dài, liền muốn rời đi, trong ánh mắt lộ ra vật gì đó.

“Đợi đã nào...!” – Nhất Thuần đuổi sát mấy bước, kéo tay áo của hắn.

“Người thay đổi chủ ý rồi hả ?” – đôi mắt Nhất Hàng sáng lên nhìn Nhất Thuầnnói, kích động cầm hai tay của nàng.

28. Chương 28: Tung Ca

Nhìn lên người trước mặt kích động, nàng không đành lòng cự tuyệt, nhưng nàng quả thật không thể làm chuyện này. Nàng chậm rãi mở miệng:

“Ta chỉ phải không nghĩ phải mất đi một vị bằng hữu, chúng ta có thể làm bằng hữu? Quên chém giết, quên âm mưu, lúc này tĩnh hạ, cùng nhau thẳng thắn nói chuyện.”

Nhất Hàng nghe được, trước sửng sốt, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

“Ta hát cho người nghe được không?” -Nhìn đến hắn gật đầu đáp ứng, Nhất Thuần vui vẻ như hài tử, quên mình thân ở thâm cung. Bởi vì tại nơi đây kết giao được với một vị bằng hữu, nàng cũng không phải cô độc một mình.

“Ừ” – Nhất Hàng kinh ngạc gật đầu một cái, Nhất Thuần liền kéo tay hắn ngồi xuống chiếu.

Thiếu nữ nhẹ nhàng dưới ánh trăng, mái tóc dài bay theo gió. Chỉ nghe những tiếng hát tuyệt vời hướng lên bầu trời bao la.

Nàng đem bài “Đao kiếm như Mộng” tặng cho hắn, hi vọng hắn có thể hiểu nỗi khổ tâm của nàng, dĩ nhiên nàng cũng có tâm tư riêng.

“Ta kiếm đi con đường nào
Yêu cùng hận tình khó khăn chú ý
Ta đao cắt phá vỡ trời cao
Đúng cùng sai hiểu cũng không hiểu
Ta say một mảnh mộng lung
Dạ cùng oán là ảo là vô ích
Ta tỉnh một cuộc mộng xuân
Sinh và Tử tất cả thành không
Tới cũng vội vã đi cũng vội vã
Hận không thể gặp lại
Yêu cũng vội vã hận cũng vội vã
Tất cả đều Tùy phong
Cuồng tiếu một tiếng thở dài một tiếng
Sung sướng cả đời bi ai cả đời
Người nào cùng ta cùng sinh cùng tử
Ta khóc lệ rơi vãi trong lòng
Bi cùng vui mừng ông trời trên cột
Ta cười ta cuồng ta điên khùng
Trời cùng đất gió nổi mây phun
Ta say một mảnh mộng lung
Dạ cùng oán là ảo là vô ích
Ta tỉnh một cuộc mộng xuân
Sinh và Tử tất cả thành không
Tới cũng vội vã đi cũng vội vã
Hận không thể gặp lại
Yêu cũng vội vã hận cũng vội vã
Tất cả đều Tùy phong

Cuồng tiếu một tiếng thở dài một tiếng

Sung sướng cả đời bị ai cả đời

Người nào cùng ta cùng sinh cùng tử

Người nào cùng ta cùng sinh cùng tử”

Long Tiêu mới vừa phê xong tấu chương , nghĩ đến vết thương trên chân Nhất Thuần, liền triệu một thái y thảo hẩn đến Thanh Hà Uyển trị thương cho nàng. Xa xa liền nghe được tiếng đàn hát, hẩn ngừng chân đứng lại nghe. Trong cung này còn có ai hát những khúc không câu chấp như vậy. Không cần suy nghĩ cũng biết là nàng, nàng rốt cục là nữ nhân như thế nào. Hẩn thi triển khinh công, bỏ lại một đám người hầu, hẩn không kịp chờ đợi, muốn nhanh chóng nhìn thấy nàng.

Dưới ánh trăng, thân thể nhẹ nhàng đung đưa, giống như tiên nữ khiến cho người khác mịm mề. Nhưng nụ cười của nàng lại hướng về phía một người đàn ông khác, tim của hẩn như muốn nổ tung.

“Người là ai? Ban đêm dám can đảm xông vào hoàng cung!” – Long Tiêu phóng tới ngăn trước mặt Nhất Thuần, dùng kiếm chỉ vào Nhất Hàng đang ngồi dưới đất.

Hát xong một khúc, Nhất Thuần vốn muốn hỏi Nhất Hàng có cảm tưởng gì thì lại bị một bức tường người ngăn chặn tầm mắt của nàng. Sau đó một giọng nói vang lên chất vấn, thanh âm này vừa nghe cũng biết là ai tới, trong lòng nàng liền kêu to, không tốt!

“Không phải chuyện của ngươi”- Nhất Thuần ưu nhã đứng dậy, không nhanh không chậm nói.

Nhất Thuần đột nhiên chạy tới trước mặt Long Tiêu, đưa hai cánh tay ngăn cản hẩn nói:

“Ngươi không thể tùy tiện giết người!”

“Cút ngay, nữ nhân dơ bẩn!” -Long Tiêu tức giận cho Nhất Thuần một bạt tai. Trước mặt hẩn, nàng lại bảo hộ cho nam nhân khác.

Nhất Thuần từ trên mặt đất bò dậy, khoe miệng có dòng chất lỏng đỏ tươi chảy ra. Nhất Hàng phi thân đến bên cạnh nàng nói:

“Đi theo ta đi!”

“Bây giờ còn có thể đi được rồi sao?” – Nhất Thuần cười khổ nói. KHÔNG phải là muốn hẩn đem mình rời đi lúc này sao? Nhưng ông trời lại muốn trừng phạt nàng, bị tên hoàng thượng phát hiện. Chính Nhất Hàng muốn thoát khỏi đã là một vấn đề, huống chi là mang theo một người.

“Đi chết đi!” -Nghe được bọn họ nói chuyện, hai mắt Long Tiêu bốc hỏa, đối với Nhất Hàng sử dụng một chiêu.

Nhất Hàng sớm có phòng bị đem Nhất Thuần bay đến chỗ khác xa một chút. Sau đó nhẹ nhàng buông nàng xuống, quay người công kích.

Nhất Thuần nhìn hai người đánh nhau đến hoa cả mắt, bọn họ một hồi lên trời cao một hồi xuống đất , cái này nếu ở thế kỷ hai mươi mốt vậy còn không phải cá Giải Kim Tượng.

“Mau bảo vệ hoàng thượng!”- Lưu Hải kéo theo một rừng quân, đem nơi này vây quanh , không ai có thể lọt

29. Chương 29: Choáng Váng

Hiện tại quân lính bao vây, Nhất Hàng rõ ràng chống đỡ không được. Trong lòng Nhất Thuần liền sốt ruột, lo lắng. Tại sao Nhất Hàng còn chưa đi, nàng lớn tiếng nói với hẩn:

“ Đi mau, ta xin người đó!”

“Không, ta muốn dẫn người đi!”- Thanh âm của Nhất Hàng từ phía xa bay tới, bên trong lời nói có thể nghe được sự kiên quyết của hắn.

“Giọng điệu thật lớn, chính là người cũng có chạy đằng trời!” – Long Tiêu hung hăng nói. Đối mặt với lời nói của hai người, đây là đang muốn khiêu chiến sự nhẫn nại của hắn.

Nhất Thuần thuận tay đem đao bên cạnh thị vệ đoạt lấy, đặt lên cổ mình, lớn tiếng nói:

“ Ta xin người, mau rời đi, nếu không ta sẽ chết tại đây!”

Thấy nàng không để ý sinh mạng mà che chở cho hắn ta, cây đao kia nằm trên cổ Nhất Thuần khiến cho lòng Long Tiêu đau nhói. Đôi mắt hắn mãnh liệt bắn về phía thị vệ bên người Nhất Thuần, hai chân thị vệ kia liền mềm nhũn té xuống đất.

“Tại sao?” – Trong mắt Nhất Hàng lộ ra vẻ bất mãn, chẳng lẽ nàng không tin tưởng hắn sao?

“Đi!” – Nhất Thuần dùng sức một chút, dòng máu theo thanh đao chảy xuống. Nếu như nàng không ngoan độc một chút, liền sẽ bỏ lỡ một cái mạng.

“Không cần!” – Long Tiêu lớn tiếng hô, sau đó nhanh chóng bay về phía nàng, nhưng là cũng không dám đến gần. Hắn sợ rằng chỉ trong giây lát nàng sẽ biến mất trước mặt hắn.

“Được” – Nhất Hàng nhìn bóng dáng phía xa kia, quyết định của nàng khiến cho hắn rất đau lòng. Nhưng hắn sẽ không buông tha, kiên quyết xoay người, bóng dáng của hắn dần biến mất trong đêm.

Nhất Thuần ngơ ngác để đao xuống, tất cả sự việc trước mắt nàng giống như là mơ vậy. Nước mắt nàng không ngừng rơi xuống, không biết vì sao nàng có chút thương tâm, lại càng không hiểu tại sao mình phải khóc.

Long Tiêu tiến lên ôm lấy nàng, hai cánh tay dùng sức ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của nàng tựa như rất sợ hãi. Hắn sợ nếu hắn buông tay sẽ mất đi nàng, liền thật lâu không muốn buông ra.

Nhất Thuần mặc cho hắn ôm mình. Bây giờ nàng rất cần một người che chở cho nàng, nếu không nàng sẽ ngã xuống. Đi tới cái thế giới này, nàng cảm thấy thật mệt mỏi, mí mắt từ từ hạ xuống.

Mọi người trong viện cũng nhìn phản ứng của hoàng đế. Lưu Lâm đã theo hoàng đế mấy năm, nhưng khi nhìn đến phản ứng của hắn bây giờ, thiếu chút nữa cũng rút mất con mắt, liền hung hăng trừng mắt nhìn bọn thị vệ. Đám thị vệ thức thời cúi đầu, lão thái y không dám tiến lên, không biết phải làm gì

“Nô phi, nô phi, nàng tỉnh lại cho trẫm!” – Đột nhiên phát hiện người trong ngực có chút khác thường, bắt kể kêu thế nào cũng không có đáp lại, nhìn nàng giống như một người đã chết.

Long Tiêu một lần nữa không khống chế được bản thân mình, quát to một tiếng:

“ Ngự Y “

Ngự Y chạy tới, thấy sắc mặt tái nhợt của người nằm trong ngực hoàng đế, liền nhanh chóng bắt mạch cho nàng. Mạch đập đã sớm không còn, hắn đưa tay lên dò xét hơi thở của nàng, xem ra là không được. Hắn quỳ xuống đất nói:

“ Xin hoàng thượng thứ tội, cự thần vô năng!”

“Người nói cái gì?”- Ánh mắt Long Tiêu mãnh liệt bắn về phía ngự y, cực kỳ giống với ánh mắt của loài sói trong đêm tối.

Lão ngự y bị dọa liền sợ hãi, run rẩy nói:

“Cự thần vô năng ,xin hoàng thượng thứ tội !”

Long Tiêu nhìn người trong lòng, tâm như bị một thanh kiếm sắc bén đâm qua, đau thương nói không ra lời. Có lẽ, hắn thật sự rất kiêu ngạo, phải chờ đến khi mất đi mới biết được tầm quan trọng của nó. Hắn nhẹ nhàng đem nàng đặt xuống đất, ngay cả khi ở trên giường hắn cũng chưa bao giờ dịu dàng như vậy.

Hắn xoay người rút kiếm chĩa về phía đại phu đang quỳ trên mặt đất, mọi người lập tức sợ hãi. Lưu Lâm cũng chưa từng nhìn thấy bộ dạng mất hết lí trí của hoàng thượng liền lập tức quỳ xuống nói:

“ Xin hoàng thượng khai ân”

Ánh mắt Long Tiêu đỏ rực, hần từ từ giơ kiếm lên cao

“Khụ! Khụ!” – Nhất Thuần vô lực ho khan một tiếng. Nàng vừa rồi cũng chưa có chết, chỉ là hơi choáng váng thôi. Đại phu này cũng thật là, vậy mà cũng nhìn không ra. Thật may là nàng tỉnh, nếu không đại phu này sớm trở thành vong hồn dưới kiếm rồi.

Một tiếng leng keng, thanh âm vang lên khi thanh kiếm rớt xuống đất. Long Tiêu dường như không tin vào lỗ tai của mình, ngồi xổm xuống nhìn Nhất Thuần. Khuôn mặt nàng hơi ửng đỏ, hàng lông mi của cô có chút rung động.

“Mở mắt!” - Hần rất sợ đây tất cả chỉ là mơ, hần múôn nàng mở mắt ra để chứng minh cho sự thật này.

30. Chương 30: Ôn Nhu Hoàng Đế

“Mở mắt!” - Hần rất sợ đây tất cả chỉ là mơ, hần múôn nàng mở mắt ra để chứng minh cho sự thật này.

” Người ngẩn ra làm gì, tại sao lại nhìn ta như vậy?” – Nhất Thuần vừa mở mắt đã nhìn thấy khuôn mặt khuếch đại của hần, liền tức giận.

“Ngự y!” – Long Tiêu không để ý nàng chửi mắng mình, trong lòng hần không che dấu được niềm vui sướng. Liền nhanh chóng gọi ngự y đến xem nàng một chút, đảm bảo nàng khỏe mạnh.

“Dạ, hoàng thượng!” – Ngự y hiểu ý tứ của hần, liền nhanh chóng tiến lên bắt mạch cho Nhất Thuần.

“Không cần! Ta không có bệnh!” – Nhất Thuần kéo tay lại, sau đó chạy về phòng, đóng cửa lại.

“A.....” – Long Tiêu há to mồm, lời nói của hần còn chưa kịp nói ra lại bị tiếng đóng cửa dội lại. Quét mắt nhìn đám người sau lưng, hần xoay người quát:

“Tất cả đều cút cho trẫm !”

“Vâng, hoàng thượng!” – Ngự y nhanh chóng lui ra ngoài, Lưu Hải cũng dẫn một đoàn thị vệ lui ra.

Long Tiêu đi đến cửa phòng nàng, một cước đá bay cánh cửa. Cây nến kia cũng bị một cơn gió bất chợt mà lung lay không ngừng.

Nhất Thuần nhìn người đứng ở cửa, tâm của nàng đã rớt xuống vực sâu vạn trượng. Lần này không biết là loại hình phạt gì. Suy nghĩ một chút cũng là do nàng, trước nhiều người như vậy muốn đi cùng một người nam nhân khác, hoàn toàn đã đem tôn nghiêm hoàng đế của hần chà đạp, hần như thế lại tha cho nàng được?

“ Nàng cùng nam nhân kia có quan hệ như thế nào?” – Long Tiêu từng bước đi đến bên giường, khuôn mặt u ám, làm cho người ta không chủ động mà rét run cả người.

“ Là bằng hữu của ta” – Nhất Thuần xoay đầu sang một bên, cũng không dám nhìn thẳng hần.

“ Nàng ở đây không quen biết nhiều, bằng hữu ở đâu ra? Chẳng lẽ hần là nội gián của các quốc gia nhỏ kia?” – Long Tiêu mạnh mẽ ôm lấy Nhất Thuần vào trong ngực, bàn tay dùng sức ép nàng nhìn thẳng vào hần.

“ Người muốn nghĩ thế nào cũng được!” – Nhất Thuần tránh né khỏi bàn tay to lớn của hần, đối với vấn đề của hần, nàng đành chịu, bởi vì trí tưởng tượng của hần cũng quá phong phú đi.

Tên hoàng đế này thật tự cao tự đại, tự cho mình là một tay che trời sao? Các quốc gia khác đều bị hần nói là nhỏ, trong mắt hần chỉ có Ân quốc mới là lớn nhất sao...

Câu trả lời của nàng hiển nhiên chọc giận vị hoàng đế cao ngạo này. Tiếng y phục bị xé vang lên cả phòng.

Nàng không còn sức lực để chống cự những gì sắp xảy ra, liền nhắm mắt lại...

“ Nhìn ta”- Long Tiêu ra lệnh, lại không lấy được câu trả lời. Hần hung hăng, điên cuồng cắn lên da trắng nõn. Trên làn da nàng lưu lại dấu răng kia như muốn chứng minh rằng nàng chính là của hần.

“Tại sao? Người đã có nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy yêu người? Tại sao còn phải cưỡng bức ta? Tình cảm là không thể bắt buộc? Chẳng lẽ chỉ là vì chinh phục nữ nhân có cá tính mạnh mẽ như ta sao?”

Nhất Thuần mở mắt, giọt nước mắt từ từ trượt xuống mặt. Nàng nhẹ nhàng hỏi hắn...

Long Tiêu dừng lại động tác, hiển nhiên là bị vấn đề kia làm cho ngẩn người, chẳng lẽ chỉ là vì chinh phục sao? Lấy được thân thể nàng đã được rồi, vậy tại sao còn phải đối với nàng như vậy. Đối với một bậc đế vương mà nói, tình cảm là một thứ ngoài lệ. Hắn muốn nhiều hơn, hắn muốn cả lòng nàng.

Hắn không trả lời vấn đề của nàng, mà mềm mại với nàng. Hắn đem răng của mình chuyển thành cái lưỡi nóng, ẩm ướt kia như muốn đem nàng thiêu rụi. Nàng tức giận khi thân thể mình lại đột nhiên hưởng ứng hắn.

Cảm thấy thân thể nàng đáp lại, hắn giống như lấy được sự đồng ý của nàng liền nhanh chóng xâm nhập. Nhìn nàng nhú chặt chân mày, hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên, nàng mở to hai mắt nhìn khuôn mặt của hắn.

Hắn dai dẳng, triển miên cùng nàng thật lâu cũng không muốn rời đi. Tối nay, nàng đáp lại sự yêu cầu, kích thích của hắn. Nhìn thấy nàng ngủ thật là một chuyện tuyệt vời. Thân thể nhỏ bé của nàng đang ngủ say trong cánh tay của hắn, bên môi nở nụ cười nhẹ.

Sáng hôm sau

“Đứng lên cho tắm!” – Trời còn chưa sáng, lại nghe được thanh âm giận dữ của Long Tiêu đối với người nằm trên giường. Hơi thở của nàng thật làm cho người ta muốn phát điên. Bên trong phòng, một đám thị nữ sợ hãi quỳ trên mặt đất, chờ lệnh.

“Người đâu, mau thay quần áo cho Nô phi!” – Long Tiêu lạnh lùng hạ lệnh, một đám thị nữ đồng loạt xông lên, ai cũng không dám chậm trễ.

31. Chương 31: Thị Nữ Ngủ Gật

“Buồn ngủ quá!” – Nhất Thuần bị năm sáu cánh tay giày vò liên tiếp dậy, mí mắt nặng trĩu không mở ra được. Đột nhiên cảm thấy có người nào đó đang buộc chặt thân thể mình, liền giật mình mở mắt. Nàng thiếu chút nữa quên cả việc hô hấp, nàng mặc quần áo lúc nào a. Trên giường, năm sáu thị nữ đang quỳ bên cạnh thay đồ cho nàng. Phía xa, Long Tiêu duỗi hai cánh tay ra, hình như hắn cũng đang mặc quần áo, nàng nuốt nước miếng hỏi:

“Rốt cuộc có chuyện gì?”

Long Tiêu tao nhã xoay người lại đối mặt với nàng, khuôn mặt đắc ý nói:

“Thượng triều!”

Nhất Thuần nghe thấy câu trả lời, liền suy nghĩ một chút rồi hỏi hắn lần nữa:

“Người lên triều, thay quần áo cho ta làm gì?”

“Nàng phải đi theo ta thượng triều!” – vẻ mặt Long Tiêu xấu xa cười nói, sau đó xoay người rửa mặt.

“.....” – Nhất Thuần bị lời nói của hắn làm cho giật mình. Ở nơi này, dường như ngay cả Hoàng Thái Hậu cũng không thể tham dự thượng triều, nhất định lại nghĩ ra chủ ý gì đó muốn hành hạ nàng mà thôi. Khuôn mặt nàng tràn ngập hận ý nhìn chằm chằm tấm lưng to lớn của hắn.

Trên mặt Nhất Thuần tràn ngập hận ý, cũng không biết rằng nàng đã được chuân bị hoàn tất mọi việc từ lúc nào.

“Đi thôi!” – Long Tiêu ra lệnh một tiếng, một tay lôi kéo Nhất Thuần đang ngẩn người hướng về phía đại điện đi tới. Phía sau, đội ngũ to lớn nghênh đón hắn.

Quả nhiên là cho nàng tham dự nha. Long Tiêu thoải mái ngồi ở Long ỷ, Nhất Thuần thì bị an bài trong đội thị nữ đứng bên cạnh Long Tiêu, khiến cho nàng cực kỳ tức giận. Phía dưới là nhóm đại thần đang quỳ xuống, thật là cổ hủ...

Nhất Thuần đứng bên cạnh Long Tiêu giống như là gà con ăn gạo, vừa chộp mắt, thân thể liền ngã xung. Trong giây lát, nàng liền tỉnh táo lại, nhìn thấy mọi người xung quanh không ai để ý tới liền thả lỏng, thở dài. Nàng lặng lẽ liếc nhìn xung quanh, thấy không ai để ý đến nàng, liền lùi lại đằng sau.

Thành công, Nhất Thuần thoải mái ngồi dưới đất, trên mặt không che giấu được nỗi vui sướng, Đầu nàng dựa vào long ỷ, hơi thở đều đều.

Nghe mấy lão già kia dài dòng, Long Tiêu liền nhức đầu. Trong lúc lơ đãng quay đầu liền cảm thấy thiếu mất cái gì. Hắn đột nhiên cúi đầu nhìn xuống, thấy Nhất Thuần đang thoải mái nằm ngủ, liền không khách khí đập lên người nàng một cái.

“A!” – Đột nhiên bị đập, nàng kêu lên một tiếng. Mặc dù thanh âm không lớn lắm nhưng vẫn khiến cho hắn chú ý. Ngẩng đầu nhìn một chút, thấy bộ dáng của hắn như không có việc gì, lại nhìn đám công công, chẳng lẽ vừa rồi nàng nằm mơ.

“Kế tiếp!” – Đám đại thần nghe được thanh âm liền dừng lại nhìn xung quang nhưng cũng không tìm được người đã lên tiếng. Thấy vậy, Long Tiêu vội vàng thúc giục, đem sự chú ý của đám đại thần kéo về.

Chỗ ngồi của Nhất Thuần bị lư hương to che chắn, bách quan phía dưới điện không thể nhìn thấy nàng. Nàng liền tiếp tục sự nghiệp, đổi sang một tư thế thoải mái hơn chuẩn bị ngủ nhưng cái đề tài kia vang lên liền kéo theo sự chú ý của nàng.

“Hoàng thượng, các thần tử nước khác đến Ân quốc để phụng sự nhưng phần lớn là thay chủ tử của bọn họ đến để lôi kéo, làm gián đoạn hoạt động của Ân quốc. Xin hoàng thượng nhanh chóng đem tất cả những người này đuổi đi.” – Một vị thần tử chậm rãi nói, lời nói của ông khiến cho mọi người bàn tán xôn xao. Nhất thời trên đại điện vang lên tiếng nói nhao nhao, đại điện liền trở thành một đồng hồ hỗn loạn.

Nhất Thuần thông minh đứng dậy, thấy một nam nhân khoảng năm mươi tuổi đứng giữa đại điện, tay cầm một cuốn sổ nhỏ. Nhìn cử chỉ của ông ta, lời nói vừa rồi chắc là của ông ta.

“Hoàng thượng, thần cũng tán thành với ý kiến của Chu đại nhân.” – Nam nhân vừa mới lên tiếng dường như nhỏ tuổi hơn vị Chu đại nhân kia, nhìn cũng khoảng bốn mươi tuổi. Hắn đi về phía Chu đại nhân rồi đứng bên trái ông ta.

“Còn những người khác thì sao?” – Long Tiêu giống như vừa chơi đùa xong, xem chuyện này giống như cũng chẳng quan trọng gì.

“Chúng thần tán thành với ý kiến của Chu đại nhân!” – Có ít nhất hai phần ba thần tử đứng ra, thanh âm đều đặn vang vọng như muốn ném bom cho Long Tiêu.

Bộ dạng Nhất Thuần như xem kịch vui nhìn về phía Long Tiêu, hành động này của nàng cũng thật đại nghịch bất đạo.

“Hai vị Thừa tướng thấy thế nào?” – Long Tiêu không sợ hãi đem vấn đề này ném ra. Liếc mắt nhìn thấy bộ nàng vui vẻ như xem kịch, nếu không phải đang ở trên đại điện, hắn đã sớm trừng phạt nàng.

“Bẩm hoàng thượng, thần cho là không thể!” – – Tổng thừa tướng đi ra phía trước nói, các thần tử khác cũng về chỗ cũ. Hắn lúng túng nói, Nhất Thuần đợi cả nửa ngày cũng không biết vì sao hắn cho là không thể.

32. Chương 32: Bàn Về Việc Đuổi Khách 1

“Bẩm hoàng thượng, thần cho là không thể!” – – Tổng thừa tướng đi ra phía trước nói, các thần tử khác cũng về chỗ cũ. Hắn lúng túng nói, Nhất Thuần đợi cả nửa ngày cũng không biết vì sao hắn cho là không thể.

thể.

Thực ra, rất nhiều triều đại đã trải qua những chuyện như vậy. Khi đó Lý Tư cũng dùng chính khả năng của mình để cứu cả thiên hạ nước Tần. Nhưng vị Chu Đại nhân kia là đang nhằm vào ai đó? Trong triều, người nọ hình như không phải là người Ân quốc, cho dù nhiều thần tử ở đây đều là người Ân quốc, ý kiến kia rất nhanh sẽ bị lật đổ. Nhưng vì vừa rồi số thần tử tán thành chiếm hai phần ba, như vậy ý kiến kia có thể là nhằm vào người khác.

“Bẩm hoàng thượng, thần là người Tây Thục, mặc cho hoàng thượng xử lí! “ – Lý Hưu Văn tiến lên, đứng bên cạnh Tổng thừa tướng, xem ra đứng trước đứng sau cũng phải theo chức vị lớn nhỏ. Lời nói của Lý Hưu Văn làm cho Nhất Thuần nổi cáu, hoàng đế cho hắn cơ hội nhưng hắn lại tự nhận mặc cho người xử lí.

“Ừm! “- Long Tiêu cũng không vì lòng trung thành của hắn mà cảm động, khuôn mặt không biểu tình nói với Tổng thừa tướng:

“Vậy còn lí do của thừa tướng!”

“Bẩm hoàng thượng, trực xuất các thần tử trong triều đi, thế lực sẽ yếu đi, thần cho là không ổn! “ – Tổng thừa tướng chậm rãi nói xong, chỉ thấy trên trán hắn đổ một tầng mồ hôi lạnh.

“Ngu ngốc! “ – Nhất Thuần nghe thấy lời nói của Tổng thừa tướng kia, liền tức giận mà buột miệng nói ra. Thanh âm mặc dù không lớn, nhưng cũng khiến cho tất cả đại thần phía dưới nhìn đến. Long Tiêu trừng mắt nhìn nàng, bộ dạng của hắn như muốn ăn thịt nàng. Tố chất của Nhất Thuần vô cùng tốt, liền mặc kệ hắn.

Lý Hưu Văn cùng Tổng Thụ vừa nhìn thấy gương mặt nàng nhất thời kinh ngạc mà không nói nên lời. Trong lòng cũng thầm hiểu, hoàng thượng mấy ngày liên tiếp sủng, cưng chiều nô phi.

“Vậy người có cao kiến gì?” – Thái độ Tổng thừa tướng cung kính nói, càng tránh không nhắc đến thân phận của nàng. Còn đám đại thần còn lại thì ra vẻ khinh thường, cười nhạo.

“Nói một chút coi!” - Long Tiêu thấy nàng không dám mở miệng, xem ra nàng còn để hoàng thượng như hắn vào trong mắt, liền đồng ý cho nàng trả lời.

“Thật có thể không?” – Nhất Thuần cẩn thận hỏi Long Tiêu, bộ dáng này của nàng căn bản không giống như một thị nữ ngu ngốc như lúc này, tản ra một khí chất cao quý.

“Ừ! “ – Long Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, bộ dạng hắn như muốn nói hắn không cho nàng nói ra sợ nàng sẽ ghen chết a.

Nhất Thuần tựa như hiểu ý, liền trừng mắt nhìn hắn. Xoay người nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Lý Hưu Văn, còn có ánh mắt kinh ngạc của các thần tử khác. Không hiểu sao hoàng thượng lại phải nhường nhịn một thị nữ, lại để nàng tham dự thượng triều, còn bộ dạng của người như đang đem kịch vui vậy.

Bị người ta nhìn chằm chằm như vậy, nàng căn bản cũng không để ý, nàng từng trải qua nhiều trường hợp lớn hơn, trong đầu nghĩ đến bài học của Lý Tư. Ho nhẹ một tiếng, nàng chậm rãi nói:

“Trực xuất các đại thần trong triều, ta cho rằng đây là cái ý kiến sai lầm. Đất đai rộng lớn, cây cối mới có thể sinh trưởng, lãnh thổ rộng lớn mới có nhiều người ở, binh khí sắc bén thì binh lính sẽ càng dũng mãnh.”

Nhất Thuần đột nhiên nghĩ đến nàng không biết núi ở đây cao nhất tên là gì, liền xoay người hỏi Long Tiêu:

“Nơi này, ngọn núi cao nhất tên gọi là gì? “

Long Tiêu nghe thấy nàng đột nhiên hỏi vấn đề này, tức không thở nổi”

“Thái Sơn”

“A, cũng gọi là Thái Sơn nha!” – Nhất Thuần nhún vai, liền nói tiếp:

“Thái Sơn không nứt vỡ nhưng bụi đất nhỏ cho nên mới trở nên cao lớn như vậy, biển không ngăn cản những dòng sông nhỏ chảy vào nên mới sâu và rộng như vậy, quân vương không bỏ dân chúng cho nên mới vinh quang. Vì vậy lãnh thổ không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, nhân dân không phân biệt được nước

mình nước địch, lợi dụng sự dồi dào của bốn mùa để lấy được sản vật tươi tốt, quỷ thần đều phải cúi đầu, đây chính là minh quân vô địch khắp thiên hạ. Nhưng bây giờ lại cự tuyệt những người đến tìm người để làm chỗ dựa, khiến cho họ quay sang trợ giúp quân địch. Nếu ra sức cự tuyệt khách bốn phương, khiến cho họ vì những quốc gia khác tạo dựng sự nghiệp. Khiến cho mọi người khắp thiên hạ sợ hãi không dám đến quốc gia của ngài, cái này còn gọi là đem vũ khí giao cho địch, đưa lương thực cho cường đạo, để bọn họ kéo tới đánh mình.” – Nói tới đây, Nhất Thuần liếc nhìn, đám đại thần giống như đang ăn trứng gà mà bị mắc ghen, nói không ra lời. Quay đầu nhìn thấy Long Tiêu đang nhìn mình như có điều gì suy nghĩ, liền tiếp tục nói.

“Nhiều vật phẩm, trân bảo quý giá đều không phải sản xuất từ Ân quốc, nhiều mưu sĩ không sinh ra và lớn lên tại Ân quốc nhưng vẫn có rất nhiều người muốn tận trung với hoàng thượng.” – Nói đến chỗ này, Nhất Thuần nhìn Lý Hưu Văn, khuôn mặt hần như nhìn thấy ánh sáng, nàng hỏi:

“Có đúng là như vậy không, Ly thừa tướng?”

“Đúng vậy!” - Lý Hưu Văn rất phối hợp mà hồi đáp.

33. Chương 33: Bàn Về Việc Đuổi Khách 2

“Đúng vậy!” - Lý Hưu Văn rất phối hợp mà hồi đáp.

“Hôm nay rất nhiều người muốn thỉnh cầu hoàng thượng đuổi họ đi, đuổi họ đến trợ giúp quân địch, cô lập nước ta, khiến cho kẻ địch lớn mạnh. Đem nội quốc ta trống không, còn kết thù kết oán với các quốc gia bên ngoài, khiến cho quốc gia gặp nguy hiểm, các người muốn thế sao?” – Cuối cùng, Nhất Thuần đem một trái bom vút xuống đầu đám đại thần, chỉ thấy nét mặt của Chu đại nhân kia rất khó coi, không chừng sẽ nhanh chóng bùng nổ.

“Vậy các người còn có lời gì để nói sao?” – Long Tiêu che giấu khuôn mặt kinh ngạc, nhìn xuống đại điện nói.

“Thần bội phục, lời nói vừa rồi đã khiến cho thần hiểu ra “ – Tống Thuy ninh hốt, nhưng là gương mặt hần bội phục cũng không giống như là giả vờ.

“Bẩm hoàng thượng, người không cần chỉ nghe mấy câu nói tầm bậy của một nữ nhân liên dao động, ai mà biết nàng là có ý gì. Xin hoàng thượng nghĩ lại! “-Chu đại nhân tiến lên phản bác. Sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Nhất Thuần một cái.

Nhất Thuần thiếu chút nữa máng hần ngu ngốc, Chỉ là nàng đối với Ân quốc chưa quen thuộc, nếu không liền khiến cho bộ xương già này tâm phục khẩu phục.

“Trẫm tự có định đoạt, lui ra!” – Thanh âm uy nghiêm của Long Tiêu vang lên, ai cũng có thể nghe ra là hần không vui. Chu lão đầu gặp đại họa mà không biết, hần ta vừa rồi hung ác nhìn chằm chằm Nhất Thuần nên không để ý thấy nét mặt Long Tiêu rất khó coi.

“Chu đại nhân, tơ lụa mà ngài mặc trên người là sản vật của Ân quốc sao?” – Nhất Thuần đột nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng, Vài ngày trước, khi nàng cầu nhàu về tơ lụa, Mộng Phàm có nói số tơ lụa này đều là cống phẩm tiến cống, quốc gia này cũng có sản xuất ra chất liệu vải nhàu nhụi như vậy.

“Không phải!” - Chu đại nhân nghe được câu hỏi càn rỡ của Nhất Thuần, càng thêm tức giận, lớn tiếng nói.

“Nếu như ngài bài xích người hoặc vật của các quốc gia khác, vậy tại sao còn mặc đồ nguồn gốc từ các quốc gia khác, đây không phải là tự dối mình gạt người đi?” – Dáng vẻ Nhất Thuần vô tội nói, trong lòng rất vui vẻ, cuối cùng cũng báo được thù.

“Người, người.....” – Chu đại nhân không để ý đến hình tượng của mình, gơ tay chỉ vào mặt Nhất Thuần, nói không ra lời.

“Ta thế nào Chu đại nhân?” - Nhìn hần càng tức giận, Nhất Thuần lại càng đắc ý, lại càng vô tội nháy mắt hỏi hần.

“ Hừ! Sự đoàn kết dân với quần áo sao có thể giống nhau được! “ – Chu đại nhân phất áo, ánh mắt khi dễ nói.

“Kia Chu đại nhân, nếu như Ân Quốc ta thống nhất thiên hạ, như vậy người dân của những quốc gia khác xử lý như thế nào đây? Còn có lãnh thổ và đặc sản của họ.” – Nhất Thuần suy nghĩ một chút, bọn họ không thể nào đem toàn bộ giết chết đi, vấn đề này cũng đủ khiến cho Chu lão đầu tức đến hộc máu.

Long Tiêu để mặc cho nàng trêu đùa vị cự thần này, cũng không ó áy tứ ngăn cản. Dã tâm của nàng thật không đơn giản, thống nhất thiên hạ, trước mắt vị đại nhân kia cũng chưa từng nghĩ đến cái vấn đề này .

Việc này! Đương nhiên là thu làm làm đầy tớ cho nước ta!” -Chu đại nhân vừa ra khỏi miệng liền biết mình bị trêu, còn lại là một thị nữ. Tất cả đại nhân khác đều chịu đựng, nén cười khiến cho khuôn mặt ai cũng biến dạng.

“Người! Người!” - Chu đại nhân nói liên tục hai từ ‘ người liền ngã gục, các đại thần khác cũng như ong vỡ tổ chạy đến xem tình huống.

Long Tiêu cũng không có ý tứ tuyên ngụy y, Nhất Thuần như một hài tử làm sai nhìn xuống đại điện.

“Khiêng xuống đi!”-Long Tiêu vung tay lên, mấy công công liền tiến lên đem Chu đại nhân mang đi ra ngoài.

“Chuyện này đến đây là ngừng, trở về đi!” - Long Tiêu uy nghiêm ra lệnh, tất cả mọi người không dám ở nói thêm cái gì, cũng chỉnh tề đứng ngay ngắn cung tiễn hoàng thượng hồi cung,

Long Tiêu lôi kéo Nhất Thuần từ từ đi xuống, đi qua các vị đại thần rồi ra ngoài. Để là một đám đại thần không hiểu tình huống trước mắt. Hoàng thượng đang lôi kéo nữ nhân này? Nhìn hoàng thượng đi xa, triều đình bỗng nhiên náo nhiệt, chỉ có hai vị thừa tướng tựa như không có việc gì mà đi ra cửa. Bọn họ đã thấy sự lợi hại của nàng rồi, cho nên cũng không ngạc nhiên lắm.

“Hai vị Thừa tướng đi thông thả!”- Một đám đại thần thở hổn hển đuổi theo.

Tổng thụ đối với từng chuỗi vấn đề vừa rồi chỉ có thể giả ngu rồi.

Nhất Thuần vui vẻ nhảy nhót , phía sau là khuôn mặt tươi cười của Long Tiêu. Hần sẽ làm cho nàng yêu hần, vĩnh viễn sống ở bên cạnh hần.

“ A! Ăn cơm được chưa? Ta đói bụng! “- Nhất Thuần đột nhiên dừng lại hỏi, đối với sự vô lễ của nàng, Long Tiêu cũng quen rồi, thật ra thì hai cung nữ còn lại thì rất ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau.

34. Chương 34: Tự Mình Xuống Bếp

“ A! Ăn cơm được chưa? Ta đói bụng! “- Nhất Thuần đột nhiên dừng lại hỏi, đối với sự vô lễ của nàng, Long Tiêu cũng quen rồi, thật ra thì hai cung nữ còn lại thì rất ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau.

“Bãi giá ngự thiện phòng!” -Long Tiêu tự nhiên ra lệnh, trong lòng tính toán gây khó khăn cho Nhất Thuần. Nghe Nhược Vân hồi báo, nàng vẫn nói thức ăn ở đây không hợp khẩu vị.

Long Tiêu chăm sóc cho Nhất Thuần rất chu đáo, dĩ nhiên chuyện này sau này nàng mới biết. Thức ăn của nàng mỗi ngày đều do Long Tiêu đích thân chọn lựa, nhưng mỹ nhân này cũng không tiếp nhận thành ý của hần, nếu như là những phi tử khác sớm đã vui muốn bay lên trời rồi.

“ Hử? Trực tiếp đến phòng bếp! “- Nhất Thuần cho là mình nghe nhầm, mắt to chớp chớp

“Đi thôi!”-Long Tiêu căn bản không để ý tới nghi vấn của nàng, liền tiến lên kéo nàng chỉ sợ nàng chạy mất .

“ A! Cái người này, sao người có thể như vậy a!” – Có lẽ là buổi sáng trên trục được vị lão thần kia nên cao hứng rồi, tới cổ đại lâu như vậy cũng nên vui vẻ một lần. Đối với Long Tiêu vô lễ, nàng cũng tập mãi thành thói quen rồi. Con người ở chung với nhau lâu ngày cũng sẽ nảy sinh tình cảm nha.

Bên trong ngự thiện phòng

“Chuẩn bị đi!” – Long Tiêu đẩy Nhất Thuần đến trước bếp nói, nghe lời hắn nói nàng liền ngăn người.

“Chuẩn bị cái gì?” – Nhất Thuần nghi hoặc hỏi, cái tên hoàng đế chết bầm này rốt cuộc là có phương pháp nào để chinh nàng. Chẳng lẽ, lúc sáng nàng chinh thần tử của hắn khiến cho hắn mất hứng, bây giờ lại cố ý trả thù , không thì vì sao lại làm như vậy?

“Chuẩn bị bữa trưa! “ – Long Tiêu nhú mày nói

“ Ta sao? “ – Nhất Thuần tưởng mình nghe lầm, liền lấy tay chỉ mình hỏi

“Đương nhiên chính là nàng, không lẽ là ta sao?” – Long Tiêu có chút tức giận nói, đối với một nữ nhân có chỉ số thông minh thấp , hắn phải nhịn .

“ A ” – Nhất Thuần ném cho hắn cái ánh mắt xem thương, hai tay khoanh lại quay về phía sau liền phát hiện, tất cả mọi người trong ngự thiện phòng đang dừng nhìn nàng, khiến nàng tức giận vô cùng.

“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy qua mỹ nữ sao?” – Nhất Thuần lớn tiếng hét lên. Không biết có bao nhiêu té ngã, chén bát, đĩa thìa rơi xuống đất, va chạm nhau , rất náo nhiệt.

“Kích động cái gì “ – Long Tiêu còn chưa nói, nàng đã lên tiếng, sau đó làm như không có việc gì đi xem nguyên liệu nấu ăn.

Long Tiêu cũng không có đi mà lưu lại để kiểm tra, cho đến khi nàng đem thức ăn lên. Nhất Thuần giơ tay áo lau mồ hôi, sau đó đặt mông ngồi xuống bên cạnh Long Tiêu.

“ Chỉ có bốn món !” – Long Tiêu cao giọng nói. Trong lòng nghĩ thầm, cái này đĩa này xanh xanh, đỏ đỏ không biết ăn có được không. Lát nữa chỉ nhìn nàng ăn, chỉ chỉ nếm qua thôi.

“Một mình ta ăn đủ rồi !”- Nhất Thuần khinh thường nói, nhìn là biết hắn đang muốn ăn cơm của nàng, cho nên bây giờ mở miệng trước, khỏi uống công này giờ vất vả.

“ Một mình, ta sao? Vậy nàng không phải chịu thiệt sao? Thôi, cho nàng ăn một chút cũng được! “-Long Tiêu biết rõ còn hỏi, đối từ khách sang làm chủ, nhún sắc mặt xanh mét của Nhất Thuần, khoé miệng hắn bắt giác cong lên.

“Người! Hừ!” – Nhất Thuần lấy đĩa rồi ăn, nàng là thiên kim tiểu thư nhà giàu có, tướng ăn của nàng so với Long Tiêu không kém. Nhìn nhất cử nhất động tao nhã, xinh đẹp của nàng, Long Tiêu ngây người.

”Thôi đi, nước miếng cũng chảy ra rồi! “ – Nhất Thuần trừng mắt nhìn hắn, cười nhạo nói.

“Ha ha!” - Long Tiêu cũng không có tức giận, ngược lại nở nụ cười, cũng lấy ra một đôi đũa gấp từng món nếm thử. Tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng đã bị phục nàng rồi. Mùi vị không mặn cũng không nhạt, không chỉ có bề ngoài đẹp mắt mà hương vị của nó cũng đủ sắc màu.

”Về sau ba bữa cơm nàng phải tự mình xuống bếp! “- Long Tiêu nhận lấy ly trà trong tay thị nữ rồi quay đầu lại nói với nàng.

“Người nói cái gì?” – Nhất Thuần không tin lỗ tai của mình, thật đáng sợ, mỗi ngày quanh quẩn trong phòng bếp , chuyện này sẽ làm cho nhan sắc của nàng nhanh chóng phai tàn a.

“ Được rồi , đưa nương nương hồi cung đi!” – Long Tiêu phất tay một cái, cứ như vậy mà đuổi Nhất Thuần đi.

Bên trong Thanh Hà Uyển, Nhất Thuần đang ngồi phơi nắng. Mấy ngày nay có rất nhiều phi tử đến chỗ nàng bái phỏng nhưng đều bị thị vệ ngăn ở ngoài cửa. Nàng không được ra ngoài, người khác cũng không vào được. Không biết Nhất Thuần bây giờ thế nào, nàng thật nhớ hắn.

“Nương nương, người đứng lên đi, cẩn thận lạnh!” - Mộng phạm chạy tới thúc giục.

35. Chương 35: Lần Đầu Làm Mẹ

“Nương nương, ngài đứng lên đi, cẩn thận kéo cảm lạnh!” Mộng Phàm lại tới thúc giục.

“Trời ơi, mặt trời lớn như vậy, sao có thể lạnh được, người có hiểu lý lẽ không vậy?” Nhất Thuần ném cho tì nữ một cái liếc mắt, không phải là nàng thích phơi nắng mà mấy ngày nay luôn cảm thấy mệt mỏi trong người, chuyện gì cũng không muốn làm, buổi chiều còn phải đi nấu cơm cho Long Tiêu, ngẫm lại thấy vô cùng uất ức. Gần đây tâm trạng không tốt, chu kì kinh nguyệt còn trễ mấy ngày, vậy nên bên trong Ngự Thiện Phòng, đám người nội giám kia cư nhiên lại trở thành chỗ phát tiết, Mộng Phàm còn viết lên cửa 3 chữ nổi bật “Nơi Trút Giận”, chỉ là chờ sau này nàng bình tĩnh lại, nhất định sẽ hướng bọn họ nói lời xin lỗi, thật sự trong lòng nàng rất áy náy, mỗi bữa cơm đều là tự mình chỉ huy bọn họ làm giúp, cho nên nàng rất muốn tìm chút gì đó đem tới đáp tạ bọn họ.

“Nương nương ngài mau dậy đi, có khách đến!” Mộng Phàm từ bên ngoài vội vàng hấp tấp chạy vào thông báo.

“Là ai đến?” Nhất Thuần còn chưa mở mắt ra, dưới ánh mặt trời thoải mái như vậy thật không muốn thức dậy chút nào.

“Thanh Thanh tham kiến nương nương!” Một nữ tì tên là Thanh Thanh đang quỳ trên mặt đất nói.

“Có chuyện gì không?” Nhất Thuần mở mắt, lấy tay cảm bớt ánh sáng chói mắt liền nhìn thấy một tì nữ mười lăm mười sáu tuổi, cầm trong tay một khay đầy phẩm vật.

“Hồi bẩm nương nương, Thái Hậu ban cho Nô Phi nhân sâm ở Tây phương, dùng để nấu thành canh, nương nương mấy ngày nay cực khổ, Thái Hậu rất lo lắng.” Thanh Thanh sau khi đứng dậy liền nói, không hề đem bộ dáng của Nhất Thuần để vào trong mắt.

“Vậy thật đa tạ Thái hậu, sao dám để Thái Hậu lo lắng, thần phi nhất định sẽ tấu lên Bệ Hạ để ngài tới vấn an Thái hậu.” Mộng Phàm nhận lấy bát canh, Nhất Thuần miễn cưỡng đáp lời cũng không có đứng dậy, xem ra bão táp sắp tới rồi.

“Vậy nô tỳ xin cáo lui!” Thanh Thanh nói xong xoay người đi ngay.

Mộng Phàm bắt đầu ở trước mặt của nàng cầu nhàu không ngừng: “Mẹ của tôi ơi, nương nương của tôi ơi, đây là người của Thái hậu đích thân đưa tới ngài tại sao có thể thất lễ như vậy chứ? Ai~~”

“Ta tự có chừng mực.” Vừa đứng khát nước, nàng ném một chút canh xem có gì đặc biệt không.

“Nương nương ngài còn có tâm trạng để ăn sao?” Mới vừa để lên cái miệng nhỏ uống hai hớp liền bị Mộng Phàm đoạt đi, xem ra nhà đầu này thật rất quan tâm tới nàng, không phải chỉ là lo lắng đơn thuần.

“Hiện tại khẩn trương thì có tác dụng gì? Người nói đi!” nàng chấp tay thành quyền nhìn Mộng Phàm, tuy có bất mãn nhưng vẫn dùng giọng điệu ưu ái.

“Nghĩ biện pháp làm sao sống sót với Thái hậu để qua cửa ải này đi!” Mộng Phàm bắt đầu thuyết giảng đạo lý, đem chén canh đặt mạnh lên bàn, xoay người nói: “Hiện tại ở bên ngoài nhất định là có rất nhiều lời đồn đãi xấu về nương nương dẫn tới tai Thái hậu, bệ hạ cũng chiều ngài như vậy, ở trong cung này có bao nhiêu người đổ mắt tía tai, hôm nay Thái hậu cũng không có trực tiếp tới đây nói chuyện với ngài, khẳng định cũng là có bận khoản, cho nên ngài phải lập tức đi nói cho bệ hạ mới đúng.”

Nghe Mộng Phàm thao thao bất tuyệt, Thiên Nhất Thuần thở dài. Đi trở về bên giường nằm xuống, đột nhiên cảm thấy một trận buồn nôn, nàng nôn khan vài cái liền rơi nước mắt.

“Nương nương ngài làm sao vậy?” Mộng Phàm tiến lại gần, lo lắng muốn khóc.

“Không có chuyện gì, cho ta chén nước!” Trước phải trấn an Mộng Phàm, nàng nhận lấy nước, súc miệng lần nữa rồi nằm xuống.

“Oe~!” Nàng lại cảm thấy buồn nôn khó chịu, rõ ràng nôn không ra được thứ gì, nước mắt sớm không tự chủ được mà chảy xuống.

“Ngự y, nhanh đi truyền ngự y.” Mộng Phàm chạy đến trong viện kêu to, không bao lâu lão ngự y xách theo cái hòm thuốc chạy tới.

“Như thế nào rồi?” Mộng Phàm quên mất thân phận, ở bên cạnh vội vàng thúc giục.

“Mộng Phàm!” Nhất Thuần kêu to 1 một tiếng, ý bảo tì nữ bình tĩnh lại. Dù sao nàng cũng không có cảm thấy thân thể đã xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng.

“Chúc mừng nương nương có tin vui, nhưng do ngài ăn thứ gì đó không sạch sẽ, hiện tại mạch tượng của thai nhi rất loạn, cự thần lập tức kê vài đơn thuốc bổ cho nương nương” lão ngự y đã mấy lần có được bài học rằng vị chủ nhân này thật sự không thể chọc vào.

Nhất Thuần mang thai, mặc dù rất khó tiếp nhận nhưng cũng là sự thật, nàng vô lực nhắm mắt, không hề vui sướng khi lần đầu được làm mẹ, ở trong cung này bản thân đã rất khó bảo toàn huống chi còn có thêm một đứa con. Nàng mơ hồ bất tri bất giác thở dài.

“Nương nương, thật tốt quá! Hiện tại ngài đang mang long chủng, tương lai còn có thể dựa vào, bệ hạ sẽ càng thêm thương yêu ngài, ha ha!” Mộng Phàm tiễn ngự y xong liền chạy đến bên giường, miệng vẫn còn cười khúc khích không ngừng. Nhất Thuần mặc dù không mở mắt nhưng cũng có thể cảm thấy sự vui sướng của tiểu thị nữ bên cạnh.

Mang thai một đứa trẻ là có thể nắm giữ được lòng của đàn ông sao? Một đời đế vương làm sao có thể hữu tình, nàng chẳng qua chỉ là món đồ chơi vào lúc này thôi. Nhất Hàng, chàng đang ở đâu, lúc nào thì có thể đưa ta ra ngoài? Một giọt lệ nóng hổi trào ra khỏi hàng mi...

36. Chương 36: Lòng Người Thật Đáng Sợ

“Nương nương, ngài xem bệ hạ sủng ái người như thế nào nha! Đây là chén thuốc bổ do bệ hạ phái người đưa tới đó!” Khi Hoàng hôn buông xuống, Mộng Phàm vui vẻ đi tới bên giường. Không để ý Nhất Thuần đã ngủ hay chưa, liền tiến lên đỡ Nhất Thuần ngồi dậy, đút cho nàng vài muỗng canh nhỏ.

“Được rồi, ta không uống nữa!” Sau khi uống vài muỗng Nhất Thuần cảm thấy trong người rất khó chịu, có thể là do tâm tình không tốt, nàng cũng không suy nghĩ nhiều, nằm xuống lần nữa.

Mới vừa nằm xuống, đột nhiên Nhất Thuần ôm bụng, mồ hôi từ trên trán chảy thành hàng dài.

“Đau quá, chuyện gì đã xảy ra?” Nhất Thuần bắt được tay Mộng Phàm, khổ sở muốn đập đầu vào tường.

Từ phía hạ thân từ từ chảy ra một lượng lớn chất lỏng màu đỏ, Nhất Thuần cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện...

Khăn trải giường trắng như tuyết bỗng nhuộm thành đỏ, giống như bông hoa hồng nở vào giữa đêm, đỏ rực đến chói mắt.

“Ha ha ha!” Nhất Thuần cười. Tựa như thân thể đã không còn là của mình nữa, ngay cả cảm giác đau đớn cũng không thể cảm nhận...

Đứa trẻ...con của nàng đến nửa ngày cũng không thể giữ, mà tên hung thủ này không ai khác lại chính là phụ thân của nó.

“Ác ma!” Nhất Thuần rửa thầm trong miệng. Cái chén nhỏ trong tay Mộng Phàm đã sớm rơi trên mặt đất vỡ tan, toàn thân run bần bật, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn ngào đến tái nhợt, không thể nói nên lời.

Nhất Thuần ưu nhã đem nước mắt trên mặt lau khô, mặt tuy cười nhưng tâm xác thực đang đã chết.

“Mộng Phàm mau chuẩn bị nước nóng, bồn nường nường muốn tắm rửa sạch sẽ!” Nhất Thuần không nhanh không chậm ra lệnh, lời nói nghe không có âm sắc, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Nường nường!” Mộng Phàm run run đứng lên, ánh mắt hoảng sợ còn chưa khôi phục bình tĩnh, cẩn thận gọi chủ tử của mình.

“Nhanh!” Nhất Thuần không lớn không nhỏ nói, mỗi một chữ thốt ra đều hiện lên phẩm chất cao quý cùng lạnh lùng, cứ như so với nữ nhân ôn hoà, hoạt bát trước kia là hai người khác nhau.

“Dạ!” Mộng Phàm chưa từng thấy Nhất Thuần như vậy, trong lời nói của nàng mang theo uy nghiêm không thể kháng cự, làm cho người khác không dám không thỏa hiệp.

Nhất Thuần từ từ rửa sạch làm da tuyết trắng, mỗi một cái động tác đều toát lên vẻ quyến rũ, nữ nhân thấy cũng có thể tại chỗ ****, trên gương mặt nàng mang theo nụ cười, nụ cười như thiên sứ, ai cũng thể vì nụ cười này là lạc lối, giống như đoá hoa anh túc, xinh đẹp mà cuồng vọng.

Đêm ở cổ đại chỉ có sự an tĩnh, không có đèn nê-ông, không nghe được còi xe hơi, giống như đang sống ở trong Địa ngục, chỉ có thể sợ hãi mà chờ đợi tử thần phủ xuống, Nhất Thuần lẳng lặng nằm ở trên giường, bên ngoài ánh trăng mờ màng chiếu vào, vươn trên mặt áo ngủ bằng gấm. Thời gian như ngừng lại, nàng mở to đôi mắt xinh đẹp, vô hồn. Trong đôi mắt ấy, dường như đã chết!

“Làm xong rồi sao?” Long Tiêu mặt hướng ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng hỏi, nghe ra có vẻ không quan tâm.

“Bẩm bệ hạ, thần làm xong rồi.” Nhược Vân quỳ trên mặt đất hồi báo.

“Uhm, trở về đi!” Long Tiêu phất tay một cái, Nhược Vân lui ra ngoài.

Hiện tại đã đem nghiệt chủng trong bụng của nàng diệt trừ, vốn hẳn nên vui vẻ mới đúng, nhưng tại sao làm thế nào hẳn cũng không cảm thấy thoải mái?

Hôm nay ngự y báo lại Nô phi có hỉ, hẳn liền nhớ tới đêm đó nàng ở dưới ánh trăng, vì một nam tử khác mà ca múa...Làm sao, làm sao hẳn còn có thể tin tưởng sự trong sạch của nàng đây? Thà giết lầm còn hơn bỏ sót, hẳn không thể nuôi một tiểu tạp chủng. Long Tiêu yên lặng suy nghĩ. Bàn tay nắm thành quyền, các khớp xương trở nên trắng bệch, đột nhiên hắt vung tay, âm một tiếng, cái bàn bay thẳng về phía góc vòng.

Vài ngày sau...

“Thánh chỉ đến!” Giọng vịt đực của tên công công đang mang một nhóm người xông vào.

“Nô phi tiếp chỉ!” Công công một tay giơ thánh chỉ Kim Hoàng Sắc, mặt đùa cười cợt nói với Nhất Thuần.

“Nói đi!” Nhất Thuần như bình thường đang ngồi dựa vào cây cột, không có đứng dậy cũng không có mở mắt.

“Xin Nô phi nường nường khởi giá. . . . !” Công công bắt giác lúng túng đọc thánh chỉ, Nhất Thuần lại chỉ nghe được một câu, là sai nàng đi làm người giúp việc quét dọn đại điện (nơi mỗi ngày lâm triều), công công đi khi nào nàng cũng không biết, chỉ cảm thấy nhảm chán liền ngủ thiếp đi.

“Nường nường ngài mau đi đi, chậm trễ sẽ bị phạt đó!” Mộng Phàm khẩn trương giống như kiến bò trên chảo nóng, đầu đầy mồ hôi. Vừa rồi khi nhìn thấy công công đem thánh chỉ mãnh liệt vút xuống trước mặt Nhất Thuần thì trái tim đã tan nát rồi. Trong cung này nếu có một ngày thất sủng sẽ cực kỳ đáng sợ.

“Hừ!” Nhất Thuần hừ lạnh một tiếng, sau khi đứng dậy vỗ vỗ vào lớp quần áo dính bụi, đứng ở dưới thái dương vươn vai một cái, trên mặt hiện lên một tầng ửng hồng.

Nhất Thuần bưng một thau nước đầy đựng đưa đi về phía đại điện.

“Nường nường mời về. . . .” Thị vệ gác cửa thấy Nhất Thuần đi tới, liền tiến lên ngăn cản.

“Cút!” Nhất Thuần gầm nhẹ một tiếng, thị vệ không dám ở nói gì, bởi vì trên mặt nàng rõ ràng viết ba chữ ‘chớ chọc ta’. Quay đầu đi thẳng vào đại điện, ngưỡng cửa quá cao làm nàng vấp ngã, thân thể té lộn

xuống đất, chậu nước trong tay cũng theo quán tính bay ra ngoài, Nhất Thuần ngẩng đầu nhìn cái chậu gỗ rơi trên mặt đất quay một vòng ở đằng xa, rồi dừng lại, nước trong thau đổ đầy trên mặt đất.

Nhất Thuần cười khở, tay nắm lại thành quả đấm hung dữ đập xuống “Chết tiệt!”

37. Chương 37: Sức Mạnh Của Nụ Cười

“Cha! Con thật sự rất nhớ cha! Cái thế giới này thật là đáng sợ, tất cả đều là loại thần kinh không bình thường, con thật sự sắp sống không nổi nữa rồi, cha nói cho con biết đi, con phải làm sao bây giờ?” Nhất Thuần từ từ ngồi dậy, tự nói với mình những lời chua xót, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa chỗ bị té đau, rồi tựa như không có chuyện gì, nàng bước tới đem cái chậu gỗ trước mặt nhặt lên, xoay người đi ra ngoài. Có thể là do nàng quá chú tâm, không hề phát hiện nơi này có người, càng không phải chỉ có một người.

Toàn bộ người trên triều đình ngăn người tại đó, không biết chuyện gì vừa xảy ra, xoay người len len nhìn thiên tử đang ngồi trên đại điện. Hoàng đế mặt xanh mét, không một ai dám hé răng, lão công công nhanh chóng nhìn thử sắc thái của hoàng đế, nhưng dường như Long Tiêu một chút cũng không có ý muốn tuyên phạt. Lão công công đành nuốt nước bọt lớn tiếng nói: “To gan! Người dám tự ý xông vào đại điện!”

Nhất Thuần nghe thấy có tiếng nói, liền dừng bước, quay đầu lại xem một chút. Nàng nhất thời im lặng, vừa chống lại cặp mắt tràn ngập nộ khí kia vừa hừ lạnh một tiếng, hướng về phía văn võ bá quan khẽ mỉm cười, hào phóng nói: “Xin lỗi, các người cứ tiếp tục!”

Nụ cười của nàng chấn động cả đại điện, lại chọc giận Long Tiêu, hắn đột nhiên đứng dậy sải từng bước lớn đến trước mặt nàng, đem nàng bế ngang rồi biến mất trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Nhất Thuần hai cánh tay ôm cổ của hắn, đôi mắt chứa ý cười, khẽ thở ra mùi hương ngọt ngào: “Ta hôm nay nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, ta không muốn người khác thay ta!”

“Người!” Chính là nụ cười của nàng làm tim hắn đau nhói, bản thân hắn cũng cảm thấy kỳ quái tại sao đối với nàng lại quan tâm như vậy, dường như hắn không thể khống chế được mình nữa, mắt phượng híp lại, hai tay đột ngột buông xuống.

“A!” Nhất Thuần nằm trên mặt đất, nhưng cũng không hề oán trách, từ từ đứng dậy vẫn duy trì mỉm cười hướng về phía hắn đi tới.

“Đủ rồi, hôm nay ta miễn hết!” Long Tiêu tức tới mức muốn thổ huyết, nhưng đành phải nhượng bộ.

“Vậy phải đa tạ bệ hạ rồi!” Nhất Thuần đứng nguyên tại chỗ không hề cử động, đối với sự nhượng bộ của hắn cũng không hề mang lòng căm kích. Trong nàng chỉ toát lên vẻ lạnh lùng, sau đó hướng Thanh Hà uyển trở về.

“Nương nương ngài trở về thật sớm!” Mộng Phàm đi lên phía trước vấn an.

“Ừ, ta mệt mỏi, cần nghỉ ngơi một lúc.” Nhất Thuần tiến thẳng vào trong phòng, Mộng Phàm giúp nàng thu dọn quần áo, nhìn nàng nằm trên giường sau đó nhẹ nhàng thối lui khỏi bên ngoài.

Đêm đã khuya Mộng phàm và Nhược Vân đều đã ngủ, Nhất Thuần xoa tung mái tóc mây bồng bênh, tay phải đỡ má, dựa vào bệ cửa sổ ngắm trăng, tay trái đặt ở trên bệ cửa, thoảng nhìn dường như nàng đang đùa giỡn với làn gió mát, trên mặt không hiện lên biểu tình nào nhưng lại cực kỳ giống như nàng chơi đùa với một đứa trẻ nào đó.

“Thế nào còn chưa ngủ?” Bên ngoài đột nhiên vang lên một giọng thân thiết thăm hỏi, Nhất Thuần không thể tin được vào lỗ tai của mình, chân chưa kịp mang giày đã vọt ra ngoài cửa. Nàng nhìn thấy Nhất Hàng dưới ánh trăng, nước mắt không cách nào kìm nén rơi xuống, tiến lên ôm chặt lấy hắn, vùi trong ngực trong tìm kiếm một chút an bình và hạnh phúc.

“Đi theo ta đi!” Người trong ngực mặt tái nhợt, thân hình gầy gò bị hấn một tay dùng sức nâng lên, nghe được nàng khóc khẽ một tiếng, tim của hấn một lần lại một lần nhói lên cơn đau không thể nào chống đỡ nổi. Hấn nguyện ý lấy tất cả đổi lấy nàng đừng khóc nữa, chỉ cầu xin được nhìn thấy nụ cười của nàng. Nhưng giờ đây hấn không biết nên làm như thế nào, đành đau lòng mà vuốt lưng của nàng, hơi thở ôn nhu thổi lất phất ở bên tai.

“Dạ!” Nàng chính là chờ câu nói này của hấn, cố gắng thật lâu rốt cuộc nàng cũng ngừng khóc, lẳng lặng dựa vào trong ngực hấn, an tâm giống như nàng đang nằm trong lòng cha mình.

Nhất Hàng nhẹ nhàng nâng nàng cầm lên, thấy trên lông mi nàng còn mang theo vài giọt nước mắt trong suốt, hai gò má bởi vì khóc mà nổi hai đóa ửng hồng, càng thêm thêm mấy phần kiều diễm, hấn không khỏi sinh lòng yêu thương, chuyên chú ngắm nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy sự nóng bỏng dịu dàng.

Nhất Thuần bị ánh mắt nóng bỏng của hấn thức tỉnh, khẽ đẩy hấn ra hỏi: “Chúng ta có thể bây giờ đi sao?” Một khắc cũng không muốn ở lại trong cung này, nơi đây quả là địa ngục chốn nhân gian

“Nhắm mắt lại!” Thanh âm nhẹ giống như như lông vũ lướt qua đôi tai, nàng thuận theo nhắm mắt lại.

Bàn tay Nhất Hàng chế trụ eo nhỏ của nàng, mang nàng bay ra khỏi chốn địa ngục nhân gian. Không trung in lên một đôi bóng hình xinh đẹp, vạt áo theo gió bay phất phới, trong không khí lưu luyến một mùi thơm đặc biệt.

38. Chương 38: Thoát Ly

Trên long sàng...

Mắt phượng hẹp dài nhàn nhạt lướt qua cơ thể đang vắt ngang qua người hấn, Long Tiêu không còn mãnh liệt thoả mãn như trước đây, chỉ lơ đãng vuốt ve, ngoài ra không có bất cứ hành động nào khác.

“Bệ hạ!” Linh phi thấy câu dẫn bằng mắt không xong, mười ngón tay linh hoạt liền chủ động tiến lên vuốt ve ngọc thể của hấn, ả tà mị rên lên, đầu ngón tay di chuyển từ lồng ngực hấn vuốt một đường thẳng xuống bụng dưới, ả không tin rằng nam nhân có thể chịu được loại khêu gợi kích thích này.

“Hừ!” Long Tiêu hừ nhẹ một tiếng, một giây kế tiếp liền để cho ả gánh chịu hậu quả đã gọi lên dục vọng của hấn là như thế nào.

Linh phi đem hạ thân mềm mại không ngừng cọ sát vào hấn, cầu xin thêm một lần nữa hoan ái.

Long Tiêu lãnh đạm đẩy ả ra, vén lên màn tơ rồi bước xuống giường, cơ thể to lớn mạnh mẽ lập tức được phủ thêm áo khoác bởi một thị nữ chờ sẵn. Hấn nhận lấy ly rượu do thị nữ dâng lên lên cạn sạch. Ánh mắt nhìn thấy thân thể đang ở trên giường bất chợt nổi lên sự chán ghét, có lẽ hấn nên thử đổi nữ nhân khác.

Kể từ khi Nhất Thuần sảy thai, hấn cũng chưa từng truyền nàng thị tẩm, mấy ngày nay vẫn là Linh phi thực hiện công cụ làm ấm giường cho hấn. Đối với hấn mà nói, nữ nhân đều không phải cùng một dạng sao? Cư nhiên Nhất Thuần lại không giống, chỉ cần được nghe giọng nói của nàng, nhìn thấy dáng vẻ thuần khiết của nàng, tựa như làn gió xuân mơn man thổi qua giữa đêm khuya tĩnh mịch. Vô cùng mê hoặc lòng người, làm hấn vô cùng si mê. Long Tiêu bắt giắc lâm vào cỏi tương tư khôn nguôi.

“Bệ hạ, thần phi phục vụ không chu đáo sao?” Linh phi trách móc nũng nịu, thật ra thì trong lòng rất sợ, ả mới được hầu hạ Long Tiêu có mấy ngày, bệ hạ liền chán ghét, ả bây giờ nên làm thế nào mới được đây?

“Người phục vụ rất tốt, tối nay không còn cần người nữa” Hấn không chút hứng thú, lãnh đạm nói.

“Bệ hạ ——” ả thử tiếp tục thử hờn dỗi, cố gắng níu kéo tình hình.

“Đủ rồi, lui ra.” Hấn vô tình quát lên, không hiểu được sự lo lắng trong lòng từ đâu mà đến. Đại khái có lẽ bắt đầu từ sự lộn xộn do Nhất Thuần gây ra trên triều đình sáng nay. Hấn hiện đang suy nghĩ không biết nàng hiện tại đang làm gì?

“Hồi bệ hạ, Nô phi nương nương mất tích.” Nhược Vân hốt hoảng báo lại. Nàng đi ngủ khi chủ tử còn chưa nghỉ ngơi, nhưng nằm ở trên giường không ngủ được liền đứng dậy xem một chút không ngờ phát hiện chủ tử biến mất. Rõ ràng Nô phi ở trong lòng bệ hạ chiếm vị trí rất quan trọng, Nhược Vân sống trong cung nhiều năm chưa từng thấy bệ hạ đối với bất kì vị nương nương nào có sự săn sóc như vậy, không cần phải nói cũng biết lần này nàng lành ịch dữ nhiều rồi. Nay Nô phi lại tự dưng biến mất trước mắt mình, trong lòng nàng mồ hôi lạnh cũng sắp chảy thành sông.

Bọn thị nữ thuận thay quần áo cho hần, Long Tiêu không một phút chần chừ phóng như bay hướng Thanh Hà uyển.

Trên giường Linh phi tức giận tím mặt, chỉ cần vừa nhắc tới con tiện nhân đó, bệ hạ liền biến thành bộ dạng hấp tấp gấp gáp không còn biết gì nữa. Linh phi càng giận chính là lại bị một nữ nhân không có gia thế, không có chỗ dựa, càng không cần ông ọ làm dáng, nũng nịu lấy lòng bệ hạ, vẫn có thể ngồi mát ăn bát vàng, có thể hàng đêm cùng bệ hạ đồng sần cộng chằm (1). Quả nhiên là “hậu cung giai lệ tam thiên nhân, tập tam thiên sủng ái vu nhất thân” (2)

((1) cùng chung chăn gối)

((2) Đây là 2 câu trong bài thơ Đường “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Di. Bài này nói về chuyện tình của Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi). Dịch ra có nghĩa là Hậu cung giai lệ ba nghìn người, ba nghìn sủng ái tại một thân! - trong cung 3 ngàn cung tần mỹ nữ mà chỉ yêu thương có 1 người)

Thanh Hà uyển bên trong đèn đuốc sáng rõ, Long Tiêu huy động tất cả người trong cung phải xem xét từng gốc cây ngọn cỏ, xác thực vẫn không nhìn thấy người cần tìm.

“Người đâu, lập tức phong tỏa Đế Kinh, kiểm tra kỹ lưỡng từng cổng thành.” Long Tiêu hạ lệnh, trong mắt ánh toả ra hàn khí đủ thể đông cứng toàn bộ thế giới. “Thiên Nhất Thuần, nàng đừng mơ tưởng chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta, dù là nàng có chạy đằng trời.” Hần nghiến răng nặn ra lời thề, những người nghe được chỉ có thể không rét mà run.

“Theo trẫm xuất cung.” Long Tiêu ném cho tổng quản thái giám một câu rồi sai bước hướng hướng cửa thành đi tới.

“Bệ hạ, xin dừng bước.” Tôn tổng quản giật mình, thấy bóng lưng hoàng đế đã đi xa, liền đuổi theo nói: “Bệ hạ, ngài cứ như vậy đi ra ngoài sẽ bại lộ thân phận, xin ngài cho lão nô chuẩn bị một chút.”

Long Tiêu dừng bước, nhìn xem bản thân trên người một thân long bào cùng bảo kiếm, hận mình quá mức lỗ mãng, xoay người hướng tẩm cung đi tới.

Tôn tổng quản không hề dám nhiều lời, hần theo bệ hạ nhiều năm biết rõ tính tình của hần. Chỉ là chưa từng thấy bệ hạ vì bất cứ nữ nhân nào lại mất khống chế như vậy, xem ra vị Nô phi này ở trong lòng bệ hạ không hề đơn giản nha. Chẳng qua bản thân người không nhìn ra được thôi.

Hai người sau khi cả trang liền biến mất ở trong bóng đêm.

39. Chương 39: Mỹ Nữ Phương Xa

“Oa, chợ đêm thật là náo nhiệt a!” Khi Nhất Thuần được phép mở mắt ra liền thấy trước mặt là một quang cảnh náo nhiệt, có thể bởi vì tịch tịch đã lâu, cũng có thể bên cạnh nàng giờ đây đã có một người đáng tin cậy mà Nhất Thuần bỗng nhiên vô tư đùa trẻ.

Nhất Hàng nhìn cô gái ở trước mắt, khoe miệng cong lên. Lúc này khuôn mặt Nhất Thuần sáng bừng, nụ cười ấy mới mê người làm sao, ngây thơ thanh thoát.

“Chậm một chút, nàng cẩn thận coi chừng mệt nha!” Hần đuổi theo kéo nàng, sợ không cẩn thận sẽ lạc mất nàng.

“A? Làm sao mà muối mệ được? Ha ha!” Nàng đã đem tất cả lễ giáo ném sạch, mái tóc dài xinh đẹp nương theo làn gió mà phiêu dật, mang theo một cổ nhiệt tình như đứa trẻ cùng hân đi vào trong đám người náo nhiệt.

“Cái gì nàng cũng tò mò xem qua nhưng thật sự không có tìm được bất cứ món gì mình thích sao?” Nhất Hàng nhìn hai tay trống không, rất thất vọng hỏi.

“Xem một chút là được rồi, không cần thiết phải mua mới được chứ?” Nhất Thuần vẻ mặt đáng yêu cộng thêm suy nghĩ khác người, Nhất Hàng rất hoài nghi nàng là không phải người nơi này. Hắn đã gặp vô vàn nữ nhân, không có người nào là không mê vật chất và trọng hình thức. Còn nhìn nàng xem, đối với trang sức đeo tay, phần son lại không hề có một chú hững hờ.

“Này. . .” Nhất Hàng nhất thời im lặng, chưa từng thấy qua cô gái nào giống như vậy, không đam mê cuồng nhiệt bất cứ gì, ngược lại, cái gì cũng xem như bình thường, không thích cũng không ghét. Nghĩ tới đây lòng của Nhất Hàng như bị một tảng đá lớn đè xuống, cảm giác hụt hẫng từ đâu bắt đầu nảy sinh trong tim.

“Oa! thật là nhiều mỹ nữ a!” Nhất Thuần đột nhiên không bước tiếp, dừng lại ở trước cửa một kỹ viện chảy nước miếng.

“Muốn đi vào sao?” Còn không đợi Nhất Thuần nói ra, Nhất Hàng hỏi thẳng. Tầm mắt hắn liếc nhìn thấy cách đó không xa, có một đám người đi tới dường như đang nóng lòng tìm kiếm cái gì đó, hắn cười thầm: “Tốc độ nhanh thật.”

“Uh!” Nhất Thuần không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đáp ứng, nghĩ thầm đúng là một nam nhân chu đáo, trong lòng vui vẻ nghĩ nếu có đứa em họ ở đây, bảo đảm sẽ ép nàng làm mai ngay, ha ha!

“Bên này đi.” Nhất Hàng lời kéo nàng hướng gác lầu phía sau đi tới. Vốn đang sợ dẫn nàng đi thanh lâu sẽ làm nàng cảm thấy bất an, không ngờ là do nàng trực tiếp yêu cầu.

“Không đi vào sao?” Nhìn hắn mang nàng đi về hướng ngược lại, Nhất Thuần có hơi thất vọng mà hỏi.

“Đi cửa sau, xem lại bộ dạng ăn mặc của nàng bây giờ đi, có nữ nhi nhà ai lại trắng trợn đi dạo kỹ viện.” Nhất Hàng nhìn ra thất vọng của nàng, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, thật là không có biện pháp với nữ nhân này, đúng là lần đầu tiên mới thấy.

“Đúng rồi, nơi này rất là phong kiến, muối quên mất, bởi vì ở chỗ của muối nơi đó có cả hộp đêm, ai thích vui chơi đều được, không phân biệt nam nữ.” Nhất Thuần đầu tiên là nháy mắt, sau đó mới nhỏ giọng nói.

Nhất Hàng trong lòng kinh ngạc vô cùng, tuy là nàng nói rất nhỏ nhưng cũng đủ khiến người bên cạnh nghe rõ ràng, tuy hắn ta không hiểu nàng nói cái gì, nhưng đại khái ý tứ thì cũng đoán ra chút ít. Nàng rốt cuộc sinh ra ở thế giới như thế nào, vì sao lại khác biệt như vậy?.

“Thiếu gia!” Phía sau có hai gã canh cổng, nhìn thấy hai người bước tới, đầu tiên là sửng sốt, sau đó hướng về phía Nhất Hàng cung kính lên tiếng chào hỏi.

Nhất Hàng trực tiếp kéo nàng tiến vào bên trong thanh lâu, tự nhiên giống như đi vào nhà của mình. Nhất Thuần có chút nghi ngờ, mở miệng hỏi: “Các người có quen biết với nhau sao?”

Nhìn ra nàng hoài nghi, nhưng bây giờ không tiện giải thích, hắn liền thuận miệng nói “Thường xuyên đến, cho nên rất quen thuộc.” Khi câu nói này vừa ra khỏi miệng, Nhất Hàng lập tức hỏi hân muốn đập đầu vào tường, xem ra chính mình thật là quá khờ khạo, lại sợ nàng hiểu lầm mình.

“Xem ra huynh là người có tiền nha! Ha ha.” Nhất Thuần chỉ đơn giản nói đùa một câu, kỹ viện cổ đại thật sự rất “hot” nha, giờ thì cuối cùng mình cũng hiểu tại sao lại như vậy rồi.

“...” đối với sự đùa giỡn của Nhất Thuần, Nhất Hàng liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó càng thêm khờ khạo, chẳng lẽ nàng không thích mình sao? Tại sao nàng tuyệt không chút để ý như vậy? Chẳng lẽ. . . . hắn không dám suy nghĩ nữa

“Huynh làm sao vậy?” Nhất Thuần không thể chờ thêm được nữa, tỏ ý muốn hắn đi tiếp, chứ đứng im một chỗ làm gì.

“Không sao cả, đi thôi!” Nhất Hàng trực tiếp ôm nàng phi thân lên lầu hai (@Miêu: tại sao có cầu thang ko đi mà phải ôm bay lên, rõ ràng lợi dụng, ta ghét), nơi này là một gian phòng rất tốt và thanh tĩnh, thiết kế trang nhã thể hiện chủ nhân của nó là người rất biết hưởng thụ.

“Nàng mệt rồi thì nghỉ ngơi một lát đi!” Nhất Hàng dùng đại cước đá văng cửa, đi tới phía giường, đem nàng nhẹ nhàng đặt xuống. Hắn nâng cầm nàng lên, nhìn chăm chú nữ nhân trước mắt.

40. Chương 40: Nhất Hàng Bí Ẩn

“Muội không mệt, muội muốn. . .” Nhất Thuần không cam tâm cứ như vậy mà đi ngủ, còn có rất nhiều mỹ nhân cổ đại mà nàng chưa được nhìn ngắm, làm sao mà ngủ cho nổi. Nhưng lời còn chưa nói hết thì đã bị một ngón tay thon dài chặn ở môi.

“Chúng ta tắm rửa nghỉ ngơi trước, sau đó đi chơi có được không?” Nhất Hàng cứng chiều nhẹ nhàng nói, sau đó đưa tay vòng qua siết thật chặt cơ thể nàng, chỉ cần vừa chạm vào nàng, hắn dường như bị nghiền, không cách nào tự kiềm chế được.

“Chúng ta?” Nhất Thuần đột nhiên thức tỉnh lập tức đẩy hắn ra, ở khoảng cách gần nhìn hắn, mới phát hiện nụ cười hiện trên gương mặt hắn rất là kì quái. “Người không phải là Nhất Hàng!”

Hắn cũng không hề nói lời nào, chỉ cười cười. Sau đó, nâng tay lột lớp da trên mặt ra, vứt bỏ lớp mặt nạ, lộ ra khuôn mặt thật khiến người ta run sợ. Thấy Nhất Thuần phản ứng đúng như trong dự liệu của hắn. Không nhanh không chậm nói “Đúng vậy, ta không phải Nhất Hàng.”

“thanh âm...” tiếng nói của hắn trầm thấp hơn so với Nhất Hàng thật “Người ngay cả thanh âm cũng nguy trang được, thật không dễ dàng nha. Nói đi? Mục đích của ngươi là gì?”

Nhất Thuần đầu óc tỉnh táo, chỉ làm cho hắn mở cờ trong bụng, không hổ người hắn chọn, thật là đặc biệt.

“Nhất Hàng là thủ hạ của ta, bị bắt vào thiên lao. Sau đó ở trong tù gặp được ngươi, lại thấy ngươi bị người ta khi dễ hắn liền ra tay giúp đỡ, làm hỏng kế hoạch của ta. Trong cung tại mắt của ta báo cáo lại, ngươi là tân sủng của hoàng đế, ta liền sai hắn lấy thân phận ân nhân đến gần ngươi, lợi dụng tay của ngươi đi giết hoàng đế, không ngờ hắn lại vì ngươi mà bỏ qua. Vì vậy ta liền tự mình đến xem rốt cuộc là ngươi là người như thế nào mà có thể khiến cho một sát thủ vốn lạnh lùng rung động như vậy?” Nói tới đây hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, nụ cười này đủ để cả thế giới sợ hãi.

“Bây giờ nhìn rõ rồi chứ, thật ra thì ta rất bình thường.” Nhất Thuần cười nhạt nói, hiển nhiên đem cuồng vọng của nam nhân này không để vào mắt.

“Ngươi cho rằng Nhất Hàng thật có thể dẫn ngươi xuất cung sao? Thế giới này chỉ có mình ta là có thể.” Hắn nhìn thấy nàng cười nhạt, nheo hai mắt lại, thay đổi thái độ lạnh lùng.

“Vậy thì tại sao phải lấy dung mạo Nhất Hàng tới gặp ta?” Nhất Thuần không hiểu hỏi.

“Không như vậy, ngươi sẽ ngoan ngoãn đi theo ta sao?” Hắn nâng cằm của nàng, ánh mắt quyến rũ nhìn nàng. Chẳng lẽ hắn không thể nhìn thấu được nàng hay sao!

“Ba!” Nhất Thuần khinh thường hất tay của hắn ra, hiển nhiên không chịu phục tùng.

Vốn là ôn hòa trong nháy mắt sắc mặt trở nên lạnh khốc, nàng là người đầu tiên dám như vậy đối đãi với hắn như vậy. Hiện tại hắn thật có chút ghen tị với Nhất Hàng.

“Làm nữ nhân của ta, được không?” Đối với sự vô lễ của Nhất Thuần, hắn cũng không hề tức giận, mà là dùng điều kiện đối với người khác rõ ràng là rất hấp dẫn để đề nghị với Nhất Thuần.

“Đây chính là mục đích ngươi phí công lập mưu tính kế đem ta ra khỏi cung sao?” Nhất Thuần hiển nhiên không tin tưởng lời người này nói, bây giờ nàng chỉ lo lắng Nhất Hàng đang ra sao?

“Quả nhiên là ta chọn đúng người. Chỉ là đừng tưởng được ta sủng ái mà có thể tùy ý làm bậy.” Hấn rất mập mờ ném ra những lời này, chậm rãi tới gần thân thể nàng, tham lam hít lấy mùi thơm đặc biệt của nàng.

“Lại thêm một nam nhân tự đại.” Nhất Thuần lắc đầu một cái lăm bằm trong miệng.

“Người nói cái gì?” Hấn đột nhiên dùng sức nắm tóc nàng giựt mạnh, khiến nàng đau đớn phải ngẩng đầu lên.

“Quả thực bất phàm.” Thấy nàng rên cũng không rên một tiếng, hấn là thật càng ngày càng bội phục mắt nhìn người của mình. (@Miêu: sr, t k kèm chế đc, nói câu nào cũng tự lằng xê mình là sao? thằng cha này tự tin tới BT, *chém*)

“Chớ giả bộ, nói ra mục đích của ngươi đi? Có lẽ ta sẽ vui vẻ phối hợp với ngươi.” Nhất Thuần nhìn khuôn mặt tuấn tú như yêu nghiệt trước mặt, trong lòng nổi lên 1 tia lo lắng, hấn có thể so với Long Tiêu còn ác độc hơn, sao nàng lại xui xẻo vậy chứ, từ lúc đến thế giới này chẳng gặp được chuyện gì tốt lành,

“Tốt lắm, có bản lĩnh! Ta muốn ngươi cam tâm tình nguyện làm nữ nhân của ta, hơn nữa phối hợp với ta diễn một màn kịch hay.” Hấn cuối đầu tiến sát vào hõm vai nàng, lửa nóng nơi đầu lưỡi liếm một chút da thịt trơn bóng, rồi sau đó dùng răng cắn xuống.

Động tác của hấn cũng không phải mập mờ trêu đùa, mà rất giống Vampire chuẩn bị hút máu. Nhất Thuần sợ không dám lộn xộn. Chưa bao giờ có loại này cảm giác rợn cả tóc gáy như lần này

“Ngươi sợ ta? Đúng không?” Buông ra miếng mồi ngon trước mặt, một tia thoả mãn nổi lên nơi khóe miệng của hấn

41. Chương 41: Tin

“Đúng vậy, sợ muốn chết! Cho nên mời ngươi đi ra ngoài, ta muốn nghỉ ngơi.” Nhất Thuần không muốn phẳng kháng, như vậy chỉ càng kích thích sự chiếm đoạt của hấn, nàng bắt đầu dĩ thử dài.

“Ha ha ha!” Hấn ngạo nghễ cười lớn, tiếng cười vang dội khắp phòng, đến cả nóc phòng cũng run rẩy theo.

Nhất Thuần nhắm mắt lại coi thường hành động của hấn, bỗng dưng có cảm giác một luồng hàn khí mạnh mẽ áp xuống, nàng mở mắt liền thấy một gương mặt phóng đại gần kề.

“Chẳng lẽ nàng không phải muốn biết ta là ai sao?” Hấn giả hoạt lại trở về bộ dạng dịu dàng bề ngoài.

“Không muốn.” Cho dù có biết rõ thì như thế nào đây, tất cả đều không liên quan tới nàng.

“Vậy ta càng muốn nàng biết.” Hấn nhất định muốn nói ra, nhẹ nhàng tiến tới bên tai của nàng nhả ra một chữ “Tin”. (1)

((1) Trong bản gốc là từ , có nghĩa tin hoặc thơ, ở đây Miêu chọn chữ Tin theo bảng cv nhé).

“Tin công tử, ta biết rồi. Còn chuyện gì nữa không?” Nhất Thuần gợn gòang dứt khoát mà nói, nàng cần cố gắng tỏ ra quan tâm một chút thì sẽ gặp ít bị đau khổ một chút.

“Cộc, cộc”. Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

Người tự xưng là Tin đi tới, đẩy cửa đi ra ngoài, chỉ nghe được một tiếng “thiếu gia!” rồi hoàn toàn im lặng, nhưng trực giác nói với nàng, bọn họ không hề đi mà vẫn đứng ở ngoài cửa ra vào, Nhất Thuần không dám liều lĩnh hành động.

Một lát sau...

“Mỹ nhân sợ nhất là không được nghỉ ngơi.” Cửa mở ra, Tin đi tới cạnh giường nhìn mỹ nhân đang nằm trên đó cười cười, hấn giơ bàn tay thon dài vỗ ba tiếng, chỉ thấy một đám thị nữ nhất loạt đi vào.

“Người lại muốn gì nữa?” Nhất Thuần không nhin được hỏi, giọng nói xuống dốc, tự nhiên cảm thấy toàn thân mềm nhũn không cách nào điều khiển được.

“Giúp tiểu thư tắm rửa thay quần áo.” Hắc lãnh đạm ra lệnh, ngồi trên ghế do đám thị nữ đem tới, lẳng lẳng hưởng thụ tất cả cảnh xuân trước mắt.

“Vô sỉ.” Nhất Thuần tuy bị điểm huyết nhưng không mất đi giọng nói, nhìn hắc không có ý định rời đi, trong lòng nằng vô cùng giận dữ.

“Ta phải giám sát, nếu làm không tốt, sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của ta. Ha ha ha!” Hắc quyền rũ nháy mắt một cái rồi vui vẻ cất tiếng cười to.

“Hừ.” Nhất Thuần bị chọc cho tức điên, thật là “thiên hạ ô nha nhất ban hắc” (2). Mắt thấy đã bị thị nữ đang gỡ xuống từng món y phục, đành cưỡng ép mình nhắm mắt lại, đó gọi là nhắm mắt làm ngơ.

((2) Loài quạ trong thiên hạ thì con nào cũng đen như nhau)

“Xem ra nàng cũng không hề chán ghét ta ở chỗ này, rõ ràng nàng cũng rất thích ta. Ha ha. chẳng qua chỉ là làm giá với ta thôi phải không?” Tin đứng dậy từ từ bước lên trước, nâng chiếc cằm nhỏ của Nhất Thuần lên, tràn đầy tự tin nói.

“Thụ bất yếu bì, tất tử vô nghi. Nhân bất yếu kiểm, thiên hạ vô địch” (3) rốt cuộc có thể lý giải ý nghĩa sâu sắc của những lời này rồi, Nhất Thuần chỉ đành im lặng thở dài chịu thua cái người tên “Tin” này.

(3) Cây không có vỏ dày tất phải chết. Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch)

“A, không phản đối tức là chứng minh ta đoán trúng lòng nàng rồi đúng không?” Tin tiếp tục nói kèm theo một tràng cười lớn tiếng.

Nhất Thuần một đầu hắc tuyến, quên luôn việc có một con sói ở bên cạnh.

Qua một phen giày vò, Nhất Thuần không thèm nhìn mình trong gương, tức giận tới mức không nói nổi.

“Rầm!” Nghe được âm thanh nặng nề, Nhất Thuần đột nhiên mở mắt, thấy thị nữ mới vừa trang điểm cho nàng đang bò trên mặt đất, khoe miệng tràn ra máu đỏ tươi, không ngừng chảy xuống, nước mắt nhạt nhòa khuôn mặt.

“Ta sai người trang điểm cho nàng, không phải sai người làm cho nàng bị hủy dung.” Tin lạnh lùng nói với thị nữ đó, vẻ mặt lãnh khốc đáng sợ.

“Thôi, để ta tự làm, người đừng đánh người nữa!” Nhìn người đang nằm trên đất, Nhất Thuần thầm nghĩ nàng ta đã chọn nhầm chủ tử, nhưng nghĩ cho cùng thì có khi số phận của nàng còn bi thảm hơn.

“Tốt!” Tin lập tức dịu nét mặt, đi tới phía sau nàng giải huyết đạo.

Mấy phút sau, một vị mỹ nhân tuyệt sắc xuất hiện trong gương. Nhất Thuần đứng lên, lập tức bị ôm lấy từ phía sau, hơi thở phả ra vô cùng gấp gáp, nàng vô lực giãy giụa.

Bên tai cảm thấy hắc thở ra khí nóng càng lúc càng nhiều, lưng dán sát vào người hắc làm Nhất Thuần cảm nhận rõ rệt vật đàn ông đã thức tỉnh. Nhất Thuần giơ chân lên nặng nề đạp một cái, nhưng không dẫm được lên chân của hắc, hắc giảo hoạt cười, rồi sau đó lời của hắc càng làm cho Nhất Thuần giật mình cùng hối hận: “Mặc dù ta chưa từng cưỡng bức qua nữ nhân, bất quá ta nguyện ý vì nàng phá lệ!”

“Ta không muốn!” Lời vừa ra khỏi miệng Nhất Thuần lập tức hối hận, có khi nào hắc điên lên rồi làm vậy không đây?

42. Chương 42: Một Khúc Vạn Lượng

“Ha ha ha!” Tin buông Nhất Thuần ra, nàng trả lời như thế làm hắc vô cùng buồn cười.

Được tự do, Nhất Thuần cẩn thận lui về phía sau mấy bước, hân càn cười to hơn, lòng nàng trở nên vô cùng bồn loạn, đối với loại nam nhân cuồng vọng tự đại này chuyện gì hân cũng dám làm.

“Um” đột nhiên bị hân hôn, chính xác mà nói là bị hân chuyển thứ thuốc gì đó vào trong miệng, một chất lỏng nồng đậm từ từ tràn vào trong họng, chảy xuống dạ dày. Nàng chưa kịp phản kháng thì đã mất đi ý thức.

Tin ôm lấy mỹ nhân đang hôn mê đi tới trước giường, hai người ngồi đối diện, Tin đem nội lực đưa vào trong cơ thể nàng, Nhất Thuần đột nhiên mở mắt, vẻ mặt bất thường, ánh mắt vô hồn nhìn hân.

“Tĩnh! ha ha.” Tin thu tay trở về, nhếch miệng cười.

Một lúc sau, trong lầu bát giác vang lên một trận hoan hô.

Chỉ thấy một mụ tú bà ỗng ẹo bước lên bục diễn lớn nói: “Các vị gia môn, nếu như sau khi chư vị nghe xong ca khúc này, vị nào có thể giải thích ra ý nghĩa trong đó, thì tối nay sẽ được miễn phí hoàn toàn.

“Được, tốt, tốt lắm!” Phía dưới lại vang tiếng hoan hô.

Mụ tú bà vừa nói xong, lập tức trên sân khấu xuất hiện một bóng dáng diễm lệ, chiếc eo nhỏ xoay nhẹ nhàng, lắc lư cái mông tròn đầy bước ra.

Âm nhạc sôi động vang lên...

Standing beside you

Wishing you'd always be close to me

And how can I tell you

Evernight I see you in my dream

Believe me

don't be me

I would never let you go

Why, why do this have to be a fantasy

Let's make our love be reality

Oh, how I pray for that day to

When we'll be joined together close as one

together close as one

I feel the passion

Burning deep inside my soul

And you're the solution

I know you'd catch me if I fall

(Dịch: Đứng bên anh em mong ước

Rằng chúng mình sẽ mãi mãi bên nhau

Em phải nói ra sao để cho anh hiểu được

Vì hàng đêm em thấy anh trong những giấc mộng.

Hãy tin em đi, đừng như em

Em không bao giờ muốn anh phải ra đi

Vì sao, vì sao đó chỉ là một hình ảnh tưởng tượng

Hãy làm cho giấc mộng tình yêu của chúng ta trở thành sự thật

Em đã hằng mong sao cho ngày đó sẽ đến

Khi đó chúng ta sẽ mãi bên nhau

Em cảm nhận được tình cảm mặn nồng này

Đang cháy bỏng sâu thẳm nơi tâm hồn

Và đó không phải là sự tưởng tượng

Em biết anh sẽ nâng em mỗi khi em vấp ngã...)

Hai mắt quyến rũ, lụa mỏng phủ mờ khuôn mặt xinh đẹp, thân thể nhẹ nhàng uyển chuyển, động tác vừa tiêu sái vừa mạnh dạn lả lơi mời gọi, âm nhạc sôi nổi không ngừng làm nóng lên bầu không khí trong căn phòng lớn. . . .

Lầu dưới người xem ngày một đông đúc, tất cả đều nhìn chăm chăm bóng dáng lả lướt đang không ngừng chuyển động trên vũ đài.

Tin có lẽ vì quá tập trung, cũng có thể là quá nhập tâm nên hắn không hề phát hiện ra nhân vật gian trọng đã xuất hiện, sắc mặt vô cùng khó coi. Tin đang ôn hoà bỗng nhiên thay đổi làm người khác không thể nắm bắt được ý nghĩ của hắn

“Là nàng!” Long Tiêu sau khi nhận được tin tức liền chạy thẳng tới kỹ viện, từ sau khi đi vào không hề rời mắt khỏi bóng dáng của người trên vũ đài, mặc dù có chiếc khăn che mặt, vẫn không làm mất đi khí chất đặc biệt của nàng. Trên đài nàng giống như yêu tinh trong đêm, quyến rũ đến rung động lòng người. Long Tiêu càng vui mừng bao nhiêu khi nhìn thấy nàng thì trong lòng cũng càng tức giận bấy nhiêu. Tự mình bỏ trốn rồi đến nơi này phô bày thân thể, mười ngón tay siết thật mạnh, khớp xương răng rắc hoà lẫn trong tiếng nhạc.

Khúc nhạc vừa kết thúc, tú bà vịn eo lắc mông tiến lên “Xin hỏi có vị đại gia nào có thể lên đài để giải thích hay không?”

“——” dưới đài hoàn toàn yên tĩnh.

Tú bà tiếp tục: “Như vậy chắc là mọi người muốn nghe thêm một khúc nữa?” Lời nói vừa dứt, phía dưới giống như nổ tung như nôi bồng ngô.

Tú bà giơ tay lên, phía dưới mới an tĩnh lại, từ từ nói “Muốn mua một khúc nhạc từ cô nương đây, phải trả một vạn lượng vàng.”

Long Tiêu đứng lên đi về phía Nhất Thuần, dừng lại nói “Ta trả.”

“Tốt....tốt!” Tú bà đầu tiên là sửng sốt, không ngờ có người trả thật. Dĩ nhiên không chỉ một mình bà ta sửng sốt, tất cả mọi người ở đó lúc này đều ngây người.

Hắn theo thói quen ôm lấy eo nhỏ của nàng đi lên lầu.

Phía dưới có một đôi tay nắm chặt giận dữ, hắn tình nguyện chỉ cần mình có thể ôm lấy của nàng, không cần quan tâm tới có bị nàng giết chết hay không. Nhưng hắn lập tức giật mình, không ngờ hắn có thể nhất thời hồ đồ nghĩ ra chuyện như vậy. Bị chính suy nghĩ của mình hù dọa, gương mặt tuấn tú của hắn càng trở nên đáng sợ bội phần.

43. Chương 43: Định Lực Kinh Người

Bên trong gian phòng trang nhã, màn lụa mỏng theo gió nhẹ lay động, tự do phấp phới.

Long Tiêu nâng tay mơn trớn khuôn mặt của nàng, một gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ. Nhất Thuần cầm bàn tay to của hắn, nhẹ nhàng để xuống, giọng nói cung kính “Người muốn nghe ca khúc gì?”

Đôi mắt nóng bỏng của hắn nhìn chăm chăm vào đôi mắt lạnh như băng của nàng.

Nhất Thuần xinh đẹp hướng về phía hắn cười cười, nhẹ nhàng đi tới góc tường ưu nhã gả xuống thanh trường kiếm, đi từ từ hướng tới hắn.

“Người!” Long Tiêu căn bản không nghĩ tới nàng có thể đối với mình như vậy, trái tim hắn lần đầu tiên bị tổn thương sâu sắc đến thế. Hắn không hề phản kháng hay giãy giụa, chỉ lặng lẽ chờ đợi nỗi đau do nàng mang đến, nỗi đau đó là từ thể xác tới tinh thần.

Nhất Thuần một nhát kiếm đâm thẳng tới vai trái của hắn, máu đỏ tươi theo lưỡi kiếm chảy xuống, thấm ướt một bên vai. Nàng mắt hạnh trọn tròn, đột nhiên ôm đầu té xuống đất, kiếm leng keng một tiếng rơi trên mặt đất.

Đột nhiên trong nơi xa xăm vọng tới tiếng ra lệnh “Giết hắn đi!”

Nhất Thuần cố gắng giữ chút ý thức còn sót lại ngăn cản Long Tiêu, cảm giác đầu đau nhức khó chịu như sắp nổ tung.

“A!” Nàng hét to một tiếng, hướng góc tường lao tới cơ hồ muốn đập vào.

Long Tiêu dường như đã hiểu ra được cái gì, phóng nhanh tới ngăn lại nàng, không ngờ nàng đụng vào vết thương trên vai, máu chảy ra càng lúc càng nhiều. Không chú ý vết thương trên người, đau lòng nhìn người trong ngực, lần đầu tiên có cảm giác bất lực không biết làm sao.

“Không cần, đi mau, mau, đi mau! A~~!” Nàng ngẩng đầu chống lại ánh mắt của hắn, đôi tay gắt gao nắm chặt hắn, ngoài miệng lại đau khổ khẩn cầu.

“Không!” Long Tiêu khẽ thở dài, thanh âm kiên định giống như lời thề.

Như có ai đó điều khiển tay Nhất Thuần nhặt thanh kiếm dưới đất lên. Rồi nàng thấy bản thân mình cầm kiếm một lần nữa chĩa vào Long Tiêu. Nơi xa xăm nào đó, thanh âm ra lệnh càng ngày càng dồn dập. Nàng hét to một tiếng đẩy hắn ra “Cầu xin người, đi mau đi!”

Hắn thật bội phục định lực của nàng, càng cảm kích tình cảm nàng dành cho hắn! Chậm chạp không chịu rời đi, không quan tâm tới chuyện nàng đang dùng kiếm chỉ vào hắn.

Đột nhiên cửa bị hung hăng đá văng ra, rơi trên mặt đất. Người tới chính là Lưu Lâm, thấy bên trong căn phòng một cảnh tượng khủng khiếp, sợ nói không ra lời.

Nô phi xinh đẹp cầm kiếm chĩa vào bệ hạ, bệ hạ lại không hề muốn né tránh. Hai người đang giằng co. Lưu Lâm tiến lên nặng nề tung ra một chưởng. Nhất Thuần hài lòng nhắm mắt lại, ngã vào trong ngực Long Tiêu.

Nằm trên long sà là một bóng dáng nhỏ nhắn bất động không chút sinh khí, nhưng lại toả ra nét đẹp đầy mộng ảo, tựa như nàng có thể tan biến bất cứ lúc nào.

“Tĩnh chưa?” Long Tiêu lo lắng hỏi tên ngự y đang quỳ trên mặt đất, sớm quên chuyện trên người mình vết thương còn đang chảy máu.

“Bệ hạ, nương nương đã trúng một loại kịch độc mà chỉ có người dùng độc mới có thể giải.” Ngự y quỳ trên mặt đất cẩn thận trả lời.

“Cái gì?” Long Tiêu không thể tin được quát lên.

“Thái hậu giá lâm!” Giọng thái giám hô to.

Thanh âm vừa dứt, Thái hậu bước nhanh đi vào “Hoàng nhi! con bị thương sao?”

“Không sao hết!” vết thương thể xác làm sao có thể so với vết thương trong tâm hồn, Long Tiêu lạnh lùng nói.

“Người đầu mau trị thương cho bệ hạ!” Thái hậu đầu đầy mồ hôi, nhanh chóng kéo Long Tiêu ngồi xuống ở bên giường rồng.

Ngự y lúc này mới tiến lên xử lý vết thương cho Long Tiêu. Nhưng ánh mắt hần nhưng vẫn dừng lại ở trên người của Nhất Thuần, chưa từng rời khỏi.

“Vết thương của bệ hạ như thế nào?” Thái hậu nhìn thấy quần áo Long Tiêu cơ hồ đều bị máu nhiễm đỏ, nhưng hoàng đế lại như không hề có cảm giác gì, càng làm cho thái hậu đau lòng, cuống quýt mà hỏi.

“Hồi bẩm thái hậu, bệ hạ chỉ là bị thương nhẹ không ảnh hưởng đến xương cốt, đắp vài lần thuốc sẽ không sao!” Ngự y lần này càng thêm cẩn thận nói chuyện, một nô phi hần đã không chịu nổi, nay lại thêm vào bệ hạ.

“Người nào dám to gan hành thích nhất quốc chi quân, làm phản rồi!” Thái hậu chất vấn, tất cả mọi người cùng quỳ trên mặt đất, run rẩy không dám đáp lời.

Thái hậu lúc này mới phát hiện ra người đang nằm trên giường, vô cùng kinh ngạc, bất giác sợ hãi, bà từ trước đến giờ tự cho mình ngồi ngai ở trên cao. Chưa từng thấy bất cứ ai như cô gái xa lạ này, dung nhan thanh lệ thoát tục. Mặc dù không trang điểm son phấn, vẫn làm rung động lòng người, quần áo sơ xài không giấu nổi khí chất cao quý, tựa như viên trân châu bị bụi phủ mờ, chỉ cần xoa đi lớp bụi đó sẽ phát ra ánh sáng vô cùng tinh khiết, đẹp đẽ.

44. Chương 44: Chân Thành Tổ Tình

“Hoàng nhi đây là...?” Thái hậu đối với chuyện của Nhất Thuần sớm đã biết, hôm nay vừa thấy quả nhiên là một cô gái bất phàm, tự ngẫm không thể để nàng ta trở thành người quá đặc biệt với hoàng đế được.

“Hồi mẫu hậu, nàng chính là nô phi của trẫm!” Long Tiêu thâm tình nói, hai mắt nhìn say đắm người đang hôn mê bất tỉnh trên giường. Giống như tuyên bố nàng thuộc về hắn.

“Như vậy hoàng nhi có thể nói cho bọn cung biết đã xảy ra chuyện gì hay không?” trực giác của Thái hậu cho biết, vết thương của hoàng đế cùng với người trên long sàng kia nhất định có liên quan.

“Mẫu hậu, nhi thần có chút mệt mỏi, chờ điều tra tất cả mọi chuyện rõ ràng, nhi thần nhất định sẽ cho mẫu hậu một câu trả lời thỏa đáng.” Long Tiêu ý tứ hạ lệnh đuổi khách, không muốn người khác làm phiền hắn và Nhất Thuần khó khăn lắm mới được ở chung một chỗ. Giờ phút này trong mắt của hắn chỉ có thể chứa đựng một người, cho dù là mẫu hậu cũng không được.

“Được rồi.” Thái hậu muốn nói lại thôi, cuối cùng bất đắc dĩ rời đi.

“Cung tiễn Thái hậu!” Một thị nữ quỳ xuống đất hành lễ.

“Các người phải cẩn thận hầu hạ, có bất kỳ sơ suất nào thì coi chừng cái đầu của mình!” Thái hậu tại cửa dừng lại, xoay người nói với bọn thị nữ đang quỳ dưới đất.

“Nô tài không dám!” Trăm miệng một lời nói.

Thái hậu tiêu sái bước đi cùng đám tùy tùng.

Long Tiêu cho thị nữ lui ra, lẳng lặng ngồi ở trên đầu giường, thậm chí không dám nhắm mắt lấy một giây, chỉ chăm chú nhìn nữ nhân như hoa như ngọc trước mắt.

“Không cần ngủ nữa có được không? Mặc dù ta biết nàng rất mệt, nhưng là ta ích kỷ chỉ muốn nàng tỉnh lại, nàng còn chưa nói cho ta biết bài hát đó có nghĩa là gì? Ta thật sự rất muốn biết!” Long Tiêu lặng lẽ nói với người bên gối, mặc dù hắn biết nàng không nghe được, nhưng hắn không kiềm lòng nói rõ tâm sự của mình.

Phù dung trường ẩm độ đêm xuân,

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi,

Quân vương từ đó không tảo triều. (1)

((1) Đây là 3 câu thơ trong Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, bản dịch sau là của Ngô Linh Ngọc

Dịch:

Màn phù dung ảm, dập dờn đêm xuân.

Đêm xuân ngắn ngủi có ngần,

Buổi mai từ ấy thánh quân bỏ chiều.)

Long Tiêu nắm lấy bàn tay của Nhất Thuần, hôn lòng bàn tay của nàng, trong mắt đầy ngập yêu thương cùng đau lòng. Bao bọc lấy nàng bằng nhu tình của hân, Long tiêu cứ tiếp tục như vậy, không màn chuyện triều chính mặc dù đã qua giờ thiết triều hơn một canh giờ.

Nếu là hân trước kia, sẽ liếc mắt khinh thường chuyện nam nhi lụy tình vì nữ nhi, nhưng giờ đây đã trải qua hân mới biết vương vị và danh lợi đã không còn quan trọng nữa, đã tâm của hân đã bị nàng xoá sạch.

Cầm thấy tay của Nhất Thuần bỗng nhúc nhích, Long Tiêu vui mừng la to: “Mau truyền ngự y!”

Lão ngự y bắt mạch chốc lát, lại chậm chạp không dám kết luận. Long Tiêu thì nhấp nhồm không yên như kiến bò trên chảo nóng.

“Hồi bệ hạ, bệnh tình của nương nương tạm thời đã có thể khống chế được, tuy nhiên sẽ không thể duy trì nổi thời gian dài.” Lão ngự y thở dài, từ từ nói. Cũng nhờ có tối qua đột nhiên bị quốc sư gọi lại, còn tặng cho lão một viên đan dược đem cho nương nương ăn vào, nếu không thật không biết cái đầu lão bây giờ có còn nằm yên trên cổ lão hay không.

“Nàng bao giờ thì có thể tỉnh lại?” Long Tiêu biết bệnh của Nhất Thuần cũng không hề nhẹ, cho nên lần này không có trách cứ ngự y.

“Nương nương đã tỉnh rồi !” Đối với câu hỏi này của bệ hạ, lão ngự y đầu tiên là ngạc nhiên, rồi sau đó mới chậm rì rì nói.

“Cái gì?” Long Tiêu không muốn tin vào tai mình, nhưng lão ngự y đã nói như vậy, khẳng định là nàng không muốn mở mắt ra. Hân nhắm mắt lại nặng nề nói: “Đi xuống đi!”

“Dạ!” Lão ngự y hận không được lập tức bay ra ngoài, đối với hỉ nộ vô thường của bệ hạ , lão đã có rất nhiều kinh nghiệm. Chỉ là mới vừa rồi bệ hạ lại không có xử phạt lão, tảng đá trong lòng cũng biến mất, lão không tự chủ giơ tay áo rộng lau lau cái trán đang toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Long Tiêu đi lên phía trước nhẹ nhàng đỡ nàng dậy hỏi: “Tại sao không muốn mở mắt?”

Biết bị nhìn thấu rồi, Nhất Thuần hận không thể đem lão ngự y kia chặt làm trăm mảnh, miễn cưỡng mở ra hai mắt.

“Nói cho ta biết có chỗ nào không thoải mái không?” Long Tiêu từ phía sau ôm trọn lấy nàng, dịu dàng mà hỏi.

Nghe những lời quan tâm thâm tình của hân, Nhất Thuần vui buồn lẫn lộn, cắn môi nói: “Không có, buông ta ra đi!”

Long Tiêu càng ôm nàng chặt hơn, như muốn đem nàng hoà làm một vào trong cơ thể, hóa thành một phần của hân, giọng nói tràn đầy nóng nảy cùng bất an: “Tại sao lại muốn ta buông ra! Sau này sẽ ta không để nàng rời xa ta nửa bước, nàng là của ta, ai cũng đừng hòng cướp nàng từ trong tay ta, Thuần Nhi, đồng ý với ta, đừng trốn tránh ta nữa...bây giờ ta mới biết mình khao khát có được nàng như thế nào, khao khát đến mức... ngay cả tâm cũng đau rồi, Thuần nhi, nàng thật tàn nhẫn...thật là tàn nhẫn! Thuần nhi” mấy chữ cuối cùng tựa như Long Tiêu tự lẩm nhẩm với bản thân.

Môi của hân tìm được môi nàng, tựa như trong sa mạc tìm thấy đại lục, đói khát và tuyệt vọng, dùng toàn bộ sức lực mà lao tới. Hân cố ý mút chặt cánh môi của nàng đến đau đớn, giống như sự trừng phạt nàng

đã không thuận theo.

45. Chương 45: Cự Tuyệt

Ngàn vạn lần không thể hôn trả lại hân, không thể. Chút lý trí còn sót lại nhắc nhở nàng phải thật tỉnh táo. Nhớ lại trước kia hân đã từng đối đãi với nàng như thế nào, thậm chí đem chính máu mủ của mình mà giết chết, nam nhân như vậy đúng là ác ma.

“Thuần Nhi —— có trời mới biết, ta yêu nàng nhiều như thế nào.” Hân hôn thật sâu, quyến luyến ở trong môi nàng nỉ non.

Nhưng nghe những lời thâm tình của hân, nàng làm sao có thể thờ ơ? Ông trời ơi, lẽ nào nàng thật sự đã yêu người đàn ông này rồi sao? Hay là nàng trời sanh thích bị ngược đãi? Cuối cùng nàng vẫn là không thể tiếp tục mang cái vỏ bọc lạnh lùng kia, đầu óc cũng không còn đủ tỉnh táo. Tình yêu vốn dĩ đã đóng băng sâu trong lồng ngực, giờ đây lại đang nứt toát ra để đâm chồi nảy nở.

“Chàng thật sự yêu ta sao?” Khi nụ hôn cuồng nhiệt dừng lại, nàng run rẩy thốt ra lời nói từ trong tim. Từng lời từng chữ biến hoá trong đầu nàng, lòng nàng rất muốn yêu nhưng lại không dám bắt chấp để mà yêu hết mình.

Long Tiêu than nhẹ một tiếng, ôm lấy mặt của nàng, chìm đắm trong đôi mắt trong suốt lấp lánh như ngọc lưu ly kia, đôi môi anh đào hé mở đỏ thắm ướt át, làm tim của hân đập mạnh liên hồi, nhìn nàng say đắm.

“Thuần nhi, phải chăng ta đã yêu quá sâu đậm? Nếu không phải tối qua phát sinh chuyện kia, để ta có thể nhìn rõ lòng mình, mới phát hiện ra rằng ta yêu nàng nhường nào, trải qua thời gian dài ở trong cung cấm, ”tình yêu” đã không thể nào tồn tại, ta căn bản chưa hề nghĩ tới có một ngày mình sẽ yêu một người nào đó...cho đến khi nàng đến!”

“Chàng yêu ta?” Nàng nghe lòng mình rung động mà sao chua xót quá .

“Nàng không tin ta sao?”

“Thật xin lỗi, ta chỉ muốn có một tình yêu bình dị sắc son, có thể nắm tay nhau sống đến đầu bạc răng long, sống chết có nhau, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.” Nàng không muốn đáp lại tình yêu của hân, bất kể là thật hay giả. Một người nắm giữ binh quyền vạn người trong tay, sống cuộc sống đế vương đầy quyền lực xa hoa sao có thể bỏ qua mỹ nhân khắp thiên hạ để một lòng thủy chung với một cô gái bình thường. Đó không chỉ là yêu cầu quá cao, mà còn là hy vọng xa vời không thực tế.

“Vậy ta lập tức dẹp bỏ hậu cung.” Long Tiêu nghe lòng mình đau đớn, tình yêu của một bậc quân vương có thể như nàng nói được hay không? Tất cả những gì hân có thể làm cho nàng cũng chỉ là như vậy. Hân đem ý nghĩ trong lòng nói ra, hy vọng có thể cảm động nội tâm nàng.

“Không nên như vậy.” Nàng trấn an sự khẩn trương của hân, mặt tràn ngập nhu tình như nước: “Cám ơn chàng có thể vì ta buông bỏ nhiều như vậy, càng cảm ơn tình yêu của chàng dành cho ta.!”

“Ta không cần nàng cảm ơn! Đáp ứng ta, vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, chỉ cần nàng đừng rời bỏ ta thôi, có được không?” Hân hạ giọng thỉnh cầu nàng, tình yêu có được không dễ, mặc dù hân tính ngộ quá trễ, nhưng hân tuyệt sẽ không để cho nàng biến mất một lần nào nữa

Nhất Thuần do dự thoáng chốc, sau đó vẫn là lắc đầu: “Không được, ta không thuộc về nơi này.”

Hân chế trụ trên vai nàng, tay đột nhiên tăng thêm lực làm nàng co rúm người.

“Chỉ cần có ta ở đây, nàng đương nhiên thuộc về nơi này, thuộc về ta, Thuần nhi, nàng có yêu ta không? có yêu không?” Long Tiêu lo lắng hoảng sợ chỉ vì không thể nhìn thấu trái tim nàng.

“Phải! Ta yêu chàng..!” Trái tim nàng không biết đã đặt trên người Long Tiêu từ lúc nào, để rồi lại phải tìm mọi cách để giấu lòng mình đi, không dám chân tình thổ lộ. Nội tâm nàng còn phải chịu đựng bao nhiêu sự giày vò nữa?

Đôi mắt Long Tiêu sáng lên, nhưng lại không hoàn toàn tin vào lời nàng nói: “Nếu yêu ta thì ngày ngày chỉ muốn ở bên cạnh ta, chứ không phải là trốn ra ngoài đi trêu chọc nam nhân khác.”

Nhất Thuần buồn rầu thở dài: “Tình yêu mà không có sự tin tưởng, sẽ không thể lâu dài, cũng không bao giờ có thể sẽ lâu dài.”

“Nàng——” hắn quát khẽ một tiếng, lại gần mặt của nàng: “Nàng chính là không hề muốn sống ở bên cạnh ta, có đúng không? Chẳng lẽ nói yêu ta cũng chỉ là miễn cưỡng nói ra, mục đích muốn ta buông lỏng cảnh giác, ta nói có đúng hay không?”

Nàng buồn bã nhìn hắn, trong mũi chua xót, giọng nghẹn lại chỉ đành im lặng. Người đàn ông này suy nghĩ thật thường, không thể nói chuyện theo logic được.

Thấy nàng im lặng, Long Tiêu nhất thời lửa giận bốc lên, hét to: “Ta sẽ không để cho nàng đi, cho dù nàng có chết, cũng phải chết ở trước mặt ta.” Dứt lời liền bỏ đi, tựa như con sóng xô bờ cát, biến mất không còn dấu vết.

Còn lại một mình trong căn phòng vắng vẻ, Nhất Thuần vô lực ngồi ở bên giường, trong đầu vẫn còn quanh quẩn thanh âm của hắn: “Cho dù nàng có chết, cũng phải chết ở trước mặt ta.” Bất giác rung mình một cái, tình yêu này thật là đáng sợ.

46. Chương 46: Lấy Lòng

Đáng giận! Thực là tức chết! Phải dùng cách gì mới có thể có được trái tim nàng?

Muốn như thế nào mới có thể làm cho nàng tự nguyện ngã vào lòng hắn?

Tại sao nàng cứ hết lần này đến lần khác đẩy hắn ra?

“Thần phi tham kiến bệ hạ!” Linh phi đang rầu hết sức vì không tìm thấy Long tiêu thì chợt thấy hắn ngồi ở trong lương đình(1) gần người, liền kiêu mỹ tiến đến hành lễ. Các phi tần khác cũng muốn tiến lên quỳ rũ Long Tiêu nhưng nhìn thấy Linh phi đã nhanh hơn một bước đành hậm hực lui trở về, nếu là thứ phi khác thì các nàng còn cơ hội để tranh giành một phen.

((1) lương đình: đình nghỉ mát)

Nhất định là ả Nô phi kia lại chọc giận bệ hạ rồi, thật là một cơ hội tốt, nghĩ vậy Linh Phi liền tình tứ mềm dẻo nói: “Thần phi thật là nhớ ngài nha, nghe nói bệ hạ bị thương, thần phi lo lắng muốn chết.” Nàng sụt sịt khóc lóc, thân thể đầy đặn cọ sát trong ngực Long Tiêu.

Long Tiêu còn đang trong cơn tức giận ngồi xuống, bàn tay theo thói quen ôm hông của ả, nhưng lại buồn bực không nói một lời.

“Bệ hạ, là ai to gan như vậy làm cho ngài bị thương, nhất định không thể dễ dàng tha thứ nha!” Ngón tay Linh Phi nhẹ nhàng khiêu khích, luồn vào mở rộng cổ áo, nhẹ nhàng lôi kéo làm lộ ra vết thương đã được băng bó của hắn.

Tâm tư của Long Tiêu căn bản không đặt ở trên người ả ta, đối với sự khiêu khích quyến rũ của ả thực chất cũng không làm cho cơ thể hắn có phản ứng.

“Linh phi! Nói cho ta biết, mỗi ngày nàng hay suy nghĩ về điều gì nhất?” Hắn nhất định phải làm rõ ràng, không phải có câu biết người biết ta thì mới có thể trăm trận trăm thắng sao!

“Thần phi dĩ nhiên chỉ nghĩ tới bệ hạ thôi!” Linh Phi lập tức làm ra vẻ mặt đáng yêu, cặp mắt đưa tình nũng nịu nói.

“Vậy nàng muốn cái gì ở ta nhất?” Câu trả lời của Linh phi thật quá tầm thường, quá sơ lược, hẳn cần phải biết cụ thể hơn.

“Dĩ nhiên muốn được bệ hạ thật lòng thật dạ yêu thương, toàn bộ tam cung lục điện này có ai không mong chiếm được trái tim của bệ hạ chứ?!” Ả chỉ chỉ vào ngực hẳn nói.

Tim của hẳn sao? Chẳng lẽ hẳn nói yêu nàng còn chưa đủ sao? Nữ nhân! Lần đầu tiên hẳn mới cảm nhận được đúng là động vật khó hiểu.

“Bệ hạ! Thần phi thật sự rất nhớ ngài nha!” Linh phi đem toàn thân gấp gấp áp vào trên người của Long Tiêu ra sức cọ sát, thầm nghĩ sẽ đẩy lên được dục vọng của hẳn.

Bất ngờ trong đầu hẳn linh động nảy ra một ý tưởng, nghĩ đến một việc có thể khiến Nhất Thuần vui vẻ.

Long Tiêu đẩy Linh phi còn đang hứng tình ở bắp đùi xuống, nhanh chóng chỉnh chu trang phục, bỏ lại vẻ mặt kinh ngạc của Linh phi, vội vã bỏ đi mất.

Linh phi mặt đỏ lên vì tức, vậy là sao chứ? Nhìn thấy nơi xa đám phi tử đang cười trộm, ả tức giận nghiến răng trèo trẹo. Linh phi ta tuyệt không cho phép bị bệ hạ vứt bỏ.

Dạ hắc phong cao, nguyệt minh tinh hi...(2)

((2) Đêm đen gió lớn, trăng sao thưa thớt)

Hắn phát tay ra hiệu cho lui tất cả tì nữ trong tấm điện, nhẹ nhàng ngồi ở trước long sán.

Đưa mắt nhìn gương mặt ngủ say của nàng, dịu dàng vén mái tóc đen ở trên trán nàng, đặt xuống một nụ hôn.

“Ưm...chuyện gì?” Nhất Thuần mơ mơ màng màng mở ra đôi mắt buồn ngủ, thì thầm nói.

Vẻ mặt nàng bây giờ thật dễ thương, chỉ có lúc này nàng mới không có bất kỳ đề phòng nào với hẳn, hẳn thật sự chỉ muốn một ngụm nuốt nàng vào bụng. Long Tiêu hôn lên bờ môi nàng: “Nếu nàng không mau tỉnh lại, thì ta sẽ tùy ý muốn làm gì làm!”

Cặp mắt kia đột nhiên trợn to, Nhất Thuần từ trên long sàng giật nảy mình, có thể thấy được phải là bị dọa cho tỉnh, hơn nữa là vô cùng tỉnh.

Long Tiêu cười nhẹ, nghĩ dùng chiêu này gọi nàng rời giường thật đúng là có tác dụng. Mà chắc cũng chỉ có đối với nàng mới có tác dụng!

“Đã tỉnh rồi hả?” Hẳn cười nhìn nàng ôm lấy chăn gấm, thối lui vào góc giường. Đáng yêu giống như đứa bé con, càng nhìn càng muốn trêu chọc một phen.

Nàng đột nhiên gật đầu, mặt đề phòng hỏi: “Chàng muốn đi ngủ sao?”

“Vẫn chưa, ta muốn dẫn nàng đi xem một thứ, đi theo ta.” Hẳn cố làm ra vẻ bí ẩn nói.

“Bây giờ sao?” Nhất Thuần không hiểu hỏi lại, nghĩ thầm hẳn không phải điên rồi chứ? Nhưng vẫn thuận theo bước xuống giường: “Đừng nói với ta, chàng làm cái gì cho ta nha?” Chẳng lẽ Long Tiêu đột nhiên xuất hiện tế bào lãng mạn?

Long Tiêu chỉ cười cười không nói, dắt tay nàng đi ra khỏi tấm cung, xuyên qua Ngự Hoa Viên, đi trên con đường quen thuộc.

Nhất Thuần len lén quan sát nét mặt hưng phấn của Long Tiêu, trong đầu đầy nghi ngờ, thật sự có cái gì thần bí đáng xem như vậy sao?

Khung cảnh quen thuộc hiện ra ở trước mắt, vẫn là như cũ, cũng không có đặc biệt gì. Chẳng lẽ mang nàng tới Thanh Hà Uyển là vì đối bụng sao? Tìm tới nàng là muốn nàng nấu cơm cho hẳn?

47. Chương 47: Đã Có Người Trong Lòng

Long Tiêu kéo nàng vào bên trong phòng, trên vách tường dán đầy những bông hoa mẫu đơn nở rộ rực rỡ thật sinh động, rèm cửa màu lam buông dài phủ xuống đất che khuất cửa sổ, có cảm giác như đang đứng trong một thế giới đầy mộng ảo.

Một chiếc giường theo phong cách hiện đại, thấp hơn trước một nửa, còn có hai cái gối rất mềm mại, êm ái. Nhất Thuần thử ngồi lên, lại thấy trên giường có sự đàn hồi lên xuống.

“Bệ hạ, cái này. . . . những thứ này là sao?” Nàng cảm động đến mức lệ nóng quanh tròng, giống như thấy mình được trở lại cuộc sống hiện đại, đưa tay vuốt ve mọi thứ trước mắt.

Long Tiêu từ phía sau vòng tay ôm lấy eo nàng, hôn thật mạnh lên trên cổ nàng: “Thích không? Ta biết nàng rất nhớ nhà, ta hỏi Nhược Vân thật kỹ rồi ra lệnh cho thợ thủ công làm ra!”

Nàng cắn môi dưới, nhin không được nơi cổ họng bật ra tiếng nức nở nghẹn ngào, tỉnh táo ban nãy trong nháy mắt đã hoàn toàn tan rã. Chỉ trong vòng một ngày mà Long Tiêu có thể vì nàng hoàn thành một nơi không thể có ở cổ đại như thế này.

“Tại sao chàng tốt với ta như vậy? Tại sao?” Mỗi giọt lệ đều mang theo tình nồng ý mật rơi xuống. Nàng làm sao có thể không yêu hẳn đây?

“Bởi vì ta yêu nàng, cho nên ta muốn thấy nàng được vui vẻ.” Hắn hôn lên da thịt nàng, bàn tay không an phận xoa nắn những đường cong xinh đẹp của nàng. . .

“Tiêu...!” Nhất Thuần cảm động xoay lại nhìn hắn, từng đường nét trên khuôn mặt, từ chân mày đến đôi mắt đều thể hiện rõ ràng tình yêu chân thành dành cho nàng.

Long Tiêu vuốt ve càng ngày càng mạnh mẽ hơn, dục vọng đã thức tỉnh không thể kềm chế nổi, khi hạ thân hẳn đã cường đại tới mức trướng đau, Nhất Thuần nhẹ nhàng thỏa hiệp. .

Môi của Long Tiêu bao trùm môi nàng, ngậm lấy hai cánh môi mềm mại, nhiệt tình cắn mút, đầu lưỡi tấn công tách mở hàm răng nàng, tiến quân thần tốc, khuấy đảo trong cái miệng nhỏ nhắn tràn đầy hơi thở ấm áp đó, trong giây lát kích tình đã lan toả bao bọc lấy hai người...

“Tiêu, thật khó chịu!” Nàng không chịu nổi nữa đành khẽ gọi, như là cầu xin, như là chờ đợi. . . .

Hắn bế nàng lên nhẹ nhàng đặt ở trên giường lớn.

Khi Nhất Thuần ý thức được mình bị áp nằm dưới thân hắn thì nàng đã vô lực ngăn cản những chuyện sắp xảy ra. . .

Bên trong phòng, ánh nến dù đã tắt cũng không ngăn được cảnh xuân ân ái phong tình vạn chủng trên giường, nhưng tiếng nỉ non kiều mị triền miên không dứt. . .

Kích tình qua đi, Long Tiêu trở mình, ôm Nhất Thuần trong ngực, bàn tay lưu luyến vuốt ve thân thể mượt mà hôi của nàng.

“Nàng đang suy nghĩ gì?” Thấy nàng thần thờ, hắn thấp giọng hỏi nhỏ.

“Không có.” Nàng liếm khoé môi thở dài.

“Từ giờ trở đi, lòng nàng chỉ được thuộc về mình ta.” Long Tiêu như muốn tuyên bố một lần nữa để nàng có thể ghi nhớ trong lòng.

“Dạ!” Nhất Thuần nhẹ giọng đáp lời.

“Bây giờ nàng có thể nói cho ta biết, bài hát đó có ý nghĩa như thế nào không?” Long Tiêu vui vẻ hỏi.

“Ha ha, dạ!”

”Đứng bên chàng, thiếp mong ước...

Rằng chúng mình sẽ mãi mãi bên nhau

Thiếp phải nói ra sao để cho chàng có thể hiểu được
Mỗi đêm thiếp đều thấy chàng trong những giấc mộng.
Hãy tin thiếp! đừng như vậy!
Thiếp không bao giờ muốn chàng phải ra đi
Vì sao, vì sao đó chỉ là những hình ảnh trong tưởng tượng
Hãy làm cho giấc mộng tình yêu của chúng ta trở thành sự thật
Thiếp luôn hằng mong sao cho ngày đó sẽ đến
Khi đó chúng ta sẽ mãi bên nhau
Thiếp cảm nhận được tình cảm mặn nồng này
Đang cháy bỏng sâu thẳm nơi tâm hồn
Và đó không phải là sự tưởng tượng
Thiếp biết rằng chàng sẽ nâng thiếp dậy mỗi khi thiếp vấp ngã..”
Long Tiêu cười nói: “Ta hiểu rồi !” Lấy được đáp án như mong muốn, tinh thần Long Tiêu rốt cuộc cũng
buông lỏng, ôm nàng thật chặt trong lòng mà ngủ.

“Đáng chết, tất cả đều đáng chết.” Tin đang phát điên, đem bàn ghế bên trong nhà toàn bộ đập phá, dùng
sức ném cái ghế xuống đất, gây làm bảy tám mảnh, gỗ vụn mù mịt, tiếng vang lớn kinh người.

“Xin ngài bớt giận!” Một nam tử quỳ trên mặt đất, định tiến lên ngăn cản nhưng lại không có cái gan đó.

“Cút!” Tin lớn tiếng gầm thét, nghĩ tới những tình tức của trinh thám vừa báo cáo, trong đầu còn hiện ra
hình ảnh bọn chúng ân ái. Hắn khấn trương, khấn trương đến mức dạ dày co rút đau đớn.

Vốn là muốn mượn nàng diệt trừ Long Tiêu, nhưng bây giờ lại thành mất cả chì lẫn chài. Trong đầu lại
hiện lên hình ảnh nàng tắm rửa . . . Chỉ bằng tưởng tượng thôi cũng đủ khiến hắn ham muốn chiếm lấy
thân thể nàng, mái tóc của nàng thật là mềm, thật là đẹp, da thịt của nàng trắng nõn mềm mại...Hắn còn
tưởng tượng ra đầu ngón tay của hắn có thể xâm nhập vào nơi mềm mại ấm nóng sâu nhất của nàng. . .
Càng nghĩ càng nổi điên, bị dục hoá hành hạ, hạ thân hắn cứng rắn giống như khối sắt nóng...

48. Chương 48: Cô Gái Trong Tin Đồn

Tại sao lại là nàng? Hắn chỉ vừa mới biết nàng, ở chung với nàng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi,
chẳng lẽ nàng biết ma pháp gì hay sao? Hắn đã từng tự tin cho rằng sẽ không bao giờ bị ảnh hưởng bởi nữ
nhân.

“Đáng chết!” Tin hung hăng đá văng ra cửa bước ra ngoài, muốn đem tất cả sự tức giận của thân thể mà
phát tiết.

Trong kỹ viện lớn nhất kinh thành, bên trong gian phòng trang nhã riêng biệt, mấy vũ nữ quần áo mỏng
manh, lộ ra gần hết thân thể, đang ra sức lắc lư hết sức phong tình, mong muốn thu hút được sự chú ý của
nam nhân trên giường, mà người đang được một đám sơn phấn vây chung quanh không ai khác là hắn, Tin.

Gương mặt hắn có đường nét của Đông Phương, đôi mắt đen tuyền như bảo thạch loé lên tia quỷ dị, làm
người ta không rét mà run, lúc này nơi khoé môi hơi nhếch lên, hiện rõ sự thoải mãn sau khi buông thả dục
vọng, hưởng thụ hết đám mỹ nữ đang đung đưa cọ sát thân mình trước mắt.

Cửa mở ra, từ ngoài cửa đi vào hai người đàn ông áo đen, đi tới trước mặt hắn quỳ một chân xuống.

“Đại nhân!” Hai người cung kính nói.

“Tất cả đều lui ra.” Tin vung tay lên, vũ nữ toàn bộ thối lui ra bên ngoài.

“Hồi bẩm ngài, theo báo cáo gần đây hoàng đế đang trầm mê bởi một nữ nhân không rõ lai lịch, hần còn đặc biệt mời thợ thủ công giỏi chế tạo ra những đồ vật kì lạ mà nàng ta yêu thích, thậm chí bây giờ ngay cả lâm triều cũng không lên, tại hạ mạo muội có một kế sách nhỏ?” Nói xong, hần quỳ xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt chủ tử, không làm xong việc sẽ mất mạng, cho nên hần mới cẩn thận mở lời.

“Nói!” chuyện tên hoàng đế thích Thiên Nhất Thuần, Tin đã sớm biết, nhưng mà hần muốn xem thử hai tên nô tài này quỳ kể gì.

“Chúng ta không bằng hãy ra tay với ả nữ nhân này, nếu sự thật đúng như tin đồn rằng hoàng đế si mê nàng ta, có ả ở trên tay, không sợ hần không chịu thỏa hiệp?” Tên đàn ông đang quỳ 1 chân, vẻ mặt giáo hoạt hết lời khua tay múa chân.

Tin nheo mắt lại, trong thiên hạ có người nào chịu vì mỹ nhân mà đánh đổi gian sơn, cho dù hần hiện đang có yêu thích nàng như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể làm một kẻ ngu mà dâng hiến ngai vàng. Lại còn lần trước hần đã từng thử qua trên người Nhất Thuần, định lực của nàng khiến hần phải giật mình, chỉ trách hai tên đang quỳ trước mặt hần không biết mà thôi.

“Đi xuống đi!” Tin phát tay một cái, hiển nhiên không muốn tí tục nhìn hai tên ngu ngốc này nữa

“Ngài...?” Người đang quỳ kinh ngạc nhìn về chủ tử đang ngồi giữa giường lớn, không dám nhiều lời, đành nuốt nửa câu sau vô trong bụng, lui ra ngoài.

Hôm sau...

Ánh nắng xuyên qua tấm rèm cửa sổ len lỏi vào chút ánh sáng yếu ớt. Nhất Thuần mở hai mắt ra, tay theo thói quen sờ qua chỗ nằm bên cạnh, chàng đã không còn ở đây, thời gian này chắc hẳn chàng đang lâm triều. Lặng lẽ nằm lại trên giường lớn, nhắm mắt hồi tưởng lại sự ôn nhu của chàng tối qua, nơi khóe miệng hiện ra một nụ cười hạnh phúc.

“Nương nương ngài tỉnh rồi?” Mộng Phàm đứng ở bên giường nhìn chủ tử, rõ ràng là đã tỉnh sao lại không mở mắt ? Hơn nữa còn đang cười một mình.

“Ừ.” Nàng miễn cưỡng từ trong hồi ức bị Mộng Phàm kéo trở về hiện thực, miễn cưỡng ngồi dậy, đột nhiên cảm giác được toàn thân đau nhức, tất cả xương dường như đều vỡ vụn ra, hơn nữa chàng đêm qua so với trước kia thực sự chỉ có điên cuồng hơn, hỏi nàng làm sao chịu được.

“Nương nương làm sao vậy?” Thấy Nhất Thuần nhíu mày, Mộng Phàm lo lắng nảy hỏi, sợ chủ tử có chuyện gì thì nàng không gánh nổi trọng tội này đâu.

“Không có gì, ta muốn tắm.” Nhất Thuần khẽ mỉm cười một cái cho nàng yên tâm.

“Nương nương nước ấm đã chuẩn bị xong.” Mộng Phàm cẩn trọng, chậm rãi mở miệng nói.

“Ừ!” Nhất Thuần không suy nghĩ nhiều, cho rằng là Mộng Phàm đã chuẩn bị sẵn, trong lòng bất giác cảm kích, ở cổ đại muốn tắm, phải đợi ít nhất nửa canh giờ mới có thể có được nước nóng, tóm lại rất phiền toái.

Mặc dù lần này tắm rửa xem ra cũng không có gì khác biệt so với trước kia, hoàn toàn rất vừa ý, nàng không tự chủ được mỉm cười, Mộng Phàm đứng bên ngoài lại len lén cười thầm

Nửa tháng nay, Long Tiêu thường xuyên lui tới Thanh Hà Uyển qua đêm cùng với nàng. Nên mỗi đêm, nàng đều ngồi ở dưới mái hiên, dựa lưng vào cây cột chờ đợi chàng trở về.

Long Tiêu một thân mệt mỏi đi tới Thanh Hà Uyển, ngày gần đây các quốc gia đều như thường lệ mỗi năm phái sứ giả sang kết giao làm cho chàng cả ngày không được nhìn thấy Nhất Thuần. Đêm khuya sau khi xong việc, chàng hết sức vội vàng chạy tới, thấy nàng vẫn còn ngồi ở dưới mái hiên chờ mình, tất cả sự mệt mỏi đều tiêu tan.

“Chàng ngồi xuống đây!” Nhất Thuần kéo Long Tiêu trên chiếc ghế được thị nữ đưa đến, kế bên là trầm hương đường thân, sau đó liền rúc vào trong vòng tay ấm áp của chàng.

49. Chương 49: Vũ Diệu Trong Đêm

Long Tiêu nắm đôi bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng thì bất giác nhú mào: “Sao nàng lại ăn mặc phong phanh như vậy?”. Đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía đám thị nữ quất lớn: “Bọn nó tài đáng chết này!”

“Chàng không nên tức giận, bọn họ có nhắc qua thiếp, chỉ là do thiếp không chịu mặc thôi?” Nhất Thuần vội vàng thay họ giải thích, nếu không thì sẽ có người phải chịu phạt.

“Thế nào mà lại không biết chú ý tới bản thân hả?” Long Tiêu cứng chiều thấp giọng mắng, bàn tay xoa xoa mái tóc của nàng. Chàng rất thích mái tóc này, cho dù không hề cài thêm bất kỳ trang sức gì nhưng vẫn xinh đẹp lạ thường. Chàng có thể tự do vuốt ve chơi đùa, sau đó chỉ cần nàng nhẹ nhàng bết đầu, mái tóc liền suông mượt như cũ. Không giống những nữ nhân khác chỉ có một kiểu tóc mà muốn duy trì suốt một tuần lễ, ngay cả đi bộ cũng lo sợ làm cho tóc bay loạn.

“Thiếp không sao mà. Chàng hãy nhìn cho thật kỹ nhé!” Nhất Thuần nghịch ngợm nháy nháy mắt, thân thể của nàng nhanh chóng hoà vào âm nhạc nhảy múa, ánh trăng mờ ảo trên cao cùng với nàng một thân áo trắng thuần khiết, khung cảnh tựa như là Hằng Nga xinh đẹp đang vui đùa cùng Thổ Ngọc . . .

Nàng cười nhìn Long Tiêu đang say đắm, đôi mắt nàng trong suốt lại loé lên nét tinh nghịch, vừa yêu mị vừa quyến rũ, mê hoặc lấy trái tim của chàng.

Long Tiêu đứng dậy đi lên phía trước ôm lấy nàng: “Chúng ta trở về phòng.” Nàng không biết rằng bây giờ dáng vẻ này của nàng mê người tới cỡ nào, khiến Long Tiêu không thể tập trung thưởng thức vũ diệu của nàng.

Nhất Thuần đành phải dừng lại, đưa môi lên hôn chàng một cái. Trong lòng đã hiểu Long Tiêu muốn làm cái gì.

“Nàng cho rằng một cái hôn là có thể thỏa mãn ta sao?” Càng nhìn càng thấy nàng quyến rũ, Long Tiêu cũng nhìn không được nữa bẽ ngang nàng đi vào bên trong phòng.

“Đừng mà, hôm nay thiếp thấy chàng rất mệt mỏi!” Nhất Thuần nhắc nhở.

“Không mệt!” Chỉ cần có nàng nằm dưới thân thể, chàng vĩnh viễn cũng không biết mệt mỏi. Long Tiêu cúi đầu ngậm lấy đôi môi nhỏ nhắn mê người kia, không để cho nàng cự tuyệt, quần lấy cái lưỡi ngọt ngào, linh hoạt thăm dò trong miệng nàng. Nhất Thuần vẫn chưa quen với sự nồng nhiệt quá mức này, nàng ngại ngần chỉ biết tránh né cái lưỡi của chàng.

Mặc kệ nàng trốn tránh, Long Tiêu đều có thể kịp thời bắt được nàng.

Long Tiêu hưởng thụ mút mát đầu lưỡi mềm mại của Nhất Thuần, cho đến khi nàng khẽ phát ra tiếng rên rỉ, mới buông đôi môi của nàng ra.

Bàn tay dọc theo cái cổ trắng nõn, mơn trớn da thịt từ từ trượt xuống, lướt qua bộ ngực căng tròn, lại tiếp tục di chuyển xuống dưới, thuần thực cởi quần áo nàng, làm lộ ra thân thể tinh khiết, trắng muốt của Nhất Thuần, giống như một pho tượng xinh đẹp được làm từ bạch ngọc, đẹp đến động lòng người.

Nàng yếu ớt kêu mị rên một tiếng. Như được nàng khích lệ, cự long của chàng đã sớm thức tỉnh, từng tế bào trong cơ thể đều thúc giục Long Tiêu phải nhanh chóng chiếm lấy người con gái này.

“A. . .”

Ở trong tiếng hét của nàng, Long Tiêu động thân một cái, đâm sâu vào hoa huyết của nàng. Bắt đầu một cuộc ân ái mạnh mẽ mà kiều diễm. . .

“Gần đây trong triều hay xảy ra đại sự lắm sao?” Nhất Thuần vẫn như cũ dựa lưng vào cây cột mà ngồi, nhắm mắt lại hỏi. Bởi vì mấy ngày nay trước cửa Thanh Hà Uyển lại xuất hiện thêm mấy tên thị vệ, Nhất Thuần không hiểu.

“Không có gì đại sự xảy ra, chỉ là mấy ngày nay các tiểu quốc lân cận phái các sứ giả tới nước ta tiến cống, cho nên trong cung mới trở nên náo nhiệt như vậy, chỉ là để phòng ngừa bất trắc, nên bề hạ phải thêm thị vệ tới đây. Bề hạ thật là sùng ái nường nường!” Mộng Phàm biết nàng đang hỏi cái gì, ở cùng với chủ tử

đã lâu, tính tình Nhất Thuần ít nhiều Mộng Phàm vẫn có thể đoán được một chút. Bất quá ai cũng biết tâm ý của bệ hạ dành cho nương nương là như thế nào, nên nàng ở trong cung cũng được ngẩng cao đầu.

“Có những ai được tham dự?” Nhất Thuần biết tiểu nha đầu này thay Long Tiêu nói tốt nên cũng không ở tính toán.

“Các đại thần từ tam phẩm trở lên, hậu cung thì bệ hạ chỉ định là Tàn phi.” Mộng Phàm tâm nghĩ lần này có thể đi theo chủ tử đi dự đại tiệc, bệ hạ là nhất định sẽ đồng ý dẫn theo chủ tử.

Nhất Thuần liếc mắt nhìn Mộng Phàm đang đứng kế bên, nha đầu này cũng cười trộm một tiếng.

Mấy ngày tiếp theo Long Tiêu vẫn không hề nhắc tới chuyện đại tiệc chiều đãi sứ giả các quốc gia tiến cống, Nhất Thuần cũng không hỏi, nhưng trong lòng lại nghi ngờ, cảm thấy bất an

“Nương nương, tại sao bệ hạ không mang theo ngài đi dự tiệc?” Bữa tiệc hôm nay đã bắt đầu, thế nào bên này còn chưa có chút động tĩnh gì? Mộng Phàm bất mãn trong lòng.

“Đi thôi!” Nhất Thuần đứng dậy đi ra ngoài.

50. Chương 50: Trái Dứa Kỳ Lạ

“Nhưng mà. . . Nương nương?” Mộng Phàm còn ở đó đắn đo thì Nhất Thuần đã sớm đi xa, nàng vừa mừng vừa lo đuổi theo chủ tử.

Từ xa đã có thể nhìn thấy rõ ở bên ngoài điện Thâm Tâm từng dãy vệ binh xếp thành những hàng dài, tiếng nhạc hoà trong tiếng gió vang vọng khắp mọi nơi. Nhất Thuần chậm rãi bước đi, càng đi càng gần, tiếng ồn ào từ trong điện cũng ngày càng rõ ràng.

“Nương nương!” Thị vệ có vẻ khó xử, mặt mày ngượng ngịu.

Thấy vẻ mặt của hai tên thị vệ, Nhất Thuần liền hiểu thì ra bệ hạ không muốn nàng tới đây, bây giờ thì chẳng khác nào là khách không mời mà tới, nàng nhẹ nhàng nói: “Nếu xảy ra chuyện ta sẽ thay các người gánh hết, yên tâm đi!”

“Nô tài không dám!” Thị vệ lập tức quỳ xuống.

Nhất Thuần không thềm để ý tới, ưu nhã ngẩng cao đầu bước lên trên thảm đỏ, xinh đẹp giống như như một con Khổng Tước kiêu sa. Nhìn thấy nàng, ai cũng thất thần hoặc kêu lên một tiếng, kinh ngạc nhìn mỹ nhân xinh đẹp mà thần bí. Nhất Thuần không hề hành lễ với bất cứ ai, trong mắt nàng chỉ có Long Tiêu cao cao tại thượng kia thôi, cũng giống như lần lâm triều ngày trước, nàng đi tới đứng ở bên trái chàng, đối với chàng khẽ mỉm cười nhu hoà, nét cười rơi trên khuôn mặt có phần bất mãn kia.

“Lại đây!” Long Tiêu đưa ra bàn tay kéo nàng đến bên cạnh ngồi xuống. Nàng thuận theo, không ngờ lại làm cho chàng nở ra nụ cười ngọt ngào.

Ngồi phía dưới là ánh mắt ghen tị của các phi tần khác, dường như bọn họ đang nhìn xuyên qua Nhất Thuần. Mặt Linh phi thì tái xanh, cái vị trí kia cho tới bây giờ chưa hề có nữ nhân có thể ngồi lên, nhưng Nhất Thuần lại có thể, làm sao Linh Phi nàng không căm tức?

Tả Thừa Tướng nhìn thấy nhưng không dám lên tiếng, những sứ giả của các nước khác cũng không hề kiêu dè mà chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Nhất Thuần, cả Thâm Tâm Điện bây giờ chỉ có tiếng nhạc vang lên.. .

Long Tiêu cảm nhận được ánh mắt từ bốn phía tập trung lại trên người Nhất Thuần thì khó chịu nheo lại mắt phượng lên tiếng: “Các vị sứ giả có nghi vấn gì sao?”

“Không dám! Không dám!” Mọi người hoàn hồn, lập tức thu lại tầm mắt, cúi đầu nói, không một ai dám tiếp tục dùng ánh nhìn khiếm nhã kia nhìn Nhất Thuần

“Bệ hạ, đây là một loại trái cây mà nước thần mới trồng được, xin mời ngài thưởng thức!” Một vị sứ giả khoảng năm mươi tuổi đứng lên, đôi tay bưng một khay trái cây, cung kính trình lên.

Tôn công công nhận lấy khay được lót vải gấm lấp lánh dâng lên, mắt Nhất Thuần thiếu chút nữa là lọt ra ngoài, trên đó thì ra là vài quả dưa!

Toàn bộ mọi người ở trên đại điện đều nhìn chăm chăm vào mấy trái dưa này, rồi sau đó bàn luận xôn xao, âm thanh trên Thẩm Tâm điện bây giờ cứ như có hàng ngàn con ruồi đang bay loạn xạ trên đỉnh đầu.

Nhất Thuần lập tức nhìn thấu ý đồ gây khó khăn cho Long Tiêu của tên sứ giả, thấy biểu hiện của mọi người thì căn bản họ chưa từng thấy qua trái dưa, hẳn ta lại trình lên một trái dưa còn y nguyên, chưa hề gọt bỏ các mắt dưa, còn cao giọng: “mời bệ hạ thưởng thức!”

“Quả thật rất mới mẻ!” Tôn công công đem khay dâng lên trước mặt Long Tiêu, nói một câu hời hợt.

“Như vậy xin mời bệ hạ nếm thử một chút!” Tên sứ giả bày ra bộ dạng rất cung kính.

Nhất Thuần ngẩng đầu nhìn sắc mặt âm trầm của Long Tiêu, dùng sức nhéo bàn tay to một cái, Long Tiêu cũng không có ý hỏi nàng muốn làm cái gì.

“Tôn công công làm phiền người đem đến cho ta một thanh tiểu đao.” Nhất Thuần nhẹ giọng nói với Tôn đại tổng quản vẫn còn đang bưng khay dưa. Lúc đó, Tôn đại tổng quản mới thở phào nhẹ nhõm, đem khay dưa đặt lên bàn, sai người đem đến một con dao nhỏ, cung kính dâng lên cho Nhất Thuần.

Nhất Thuần nhận lấy con dao, cầm lên một trái dưa, từ từ gọt vỏ, thái độ nghiêm túc của nàng một lần nữa hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người. Trái dưa được gọt sạch sẽ, tạo hình tinh tế, giống như một tác phẩm nghệ thuật.

“Lấy chút nước sạch, đem chút muối bỏ vào trong đó!” Nhất Thuần không nhanh không chậm ra lệnh.

Một đĩa dưa ngon miện hiện ra ở trước mặt Long Tiêu, nàng nhấc đôi đũa gấp một miếng, há miệng nhỏ cắn xuống một nửa, đem một nửa kia đút vào miệng Long Tiêu, nàng không nghĩ tới hành động đó trước mặt mọi người lại trở nên thập phần ái muội, chỉ vì lý do an toàn nên nàng cần phải hy sinh hạ mình.

“Rất ngon! Món quà từ Văn quốc, trẫm rất hài lòng nhận lấy!” Long Tiêu cũng không bình phẩm nhiều, chỉ phất tay một cái, Tôn đại tổng quản đem phần còn dư lại phân phát xuống dưới.

Người đàn ông này chính là sứ giả của Văn quốc, hẳn kinh ngạc nhìn Nhất Thuần, nàng rõ ràng hiểu biết nhiều hơn hẳn, ngay cả chuyện dưa phải ngâm vào nước muối hẳn cũng không biết. Phía sau có người kéo kéo góc áo của hắn, làm hắn hoàn hồn, bắt đầu dĩ phải ngồi xuống chỗ của mình.

Sứ giả Văn quốc liền rơi vào trầm tư, vị nữ tử này là ai? làm sao nàng ta biết phương pháp gọt dưa? Ở Trung Nguyên cũng không có dưa, Văn quốc cũng tốn không ít công sức mới mua được giống về trồng. Nàng ta vừa nhìn lại có thể nhận ra? Hắn cảm giác được, nàng ta không hề đơn giản như trong suy nghĩ của hắn. Từ trong cơ thể nàng lộ ra khí chất cao quý và thần bí, làm cho người khác không tài nào đoán được. Nhìn thấy ân sủng của hoàng đế dành cho nàng đủ để người khác phải thôi vọng tưởng.

Đại điện lại khôi phục lại hoà khí như trước.

51. Chương 51: Piano

“Để lại cho thiếp một trái dưa được không?” Nhất Thuần nhìn Long Tiêu chớp chớp mắt, nàng biết chỉ cần mình mở miệng muốn thứ gì, chàng nhất định sẽ cho hơn nữa còn là cho rất nhiều.

“Những thứ này đều là của nàng!” Quả nhiên là như vậy.

“Không cần, thiếp chỉ muốn một trái thôi!” Nhất Thuần bĩu môi, đáng yêu nói. Nàng không muốn vì chiều lòng của hoàng đế mà nhận lấy hết tất cả, như vậy Long Tiêu sẽ cho rằng nàng thích giống như điển cố: “Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai”, Nhất Thuần không muốn 2 câu thơ này áp dụng lên người mình.

((1)Chuyện Dương Quý phi thích ăn vải đã từ lâu trở thành câu chuyện nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc. Thiên “Dương Quý phi ngoại truyện”, sách “Tân Đường thư” có chép rằng, Dương Quý phi thích ăn vải, nên để làm vừa lòng ái phi của mình, Đường Huyền tông đã lệnh cho người cưỡi ngựa dùng phương thức chạy tiếp sức vận chuyển vải từ vùng Lĩnh Nam về Trường An để Dương Quý phi thưởng thức. Để thỏa ý thích của Dương Quý phi, cả người lẫn ngựa đã phải làm việc cật lực, tới mức “chạy hàng nghìn dặm nhưng khi tới kinh thành, hương vị của trái vải tươi nguyên”.Nhà thơ Đỗ Mục thời Đường trong bài: “Quá hoa thanh cung tuyệt cú”có hai câu mô tả việc này: “Nhất kỳ hồng trần phi tử tiếu, Vô nhân tri thị lệ chi lai.” Dịch: Bụi hồng người đẹp mỉm cười, Nào ai đã biết vải tươi mới về).

“Được!” Long Tiêu cương chiều nói. Ai ngờ dưới đại điện lại có một vị đứng ra.

“Bệ hạ, vào mấy tháng trước từ trên trời có giáng xuống một bảo vật, nước thần không dám độc hưởng, liền tiến tới hiến tặng cho bệ hạ.” Vị này là sứ giả Sử quốc phái đến, theo sau là một nhóm người náo nhiệt đem một cây đàn dương cầm đặt lên trước Điện .

Nhất Thuần thiếu chút nữa quên thở, đây chính là cây đàn Piano của nàng, làm sao mà đến nơi này được? Nhìn lại món đồ vật thân quen, Nhất Thuần nước mắt không tự chủ được rơi xuống.

Nàng quên mất mình đang ở nơi nào, tay chân không kềm chế được bước xuống dưới, dường như nàng có cảm giác mình được trở về nhà, theo thói quen vuốt ve cây đàn, nhẹ nhàng nâng lên nắp của dương cầm, run rẩy bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt từng phím đàn.

Long Tiêu cũng theo nàng đi xuống, đau lòng nhìn nước mắt trên mặt nàng : “Thuần nhi, sao vậy?”

Nhất Thuần bị kéo về với thực tại, nàng dùng ánh mắt dịu dàng đáng yêu của mình nhìn Long Tiêu: “Đây là một món đồ vật của thiếp, thế nào lại biến thành bảo vật của nước khác?”

Long Tiêu nheo cặp mắt lại, xoay người lại nói với sứ giả Sử quốc: “Xin hỏi sứ giả của quý quốc, nó từ đâu ra?”

“À! Đây là bảo vật từ trên trời giáng xuống!” Sứ giả tràn đầy tự tin trả lời.

“To gan! Đây rõ ràng là súng vật của Quý Phi của trẫm, ngươi còn xảo biện?” Long Tiêu uy nghiêm chất vấn, làm cho mọi người đối với hắn càng thêm kính sợ cùng hãi hùng.

“Bệ hạ có chứng cứ gì không?” Sứ giả không sợ hãi chút nào hỏi.

Long Tiêu nhìn về phía Nhất Thuần, chỉ thấy nàng cúi đầu xuống, từ cây đàn rút ra một tấm ảnh lớn, đưa ra trước mặt của sứ giả: “Bức họa của bản nương nương chính là chứng cứ.” Thật may là ban đầu nàng đem tấm ảnh nghệ thuật đặt vào trong cây piano.

Long Tiêu nhìn thấy tấm này mắt cũng không chớp được. Nếu nói ‘‘vẽ’’ thì trên cõi đời này ai có thể vẽ ra bức họa giống thật như thế? những người khác càng thêm hoa mắt chóng mặt, trên bức họa là hình ảnh của một cô gái, y phục như ẩn như hiện làm cho người xem tưởng là giả, nhưng lại chân thật làm cho người ta muốn dùng tay chạm vào.

“Bệ... bệ hạ...!” Sứ giả hai chân mềm nhũn, ngồi bệt trên mặt đất.

“Nể tình quý quốc hiểu biết lễ nghĩa, trẫm sẽ không truy cứu!” Chiêu này của Long Tiêu thật đúng là vừa chiếm tiện nghi lại còn khoe mẽ nha. Xem ra Nhất Thuần tới đây cũng không phải là chuyện xấu. Nhưng ánh mắt của những người này thật khiến Long Tiêu khó chịu, đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn không để cho Nhất Thuần tới đây. Nàng là của hắn, hắn muốn đem nàng giấu kỹ, không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội có thể đụng tới, thậm chí liếc mắt nhìn cũng không được.

“Tạ ơn bệ hạ! Tạ ơn bệ hạ!” Nghe được Long Tiêu không truy cứu, sứ giả như được hồi sinh, vội quỳ xuống đất, liền mang dập đầu tạ ơn.

“Xin hỏi nương nương đây là vật gì?” Lại một người chán sống đứng ra.

Nhất Thuần nhìn về phía phát ra thanh âm, bắt giác hai mắt sáng lên, là một nam nhân rất đẹp trai.

“Đây là một loại nhạc cụ, tên nghe rất hay, gọi là Dương Cầm.” Nhất Thuần mím cái miệng nhỏ nhắn lại, mỉm cười nhẹ nhàng.

“Người có thể chỉ giáo một chút được không?!” Nam tử tiếp tục nói.

“Bệ hạ? Thuần nhi tài hèn sức mọn!” Nhất Thuần rất thông minh hướng về phía Long Tiêu hỏi dò, ý tứ rất rõ ràng, nàng là kẻ hay đàn cho chàng nghe.

Long Tiêu chịu đựng một bụng lửa giận, gượng cười mà nói: “Chuẩn tấu!”

Nhất Thuần làm sao mà không cảm thấy mùi dấm của chàng, chỉ là làm bộ không biết mà thôi. Nàng đi tới trước dương cầm ngồi xuống, đặt đôi tay mảnh khảnh, nhỏ bé linh hoạt lướt nhẹ trên từng phím đàn. . .

Âm thanh tuyệt vời của đàn dương cầm làm cho cả Thẩm Tâm điện biến thành một trạch hồ. Nàng chính là dùng tư niệm của bản thân truyền vào tiếng đàn biến thành một mặt hồ, kèm theo bóng dáng lay động lòng người. Sự cô đơn lưu lại trên mặt hồ đơn độc đó, cùng với bóng dáng nàng hoà làm một. Là nỗi niềm ngổn ngang phủ xuống mặt hồ kia, là như giữa cơn mơ mà quên mất vẫn còn là ban ngày.

Chỉ một khúc nhạc nhẹ nhàng mà dường như có thể khơi lên sự u sầu lắng đọng ngàn năm.

52. Chương 52: Xứng Khúc (phối Nhạc)

Kết thúc, Nhất Thuần đứng lên khẽ mỉm cười, ưu nhã cúi chào kiểu tây phương, nhìn tất cả mọi người vẫn còn đang ngây ngốc.

Đúng vậy, bọn họ tự nhận là anh hùng hào kiệt, có thể chiến đấu liều mạng trong giang hồ, duy chỉ có không thể chống đỡ nổi nụ cười tựa như tiên nga của nàng.

“Tối đây!” Long Tiêu bá đạo gấp rút muốn nàng trở về trong vòng tay, hắn không thể nào chịu đựng ánh mắt của nam nhân khác nhìn nàng.

“Dạ!” Một tinh khiết nhẹ nhàng gật đầu, từ từ đi tới bên cạnh Long Tiêu ngồi xuống.

“Nương nương thật đa tài, nước thần có một vũ khúc, kính xin nương nương phối nhạc cho vũ khúc này!” Sứ giả của nước Vô Khương đang đứng phía dưới cung kính hỏi, hắn có đôi mắt màu hổ phách kết hợp với làn mi thật dài khiến bao nhiêu nữ nhân cảm thấy ghen tị, tóc dài hơi xoắn gọn sóng, thật là một mỹ nam.

Nhất Thuần ngẩng đầu nhìn Long Tiêu, thấy được sự chấp thuận, Nhất Thuần mới nhẹ nhàng mở miệng nói “Cám ơn quý sứ (1) khách lễ, kia xin tấu nhạc chứ?”

(1) quý sứ: quý trong quý trọng, trân quý ; sứ trong sứ giả => sứ giả của quý quốc)

Lời nói của Nhất Thuần từ trước tới nay luôn làm cho người ta cảm thấy một loại rung động chưa từng có, nàng không chỉ đơn giản là một nữ nhân biết khiêm tốn, mà còn biết khôn khéo ý tứ vừa vui vẻ tiếp nhận vừa thật hài hoà tự nhiên.

Âm nhạc nổi lên, đây là phong cách âm nhạc đặc biệt của nước Thiên Trúc, Nhất Thuần khẽ mỉm cười, phát tay một cái cho dừng lại nhạc dạo còn chưa hết, nhạc công thức thời dừng lại chờ đợi phân phó.

“Một khúc nhạc đẹp như vậy lại không có mỹ nhân nhảy múa thật là đáng tiếc!” Nhất Thuần không sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào mắt nam tử, đôi môi khẽ mấp máy.

“Bộp, bộp, bộp!” Nam tử vỗ tay ba cái, một đoàn vũ nữ đi lên trước, ở chính giữa là một cô gái dùng một chiếc khăn che mặt, chỉ nhìn vào cặp mắt kia cũng đủ để câu dẫn hồn phách rồi. Xem ra nàng chính là nhân vật chính.

Nam tử nhẹ nhàng gật đầu, âm nhạc một lần nữa bắt đầu vang lên. . .

Nhất Thuần cũng đi xuống, đi tới chỗ chiếc đàn tranh đã được bố trí sẵn, tiếng đàn êm ái bay bổng hoà nhịp cùng vũ khúc.

Trên điện, cô gái xinh đẹp đang lắc lư thân thể mềm mại, làm nổi lên một tầng nồng đậm phong vị của dị quốc.

Ah... Sa lý ngỗa, Ah... Sa lý ngỗa,

Huh... Ha! ... Huh. . . Ha! . . . Huh. . . Ha! . . .

Thị thùi tổng nhĩ lai đảo ngã thân biên

Thị na viên viên đích minh nguyệt minh nguyệt

Thị na sần sần đích sơn tuyền thị na sần sần đích sơn tuyền

Thị na sần sần đích sơn tuyền sơn tuyền

Ngã tượng na đái trứ lộ châu đích hoa biện hoa biện

Điềm điềm địa bả nhĩ bả nhĩ y luyến y luyến

Ha... Sa úc sa úc sa lý ngỗa sa lý ngỗa

Ha... Sa úc sa úc sa lý ngỗa sa lý ngỗa úc... huh (2)

(2) đây là 1 ca khúc mang tên Thiếu Nữ Thiên Trúc của tác giả Hứa Kinh Thanh, do ca sĩ Lý Linh Ngọc trình bày, nó cũng là ca khúc nhạc phim trong Tây Du Ký đó bà con. cái khúc “sa lý ngỗa” là gì thì Miêu bó tay)

Dịch lời:

Ah... Sa Lý Ngỗa, Ah... Sa Lý Ngỗa

Huh... Ha! ... Huh. . . Ha! . . . Huh. . . Ha! . . .

Là ai đã đưa chàng tới bên ta

Phải chăng là ánh minh nguyệt, minh nguyệt viên mãn sáng ngời?

Hay là đây, dòng suối róc rách, róc rách chảy quanh?

Dòng suối róc rách...

Ta tựa như cánh hoa ngậm sương sớm long lanh, cánh hoa kia

Ngọt ngào khiến chàng lưu luyến, lưu luyến không muốn xa rời

Ah... Sa uh sa uh sa lý ngỗa sa lý ngỗa

Ah... Sa uh sa uh sa lý ngỗa sa lý ngỗa

Ca khúc này, nếu nói là Nhất Thuần đang phối hợp thì không đúng, phải nói là đám người sứ giả kia dựa theo Nhất Thuần để mà phối hợp thì đúng hơn, dẫu sao một nữ nhi thông tuệ như thế, làm sao có thể bị dắt mũi dẫn đi được.

“Nương nương tài hoa, tiểu nhân kiến thức nông cạn, xin được tâm phục khẩu phục!” Nam tử đứng lên nhìn Nhất Thuần thờ dài, xoay người hướng về phía Long Tiêu, ngón tay lớn hướng về phía cô gái nhảy múa ở chính giữa: “Còn đây là báu vật của nước thần, máu của nàng có thể giải được bách độc, bầm sinh cơ thể có mùi thơm có thể hoá giải một mối, nay xin được hiến dâng bệ hạ!”[

53. Chương 53: Lễ Vật Trân Quý

Trong điện một mảnh an tĩnh, Nhất Thuần miệng há to, đủ để nhét vừa một quả trứng gà rồi. Nàng không phải kinh ngạc vì nữ trân quý, hiếm thấy này mà là nhất thời bưng tỉnh, thì ra là thể hiện cả nửa ngày, cuối cùng là phối hợp với người khác đem về tình nhân cho chồng mình.

“Quý quốc đã có lòng thành, trăm làm sao cự tuyệt đại lễ!” Long Tiêu vui vẻ cười to, cả căn điện bên trong chỉ nghe được tiếng cười của hắn.

Đầu Nhất Thuần như bị một cái chùy lớn hung hăng đập vào mấy cái, ngay cả hô hấp cũng không thông. Trong lỗ tai quanh quẩn tiếng cười vui vẻ của Long Tiêu, trong đôi mắt chỉ còn một mảnh mơ hồ, không biết phía dưới người nào lại đứng lên hiến cái gì, cũng không biết nữ nhân kia sao lại không thấy nữa, có phải là đã đi tắm rửa sạch sẽ để đưa đến trên long sàng?

Tất cả đều là gạt người, ban đầu còn nói vì nàng bỏ đi hậu cung, hiện tại lại đối với mỹ nhân mới tới kia không hề cự tuyệt. Thật là quá mâu thuẫn. . .

“Bệ hạ, Thiên quốc đất rộng của nhiều, tài hoa hơn người lại thêm kiến thức rộng rãi. Xin thỉnh giáo đây là vật gì?” Nam nhân một tay cầm một hộp quà tinh xảo dâng lên.

Nhất Thuần nháy nháy mắt, món đồ trước mắt đã lôi nàng trở về thực tế. Bên trong hộp là một cái áo ngực màu đen bằng tơ lụa quen thuộc nhìn một cái nàng biết ngay là của mình, lửa giận thiêu đốt lý trí, tức giận che lấp then thùng: “Người!”

“Nương nương, ngài làm sao vậy?” Hắc châu châu mày nhìn về phía Nhất Thuần, mặt ngoài rất cung kính đầy khách khí.

“Bốp!” Nhất Thuần giơ tay cho hắn một cái tát, tiêu sái xoay người đi ra ngoài điện.

Lúc này trong điện một mảnh an tĩnh, mọi người có thể nghe được chỉ là tiếng tim mình đập.

“Cần rõ!” Long Tiêu mặt đầy lửa giận nhìn bóng lưng của Nhất Thuần

“Đứng lại!” Một nam tử khác lại đứng ra chỉ vào bóng lưng nàng rống to

Nhất Thuần dừng bước lại, đầu nhẹ nhàng xoay lại, dù dưới tình huống nào cũng muốn giữ một bộ dáng xinh đẹp tao nhã.

“Nương nương tại sao đánh người? Chẳng lẽ quý quốc trả lời không ra vấn đề liền muốn đánh người sao?” Nam tử một đôi mắt không hề che giấu tức giận chống lại Nhất Thuần

“Người thật muốn biết vật này dùng làm cái gì sao?” Nhất Thuần mặt vô tội vừa nói.

“Xin trả lời.” Nam tử nói.

“Vậy muốn mượn thân thể tôn quý của ngài dùng một chút được không?” Nhất Thuần trong nháy mắt âm hiểm cười nói.

“Vương điện hạ, như vậy làm sao có thể! Kể hèn nguyện ý thể thân xin nương nương phân phó.” Nam tử bị đánh hồng nửa gương mặt, tiến lên xưng phong nhận việc.

Nhất Thuần thật tán thưởng hắn hết lòng bảo vệ chủ tử, nhưng nghĩ đến đôi bàn tay bẩn thỉu kia đã chạm qua nội y của mình, tâm tình kém đến cực điểm: “Được rồi, xin đại nhân đem áo cởi xuống!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều bắn tới ánh mắt khác thường.

“Ồ đồ, đi xuống!” Long Tiêu nhìn người yêu ra lệnh cho một người đàn ông khác cởi quần áo tại chỗ, lửa giận bốc lên.

“Ngoại trừ thiếp ra, không người nào có thể trả lời được vấn đề này. Bởi vì ngay cả bản thân hắn cũng không biết cái này dùng làm gì.” Nhất Thuần mắt lạnh nhìn Long Tiêu, nghe được hắn trách cứ mình, tâm như bị mũi dao đâm thủng, không ngừng phun đầy máu. Hắn yêu đều là giả, xem ra bản thân hắn cũng muốn phối hợp tốt với đám người này diễn trò rồi.

54. Chương 54: Khiến Trách

“Xin đem áo cởi xuống!” Xoay người chỉ vào nam tử lớn tiếng ra lệnh.

Nam tử kia càng thêm khinh thường đem hai ba lớp áo cởi xuống hết, Nhất Thuần cầm lên áo lót màu đen, thuần thực mặc vào người hần.

Lập tức nam tử kia mặt so với mộng khỉ còn đỏ hơn, Vương điện hạ mặt mày một màu xanh tái. Đột nhiên mọi người trong điện cười ầm lên, thanh âm này đủ để rung động ba cái cột nhà.

Vào lúc nam tử kia được mặc áo vào, mọi người đều hiểu rõ vất vả dùng để làm gì, cũng có thể tưởng tượng đến tên gọi của nó là gì rồi. Thật ra thì phương diện này nam nhân lĩnh ngộ cũng không kém nữ nhân

Nam tử tức giận đem áo lót cho xé cho nát bấy, các nữ nhân khác trong lòng cảm thán, thật là đáng tiếc a~!

Vậy mà Nhất Thuần lại không cười, chỉ nhìn bọn họ chằm chọc lẫn nhau rồi xoay người rời đi. Đối với sự vô lễ của nàng, Long Tiêu còn có thể nhịn, thì đâu có ai dám nói cái gì!

Trở lại Thanh Hà Uyển, Nhất Thuần ở trước phòng ngồi xuống, giống như thường ngày dựa lưng vào cây cột phơi nắng mặt trời, trong lúc bất chợt một sự trống rỗng chưa từng có ập tới, nàng chỉ biết nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

“Nương nương, ngài đứng lên đi! Trên đất lạnh lắm!” Mộng Phàm quan tâm nói, tuy ngoài điện cời nói nhưng trong lòng nàng vẫn chưa khôi phục lại sau chuyện ở trong điện.

“Không sao!” Nhất Thuần miễn cưỡng trả lời.

“Nương nương?” Mộng phàm không buông tha nói.

“Chớ quấy rầy ta, để ta an tĩnh một hồi!” Nói xong, nơi khóe mắt chảy xuống một giọt lệ.

“ . . .” Mộng Phàm kinh ngạc nhìn chủ tử, mở miệng nhưng cũng không nói gì thêm.

Nhất Thuần đứng ở trong viện chừng một canh giờ, ngơ ngác nhìn về phía cửa, mặt không cảm xúc. Một đám thị nữ không dám lơ đãng bồi đứng sau lưng.

“Dưới ánh trăng, mỹ nhân kia như một giấc mộng, thật sâu làm động tới nội tâm vô vàng khát vọng của ta.” Cách đó không xa trên cây, một hắc y nhân hướng về phía dưới ánh trăng, ngây ngô tự nói với lòng.

“Nương nương, không còn sớm, ngài có muốn đi nghỉ ngơi trước?” Mộng Phàm to gan nhắc nhở.

“Ừ!” Một tinh khiết rót cuộc gạt đầu, xoay người được dìu vào trong nhà.

Tất cả mọi người lui xuống, chỉ còn lại một mình nàng, mở cửa sổ ra, bên ngoài mùi rượu tràn ngập nồng đậm trong không khí, làm cho người ta ngà ngà say.

Nàng ngẩng đầu nhìn về bầu trời đầy sao, chỉ thấy hàng vạn ngôi sao ở bầu trời đêm lấp lánh, giống như muốn thu hút người ta thổ lộ tiếng lòng, những ngôi sao đó không hề ẩn núp, tịch mịch giống như tâm tình của nàng lúc này.

Thật sự rất nhớ hần, nhưng là hần sẽ nhớ tới nàng sao?

Aiz! Thật là ngu! Nhất Thuần không nhịn được thật thâm sâu thở dài một cái.

Trở lại trên giường lớn lạnh như băng càng tăng thêm một phần sầu bi. Thói quen khi ở trong vòng tay của hần đi vào giấc mộng, không có hần làm bạn, nhắm mắt lại nhưng không cách nào ngủ được, thói quen quả thật rất đáng sợ. Trong cung, những nữ nhân khác chỉ biết chờ ở cửa, họ một tháng cũng không thể gặp được hần một lần, như con chim nằm trong lồng son bị giam cầm không có tự do, niềm vui duy nhất là chờ đợi hần, mỗi người đều đang đợi, tựa như nàng tối nay cũng vậy.

Bất tri bất giác hoài công cả đời chờ đợi, chỉ khiến hồng nhan chờ thành tóc trắng, uổng phí tuổi xuân tươi đẹp, cuối cùng vẫn chỉ biết trông mong nam nhân chưa hề nhớ tới mình kia. Cho dù từng nhận được chân

tình âm áp, cũng chỉ như lửa khói mà thôi, rực rỡ là thế, nhưng khi qua đi cũng chỉ còn lại tro tàn, nhanh chóng tan biến.

Giờ mới hiểu được đêm rất dài, nàng nhắm mắt lại mặc cho nước mắt chảy ra, ướt đầm bên gối. . .

Buổi trưa ngày hôm sau...

“Nương nương, ngài đã tỉnh ?” Mộng Phàm ở bên giường nhẹ giọng gọi.

55. Chương 55: Giải Đề

“Chuyện gì?” Nhất Thuần mở đôi mắt xum xoe, từ từ nhìn về phía Mộng Phàm.

“Tôn công công cầu kiến, hiện tại đang chờ đợi ngoài cửa !” Mộng Phàm gấp gấp hồi báo, nàng cũng là vạn bất đắc dĩ mới tiến vào quấy rầy Nhất Thuần nghỉ ngơi, nương nương có tâm sự như thế nào nàng cũng không rõ, chỉ nhìn một cách đơn thuần cặp mắt xum xoe kia, đủ để người ta phải đau lòng, chuyện như vậy đối là ai cũng chưa hẳn có thể giữ được bình tĩnh như vậy.

“Hỏi hẳn có chuyện gì? Ta bây giờ không muốn rời giường!” Nhất Thuần lạnh lùng nói, mặt không chút thay đổi.

“Nương nương hay là ngài ngồi dậy đi? Thuận tiện dùng chút đồ ăn.” Mộng phàm làm khó, nhưng không có biện pháp chỉ đành nhẹ giọng năn nỉ.

“Cho hẳn đi vào đi, đem rèm kéo lên.” Nhất Thuần không còn hơi sức nói chuyện, căn bản đem lễ tiết xem như cặn bã.

“Này. . .” Mộng Phàm khó xử, tuy biết rằng nương nương đối với mấy cái lễ nghi phiền phức này không thêm để ý, nhưng dù sao cũng là ở trong cung nha, còn có người này Tôn công công, tâm phúc của bệ hạ.

“Vậy chờ ta sau khi rời giường rồi hãy nói!” Nhất Thuần nhắm mắt lại làm bộ ngủ, không muốn nghe nàng dài dòng.

“Nương nương, aizz ya!” Mộng Phàm xoay người đi ra ngoài, một hồi mang theo Tôn công công tiến vào, xem ra có chuyện gì gấp đi, nếu không lão thái giám này có chết cũng sẽ không tiến vào.

“Xin nương nương giúp một tay!” Tôn công công vừa vào liền trực tiếp quỳ xuống, vội vàng nói. Hẳn đại khái cũng có thể đoán được nguyên nhân người trên giường tại sao bây giờ còn không dậy nổi, nhưng dẫu sao nàng cũng coi như là người may mắn, bất kể bệ hạ ở nơi nào luôn là nhớ thương nàng, đối với một phi tử mà nói đã là vinh dự lớn lao rồi, không phải sao?

“Nói đi?” Nhất Thuần không muốn mở đôi mắt xum xoe của mình ra, mặc dù người khác không nhìn thấy được.

“Hiện tại có một đề nà cả buổi sáng không người nào có thể giải được, nương nương tài hoa hơn người nhất định có thể giải ra, lão nô đành tới thỉnh cầu nương nương!” Tôn đại tổng quản rất uất ức nói. Hẳn thật là một nô tài trung thành , mạo hiểm tội danh tru di cửu tộc mà tìm đến Nhất Thuần.

“Nhiều vương hầu đại thần như vậy cũng không giải ra được, ta chỉ là một tiểu nữ làm sao có thể hiểu ra?” Nhất Thuần cũng không muốn giúp vội, Long Tiêu lại càng không đáng để nàng giúp.

“Nương nương tài hoa mọi người đều biết, so với nam nhân còn tài giỏi hơn ngàn vạn lần!” Tôn đại tổng quản kích động nói, giọng điệu tăng bốc không ít, cũng dẫn theo một chút rung động. Hẳn biết rằng toàn bộ trên dưới trong triều cũng chỉ có nàng mới có thể giải đáp được, hẳn đối với nàng rất có lòng tin.

“Tốt lắm, nói đề ta nghe thử?” nhất Thuần nghe ra nội tâm hẳn là thật lòng bội phục mình, cũng không phải là cố ý nịnh hót, không muốn làm khó nữa.

“Tây Hán quốc có dâng lên một cái hồ lô, muốn bệ hạ tuyên bố trong điện Thâm Tâm ai có năng lực để xử dụng cái hồ lô này.” Tôn đại tổng quản nghiêm túc thuật lại.

“Không phải chỉ là vấn đề này chứ?” Thông minh như nàng làm sao tin được chỉ có tìm ra một người có thể sử dụng hồ lô mà cả một buổi sáng không ai dám đứng ra nhận lãnh trách nhiệm? Khẳng định còn có sự tình khác.

“Nương nương cực kì thông minh, cái gì cũng không qua mắt được ngài!” Bị Nhất Thuần đoán trúng, tôn đại tổng quản vô cùng bội phục, đầu rạp xuống đất. Nhất Thuần đúng là một nữ nhân tài sắc vẹn toàn, cũng chỉ có nàng mới có thể xứng với vị hoàng đế chí cao vô thượng kia .

“Vậy còn không nói mau?” Nhất Thuần rất phiền mà nói một câu.

“Vâng” Tôn đại tổng quản đem một trang giấy đưa cho Mộng Phàm. Mộng Phàm cẩn thận nữa dâng lên trước mặt Nhất Thuần. Đối với các loại văn thư của chủ tử , làm nô tài chính là tuyệt đối không thể nhìn, nếu không sẽ phải móc cặp mắt tội lỗi ra.

Nhất Thuần thấy giấy đề, mắt nhìn thẳng. Đây không phải là một cái đề thi của học sinh tiểu học sao? Nhưng đối với những chữ số thứ tự Latin thì người cổ đại mà hiểu được cũng là vấn đề khó khăn.

“Đưa bút.” Nhất Thuần ngồi dậy, nhận lấy bút, không cần nghĩ đem những con số điền đầy đủ.

“Tạ nương nương!” Nhận lấy giấy. Tôn đại tổng quản dập đầu tạ ơn.

“Công công không cần đa lễ, ngài tuổi so với ta lớn hơn, thực hiện đại lễ kia không phải là làm cho ta giảm thọ hay sao?” Nhất Thuần không muốn thấy người nói chuyện cùng nàng luôn phải quỳ trên mặt đất, nàng cũng không đành lòng. Đối với người cổ đại thì chuyện này là bình thường nhưng nàng dù sao cũng là người hiện đại nên không cách nào thích ứng được.

“Nương nương, xin ngài đừng nói như vậy. . .” Tôn đại tổng quản cảm động rơi lệ, nhưng lại bị Nhất Thuần cắt ngang.

56. Chương 56: Sảy Thai Lần Nữa

“Hiện tại lãng phí là thời gian của các người, đề thứ nhất đáp án dĩ nhiên là ”một cái đầu người“. Về phần là của ai, ta không cần thiết phải nói chứ?” Nhất Thuần trực tiếp nói xong, là nàng hay là Long Tiêu gấp gáp đây, thì ra nàng sợ hấn ở trên điện bị mất mặt.

“Dạ, lão nô đi ngay!” Tôn đại tổng quản cơ hồ là bay ra ngoài .

Nhất Thuần khe khẽ thở dài. Không biết người ta có nhớ mình hay không, hay là do nàng tự mình đa tình đây?

“Ta mệt mỏi rồi, người ra ngoài đi!” Nàng phát tay một cái đuổi lui tất cả thị nữ.

“Nương nương, bệ hạ có sai người đưa tới bát canh. Ngài đứng lên uống một chút chứ? Cũng đã một buổi sáng ngài chưa có ăn gì rồi.” Mộng Phàm vội vã chạy tới, hưng phấn gọi không ngừng.

Aizz! Nhất Thuần lại thở dài, một chén canh cũng có thể khiến một nha đầu hưng phấn tới như vậy, xem ra hấn đối với mình cũng đủ đặc biệt rồi. Ngồi dậy, Mộng Phàm cẩn thận múc canh đưa vào trong miệng Nhất Thuần, không biết là miệng của nàng có vấn đề hay là bản thân canh không ngon. Mới uống vài ngụm Nhất Thuần liền đẩy ra, chỉ muốn xuống giường rửa mặt sạch sẽ.

Bị Mộng Phàm giằng co có nửa canh giờ, Nhất Thuần bắt đầu không nhin được. định đứng lên thì đột nhiên bị một trận đau bụng ập tới.

“A! Đau quá!” Đau tới mức tay chân vô lực, Nhất Thuần được đám thị nữ đỡ lên giường nằm xuống.

“Nhanh đi gọi ngự y.” Mộng Phàm nóng nảy phân phó. .

“Nương nương ngài thấy như thế nào? Ngự y lập tức tới ngay, ngài kiên trì một lát nha!” Mộng Phàm quỳ gối trước giường, nhìn Nhất Thuần trên trán một tầng mồ hôi lạnh, nhanh chóng ô ô khóc.

Hiện tại Nhất Thuần căn bản không rảnh an ủi mộng phạm, trực giác nói cho nàng biết, triệu chứng đau bụng quen thuộc này đã từng xảy ra với nàng. Trái tim nàng từ từ lạnh lẽo, cho đến khi đóng băng cả người.

“Ngự y! mau!” Mộng Phàm vội nhường vị trí cho ngự y đi lên trước, nhìn tình huống như thế trong lòng cũng biết hết tám chín phần rồi, ở trong cung nhiều năm, các phi tần tranh đấu với nhau, lão đã quá quen thuộc với những loại thủ đoạn này.

Cầm tay Nhất Thuần bắt mạch xong, từ trong cái hòm thuốc lấy ra một cây kim châm, ở dạ dày nàng đâm xuống.

“Oe!” Nhất Thuần khạc ra một miệng máu đỏ tươi. Hạ thân cũng bị một mảnh đỏ tươi thấm ướt. Bên trong cả gian phòng tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc.

“Ngự y?” Mộng Phàm nhìn Nhất Thuần hạ thân chảy ra lượng máu lớn, sợ tới mức choáng váng. Chẳng lẽ...lại bị sảy thai lần nữa sao?

“Các người nhanh đi chuẩn bị nước nóng, đến Thái Y Viện cầm theo đơn thuốc này, phải nhanh lên!” Ngự y bây giờ vừa làm thầy thuốc lại có khi còn phải làm cả bảo mẫu, đầu nhanh chóng chảy đầy mồ hôi, người khác thì không sao, nhưng sao cứ cố tình phải là vị này chủ nhân này?

Bên trong phòng loạn thành một đoàn, chỉ có trên giường, Nhất Thuần lẳng lặng nằm, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cặp mắt trống rỗng nhìn trần nhà, mặc cho người khác định đoạt. Dường như những người bận rộn này không liên quan gì tới nàng, hừ cũng không hừ một tiếng, bởi vì tâm nàng đã chết, người sống cũng như cái xác không hồn.

Nàng tốt hơn nên cảm tạ hần, thậm chí ngay cả chính mình cũng không biết đã mang thai, thế nhưng hần lại có thể phát hiện, xem ra hần đối với nàng rất cẩn thận, cũng rất chú ý, thậm chí quan tâm đến cực độ.

Đêm, bên trong nhà cũng rất cuộc cũng an tĩnh lại.

“Mộng Phàm, ta muốn gặp chàng, ngươi có thể tìm chàng tới hay không?” Nhất Thuần mặt vô hồn nói, giống như là từ một người khác nói vậy.

57. Chương 57: Yên Lặng Chờ Đợi

“Nương nương, ngài nên đợi thì tốt hơn, chừng ngày mai hoặc ngày mốt là sứ giả các nước rời đi rồi.” Mộng Phàm chỉ là nói như vậy nói, nàng đã sớm đem chuyện này báo tin, nhưng bên kia nói bệ hạ quá bận rộn, không có thời gian quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này, đem nàng đuổi đi.

Nghe nàng nói như vậy, Nhất Thuần trong lòng cảm kích, Mộng Phàm không muốn nàng đau khổ, thật ra thì nàng cũng hiểu tên đầu sỏ gây chuyện giờ còn đang bận hưởng thụ trong ngực mỹ nhân, cũng giống như lần trước, là hần ra lệnh làm như thế, hần còn có thể tới đây sao? Chỉ là lừa mình dối người, là lừa mình dối người mà thôi.

“Ừ, người đi xuống đi. Ta mệt quá!” Nhất Thuần nhắm mắt lại, không muốn làm cho nước mắt rơi ra.

“Nương nương để cho nô tỳ bồi ngài chứ?” Mộng phạm nhẹ nhàng cầu xin.

“Không cần, đi xuống đi!” Nhất Thuần phát tay một cái xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía Mộng Phàm.

“Aizz!” Mộng phạm thở dài, khép cửa rời đi. . .

“Tiểu Bách, đây là bốn cung thưởng cho ngươi.” Linh phi tháo chiếc nhẫn hắc bảo thạch trên tay ra, thỉnh thoảng liếc tiểu thái giám quỳ trên mặt đất.

“Tiểu Bách không dám, làm việc cho nương nương là phúc phận của Tiểu Bách, càng không thể nhận thưởng của nương nương cho.” Tiểu thái giám cẩn thận lựa chọn lời nói, ở trong cung này phải cẩn thận tránh khỏi đem thân vùi dập, vạn kiếp bất phục.

“Coi như ngươi còn có chút hiểu biết, chỉ là bổng cung cũng không bạc đãi người hầu, cầm đi.” Linh phi nhếch nhếch miệng, thị nữ bên cạnh đem một bọc ngân lượng vứt xuống trước mặt tiểu thái giám.

“Tạ ơn nương nương, về sau nếu Tiểu Bách có thể hữu dụng trong việc gì, xin cứ việc nói một tiếng, Tiểu Bách nhất định bất chấp dầu sôi lửa bỏng.” tiểu thái giám quỳ trên mặt đất cười đến không khép miệng được.

“Lui xuống đi!” Linh phi phất tay một cái đuổi người.

“Tạ ơn nương nương!” Tiểu Bách vạn phần cảm tạ lui ra ngoài, ra khỏi cửa này miệng càng thêm cười hớn hở.

“Thiên Nhất Thuần, lần này ta chờ xem ngươi về sau làm sao mang thai long chủng, ha ha ha. . .” Linh phi đắc ý lớn tiếng cuồng loạn.

Bên trong ngự thư phòng, Long Tiêu vui vẻ đầu vào một đồng lớn tấu chương, ngay cả thời gian gặp Nhất Thuần cũng không có. Tối qua chỉ có thể ở Ngự Thư Phòng ngủ một canh giờ, tối nay cũng không muốn đến nơi nào khác, có lẽ hẳn là vị hoàng đế tốt, cũng có lẽ hẳn là một người cuồng công việc. Bây giờ hẳn không thể đến thăm nàng, chỉ là buổi chiều có phái người đem một bát canh đem qua, nàng khẳng định vẫn còn đang tức giận, nếu không thì sớm đến tìm hắn.

Kỳ thật hắn cũng biết Nhất Thuần đang vì chuyện nước Vô Khương hiến nữ nhân mà tức giận, nhưng bây giờ hẳn ngay cả thời gian giải thích cũng không có. Long Tiêu lưu lại nữ nhân kia hoàn toàn là vì Nhất Thuần, nàng lần trước bị trúng một loại cổ độc, bây giờ mặc dù trước mắt là không có chuyện gì, nhưng chỉ cần độc một ngày chưa tiêu trừ, như vậy nàng vẫn còn nguy hiểm một ngày.

Bảo vật Vô Khương quốc có thể giải bách độc, như vậy độc trong người Nhất Thuần khẳng định cũng có biết tới, hẳn là muốn đợi sau khi sứ giả các nước rời đi, đem máu của nữ nhân kia tới giải độc cho Nhất Thuần.

Aizz. Long Tiêu thở dài, tiếp tục phê duyệt tấu chương. . .

Ngày kế tiếp...

Bầu trời xanh thẳm không mây, tựa như bảo thạch rực rỡ chói mắt phủ kín phía chân trời mênh mông.

Đang sắp hoàng hôn, mà mặt trời vẫn còn treo thật cao, tựa như một quả cầu lửa lớn muốn nổ tung để phá hủy vạn vật, phàm là những vật mà nó đang chiếu rọi thì làm sao có thể không sợ hãi, thậm chí là một bụi cỏ nhỏ tầm thường, cũng muốn né tránh này sự đối đãi vô tình này.

Nhất Thuần nằm ở trên giường, suốt cả một ngày bước xuống, càng không mở mắt ra, đều đều hô hấp, cự tuyệt bất cứ kẻ nào làm phiền nàng, chân mày nhíu lại, nói cho người khác biết nàng ngay cả nằm mơ cũng không phải tốt đẹp gì.

58. Chương 58

“Mộng Phàm tỷ, sứ giả các nước đang chuẩn bị rời đi.” Một nha hoàn chạy tới đem chuyện tình dò thăm được nói nhỏ trong tai Mộng Phàm.

“Có tận mắt thấy hay không Nhược Vân?” Mộng Phàm nắm tay của nàng, rất lo lắng hỏi.

Thị nữ lắc đầu một cái, gương mặt kinh ngạc. Nhược Vân không thể so với thị nữ bình thường, luôn là “thần long kiến thủ bất kiến vĩ” (1)

(1) Đây là 1 câu ngạn ngữ Trung Quốc, có nghĩa là rồng thần thì chỉ thấy được đầu không thấy được đuôi)

“Người ở nơi này phục vụ nương nường thật tốt, một bước cũng không được rời đi, ngộ nhờ ra cái gì không may, đầu của chúng ta sẽ phải dọn nhà.” Mộng Phàm thận trọng phân phó, nàng không yên lòng, liên tục dặn dò .

“Biết rồi, Mộng Phàm tỷ, vậy người đi đâu?” Tiểu thị nữ dùng sức gật đầu một cái.

“Ta đi tìm Tôn công công, ngàn vạn phải cẩn thận phục vụ.” Mộng Phàm trước khi đi lại không quên phân phó lần nữa. Nàng đi tìm Tôn đại tổng quản, nàng nắm chắc Tôn đại tổng quản nhất định sẽ giúp một tay. Nhất Thuần vẫn còn hôn mê bất tỉnh, nàng lo lắng gần chết, nhưng đi Thái Y Viện mấy lần cũng không có người chịu tới, đều nói đi tới chỗ Linh phi hết rồi.

Linh phi ở hậu cung so với Nhất Thuần nham hiểm hơn nhiều, ở nơi này , chỉ dựa vào sủng ái của bệ hạ là không đủ, còn phải có chỗ dựa vững chắc chống lưng. Hậu cung chính là chiến trường của nữ nhân, so các nam nhân còn đấu tranh kịch liệt, tàn nhẫn hơn rất nhiều.

Ngoài cửa, Tôn đại tổng quản xa xa nhìn tiểu nha hoàn đi tới nháy mắt ra hiệu, nhất định là có chuyện gì rồi, liền lặng lẽ lui ra, tới bên tiểu nha hoàn hỏi: “Chuyện gì?”

Mộng Phàm thấy Tôn đại tổng quản hướng mình đi tới thì mừng rỡ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vận khí thật tốt, không phải phí nhiều công sức: “Phiền toái Tôn công công rồi, chủ tử nhà ta ngày hôm qua lại sảy thai, không biết là người nào hạ được, ngự y khám rồi, cũng viết đơn thuốc. Nhưng mà từ hôm qua đến giờ cũng không hề tỉnh lại, nô tỳ sợ xảy ra chuyện gì, liền tới thông báo.” Mộng Phàm quên mất lễ tiết, bắt được Tôn công công liền hoa tay múa chân không ngừng, cũng có thể là do quá mức kích động, cũng có thể là cùng Nhất Thuần ngây ngô ở chung thời gian quá lâu bị đồng hóa mất rồi.

“Cái gì? Chuyện lớn như vậy thế nào ngày hôm qua không đến báo?” Tôn đại tổng quản sắc mặt lập tức trầm xuống, hẳn biết rõ tình cảm hoàng đế đối với Nhất Thuần, chuyện sảy thai như vậy xảy ra ở trong cung tuyệt không phải là lạ, giả như xảy ra ở trên người ph tần khác thì cũng thôi đi, nhưng nó cố tình xảy ra ở trên người vị chủ nhân này.

“Hôm qua nô tì có tới báo nhưng bị ngăn lại ở ngoài cửa.” Mộng Phàm mặt uất ức nhìn Tôn công công một đôi mắt to ngập nước đảo quanh, giống như nháy mắt một cái là có thể rút ra nước mắt.

“Lại có chuyện như vậy, người trước trở về phục vụ tốt chủ tử, ta lập tức nói cho bệ hạ.” Hắn vỗ vỗ vai Mộng Phàm, cho nàng an ủi, lập tức xoay người trở lại bên cạnh hoàng đế .

“Bệ hạ?” Tôn đại tổng quản cung kính nói

“Chuyện gì?” Mới vừa đem tiền các sứ giả rời đi, Long Tiêu đang sắp xếp công việc phòng bị an toàn mấy ngày nay .

Tôn công công tiến lên ở bên tai Long Tiêu lặng lẽ nói gì đó, một bộ dáng rất thần bí. Long Tiêu sắc mặt càng ngày càng khó coi, đột nhiên từ trên chỗ ngồi đứng bật dậy, một cước đem cái bàn trước mặt đá bay ra ngoài.

“Bệ hạ bớt giận a!” Tôn công công nhìn thấy dáng vẻ Long Tiêu lúc này, liền biết người đã tức giận tới cực điểm, những ngày kế tiếp trong cung phải chịu một phen rung chuyển lớn rồi.

59. Chương 59: Biến Mất

“Bệ hạ không xong rồi, nương nường biến mất rồi!” Mộng Phàm trở lại Thanh Hà Uyển thì lại phát hiện thị nữ ngã đầy đất, chạy vào nhà mới phát hiện chủ tử không thấy đâu, nhất định là có thích khách đã tiến vào. Hai chân nàng mềm nhũn ngồi phịch ở trên đất, Long Tiêu chạy tới thì thấy Mộng Phàm quỳ trên mặt đất run rẩy nói.

Nghे thế, hần như bị sét đánh trúng, trong đại não trống rỗng, nhìn thị nữ nằm đầy trên đất trong lòng đã biết tới chín phần mười rồi, nhưng cố tình không muốn chấp nhận sự thật trước mắt, chạy đi vào trong phòng thấy trống rỗng, chần trên giường ngủ bị sốc lên, sờ đến còn thấy độ ẩm, khẳng định người cũng bị mang đi không xa.

“Phong tỏa tất cả cửa thành ra vào.” Long Tiêu hướng về phía Tôn đại tổng quản quát to một tiếng.

“Bệ hạ, hiện tại sứ giả các nước cũng chuẩn bị rời đi rồi, làm như vậy không phải quá. . .” Tôn công công tốt bụng nhắc nhở nhưng là không dám nói quá thẳng, song lại bệ hạ không phải người bình thường, càng nói tới nữ chủ nhân kia càng không phải là người bình thường.

“Sứ giả các nước ra vào phải nghiêm khắc kiểm tra, không phối hợp người cách sát vật luận!” Long Tiêu cũng nghĩ đến vấn đề như vậy, bất kể thương tâm như thế nào, nhưng hần vẫn là một hoàng đế, thời khắc nào cũng phải giữ đầu óc thanh tỉnh. Nào biết lúc thanh tỉnh lúc cũng có thể là lúc giày vò nhất

“Dạ!” Tôn đại tổng quản theo hần nhiều năm, biết rõ tính tình của hần hơn ai hết , sau khi lĩnh mệnh rất nhanh lui ra làm việc.

“Mộng Phàm này đem chuyện mấy ngày nay nói hết cho ta căn, thận suy nghĩ một chút.” Long Tiêu xử lý đầu mối, ánh mắt bắn tới người quỳ trên mặt đất , hần muốn biết chi tiết, xảy ra chuyện lớn như vậy, khẳng định có nội tình.

Mộng Phàm tiến lên quỳ , đem đầu đuôi gốc ngọn đều nói hết ra rõ ràng, thậm chí ngay cả việc đi nhà xí, thời gian số lần cũng báo cho rất rõ ràng, len lén liếc mắt nhìn hoàng đế đứng ở trong phòng.

“Nàng muốn người đi tìm ta, tại sao người không đi?” Long Tiêu tức giận nheo lại hai mắt, nếu hần biết nàng nghĩ đến hần, hần sẽ bỏ hết tất cả để chạy đến bên nàng, nhưng những tên nô tài đáng chết này không biết chết sống dám lừa dối.

“Bệ hạ, không phải nô tỳ không đi, nô tỳ có tới thông báo nhưng lại bị ngăn ở bên ngoài, còn nói ngài rất bận không có thời gian trông nom loại chuyện nhỏ nhặt này.” Mộng Phàm thật uất ức nha, lại thêm chủ tử không thấy đâu, tất cả phòng tuyến để xuống làm cho nước mắt mạnh mẽ dâng lên.

“Bát canh kia ai đưa tới?” Long Tiêu đã hiểu chuyện gì xảy ra, Nhất Thuần khẳng định rất tốt với đám nô tài này, nên bọn họ càng thêm quý trọng yêu mến chủ tử của mình. Hần cũng có thể nhìn ra, vậy là bên cạnh hần xuất hiện tiểu nhân. Nhưng là người nào to gan như vậy dám đưa canh có hạ dược tới đây?

“Bệ hạ, phải . . Là ngài phái người đưa tới bát canh.” Mộng Phàm càng nói càng nhỏ tiếng, ngẩng đầu lên len lén nhìn Long Tiêu một cái.

“Cái gì?” Long Tiêu quả nhiên thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hiểu lầm kia rất lớn, từ sự thật của lần trước, lần này cho dù không phải là hần làm, Nhất Thuần cũng sẽ không tin tưởng mà nghĩ là hần làm?

Long Tiêu sải bước đi khỏi Thanh Hà Uyển, một đời quân vương lại bị người ta hãm hại thê thảm như vậy, lại tìm không ra là ai làm . Chuyện này không thể cứ như vậy, hần chắc chắn sẽ nghiêm túc tìm ra thủ phạm, đem người đó chặt làm trăm mảnh, khó ai mà biết được mối hận trong lòng của hần lúc này.

“Thuần nhi nàng đang ở đâu? Đừng đùa giỡn với ta nữa, đừng đem ta ra hù dọa , mau trở lại đi, trở lại bên cạnh ta.” Long Tiêu ở đáy lòng không biết kêu gào bao nhiêu lần, hần hi vọng tất cả đều chỉ là mơ, Thuần nhi chỉ là đang đùa giỡn với hần, nhưng khi không nhìn thấy nàng, nhắm mắt lại, hần cảm giác được nỗi thống khổ như bị người nào đâm một đao rồi lại để một thanh muối ở trên miệng vết thương, thật xót xa.

Cả trong hoàng cung chìm trong nước sôi lửa bỏng, Long Tiêu trước hết đem cả Thái Y Viện ra truy xét, xử trăm, ai nấy đều run rẩy sợ hãi trải qua từng ngày, sợ sẽ đến phiên đầu mình không cẩn thận sẽ rơi xuống.

60. Chương 60: Tất Cả Đều Xa Lạ

Khi Nhất Thuần tỉnh lại thì đã là hai tháng sau đó, nàng mở ra hai mắt không có tiêu cự nhìn nóc phòng, nàng muốn mở miệng gọi lên cái tên quen thuộc nhưng làm thế nào cũng không phát ra được âm thanh. Bởi vì thời gian quá dài không nói chuyện, giọng nói trở nên có chút chậm chạp.

“Cô nương đã tỉnh rồi, nhanh đi bẩm báo cho Vương gia!” Một nha hoàn có bộ dáng xinh đẹp như một tiểu cô nương thấy nàng đã tỉnh liền hưng phấn hô toán lên.

Nhất Thuần ngẩng đầu nhìn từng khuôn mặt xa lạ, phát mới phát hiện trong nhà tất cả mọi thứ đều thay đổi thật lạ lẫm, duy chỉ có phong cách cổ đại là không thay đổi. Làm xong động tác này, nàng lại nhắm mắt lần nữa, chỉ muốn nghỉ ngơi thêm một chút.

Mấy phút sau, một nam tử từ bên ngoài mang bộ dạng phong trần mệt mỏi đi vào, chạy thẳng tới đầu giường: “Nàng cảm thấy như thế nào?”

“Khụ!” Nhất Thuần ho nhẹ một tiếng, cố gắng lấy lại giọng, mở mắt ra liền thấy gương mặt hưng phấn của Tin.

“Làm sao vậy? Thấy ta liền như vậy không vui sao? Dầu gì chúng ta cũng chung đặng hơn hai tháng rồi.” Tin vương gia nhận lấy chén nước từ trong tay nha hoàn, uống xong một hớp, một tay nhẹ nâng đầu Nhất Thuần lên, theo thói quen giúp nàng uống nước.

Nhất Thuần chán ghét muốn quay đầu, nhưng không có khí lực lớn như vậy cùng hấn đối kháng. Sau một hồi không thể không nuốt xuống lượng nước được hấn dùng miệng truyền qua.

“Truyền thái y!” Thấy Nhất Thuần uống nước xong, Tin mới hài lòng rời khỏi môi của nàng, cũng quay đầu phân phó.

“Dạ, Vương gia.” Nha hoàn lĩnh mệnh lùi về phía sau rồi đi, nhưng rất nhanh mang về một thái y.

Thái y cầm cổ tay của Nhất Thuần ngậy người mấy phút sau mới đứng người lên, lộ ra nụ cười: “Chúc mừng Vương gia, thương tích của cô nương đã không còn đáng ngại, về sau chỉ cần nghỉ ngơi nhiều hơn là được.”

“Ừ, lui xuống lĩnh thưởng đi!” Tin vui vẻ cười to, đi về phía bên giường ngồi xuống, cầm tay Nhất Thuần, một tay kia khẽ vuốt ve gương mặt của nàng.

“Chúc mừng Vương gia, chúc mừng cô nương!” Một phòng đầy tiểu nha hoàn quỳ sụp xuống đất, cùng đồng thanh hô lên.

“Cũng lui xuống hết đi!” Tin tay áo rộng vung lên, đuổi lui tất cả nha hoàn, hấn có quá nhiều lời muốn nói cùng nàng.

“Dạ” một đám nha hoàn giống như bụi đất bị Tin vung tay áo rộng quét đi ra ngoài.

“Đừng nghĩ ta cảm kích ngươi!” Nhất Thuần lạnh lùng nói xong, chống lại cái đôi mắt hừng hực lửa kia.

“Ta không cần nàng cảm kích. Ta chỉ muốn nàng ở lại bên cạnh ta.” Tin một chút cũng không để tâm lời nói lạnh nhạt của nàng, nàng tỉnh lại chuyện vui vẻ nhất mà hấn trải qua trong mấy ngày nay.

“Hừ! Bẩm Tin vương gia cao quý, thảo dân thụ sủng nhược kinh.” Nhất Thuần đối với thái độ làm bộ làm tịch của hấn cảm thấy thật ghê tởm, hấn không thể nào có lòng tốt như vậy, cứu mình nhất định là có âm mưu gì khác

Đối với sự khinh miệt của Nhất Thuần, Tin rất rộng rãi không thêm so đo, bởi vì hấn tự nhận là hiểu rõ nàng, cho nên lựa chọn cứ từ từ mà đi, để cho nàng từng chút một tiếp nhận hấn, cam tâm tình nguyện lưu lại.

“Tốt lắm, đứng lên đi, đừng giống như đứa bé giận dỗi nữa, ta cùng nàng đi ra ngoài ngồi một chút.” Tin kiên nhẫn dụ dỗ.

“Ta không dậy nổi, ngươi tránh ra!” Nhất Thuần xoay đầu lại, không nhìn hấn, tim của hấn bắt đầu đập.

“Vậy cũng tốt, không dậy nổi cũng không sao, ta cùng nàng ngủ, bữa tối chúng ta ở trên giường dùng cũng được thôi.” Tin nói xong cũng bắt đầu cúi đầu cúi giấy .

“Ngươi!” Nhất Thuần tức giận, cặp mắt trừng lớn như chuông đồng. Nam nhân này nói liền làm liền, Nhất Thuần hoảng hồn.

61. Chương 61: Ôn Nhu Bị Chối Bỏ

“Được rồi, ta chộc nàng chút thôi , mau dậy đi.” Nhìn Nhất Thuần có vẻ tức giận, hắn vui vẻ cười trộm, sau đó dịu dàng dụ dỗ nàng rời giường.

Nhất Thuần không biết là mình có vấn đề hay là nam nhân ở trước mắt có vấn đề, trong ánh mắt của hắn không còn sự cứng nhẽ như lần đầu tiên gặp mặt, thay vào đó là một ánh mắt dịu dàng cưng chiều. Nhưng lòng tự trọng của nàng cao như thế làm sao có thể thuận theo ý của hắn, chỉ đành mặc kệ để hắn đỡ nàng ngồi dậy.

Mặc dù đã vào thu, ánh nắng gắt gao của buổi chiều cuối thu để lại trong nàng sự xao động mạnh mẽ. Đứng ở trên lầu các nhìn xuống, ở nơi xa sơn minh thủy tú , phẳng phất như đang tiến vào vùng sông nước Giang Nam, nâng lên nhiều hơn vẻ u sầu.

Tin cẩn thận đỡ nàng, một tắc cũng không rời canh giữ ở bên người nàng, một hồi thì sai người dâng lên nước uống, một hồi lại sai người dâng lên thức ăn, sợ nàng đói bụng hay mệt mỏi. Bên cạnh bọn nha hoàn mắt cũng đã muốn rớt ra ngoài, từ lúc nào Tin vương gia lại có vẻ mặt ôn nhu biết săn sóc người khác như vậy?

“Một Vương gia cao cao tại thượng như vậy chẳng lẽ không có chuyện gì khác để làm sao?” Nhất Thuần không cách nào nhịn được những ánh mắt nóng bỏng kia đành quay lưng về phía hắn, ánh mắt mặc dù đang nhìn nơi xa, trong lòng đang suy nghĩ như thế nào để đuổi hắn đi.

“Dĩ nhiên không phải, chỉ là ta hiện tại đem thời gian làm việc sắp xếp lại, cho nên ban ngày có nhiều thời gian ở cùng với nàng.” Tin hưng phấn trả lời, đối với sự chủ động quan tâm của nàng, hắn thiếu chút nữa thụ sủng nhược kinh.

Lần đầu tiên nghe được bọn họ đối thoại như vậy, bọn nha hoàn không chỉ có bội phục lòng can đảm của Nhất Thuần, nhớ lúc nàng còn hôn mê bất tỉnh thì lần đầu tiên họ được thấy Tín vương gia cao ngạo lộ ra vẻ mặt nóng nảy cùng bất an, nàng đã cho họ quá nhiều lần đầu tiên mà cả đời cũng khó mà quên. .

Nhất Thuần trên đầu chảy xuống một giọt mồ hôi lớn, nghĩ thầm nam nhân này đúng thật là có vấn đề, chẳng lẽ hắn nghe không ra nàng nói chính là nói “móc” hắn sao? Nhưng mà đối với những gì hắn làm cho nàng, nàng chỉ có thể mềm lòng mà thôi.

“Đây là nước nào?” Nhất Thuần mở miệng hỏi, muốn chuyển đề tài, những cảnh vật trước mắt nói cho nàng biết nơi này tuyệt đối không phải là Ân quốc, mặc dù nàng rất kém môn địa lý, nhưng căn bản nàng vẫn hiểu biết đôi chút.

“Vũ quốc! Như thế nào? Nàng muốn đi chơi sao?” Tin đối với thái độ đột nhiên chuyển biến tốt của nàng càng thêm vui vẻ ở trong lòng. Mặc dù bề ngoài xem ra nàng vẫn lạnh như băng, nhưng quan sát tỉ mỉ Tin có thể cảm thấy được nàng có biến chuyển tốt. Cho nên hắn tranh thủ ra sức rên rỉ khi còn nóng.

“Sao cũng được.” Nhất Thuần biết, đây là một trong tam đại quốc - Vũ quốc, nhưng cách Ân quốc bao xa thì nàng lại không biết, tâm nàng chợt lạnh.

“Hiện tại nàng mới vừa khôi phục, không thể để cơ thể mệt mỏi, mấy ngày nữa ta ở dẫn nàng ra ngoài chơi, có được không?” Tin đột nhiên nghĩ đến thân thể của nàng có thể không chịu nổi, lập tức bỏ đi chủ ý, hắn cũng không muốn Nhất Thuần mới vừa tỉnh, lại đi ngủ tiếp.

Hiện tại chỉ cần được cùng với nàng trò chuyện, hẳn lại cảm thấy thật thỏa mãn, so với vị hoàng đế Long Tiêu kia mà nói, hẳn hạnh phúc hơn. Hắn giờ đã có thể hiểu được cái gì gọi là tình cảm chân thành, càng hiểu rõ hơn ngoài nam nữ hoan ái ở còn tồn tại một loại tình cảm khác, cho nên hẳn thật sự càng quý trọng bội phần bảo bối trước mắt này, nàng làm cho hắn đắm chìm trong cuộc sống trừ đấu tranh còn có hạnh phúc và niềm vui, tất cả công lao này chỉ có thể quy về một người, đó là Nhất Thuần.

“Tùy ý người!” Nhất Thuần nhắm mắt lại, nàng mệt mỏi, nghỉ ngơi hơn hai tháng, mỗi phần trên cơ thể nàng tựa như sắt bị gỉ, không hoạt động tốt, mới ra ngoài ngồi một hồi, đã thấy mệt đến cực hạn.

62. Chương 62: Không Thể Đối Mặt Với Sự Thật

Tin nhìn ra nàng đã quá mệt mỏi, phát tay sai người đưa đến một trường kỷ, ở trên đó còn phủ một cái mền trắng mềm mại như tuyết.

Tin nhẹ nhàng ôm nàng lên đặt lên ghế trường kỷ, bọn nha hoàn dùng ánh mắt hâm mộ nhìn chằm chằm Nhất Thuần. Nàng cũng không thêm suy nghĩ gì, mặc cho hắn làm loạn, nàng còn không phản ứng kịp, thân thể đã bị hắn ôm lấy nhưng rất nhanh lại buông xuống. Quá trình này mặc dù ngắn ngủi nhưng hắn rất tỉ mỉ săn sóc nàng, làm cho nàng cảm thấy bất an.

Nhất Thuần không cảm kích hắn đã dịu dàng như vậy, có lẽ hắn chỉ đang làm bộ, nàng mở miệng nói: “Người có thể trở lại như trước kia hay không? Bình thường một chút đi!”

“Ta như vậy không bình thường sao?” Tin ngạc nhiên nhìn vào mắt nàng, chẳng lẽ đối xử tốt với nàng cũng không được sao? Rốt cuộc phải như thế nào mới có thể vừa lòng nàng?

“Đó không phải bản tính của người, chỗ có giả vờ, ta chỉ cảm thấy ghê tởm.” Nhất Thuần thanh âm cùng với vẻ mặt vô cùng thẳng thắn, Tin ngăn người tại chỗ thật lâu, bọn nha hoàn hít một hơi, chưa từng có người dám nói chuyện với Tin vương gia như vậy, cho dù là đệ hạ cũng phải kính nhường ba phần! Dem ánh mắt chuyển sang Vương gia nhìn hắn hồi lâu sau mới có phản ứng, đối với bọn tiểu nha hoàn chỉ biết nhìn sắc mặt chủ tử để sống mà nói, đây là một loại mong đợi.

“Nàng cho rằng ta là giả bộ sao? Vậy nàng cảm thấy ta có cần thiết phải làm vậy không?” Tin rất nghiêm túc nhìn Nhất Thuần, hỏi ngược lại. Khắp thiên hạ cũng chỉ có nàng dám đối với hắn như vậy thôi.

“Cũng có thể ta còn có giá trị lợi dụng.” Nhất Thuần rất tự nhiên nói ra, nàng chưa bao giờ biết giữ sĩ diện cho đàn ông, cũng không biết phải làm thế nào.

“Nàng thì có giá trị gì? Chính là bởi vì nàng ở trong lòng ta nên mới có giá trị. Còn đối với tên hoàng đế đó thì nàng chỉ là công cụ làm ấm giường mà thôi.” Tin lớn tiếng nói, bắt được một tay của Nhất Thuần đang ra sức vùng lên, hắn phải để cho nàng tỉnh táo lại.

“Ta không tin.” Vết thương lòng của Nhất Thuần lại rỉ máu, mặc dù lời nói của Tin đối với nàng là một loại đả kích, nhưng không tận mắt nhìn thấy, nàng sẽ không tin.

“Được, ta sẽ để cho nàng tận mắt thấy.” Tin nói xong, xoay người rời đi.

Tin ở trong lòng âm thầm nói: “Ta sẽ làm cho nàng hoàn toàn chết tâm, nàng là của ta, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ thoát khỏi ta, cho dù chết!”

Nhìn bóng lưng Tin đi xa, bọn nha hoàn mắt to trừng mắt nhỏ nhìn đối phương, tất cả nữ nhân đều hi vọng được Vương gia yêu thương, nhưng Nhất Thuần cứ hết lần này tới lần khác cùng Vương gia đối nghịch, chẳng lẽ nàng điên rồi hay sao?

Nhất Thuần ở đáy lòng cực kỳ khổ sở: “Không cần, không cần để cho ta thấy.” Nàng không có lòng tin, nàng thả trong lòng cứ ôm vọng tưởng với Long Tiêu, cũng không muốn phải đối mặt với sự thật. Thật ra thì nàng biết Long Tiêu đối với nàng không hề có tình cảm, chỉ là nhất thời đùa giỡn với nàng mà thôi. Hai

lần mất đi máu mủ ruột thịt, rõ ràng trong tim hấn là sự hung ác, là độc được. Nhưng nàng lại không thể cưỡng lại mà đem lòng yêu hấn.

Như vậy Tin thì sao? Hấn đối với nàng là tình cảm chân thành sao? Nàng không dám nghĩ cũng không muốn suy nghĩ, bởi vì nàng tiếp nhận không nổi, càng đảm đương không nổi. Chính vì thế nàng không muốn đem trái tim mình giao cho bất kì ai nữa, ở cái thế giới này, đem tim mình trao đi cũng chẳng khác nào đem tính mạng mình vứt bỏ.

Một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, để mặc cho làn gió nhẹ nhàng lau khô.. . .

63. Chương 63: Tiếp Tục Khiêu Khích Sĩ Diện

Những tia nắng chiều xinh đẹp mà ngán ngủi vung vẩy xuống nhân gian, Nhất Thuần vẫn lẳng lặng ngủ, một giấc ngủ này chiếm cả buổi chiều, nàng nằm ở trên trường kỷ trải qua một giấc mộng đẹp.

Trong mộng nàng được trở về thời hiện đại. Trong nhà, baba lại đang ép nàng đi xem mắt, vậy mà nàng cũng không khổ não, chỉ là hiện tại nàng mới có thể cảm nhận được tình yêu thương của baba, được cha mẹ yêu thương là hạnh phúc to lớn cỡ nào mà nàng lại vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội được báo đáp ân tình đó.

“Tình?” Tin đứng ở bên cạnh nhìn vẻ mặt nức nở của Nhất Thuần, gương mặt đau lòng, xem ra nàng có một giấc mộng không tốt, hấn thật muốn biết nàng nằm mơ thấy cái gì mà làm cho nàng khóc lóc khổ sở như vậy.

Cầm những ngón tay nhỏ nhắn lạnh như băng của nàng thì đôi mắt hẹp dài của hấn lộ ra vẻ cuồng nộ: “Đáng chết, các người không biết lót thêm nhiều đệm ấm trên ghế hay sao?” Hấn hướng về phía bọn nha hoàn điên cuồng la hét.

“Vương gia tha mạng! Nô tỳ biết tội.” Một đám nha hoàn toàn bộ quỳ trên mặt đất thất kinh cầu xin tha thứ.

“Uhm. . .” Nhất Thuần mở mắt, trước mắt nàng là một khuôn mặt lo lắng .

“Đến giờ ăn tối rồi, mau dậy đi, con heo nhỏ lười biếng!” Tin vẻ mặt dịu dàng nhìn người trước mặt, căn bản không có vẻ gì là buổi chiều bọn họ đã tranh cãi với nhau một trận ầm ĩ. Một đám nha hoàn quỳ trên mặt đất run rẩy chờ đợi chủ tử giáng tội.

“Là người?” Nhất Thuần cuối cùng thấy rõ người tới, cảm thấy không chân thực, không phải bọn họ mới vừa cãi nhau hay sao? Không phải hấn bị nàng làm cho tức giận bỏ đi sao? Thế nào vẫn còn ở nơi này.

“Vậy chứ nàng nghĩ là ai?” Nghe nàng hỏi như thế, mặt của hấn lập tức hiện vẻ khó hiểu..

“Ta cho là người còn đang tức giận! Thật ngại.” Nhất Thuần nhìn đến hấn sắc mặt rất khó coi, có chút đau lòng.

Tin hai mắt sáng rực lên, nàng bây giờ đối với hấn biết thẹn thùng sao? làm cho hấn hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Cảm thấy được tâm tình Vương gia tốt lên, một đám nha hoàn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra lần này sẽ không phải chịu khổ nữa rồi.

“Ta không có dễ giận như vậy. Nàng dậy đi, chúng ta đi dùng bữa tối.” Tin mới vừa nói xong, liền đem Nhất Thuần ôm lấy, hướng phía bên trong lầu đi tới.

“Ta có thể tự mình đi.” Nhất Thuần không đành lòng cự tuyệt nhưng cũng không muốn bị hấn ôm tới ôm lui .

“Không được, nàng sẽ mệt.” Tin rất dịu giọng nói chuyện, chỉ cần bên cạnh có nàng, hấn sẽ không tự giác mà trở nên dịu dàng. Cũng không phải hấn đang giả bộ lại, càng không nửa điểm giả dối.

“Không sao đâu, tản bộ chút đỉnh đối với thân thể mới có lợi.” Nhất Thuần suy nghĩ một chút mới nói ra lý do này để cự tuyệt hẳn ôm mình.

“Thật?” Tin dừng bước lại, nhẹ nhàng đem Nhất Thuần buông xuống, có chút không tin, nàng là đang nguy biến?

“Uhm, tản bộ có thể gia tăng hiệu quả tiêu hóa của dạ dày, có thể tăng nhanh sự trao đổi chất. . . Tóm lại có rất nhiều chỗ tốt.” Nhất Thuần đem hết hiểu biết nói một tràng dài, không cần biết người ta căn bản nghe có hiểu hay không.

“???” Trên đầu hắn hiện lên dấu chấm hỏi to đùng, căn bản không nghe hiểu nàng đang nói cái gì, nhưng lại không thể nói mình không biết, chỉ biết gật đầu một cái thật mạnh.

“A.” Nhất Thuần đột nhiên dừng bước lại ngẩng đầu nhìn hắn: “Người biết sự trao đổi chất?”

“À thì...!!!” Tin thực sự quần bách, hắn muốn đem nữ nhân trước mắt không biết trời cao đất rộng này ra sức đánh một trận, nàng tại sao lại có thể hết lần này đến lần khác đem hắn mặt mũi hắn coi như cặn bã, dù sao hắn cũng đường đường là Vương gia một nước mà.

64. Chương 64: Xin Tha Cho Kẻ Khác

Bọn nha hoàn đi theo phía sau nín cười tới mức nội thương, từng khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì nhịn cười mà biến dạng cực kỳ khó coi.

“Thôi bỏ đi!” Nhất Thuần đột nhiên nghĩ đến, ban nãy những lời nói đó cũng chỉ vì muốn hắn buông nàng xuống, nếu mục đích đã đạt được, nàng cũng chẳng có hơi sức đâu mà nói tiếp.

“A, đến rồi!” Tin lấy có đánh trống lảng, hít một hơi thật sâu, rốt cuộc không cần nghe nàng giảng dạy rồi.

“Ừ!” Nàng hừ nhẹ một tiếng, đi theo phía sau hắn tới một trước một cái bàn vuông cực lớn ngồi xuống.

Nhất Thuần nhìn một chút thức ăn trên bàn, so với Ân quốc muốn tính xảo có tinh xảo, muốn sắc màu có sắc màu, nhưng không biết ăn vào mùi vị như thế nào!

Thấy nàng chỉ là đang nhìn ngắm các món ăn, không có ý muốn động đũa, Tin nửa đùa nói: “Thế nào, không thích sao? Hay là suy nghĩ muốn ta đút cho người ăn?”

“Trong dạ dày có gì đó chưa tiêu hóa xong, cho nên hiện tại ăn không vô.” Nhất Thuần đối với sự trêu ghẹo của hắn làm như không thấy, nếu những lời này đổi lại là “người kia” nói, nàng sẽ vui vẻ tới mức mất ngủ mấy đêm, đáng tiếc chỉ là nàng vọng tưởng mà thôi.

“Kia...trước tiên ăn ít một chút.” Tin gấp vào trong chén nàng một ít thức ăn, sau đó nhìn nàng, rất rõ ràng có ý thúc giục nàng mau ăn đi.

Cầm đôi đũa lên, miễn cưỡng đem thức ăn trong chén bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai.

“Như thế nào?” Tin mong đợi nhìn Nhất Thuần, mặc dù thức ăn chỉ vừa mới đưa vào trong miệng của nàng.

“Ngon lắm!” Nhất Thuần nặn ra nụ cười nhạt, nói thật nàng cũng không biết nói như thế nào. Nàng không thích thức ăn nơi này, mặc dù đều là những thực vật từ thiên nhiên tinh khiết, tươi mới nhưng nàng vẫn thích kiểu món ăn Tây phương hơn, có thịt bò bít tết, có salad trái cây.

“Không tốt chính là không tốt!” Tin nặng nề buông đũa xuống, thấy nàng miễn cưỡng bỏ thức ăn vào trong miệng thì hắn trong lòng như có ngọn lửa cháy đến nơi: “Người đâu, đem tất cả đầu bếp kéo ra ngoài đánh 50 trượng cho ta!”

“Cái gì?” Nhất Thuần sợ há hốc mồm nói không ra lời, trình độ tàn bạo của hắn so Long Tiêu cũng không kém,. Ông trời ơi! sao lại để nàng toàn gặp dạng người như vậy chứ?

“Đợi chút.” Nhất Thuần hồi hồn lập tức gọi quan chấp hành lại, nàng không muốn bởi vì mình mà xảy ra thảm án.

“Thế nào?” Tin nhú mày, không vui nhìn nàng, vì cái gì phải ngăn cản hần “kim khẩu ngọc ngôn” (1)?

((1) miệng vàng lời ngọc)

“Bọn họ làm rất khá, ta ăn ít chỉ là không đói bụng còn có chút chưa quen.” Nhất Thuần nỗ lực hạ giọng cùng hần nói chuyện, hi vọng đám đầu bếp kia có thể miễn tội lần này.

“Không quen?” Tin nheo lại mắt, trong miệng nàng không quen là có ý gì? Chẳng lẽ nàng chỉ quen ăn thức ăn của Ân quốc thôi sao?

“Đừng hiểu lầm, nếu như ngươi tha cho bọn họ, ta có thể để cho ngươi nếm thử những món ta thích ăn?” Nhất Thuần thả mồi, chỉ là người ta có nguyện ý mắc câu hay không thì lại là một chuyện khác. Nếu như có thể để người khác không bị thương, nàng tình nguyện vì hần xuống bếp.

Tin khoe miệng cong lên một nụ cười nhạt, hần phát tay một cái ý bảo quan chấp hành đi xuống.

Nhìn hần cười, Nhất Thuần biết lần này đánh cuộc này nàng thắng rồi, kế tiếp thì chính nàng phải chịu khổ đây.

Trời sanh nàng chính là người lãnh đạo, Nhất Thuần ngồi ở trong phòng bếp chỉ huy, nàng chọn người cũng rất nghiêm khắc, đừng quên người ta dù sao ở thế kỷ 21 cũng là một đại tiểu thư nha. Phía sau thị nữ cầm bút ghi nhận lời nói của nàng từng câu từng chữ đều nhớ kỹ, mấy tên đầu bếp thì bận túi bụi. Tin ngồi ở xa ngồi, lẳng lặng thưởng thức khí thế lãnh đạo của nàng . .

65. Chương 65: Tài Nấu Nướng

Hai canh giờ đã qua. . .

Tin không dám tin vào hai mắt của mình, trên bàn bày đầy các món ăn phong phú , đời này ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua. Hần thật là muốn hỏi, nàng rốt cùng là ai? Từ nơi nào tới? Tại sao biết nhiều thứ lạ lùng như vậy? Nàng. . . Thật là bí ẩn.

Đúng vào lúc này, một nhân vật “cao cấp” đột nhiên viếng thăm. Tin đã nửa tháng hơn không lâm triều rồi, hoàng đế của Vũ quốc, vị này thân là Cửu Cửu (2) có thể nào không quan tâm một chút đây? Hoàng đế cùng mẫu thân của Tin đều do thân mẫu Sở Phi sinh ra, năm đó mẫu thân của Tin vì đệ đệ lên ngôi mà hi sinh tánh mạng, bỏ lại Tin còn chưa đầy một tuổi, hoàng đế đối với hần càng thêm sủng ái, ở trong cung đến năm mười bốn tuổi hoàng đế mới cho chuyển ra ngoài ở riêng . Hoàng đế đối với Tin, tình cảm còn hơn cả con trai ruột, ai có thể nghĩ đến một hài tử của tỷ tỷ sẽ là động lực để cho một một quân vương quan tâm lo lắng hết mực!

((2) Cửu Cửu: cậu)

Hôm nay hoàng đế xử lý xong chính sự trong triều, liền di phục tới Vương phủ xem xét tình hình.

“Nô tài tham kiến bệ hạ.” Quần gia vừa nhìn thấy người tới, liền hai đầu gối quỳ xuống, không dám ngẩng đầu lên.

“Đứng lên đi, Tin của Vương gia các người đâu?” Mục đích của hoàng đế trong chuyến đi này chính là muốn tìm ra nguyên nhân tại sao cháu ngoại không lâm triều, cho nên liền lặng lẽ đến bắt ngờ tập kích.

“Nô tài đi thông báo ngay.” Quần gia liền lặn một vòng hướng về phía trước. Không ngờ lại bị thị vệ bên cạnh bệ hạ ngăn lại.

“Không cần vội vã như vậy, trẫm muốn đi cùng với người.” Hoàng đế nhìn ra quần gia hốt hoảng, nhưng đoán không ra là chuyện gì khiến Tin mấy ngày liên tiếp không lâm triều.

“Dạ!” Quân gia nhắm mắt đi ở phía trước dẫn đường, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Vương gia đang làm gì?” Hoàng đế giống như đang nói chuyện phiếm, nhẹ nhàng hỏi.

Lời của bệ hạ là thánh chỉ, không thành thật trả lời chính là khi quân, là tội chết nha.

“Hồi bệ hạ, Tin vương gia đang ở phòng bếp.” Quân gia khôn khéo lựa lời mà nói, hai bên đều không thể chọc tới, làm không tốt thì đầu phải dọn nhà. Nơi này phồn hoa tốt đẹp như vậy, hắn chưa muốn mình phải bỏ đầu sớm như vậy!

“Phòng bếp?” Chẳng lẽ hắn không lâm triều chỉ là muốn nghiên cứu trù nghệ (3)sao? Trong trí nhớ thì Tin căn bản cực kỳ khinh thường chuyện như vậy . Hoàng đế đoán già đoán non.

((3) việc nấu nướng)

“Trước giới thiệu một chút tên của món ăn chứ?” Tin cực kỳ khâm phục thở dài, thật vất vả để trấn định trở lại hỏi.

“Tên món ăn ta không nhớ rõ, nếu người không dám ăn, vậy ta cũng không ép người.” Nhất Thuần đủ mệt mỏi, nàng cũng không muốn tốn hao năng lượng và thời gian để giải thích những món ăn này, bởi vì nhìn đến những món ăn mà mình yêu thích, nàng không thể đợi được nữa.

“Lời nói thật to gan!” Hoàng đế vừa vào cửa liền nghe được Tin cùng Nhất Thuần đối thoại, trong lòng tất nhiên kinh ngạc cực kỳ.

“A. .” Nhất Thuần đang gấp lên một khối đậu hũ, bị đột nhiên bị một câu nói làm giật mình, đậu hũ cũng rơi xuống đất.

“Tin nhi tham kiến bệ hạ!” Tin đứng dậy xuôi tay thở dài.

“Đứng lên!” Hoàng đế thấy cháu ngoại sững áy của mình , tâm tình lập tức thật tốt, thiếu chút nữa quên mục đích của chuyến đi này.

Xoay người thấy Nhất Thuần thất lễ ngăn người tại đó, xinh đẹp phi phạm đang nhẹ cau mày, trên mặt không trang điểm son phấn, trắng trong thuần khiết , nét mặt có thoáng chút u buồn, nhưng không hề mất đi dung nhan khuynh thành làm cho người ta có chút kinh diễm, mái tóc của nàng càng thêm xinh đẹp giống như được hoạ lên, toát lên vẻ không chân thực. Tự cho mình ngồi giữa “giai lệ tam thiên” (4), cũng chưa từng gặp qua kỳ nữ như vậy.

((4) ba ngàn mỹ nhân)

66. Chương 66: Tranh Giành

Nhất Thuần đối với chuyện như vậy đã thành thói quen rồi, coi như là nữ nhân thấy nàng thì cũng sẽ làm ra biểu tình rất kinh ngạc một hồi, cho nên mặc kệ sự thất thố của bọn họ.

Hoàng đế sau khi lấy lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng để che giấu sự thất thố của mình, lập tức mở miệng nói: “Thế nào không có ý định mời người cô đơn như trẫm cùng nhau dùng bữa sao?”

Nhất Thuần nhìn Tin một lát, mặt hắn rõ ràng hiện ra vẻ không tình nguyện, nàng liền nghĩ thầm có thể là hắn sợ mình làm ăn không ngon liền mở miệng nói: “Nếu như ngài nguyện ý thì...kia xin mời ngồi.” Nàng lấy bị động làm chủ động , giọng điệu cực kỳ giống như nữ chủ nhân nơi này .

Nhất Thuần rất lễ phép mời hoàng đế nhập tọa (1), không phải bởi vì người đến là hoàng đế, mà là nàng có ý thức, tự nhiên không có kinh ngạc, không có bất an, càng không có sợ hãi.

((1) nhập tọa: ngồi xuống)

Đối với lời mời của Nhất Thuần, hoàng đế thiếu chút nữa hóa đá đi. Không điệu bộ, lại tự nhiên bình thản, có nhiều lần không có nghe được thanh âm như vậy rồi.

Bởi vì lại thêm một người, Nhất Thuần không thể không đem đĩa thịt bò bít tết thân yêu chia làm ba suất, sau đó mời bọn họ, cuối cùng đem phần còn lại đặt ở trong đĩa của mình, say sưa ăn ngon lành, thịt rất non, bởi vì nàng có thói quen ăn thịt bò 6 phần chín, 3 phần sống như thế này quen rồi.

Trên bàn hai người đều nhìn nàng, cũng không động đũa, hoàng đế lần đầu tiên thấy trên bàn cơm để dao găm ăn cơm, cũng là lần đầu ăn cơm kiểu như thế này.

Nhất Thuần phát hiện ra, trợn mắt nhìn bọn họ một cái, nàng mặc kệ người đang ngồi nơi này là ai: “Đừng nhìn ta, nhìn đĩa của mình đi.”

Vũ quốc hoàng đế lần đầu tiên vì nhìn người mà bị mất mặt, miệng há ra đủ để nhét vào một quả trứng gà rồi.

Tin dĩ nhiên tuyệt không thấy nàng kỳ quái...nhưng hấn lo lắng hoàng đế sẽ tức giận đối với Nhất Thuần là bất lợi, dùng sức hướng nàng nháy mắt.

“Ánh mắt ngươi có vấn đề sao?” Nhất Thuần ném cho hấn một cái liếc mắt nói.

Tin vừa tức vừa sợ nhìn Nhất Thuần, nhưng nói ra chỉ làm trò cười, nên hấn đành cúi đầu thưởng thức món ăn mà từ nhỏ tới lớn hấn lần đầu tiên được thấy.

Ai ngờ càng ăn càng thấy ngon, còn chưa có thỏa mãn thì thịt bò bít tết đã hết mất rồi. Hoàng đế thấy tướng ăn của Tin, mang theo tò mò bèn ném thử một miếng, vốn còn định ca ngợi một phen, nhưng thấy trước mắt cơm cũng sắp hết, đành ăn trước rồi tính sau.

Khi những miếng cuối cùng trong đĩa đều bị Tin thỏa mãn đưa vào trong miệng thì hoàng đế hướng tới hấn bắn ra ánh mắt giết người, mục đích của chuyến đi này hoàng đế Vũ quốc đã hoàn toàn quên mất.

“Các người cứ từ từ nói chuyện, ta muốn đi nghỉ ngơi trước.” Nhất Thuần vẫy vẫy tay liền đi ra ngoài, căn bản không để ý tới người khác có nghe hay không, dù sao nàng cũng đã chào hỏi, về phần người khác có nghe thấy không đó là chuyện của người khác.

Tin lập tức nói: “Được.” Đưa mắt nhìn Nhất Thuần rời đi, Tin rốt cuộc mới thở dài một hơi.

Hoàng đế còn chưa có phục hồi lại tinh thần, người đã đi xa. Hấn hiện tại mới nhớ tới hỏi: “Nàng ta là ai?”

“Thị thiếp của nhi thần.” Những bậc đế vương đều may mắn ở chỗ, bọn họ có thể vừa sanh ra liền nắm trong tay quyền lực, tiền bạc, mỹ nhân; nhưng đôi khi cũng là bất hạnh, bọn họ không có quyền tự lựa chọn hôn nhân cho mình, giống như tượng gỗ bị các trưởng bối thao túng.

Kể ngu đều có thể nhìn ra, Tin đối với Nhất Thuần rất đặc biệt, huống chi là thông minh như bệ hạ đây?

67. Chương 67: Phong Kín Trái Tim

“Ta thế nào lại không biết Vũ quốc có mỹ nhân này?” Hoàng đế không muốn Tin trầm mê nữ sắc, càng sợ Nhất Thuần là có mục đích mới đến gần Tin, không thể không quản lý hấn.

“Nữ nhân Vũ quốc chẳng lẽ cứ đều biết hết hay sao?” Tin cao giọng hỏi ngược lại, hấn không muốn Nhất Thuần xảy ra chuyện gì, càng không muốn cứ làm rối loạn kế hoạch của mình.

Cái tên tiểu tử ngu ngốc này! Hoàng đế trong lòng mắng thầm. Mới mấy ngày mà tâm của tiểu tử này đã không còn trên người hấn, không biết nên nói là Nhất Thuần may mắn, hay là Tin bị ai đây.

“Con phải đi thay người bán mạng rồi (1), nếu như không có việc gì, hoàng đế cứ đi tự nhiên?” Tin gọn gàng đuổi người, không có người ngoài ở đây hấn cũng không cần bận tâm mặt mũi của hoàng đế.

((1) ý nói “mất” của Tin là đi giải quyết vài chuyện chính sự trong triều)

“Ách. . . Vậy cũng tốt, ta đi trước.” Vũ quốc hoàng đế đối với vị cháu ngoại vô lễ này tập mãi thành quen, cơm cũng ăn rồi, vậy còn ở lại chỗ này làm cái gì.

Hắn trước khi đi cũng không hề nhớ tới mục đích đến đây, xem ra ngày mai còn có thể viếng thăm, Tin nhìn bóng lưng của của hoàng đế nhất thời nở ra nụ cười như ý.

Một tháng trôi qua, cuối mùa thu khí trời bỗng nhiên trở lạnh vô cùng. . .

”Vô tình bất tự đa tình khổ

Nhất thốn hoàn thành thiên vạn lữ

Thiên nhai địa giác hữu cùng thời

Chỉ hữu tương tư vô tận xứ.” (2)

Những câu thơ cổ thể lương nhẹ nhàng từ trong cái miệng nhỏ nhắn màu hồng kia thốt ra, bộ quần áo màu lam nhạt bao bọc lấy thân hình mảnh khảnh của nàng, một cái thắt lưng bằng tơ vàng có thêu hình bông lúa xiết chặt vòng eo nhỏ, trên đầu là một cây trâm màu lam tinh xảo giữa làn tóc mềm mại buông dài từ đỉnh đầu thả xuống đến thắt lưng tơ vàng.

((2 Đây là 4 câu cuối trong bài thơ Ngọc Xuân Lâu của tác giả Yến Thù)

Dịch nghĩa:

Kể vô tình đâu thấu hiểu nỗi khổ của người đa tình,

Một tác tương tư cũng biến thành ngàn vạn sợi sầu khổ.

Chân trời góc bể có cũng có điểm cuối cùng

Chỉ có tương tư là mãi vô tận.

“Thiên cô nương, bên ngoài gió lớn, ngài mau vào nhà nghỉ một lát đi! Ngài nếu làm thân thể bị tổn thương, chủ tử sẽ không tha cho nô tỳ.” Một tiểu nha hoàn bộ dáng nhút nhát mở miệng. Nàng thật không rõ, Vương gia đối với vị cô nương này tốt như vậy, cô nương này tại sao còn luôn mặt ủ mày chau, luôn nói những lời mà người khác nghe không hiểu được? Còn không thì lúc nào cũng ngăn người.

Nhất Thuần như không nghe thấy, ngơ ngác nhìn phía trước, một hồi lâu, mới chậm rãi đứng dậy, rũ mắt, phiêu diêu mà đứng, rồi lại phiêu diêu bước vào trong hành lang. Không biết còn tưởng rằng nàng đang bị bệnh nan y thời kỳ cuối! (=.=!)

Tiểu nha hoàn khó nghĩ nhìn bóng lưng rung động lòng người kia, đi theo sau, bỗng nhiên, một đạo hắc ảnh từ hành lang bên trong lao ra. Nha hoàn sợ tới mức muốn hét ra tiếng, sau khi nhìn rõ người tới, khó khăn khép miệng lại. Là Vương gia! Thật may là không có hù dọa tới cô nương, nếu không sẽ là tội lớn. Thấy Vương gia phát tay một cái, ý bảo nàng đi xuống, nàng khom người thì lễ lui ra.

Nhất Thuần không chút nào phát giác ra là Tin đến, cứ như cũ nhẹ nhàng liên tục bước về phía trước, hoảng hoảng hốt hốt thể nào lại bất cẩn vấp phải bậc thang muốn ngã nhào. Đúng vào lúc này, một đôi cánh tay mạnh mẽ từ sau vươn tới, trực tiếp đón lấy thân thể mềm mại.

Nhất Thuần thất kinh thở gấp, hốt hoảng quay đầu lại, thấy người đến là hắn, sầu khổ trên mặt chuyển thành mỉm cười. Nàng cười mà sao trong lòng vẫn thấy buồn.

Tin phát giác biến hóa trên mặt nàng, cái gì cũng không nói, chỉ ở trên trán nàng thâm tình đặt xuống nụ hôn.

“Trở về thật sớm nha!” Nếu đã là người chứ không phải động vật thì ở với nhau lâu ngày tự nhiên sẽ sinh tình, có lẽ nàng sớm đem tâm mình đóng kín rồi nhưng hắn tựa như một bức tường bằng nước, dịu dàng bao bọc chung quanh nàng. Lời nói của nàng nhìn như bình tĩnh vô lo, thật ra thì lại mang chút vẻ quan tâm, người khác không hiểu, nhưng hắn, Tín vương gia hiểu.

68. Chương 68: Báo Đáp

“Ừ, mấy ngày nay ta bận rộn quá, uất ức cho nàng rồi.” Tin véo nhẹ vào chiếc cằm nhỏ của nàng.

“Không có.” Nhất Thuần nghiêng mặt, nàng không muốn đối mặt với hắn, ánh mắt nhìn nàng lúc nào cũng là nét ôn nhu.

Tin không giận ngược lại cười đứng lên: “Thế nào còn xấu hổ như vậy ?”

Nhất Thuần không hiểu. Tin, đường đường là Vương gia một nước, hắn là nam nhân có ham muốn giữ lấy cực mạnh, tuyệt không cho phép nữ nhân không nghe lời hắn, cũng biết rõ là nàng có phần tránh né hắn, thế nhưng sao hắn lại cố ý hiểu sai ý nàng, hay là đã có chuyện gì xảy ra sao?

Tin còn đang cười, Nhất Thuần nhú mày suy nghĩ sâu xa, bộ dạng đáng yêu động lòng người, không tự chủ được, hắn cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ mọng mịn màng kia, mút lấy thật sâu, vòng tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn, vững vàng khóa nàng trong ngực.

“Tin, ta không thích như vậy, xin hãy buông ta ra.” Nhất Thuần bất đắc dĩ nhắm mắt lại, số lần hắn đụng chạm cơ thể nàng ngày càng lần tới nhiều hơn.

Nhìn đôi mắt mông lung kia, tràn ngập vẻ cô đơn, thân thể dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, Tin đột nhiên mở hai mắt ra nhìn Nhất Thuần. Hắn khóa nàng thật chặt vào trong ngực, có thể cảm thấy tràn ngập hơi thở đau thương xung quanh hắn, nhưng hắn lại không muốn buông ra, sợ nàng sẽ đột nhiên biến mất.

“Nàng là của ta, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới ta buông nàng ra.” Tin lẩm bẩm nói nhỏ, Nhất Thuần giả vờ như không nghe thấy, nhắm thật chặt hai mắt.

Hai người ôm nhau giữa hành lang dài, mỗi người đều mang tâm sự riêng. Hồi lâu, Tin nhẹ nhàng buông người đang ôm trong ngực ra: “Ta có cái này cho nàng!” Hắn xoay người nhìn thị vệ phía sau một cái.

Thị vệ đem tới một cái nhỏ giỏ trình lên trước mặt.

Nhất Thuần mở mắt, nhìn thấy một con mèo nhỏ gầy, lông trắng như tuyết, đang co rúm thành một cục, làm cho người ta rất thương tiếc.

Ngẩng đầu nhìn Tin một chút, nàng mỉm cười, một tia cảm động dâng lên, nàng chưa từng nói với ai là nàng thích những động vật nhỏ nhỏ đáng yêu, hắn là làm sao biết được?

“Meo meo. . .” Nhất Thuần đem mèo con ôm vào trong ngực, khe vuốt bộ lông trắng như tuyết của nó, miêu miêu ngẩng đầu nhìn nàng, khe kêu một tiếng, thân thể nhỏ nhỏ hướng vào trong lòng nàng cọ cọ.

“Ha ha. . .” Nhất Thuần vui vẻ cười lên, cõi đời này còn có con vật nhỏ nhỏ dựa vào nàng, lúc này nàng chợt cảm thấy thật an ủi.

“Thích không?” Tin nhìn nàng cười, lòng cũng ấm áp cười theo.

“Ummm.” Nhất Thuần gật đầu một cái, bộ dạng này nói rõ nàng thật sự là rất thích

“Vậy làm sao cảm tạ ta đây?” Tin đùa giỡn nhìn Nhất Thuần, thật ra hắn chỉ là muốn trêu chọc cho nàng vui vẻ thôi.

“Ta cái gì cũng không có, tất cả... tất cả đều là do người cho.” Bao gồm cả sinh mạng, nếu như không có hắn, có thể Nhất Thuần đã quy thiên mất rồi.

“Ta chỉ muốn nghe nàng hát một ca khúc thôi.” Tin khe vuốt gương mặt của nàng, không quan tâm nàng lúc nào cũng vạch rõ giới tuyến xa cách với hắn.

“Được.” Nhất Thuần cúi đầu nhìn miêu miêu trong ngực, vui vẻ đáp ứng.

Đêm, tịch mịch mà an tĩnh.

Trên lầu các, đèn dầu sáng rõ. Tiếng đàn nổi lên bốn phía. . .

”Xuyên việt hồng trần đích bi hoan trừ trưởng

hòa nhĩ thiếp tâm đích lưu lãng
thứ thẩu biến dã đích thanh sơn hòa hoang lương
hữu nhĩ đích mộng bạn giá hoa hương phi tường
kim sanh nhân nhĩ si cuồng thử ái thiên hạ vô song
kiếm đích ảnh tử thủy đích ba quang
chích thị quá vãng thị quá vãng
kim sanh nhân nhĩ si cuồng thử ái thiên hạ vô song

a.....

như quả hoàn hữu thiếp tâm đích lưu lãng
khô nuy liễu dung nhan nan dĩ vong.” (1)

((1) Đây là bài hát Thiên Hạ Vô Song do Trương Lương Đình trình bày, cũng là ca khúc chính trong phim Thần Điêu Hiệp Lữ phiên bản 2006. Các bạn có thể nghe thử ở phía dưới)

Lời dịch

Vượt qua những buồn vui của thế gian
Có chàng bên cạnh cùng nhau phiêu bạt
Vượt qua khắp núi xanh hoang dã nguyên sơ
Giấc mộng có chàng cùng hương hoa bay lượn
Kiếp này vì chàng mà trở nên si mê, tình yêu này trên đời chỉ có một
Bóng gương, sóng nước
Chỉ là thoáng qua
Kiếp này vì chàng mà trở nên si mê, tình yêu này trên đời chỉ có một
Nếu vẫn còn có bạn chung tình cùng ta phiêu bạt
Dung mạo có hao mòn cũng khó mà quên
Khó mà quên
Nỗi buồn chất chứa, mang theo nỗi trống trải vô cùng thê lương, truyền khắp cả vương phủ. . .

69. Chương 69: Ca Khúc Lạ

“Trẫm biết tới nơi này là tuyệt đối không sai, có thể nghe thấy giọng hát này thật là hay làm sao.” Hoàng đế đứng ở dưới lầu các, say mê âm nhạc ở bên trong, ở nơi này luôn là có thể tìm thấy những thứ không thể tưởng tượng được.

“Bệ hạ, ngài có muốn lên hay không?” Nam tử ở phía sau cung kính hỏi.

“Không cần, nếu là hiện tại đi lên, vậy thì không thể nghe tiếp, kia không phải thật đáng tiếc sao?” Hoàng đế cười cười mà nói ra, tiểu tử kia hẳn còn không hiểu sao? Là của hắn, tuyệt sẽ không lấy ra cho người khác chia sẻ.

“Dạ” nam tử cung kính bồi chủ tử đứng ở dưới lầu.

“Ca khúc rất hay, chỉ là quá bí ẩn.” Tín vận nâng mày kiếm, nhìn người khây đàn trong mắt tràn ngập tuyệt vọng làm cho hắn cảm thấy đau lòng. Phỏng đoán nàng là đang suy nghĩ về hắn? Tại sao nàng vẫn không thể quên được, cho dù đã tận mắt thấy sự thực vẫn còn muốn khẳng định một mực không quên?.

Một tháng trước, Tin đem Nhất Thuần đột nhập vào trong hoàng cung Ân quốc, nàng tận mắt nhìn thấy Long Tiêu gần ngay trước mắt thế nào lại đang lắng nhục vài cô gái, bất kể nàng muốn trốn tránh thế nào, nhưng khi kịp chạm đến chân tướng của sự thật không thể chối mặt, lòng của nàng trở nên nên rách nát rồi. . .

“Được rồi, ta đổi một bài khác.” Bốn mắt nhìn nhau, nàng có thể không nhìn thấy trong mắt Tin là sự đau lòng hay sao? Có lẽ hẳn rất hiểu nàng.

“Cũng tốt.” Tin lập tức đổi một vẻ mặt mỉm cười .

Ca khúc mang tên

() ()

() ()

(1)

(Chú thích 1): Đây là bài hát chính trong bộ anime nổi tiếng của Nhật Bản Vampire Kight được chuyển thể vào ngày 7-4-2008, tên phiên âm tiếng anh là

Futatsu no Kodou to Akai Tsumi. Theo Miêu dịch ra thì nó có nghĩa là Nhịp đập hai sắc đỏ và tội lỗi (hông biết có đúng ko). Mọi người có thể nghe thử ở phía dưới. Còn sau đây là lời phiên âm là lời dịch mà Miêu mò mẫm được cảm thấy hay và chính xác nhất. Nguồn vnsharing.net

Lời phiên âm:

Akaku, akaku, akaku, yurete

Yume no, yume no hate e

Hanarerarenai

Mou nan do mo akiramete wa, oshikorosu tabi

Ikiba no nai kanjou ga me wo sama *eku

Kegare no nai, sono hohoeru zankoku na hodo

Tooi sonzai da to wakaruru yo

Ienai kizu kokoro mushibamu dake na no ni

Yami no naka ni ima mo yadoru omoi wo osaekirenai

Akaku, akaku, akaku yurete

Yume no, yume no hate e

Deatte shimatta unmei ga mawaridasu

Dare mo, dare mo shiranai himitsu

Ochite, ochite, ochite, mou modorenai

Tsumi wo kizande mo, kitto

Kodoku no buchi arukinakagara sukuwareteita

Donna toki mo kawaranai riaru na hitomi

Futatsu no Kodou to Akai Tsumi lyrics on

Demo hikari ga mabushii hodo umareru kage wa

Fukaku, irokoku shinobiyoru yo

Futatsu no kodou maru de, awase kagami no you ni

Niteru keredo chigau itami, mugen ni tsudzuiteiku

Akaku, akaku, akaku, moete

Subete, subete, ke e

Kanau koto no nai, maboroshi ga ugokidasu

Tsuyoku, tsuyoku, hakanai yoru wo

Koete, koete, koete, nogarerarenai

Tsumi ni oboretemo, kitto

Akaku, akaku, akaku yurete

Yume no, yume no hate e

Deatte shimatta, unmei ga mawaridasu

Dare mo, dare mo, shiranai himitsu

Ochite, ochite, ochite, mou modorenai

Tsumi wo kisande mo, kitto

Lời dịch tiếng Việt:

Một sắc đỏ, sắc đỏ run rẩy

Từng chút len lỏi, len lỏi vào trong những giấc mơ

Ta không thể lìa xa nhau

Đã bao lần khi anh gục ngã trước cơn đau ghen này

Xúc cảm trong anh tưởng chừng đã tan biến lại thức tỉnh

Chỉ có nụ cười hồn nhiên của em hiểu được sự tồn tại của những xúc cảm đó

Nhưng sao khoảng cách giữa hai ta thật nghiệt ngã

Khi vết thương chẳng bao giờ có thể chữa lành này nuốt trọn trái tim anh

Những suy nghĩ trong anh bỗng chìm vào bóng tối

Một sắc đỏ, sắc đỏ run rẩy

Từng chút len lỏi, len lỏi vào trong những giấc mơ

Khi hai ta gặp nhau, định mệnh bắt đầu xoay chuyển

Một bí mật mà không ai biết

Anh dần chìm đắm vào đó

Anh không thể nào quay lại được như xưa dẫu cho có rửa sạch hết những lỗi lầm này

Đến cuối con đường anh bước đi trong lẻ loi, cuối cùng anh cũng được cứu rồi

Bởi đôi mắt luôn hiện hữu không bao giờ đổi thay ấy

Hình bóng xa xôi và rõ rệt được tạo bởi ánh sáng dịu dàng

Đang dần dần bao trùm lấy anh

Hai nhịp đập của hai trái tim tựa hình ảnh mặt đối mặt

Chứa đựng những nỗi đau giống nhau, nhưng vẫn khác nhau và tồn tại đến vĩnh hằng

Một sắc đỏ, sắc đỏ đang bùng cháy

Và thiêu rụi mọi thứ

Một ảo tưởng không thành bắt đầu hình thành

Mạnh mẽ từng bước

Vượt qua, vượt qua, vượt qua những xúc cảm của đêm tối
Anh không thể thôi nghĩ đến nó đâu đã gieo rắc biết bao nhiêu tội lỗi
Một sắc đỏ, sắc đỏ run rẩy
Từng chút len lỏi, len lỏi vào trong những giấc mơ
Khi hai ta gặp nhau, định mệnh bắt đầu xoay chuyển
Một bí mật mà không ai biết
Anh dần đắm chìm vào đó
Anh không thể nào quay lại được như xưa đâu cho có gột rửa tội lỗi của mình.

70. Chương 70: Cô Gái Đa Tài

“Đây là. . .” Hoàng đế lui về phía sau mấy bước, kinh ngạc không thôi.

“Bệ hạ, không tệ. Nhưng đây cũng không phải là ngôn ngữ của Trung Nguyên.” Nam tử cúi đầu nói nhỏ. Cũng đem mỗi một câu trong ca khúc của Nhất Thuần dịch lại.

“Nàng rất cuộc là ai?” Hoàng đế trong lòng không khỏi có một loại khủng hoảng, đi từ từ lên lầu các.

“Người cố ý phải hay không?” Tin bất mãn nhìn Nhất Thuần. Hắn hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của bài hát, nhưng hắn biết nó không phải là ngôn ngữ ở đây, nhưng nàng tại sao phải làm như vậy?

Nhất Thuần ngược lại khẽ mỉm cười, đôi môi nhẹ mở: “Không có.”

“Bộp! Bộp! Bộp!” Nghe được thanh âm vỗ tay, hai người quay đầu, thấy hoàng đế đang mỉm cười nhìn bọn họ.

“Tin nhi tham kiến bệ hạ.” Tin đứng dậy quỳ xuống, hoàng đế tiến lên một bước đỡ hắn lên.

Hoàng đế xoay người đi về phía trước mặt Nhất Thuần: “Nói như vậy đây chính là ca khúc đến từ cố hương của người sao?”

“Dĩ nhiên.” Nhất Thuần rất tự nhiên trả lời, Tin một lòng lo lắng nhìn Nhất Thuần, hắn đương nhiên biết ý tứ của hoàng đế.

“Như vậy loại ngôn ngữ này cũng là tiếng mẹ đẻ của cô nương sao?” Hoàng đế tiếp tục chơi trò hỏi đáp.

“Không phải.” Nhất Thuần cười cười, nàng giờ mới hiểu được hoàng đế là ám chỉ cái gì, xem ra ở chỗ này ngây ngô là không bình yên rồi.

“Không phải?” Hoàng đế hỏi ngược lại, giọng điệu rõ ràng không tin tưởng.

“Tại sao không?” Thông minh như nàng, như thế nào để cho người khác tùy ý làm khó đây?

“Đem một bài hát không phải tiếng quốc ngữ có thể quen thuộc như vậy hát ra, hơn nữa từng chữ phát âm cũng thật chính xác, rõ ràng không có nhầm lẫn, không phải là tiếng mẹ đẻ của mình, vậy thì sẽ là cái gì?” Hoàng đế gợn gờng đặt câu hỏi, hắn cũng không tin rằng hắn đường đường là nhất quốc chi quân uy nghiêm, tên nữ tử này sẽ không lộ ra sơ hở?

“Ta có thể chính xác không nhầm lẫn hát được 20 ca khúc ngôn ngữ khác nhau, như vậy xin hỏi bệ hạ, cái nào mới là tiếng mẹ đẻ của ta đây?” Nhất Thuần không sợ hãi chút nào mở miệng nói. Công ty của baba mở rộng khắp nơi trên thế giới, các loại ngôn ngữ có thể vận dụng được tất nhiên từ nhỏ phải đi học rồi, đây cũng là kiến thức căn bản mà con cháu của Thiên gia phải biết.

Ánh mắt của hoàng đế nhìn thẳng đôi mắt kiêu ngạo kia, kinh ngạc kêu lên thành tiếng: “20 loại?” Đối với một nữ tử mà nói thì thật sự là quá nhiều đi.

Thấy biểu tình của hoàng đế, Tin an ủi cười lên.

“Hừ!” Nhất Thuần hừ nhẹ một tiếng, nam nhân cổ đại thật quá xem thường nữ nhân, nhưng nàng không thèm chấp nhất nam nhân nơi này, cho nên ngay cả giải thích, cho dù nói rõ cuộc sống của nàng là ở trong một xã hội nam nữ bình đẳng, người ta cũng nhất định không tin.

“Khụ!” Vì che giấu luống cuống của mình lần nữa, hoàng đế giả vờ ho nhẹ một tiếng, trước mặt một nữ nhân liên tục luống cuống hai lần, hẳn thật là muốn phát điên rồi

“Nhất Thuần xin cáo lui, hai vị từ từ tán gẫu.” Nói xong, học dáng vẻ thiếu nữ khom người, xoay người rời đi.

Tin đưa mắt nhìn nàng xuống lầu, hoàng đế đối thái độ vô lễ của tất nhiên sẽ không tính toán.

Nhất Thuần đi xuống lầu, nhìn thấy một nam tử đang ngồi nghiêng nửa mặt, nhanh chóng xoay người ——“Nhất Hàng?”

“Thuần nhi?” Nhất Hàng tiến lên cầm lấy hai tay của nàng, bắt giác hốc mắt của Nhất Thuần trở nên hồng hồng.

71. Chương 71: Nhất Hàng Ca Ca

Huynh đã ở đâu? Ta còn tưởng rằng. . .” Nhất Thuần nói không được nữa, dĩ nhiên, nàng còn tưởng rằng Tin đã đem Nhất Hàng giết rồi.

Nàng cũng không dám ở trước mặt Tin nhắc tới Nhất Hàng, nàng sợ! Nhưng ông trời lại để cho nàng được nhìn thấy huynh ấy, vui mừng tới ướt nước mắt.

“Đây là thật sao?” Nhất Hàng đem nàng ôm thật chặt vào lòng ngực: “Ta không phải là đang nằm mơ chứ?”

“Không phải, đây là thật, chúng ta cũng đều còn sống.” Nhất Thuần an tĩnh tựa vào trước ngực Nhất Hàng, cảm giác này giống như được ở cùng với người nhà, thật an toàn. Không có Long Tiêu làm cho động lòng, không có Tin dịu dàng bên cạnh, nhưng nàng lại thích cảm giác này, y như được anh trai nuông chiều.

“Buông nàng ra!” Thanh âm của Tin lạnh lùng vang lên, trong ánh mắt sát khí đủ để đem Nhất Hàng giết chết một ngàn lần

Hoàng đế nhìn hai người đang ôm nhau, giờ mới hiểu được tại sao Tin lại đem ái tướng của mình tặng cho hắn, không ngờ hoàng đế lại là tự mình đa tình, còn tưởng rằng Tin là vì an toàn của hắn mới đưa người vào cung, xem ra là do nữ tử này mới đúng.

“Vương gia thứ cho thần khó lòng phụng mệnh!” Nhất Hàng nhìn chủ tử trước mặt, hẳn có thể vì Nhất Thuần mà phản bội toàn thể giới, chỉ cần nàng nguyện ý.

Khi hắn đứng hẹn đến Ân quốc tìm nàng thì hoàng đế Long Tiêu đang vì nàng mà cử hành tang lễ, hẳn cũng cho là nàng đã chết rồi, trái tim cũng theo nàng mà đi về một thế giới khác. Không nghĩ tới có thể nhìn thấy nàng nữa lần, đây là trời cao cho hắn cơ hội, hắn tuyệt không buông tha. Hiện tại mới hiểu được thì ra tất cả đều là do Tin an bài, không hổ là chủ tử của mình, ngay cả hoàng đế của Ân Quốc cũng chẳng hay biết gì.

“Các người làm cái gì vậy?” Nhất Thuần nhìn cảnh tượng sát khí đằng đằng trước mắt, nàng không muốn bắt cứ ai vì nàng mà bị thương, lại càng không cho phép bắt cứ ai vì nàng mất đi tánh mạng quý giá.

“Đây là chuyện riêng của chúng ta.” Nói thế nào thì chuyện cũng là do nàng gây ra, nhưng không thể hai người trăm miệng một lời mà nói ra hết chuyện của nàng, mấy ngày nay đây là lần đầu tiên hoảng hốt rối loạn như vậy.

“Thiên cô nương không phải là bất chính thích ”nhịp đập hai trái tim’ đó chứ?” Hoàng đế không biết sống chết thoát ra một câu, có thể hát ra một ca khúc sắc mùi máu tanh như vậy, nhất định là người lòng dạ

thâm sâu , hần lúc này muốn xem thử nàng có thật là muốn ngăn cản cuộc chiến này hay không, hay là đang cố ý khích bác?

“Người câm miệng cho ta!” Nhất Thuần tức giận hướng hoàng đế thét lên. Hoàng đế nghe lời lập tức câm miệng, không dám nhiều lời nữa. Bởi vì khí thế của Nhất Thuần đã thành công lấn át uy nghiêm của hoàng đế .

“Tin, người không thể tổn thương huynh ấy, ở trong cái thế giới này ta không có một người thân nào, Nhất Hàng coi ta giống như muối muối mà thương yêu , ta không muốn mất đi người ca ca tốt này, nếu huynh ấy không còn sống, ta sẽ báo thù cho huynh ấy, cho dù là phải bỏ ra tánh mạng của ta!” Nhất Thuần ngăn ở trước mặt Nhất Hàng, xoay người van xin nhìn Tin, hần nếu thật lòng yêu nàng, như vậy cũng nên yêu người nhà của nàng, vì nàng làm tất cả.

Nhất Hàng không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, thì ra là trong lòng nàng, chỉ xem hần xem như là ca ca. Nhưng dù sao Nhất Hàng cũng đã rất mãn nguyện, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng, hần chết cũng không tiếc rồi.

Tin càng thêm kinh ngạc, chẳng lẽ là hần hiểu lầm, hần cũng không muốn giết chết Nhất Hàng, dù sao cũng từng cùng hần vào sanh ra tử nhiều năm như vậy, mới đành đưa hần điều đến trong hoàng cung: “Nàng thật coi hần như là ca ca sao?”

“Uhm.” Nhất Thuần khẳng định gật đầu một cái.

“Được rồi, nếu là ca ca, như vậy sau này sẽ là người một nhà, chuyện ngày hôm nay ta cũng không so đo nữa.” Tin đem Nhất Thuần kéo vào trong ngực, sợ vừa buông lỏng sẽ mất đi nàng. Ý tứ trong lời nói rõ ràng nói cho người khác biết nữ nhân này là thê tử của hần!

72. Chương 72: Tự Mình Đa Tình

Hoàng đế ngồi xuống như có điều suy nghĩ, nhìn dáng vẻ hai người ôm nhau . Nữ nhân này nếu như thật lòng yêu Tin, như vậy sẽ là phúc cho Vũ quốc. Có thể đem hai người nam nhân xuất sắc như thế dễ dàng trấn áp, xem ra nàng cũng không bình thường nha.

“Nhất Hàng cùng trầm hồi cung, nếu như muốn trở lại nhìn muối muối trầm sẽ sắp xếp thời gian nghỉ cho người.” Hoàng đế đứng lên, bình thần bỏ lại thánh chỉ chuẩn bị rời đi, đem không gian và thời gian để lại cho bọn họ bồi dưỡng tình cảm .

“Đạ, bệ hạ.” Nhất Hàng thấy hoàng đế yên lặng hồi cung, lúc này Nhất Thuần cũng không còn nguy hiểm, hần cũng yên tâm. Trước khi xuất môn còn quay đầu lại nhìn lại nàng một chút, người được gọi là muối muối của hần.

“Có thời gian đến gặp muối nha?” Nhất Thuần không quên dặn dò, nàng dĩ nhiên hiểu tình cảm của Nhất Hàng, nhưng nàng không thể nào đáp lại, thôi thì để cho mình giống như muối muối mà quý mến huynh ấy đi.

“Đã đi xa rồi!” Tin ép nàng xoay đầu lại trước mặt mình. Mặc dù là ca ca, nhưng hần cũng không nguyện ý nhìn Nhất Thuần ở trước mặt mình suy nghĩ về nam nhân khác.

“Uhm” Nhất Thuần cũng không còn hơi sức, đành ưng thuận qua loa, đẩy nhẹ Tin ra bên cạnh, xoay người trở về phòng.

Tuy là nhẹ nhàng đẩy, nhưng cứ như đã đẩy Tin ra ngoài cả ngàn dặm, mặt mũi nam nhân bị coi không ra gì khiến Tín vương gia phát điên, hồi hồn lại thì phát hiện nữ chính đã sớm không còn ở chỗ cũ rồi, bên trong phòng chỉ còn lại một đám thị nữ mắt to trừng mắt nhỏ .

Nhất Thuần giống như một đồng bần đất dán lên trên giường, mới vừa rồi còn tức giận hung hãn, thoáng chốc giờ lại trở nên suy sụp.

“Tối nay ta muốn nghỉ ngơi cùng với nàng.” Tin thần không biết quỷ không hay xuất hiện trước đầu giường, còn làm nũng giống như một đứa trẻ.

“Người. . . Lúc nào thì tiến vào?” Nhất Thuần không thể tin được nhìn người trước mặt, tuy gần đây bọn họ có chút tiếp xúc thân mật, nhưng còn chưa tới mức phải cùng nhau chung giường chung gối nhà.

“Ồ thì...đi vào cũng lâu rồi, còn tưởng rằng nàng thích trốn tròn mắt ngủ chứ, ai ngờ lại thất thần như vậy, có phải hay không đang suy nghĩ tới bốn vương?” Tin nháy nháy mắt, anh thanh giận dỗi phát ra nghe nổi cả da gà.

“Người không phải là buổi tối còn phải xử lý công sự hay sao?” Nhất Thuần tốt bụng nhắc nhở.

“Ồ! Lúc nào thì biết quan tâm ta như vậy hả? Nhưng mà hôm nay ta cũng đã xử lý xong hết rồi, ha ha.” Thị nữ hai bên giúp hắn cởi áo và cởi dây lưng xong, thức thối lui rời khỏi phòng.

Tin vừa nói vừa hướng phía giường bò tới, ý đồ thay đổi sự chú ý.

“Ta có thói quen ngủ một mình.” Nhất Thuần sớm nhìn ra hân âm mưu của Tin, độc ác vạch trần nói.

“Cái gì?” Mục đích bị vạch trần, Tin mặc quần trắng run run đứng ở trước giường.

“Người tỉnh đứng ở chỗ này tới khi nào?” Nhất Thuần nhìn hắn không có ý rời đi liền ném cho hắn một ánh mắt xem thường, lật người đưa lưng về phía hắn giảng đạo. Xác thực ở phương diện nào đó Nhất Thuần rất tỉnh táo, người khác có thể lý giải nàng tàn nhẫn, không vì nam sắc mà động lòng. Đương nhiên Tin thì lại cho rằng hắn mị lực còn chưa đủ thôi.

“Được.” Tin mặt mày hớn hở, tự mình đa tình cho rằng nàng đau lòng vì hắn lạnh cóng, muốn hắn vội vàng lên giường! Lên giường, chui vào trong mền gấm, đem lấy nàng ôm chặt lấy, mấy động tác làm liền một mạch.

Thoáng chốc, chỉ nghe một tiếng gào lên, đường đường Tín vương gia từ trên giường lại lăn xuống đất. Nhất Thuần đứng ở trên giường từ trên cao nhìn xuống nam nhân đang nằm dưới đất ôm nửa người dưới lẫn lộn.

73. Chương 73: Người Đẹp Nổi Giận

May mà trong nhà chỉ có hai người bọn họ, Tin nhếch nhếch đứng dậy từ dưới đất, nhìn nàng bằng một ánh mắt ngây ngốc: “Nàng tính hủy diệt hạnh phúc nửa đời sau của mình hay sao?”

Nhất Thuần gãi gãi đầu, hạnh phúc nửa đời sau của nàng với hắn hình như không có liên quan nhau.

“Ta muốn lên giường ngủ, không cho phép nàng đá lung tung.” Tin rất gian nan đi lên giường, ở trước mặt nàng hắn sẽ không tự xưng là bốn vương, cũng muốn để cho nàng ở trước mặt hắn có dáng vẻ tự nhiên hiền hoà.

“Được rồi!” Nhất Thuần bĩu môi, có chút thỏa hiệp.

Nhất Thuần đang ngủ đem chăn toàn bộ cuốn hết nhưng mà lại hồn nhiên không biết, Tin vẫn không ngủ, cẩn thận kéo lại áo ngủ bằng gấm, nhìn nàng đáng ngủ mê người nhưng chỉ nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, cảm thụ thân thể giống như đứa bé mềm mại không xương, cố gắng nhìn xuống dục hoả căng thẳng giữa hai chân.

Hắn là một nam tử hán khỏe mạnh trưởng thành vả lại cũng có nhu cầu bình thường, nhưng hắn không muốn làm cho nàng thất vọng, đành phải cố gắng phát huy trở thành siêu nhân kim chế.

“Thuần nhi, ta thật sự rất yêu nàng!” Hắn cúi xuống đặt môi ở bên tai nàng nhẹ nhàng thương yêu nói nhỏ, những lời này trong đời hắn chỉ nói với một mình nàng..

Mấy tháng sau...

Hai người đã không còn “tương kính như băng” (1) nữa, có lẽ bắt đầu từ buổi tối hôm đó, chỉ cần nơi nào có Nhất Thuần nhất định sẽ xuất hiện thêm một người khác, tiếng cười không dứt, cực kỳ náo nhiệt. . .

((1): tôn trọng nhưng lạnh lùng, xa cách)

Tin thâm ý hữu tình, không muốn để ai biết, chỉ lặng lẽ giữ lấy nàng. Khô cạn bao nhiêu Thương Hải, mệt mỏi bao nhiêu Tang Điền.(2) Có thể làm cho nàng cười một tiếng, hẳn đã là mãn nguyện.

((2): Thương Hải (biển xanh) Tang Điền (Nương dâu) có xuất xứ từ câu: Thương Hải biến vi Tang Điền, nghĩa là: bãi bể hoá nương dâu. Ý của câu này có ý là Cảnh đời luôn luôn biến đổi, không có gì gọi là bền vững vĩnh viễn.)

Mùa xuân tới, đây mùa xuân đầu tiên Nhất Thuần ở Vũ quốc , bên ngoài đình viện, phồn hoa rực rỡ, cảnh liễu nhẹ rũ ngoài viện tung bay. Trên hành lang có mái che, một nam tử tay cầm sách, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn một chút nữ nhân tràn ngập ý xuân đang gói đầu lên chân hắc ngũ, trên mặt hẳn là nụ cười thỏa mãn.

“Bệ hạ?” Trong đình viện đột nhiên xuất hiện hai người, nam tử thật khó khăn kêu lên, đứng dậy hành lễ sợ làm cô gái đang ngủ say thức tỉnh.

“Thôi.” Hoàng đế nín cười, khoát khoát tay ý bảo hẳn không cần .

Cô gái ngủ không say, chân mày khẽ nhăn, mơ màng ngẩng đầu lên xem một chút, đang chuẩn bị tiếp tục làm nàng xuân thu đại mộng, đột nhiên mắt ra sức nháy mắt mấy cái, dùng sức vung ngón tay nhỏ nhắn ở trên ánh mắt dụi dụi.

“Nhất Hàng ca ca!” Nhất Hàng vui vẻ chạy về phía hẳn, bởi vì nàng ngủ hơi lâu, hai chân tê cứng cho nên trực tiếp tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Hai nam tử lo lắng đồng thời hướng nàng chạy tới, đỡ dậy nàng.

“Các người cố ý phải không?” Nhất Thuần cảm tức nhìn hai người.

Hai người làm ra vẻ mặt khủng hoảng phối hợp đặt nàng xuống, hơn nữa dáng vẻ rất uất ức nhỏ giọng giải thích: “Không phải vậy.”

“Không phải mới là lạ, các người không phải đều là Võ Lâm Cao Thủ sao? Tại sao trước khi ta ngã không ai giúp đỡ lấy ta chứ? Xem ra các người là cố ý nhìn ta làm trò cười!” Đường đường là người thế kỷ hai mươi mốt, Thiên Nhất Thuần cũng không thêm giữ hình tượng thực nữ mà nổi đóa.

Hai nam tử len lén núp ở sau lưng hoàng đế , hàm răng run lấy bối.

Hoàng đế cố nén cười, gương mặt cũng thay đổi vận vận, nín cười tới chảy nước mắt

Một bên bọn nha hoàn còn lại là thấy nhưng không thể trách rồi, chỉ là thấy vẻ mặt của hoàng đế, họ cười cũng không dám cười, mới biết được nhịn cười cũng là một loại khổ cực nha!

Rốt cuộc có người không sợ chết nhịn không được: “Hàaaa...! Hàaaa...! Hàaaa...!” Dĩ nhiên không cần nghĩ cũng biết là ai.

74. Chương 74: Tranh Luận

“Bệ hạ! Ngài tới nơi này là có chuyện gì muốn làm sao?”Nhất Thuần bắn ánh mắt giết người về phía hẳn, ý là sao không chạy về trong cung sớm một chút.

“Khụ.” Hoàng đế ho nhẹ một tiếng, trở lại mặt vẻ nghiêm túc: “Trẫm muốn mời người đi dạo phố, như thế nào?”

“Stop! Ta đây không có tiền, còn là thế nào chứ, ngươi không nên mời ta? Có chuyện gì thì nói mau, nếu không lập tức biến mất cho ta!” Nhất Thuần gọn gàng dứt khoát vạch trần, hấn cho nàng là tiểu cô nương ba tuổi hay sao? Cũng quá ngây thơ đi.

Hoàng đế dè dặt cảm giác bị vạch trần, không vui nói: “Các ngươi đi xuống trước đi!” Trước đem đám thị nữ đuổi lui cái đã.

Tin trở lại thái độ bình thường, nói: “Ngài không phải nghĩ. . . ?” Lời còn chưa nói hết liền bị hoàng đế giao hoát cắt đứt.

“Chính là nghĩ như vậy.” Hoàng đế khẳng định suy nghĩ của Tin.

“Không được! Riêng mình nàng là không được! Những người khác tùy người chọn.” Tin to gan phản đối hoàng đế. Gương mặt không vui, hấn cũng không thể để cho nàng đi làm chuyện nguy hiểm như vậy.

“Đợi chút, các ngươi đang nói cái gì? Trước giải thích cho ta rõ ràng đã chứ?.” Nhất Thuần nghe không hiểu lời họ nói, nhưng trực giác nói cho nàng biết nhất định có liên quan tới nàng, tức thật!.

“Tiểu Thiên, cho tới nay trăm hiểu rõ, thật ra thì ngươi là rất có lòng nhân ái. . .” Hoàng đế bắt đầu bày bộ dạng ra lấy lòng, dài dòng kể lể. . .

“Trọng điểm.” Ba người nghe một đầu đầy hắc tuyến.

“Chính là gần đây luôn xuất hiện chuyện những cô gái chưa chồng mất tích một cách bí ẩn.” Hoàng đế ánh mắt cầu xin nhìn nàng.

“Chuyện đó mắc mớ gì tới ta?” Nhất Thuần gãi gãi lông mày, xoa xoa lỗ mũi, không rõ ràng lắm hoàng đế dài dòng nhiều như vậy cuối cùng thì có quan hệ gì với nàng?.

“Thuần nhi, ý của bệ hạ là muốn dùng nàng đưa tới chỗ của một người xấu.” Nhất Hàng vỗ vỗ đầu của nàng, nói rõ ý tứ chủ yếu của chủ tử.

“Đem ta đưa tới chỗ của kẻ xấu chuyên bắt những cô gái chưa chồng? Ta thực sự lực bất tòng tâm...,bệ hạ thân ái của ta!” Nhất Thuần buông buông hai tay, nhún vai.

“Vậy ngươi giả trang thành một cô gái chưa chồng là được rồi!” Hoàng đế thông minh giải thích.

“Nhiều cô gái chưa lấy chồng như vậy, kẻ xấu tại sao lại phải tới bắt ta đây?” Nhất Thuần đôi tay khoanh trước ngực, lập tức bác bỏ quan điểm của hoàng đế.

“Bởi vì ngươi xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, được chứ?” Hoàng đế ra chiêu mới, tuy là lời nói thật, nhưng Nhất Thuần lại đối với “thuốc mê” này của hấn không thấy có bất cứ tác dụng gì.

“Tất nhiên như vậy, vậy ta đi tới đó cũng sẽ trở thành tiêu điểm, người nào sẽ ngu đến mức ở trước mặt mọi người gây án đây?” Nhất Thuần hai tay vịn gương mặt, lần nữa phủ định lý lẽ hoàng đế.

“Chúng ta đi tới những địa phương vắng vẻ không phải là được rồi sao?” Hoàng đế càng nói càng kích động, chẳng lẽ nàng ta không thể nhượng bộ một chút sao?

“A, ý của ngươi chính là cố ý để cho ta bị người xấu bắt đúng không?” Nhất Thuần đột nhiên quay đầu, nhìn hoàng đế chằm chằm.

“Cái này dĩ nhiên không phải, chỉ cần ngươi dẫn bọn hấn đi ra, chúng ta sẽ ở ngoài âm thầm bảo vệ ngươi.” Hấn thật là không chịu nổi nàng cứ luôn trực tiếp vạch trần như vậy.

“Ta không đi, ngươi nhiều vợ, nhiều mỹ nhân như vậy giữ lại không nỡ đem ra dùng, còn mạng của ta thì không đáng giá hay sao?” Nhất Hàng cùng Tin gật đầu đồng ý với quan điểm của Nhất Thuần, một chiêu này thật ác độc, hoàng đế hai mắt hồng hồng, cái gì cũng không nói nổi.

75. Chương 75: Vô Tình Thấy Được Hoa Anh Đào

“Này. . .” Hoàng đế bị nàng hỏi á khẩu không trả lời được, trên đầu mồ hôi không ngừng rơi xuống.

“Ha ha ha. . .” Nhất Thuần đột nhiên cười lớn, nhìn gương mặt hoàng đế bị nàng gây khó dễ không nhìn được bật cười: “Chọc người chơi thôi, có thể nhìn thấy thần thái của bệ hạ như vậy cũng là đáng giá.”

“Cái tên tiểu nha đầu này...!” Hoàng đế rớt cuộc thở dài một hơi, nàng có thể giúp hắn thì những chuyện vô lễ trước giờ hắn cũng không so đo, nói rõ hắn thân là nhất quốc chi quân nhưng vô cùng độ lượng.

Hoàng đế là thở phào nhẹ nhõm, mặt của Tin Vương gia so với mặt lừ còn dài hơn, dĩ nhiên sắc mặt của Nhất Hàng cũng không tốt hơn là mấy.

Hoàng đế tại sao nhất định phải đem Nhất Thuần làm mối câu, không phải bởi vì nàng có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, mà do nàng là một cô gái không hề trầm ổn và lạnh lùng. Nếu như là nàng đi, như vậy hai vị này cao thủ bên cạnh này nhất định sẽ toàn lực bảo vệ, có thể đạt tới hiệu quả “làm chơi mà ăn thiệt”, nghĩ tới đây trong lòng hắn đã sớm vui mừng.

Nhất Thuần thay một bộ xiêm áo nhẹ nhàng, sau lưng dẫn theo ba gã hộ vệ hướng đường lớn đi tới.

“Thật là tiểu thư xinh đẹp, công tử tuấn tú!” Quả nhiên nếu như Nhất Thuần làm theo lời hoàng đế, vô luận đi tới đâu thì cũng sẽ trở thành tiêu điểm, người đi trên đường quảng tới vô số ánh mắt nóng bỏng, nếu có thể chắc trên người nàng đã bị vô số vết thương lỗ chỗ bởi vì những ánh mắt đó rồi.

“Ta nói, mấy người các ngươi cách xa một chút không được hả?” Nhất Thuần một đầu hắc tuyến đứng ở giữa đường bắt đầu dĩ cầu xin.

“Như vậy sao được?” Tin gọn gàng phản đối, đuổi lên trước ôm lấy nàng, y như sợ nàng sẽ biến mất .

Nhất Thuần rất nỗ lực này đem cái người dính như keo này từ trên người lột ra, cuối cùng rút ra một cái kết luận, người cổ đại khi xấu hổ cũng không mạnh mẽ hơn so với người hiện đại bao nhiêu.

“Cũng đã đi dạo mấy con phố rồi, ta mệt chết đi được, nếu các ngươi cứ dính sát như vậy thì dứt khoát về nhà thôi.” Nhất Thuần trợn trắng mắt hăm dọa, tuy có lòng tốt nhưng muốn nàng dùng đôi chân của mình để đánh đổi, nàng tuyệt đối không làm.

“Tin nhi?” Hoàng đế nghiêm nghị gọi Tin lại, thật vất vả mới thuyết phục được bà cô nãi nãi này, hắn không muốn cứ như vậy nửa đường phí công.

“Aizz!” Tin bất mãn thở dài.

Ba nam nhân đứng tại chỗ nhìn nàng đi từng bước một đi xa. . .

Trải qua mấy lần quẹo trái quẹo phải, cũng không biết qua bao nhiêu con phố, chừng nhìn khắp bốn phía, nơi này khá vắng vẻ, phía bắc có một cái hồ diện tích không nhỏ, Nhất Thuần đi tới ở bên hồ ngồi xuống nghỉ ngơi, lúc này ba vị phía sau cũng không theo kịp, nàng cũng không thèm lo lắng, nghĩ rằng bọn họ khẳng định ở chỗ nào đó không xa yên lặng nhìn mình.

Trên trời mang theo một làn gió mát lạnh thổi tới , bay xuống những cánh hoa theo gió lay động rơi xuống khuôn mặt hơi ửng hồng nhỏ nhắn của nàng, gò má nàng hơi ngửa ngửa, ngón tay nhỏ nhắn gờ xuống cánh hoa dính ở trên má nàng.

“Hoa anh đào. . .?” Nhìn cánh hoa màu hồng nhạt trong tay, nàng kinh ngạc không ngậm miệng được, nơi này tại sao có thể có hoa anh đào, rõ ràng đây là mùa hoa nở. Nàng ngẩng đầu nhìn ngược lại phía cánh hoa rơi xuống, lúc này mới phát hiện ra ở phía trước hồ lại có cây hoa anh đào cao lớn, nở rộ rực rỡ, từng đóa hoa tràn ngập cả cây, giống như là muốn đem sự hoa lệ quý giá rực rỡ nhất mặc sức mà khoe sắc.

76. Chương 76: Nam Tử Như Mộng Ảo

Nhất Thuần như ngừng thở hưởng thụ cảm giác quen thuộc này, thật lâu không dời đi tầm mắt, một nhân ảnh bay tới dưới tàng cây. Mắt của nàng nháy mắt một cái cũng không dám, một nam tử lẳng lặng đứng dưới cây hoa anh đào mang theo tư thái yêu mị tuyệt mỹ, ngạo khí lạnh như băng cùng với vẻ đẹp của cây hoa anh đào hoà lẫn vào nhau chiếu rọi không gian, tạo thành một bức tranh mang sắc thái giữa tuyệt mỹ và quỷ dị.

Giống như cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình, nam tử khẽ nghiêng người, một đôi mắt màu lam thâm u và xinh đẹp nhìn thẳng vào Nhất Thuần. Nhận thấy mình nhìn lên bị đối phương phát hiện, nàng cũng không thể không không biết xấu hổ đành dời đi đôi mắt xinh đẹp.

“Thích không?” Từ đỉnh đầu vang lên thanh âm của một nam tử xa lạ, Nhất Thuần ngẩng đầu ngênh đón, đây không phải là người dưới tàng cây kia hay sao? Khi nào thì đã tới bên cạnh mình? Quay đầu lại thấy dưới cây hoa anh đào quả thật đã không còn bóng người nào rồi. Có thể trong nháy mắt di chuyển, hẳn là người hả?

“Thích.” Nhất Thuần đầy áp lực, kinh ngạc trong nội tâm, nhẹ nhàng nói.

“Thật sự đẹp tới như thế sao?” Nam tử thanh âm sâu kín nhìn cô gái trước mặt đang nhìn mình không chớp mắt.

“Dĩ nhiên, hơn nữa đẹp tới mức không giống người.” Nhất Thuần như có điều suy nghĩ cười cười đánh giá nam tử trước mắt, tóc đen mượt như màn đêm, đôi mắt xanh sâu thẳm như lòng đại dương, da thịt mịn màng màu ngà sáng bóng, như một đoá hoa thần bí mỉm cười dưới ánh trăng, khả nghi tới mức nàng còn tưởng hẳn là một nhân vật Anime.

“Lần đầu tiên nghe một cô gái hình dung ta như vậy, chỉ là rất xác thực.” Hắn khẽ mỉm cười, thâm ảo trong tròng mắt như cũ mang theo nét cô tịch.

“Vô cùng xin lỗi, đã quấy rầy.” Nhất Thuần khẽ khom người, chuẩn bị rời đi.

“Có thể theo ta đến dưới tàng cây ngồi một hồi không?” Hắn uyển chuyển hàm xúc đề nghị, vẻ mặt làm cho người khác không cách nào cự tuyệt.

“Uhm.” Nhất Thuần nhẹ gật đầu, quay đầu lại đã thấy ở dưới tàng cây hoa anh đào như mộng như ảo kia.

Một người nam tử khác dâng lên nước uống xong lập tức lui xuống, một mùi cà phê thật thơm theo gió bay tới, Nhất Thuần lập tức thay một vẻ mặt cảnh giác.

Nam tử đối với nàng tự nhiên khẽ mỉm cười, rót một ly đưa cho nàng, tự mình khác rót một ly, đem ly cà phê thượng hạng đưa tới khóe miệng.

Nhất Thuần nhận lấy ly cà phê, đưa lên mũi hít sâu một cái, loại này mau bị di vong hết mùi thơm, nồng đậm mang theo hơi khổ sở.

“Ta không biết nơi này có địa phương sản xuất cà phê!” Nhất Thuần quay đầu nhìn về phía hắn, tất cả thật là quỷ dị, giống như là mộng, quá nhiều sự việc không chân thật.

“Trên địa cầu này có là được rồi!” Nam tử ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây hoa anh đào.

Nhất Thuần cúi đầu hưởng thụ ly cà phê đắng, nàng biết từ trong miệng hẳn không thể hỏi ra cái gì, chỉ biết rằng hẳn cũng như nàng, không thuộc về nơi này.

Trên đường phố Vũ quốc, ba gã nam tử rất bất nhã đang cãi vã nhau, đưa tới không ít người qua đường tò mò quan sát..

“Tin nhi, người trước yên tĩnh một chút!” Hoàng đế nhúc nhích đầu tiến lên ngăn lại.

“Ba cao thủ có thể làm mất dấu một cô gái, có lẽ là do nàng cố ý.” Nhất Hàng phân tích.

“Nàng có năng lực lớn tới như vậy sao?” Tin vương gia cho rằng hẳn hiểu rõ nàng, cho nên nàng sẽ không ngu như vậy đem tánh mạng của mình ra đùa giỡn, càng không có bản lãnh có thể bỏ rơi ba bọn hắn, trực giác nói cho hắn biết chuyện này không hề đơn giản.

Rõ ràng vừa thấy nàng ngồi ở bên hồ nghỉ ngơi, trong nháy mắt lại không thấy người đâu, mặt hồ thì tĩnh lặng, không có lấy một chút gợn sóng, nàng trong nháy mắt biến mất, không dấu vết y như chưa từng tới đó.

77. Chương 77: Chiêu Đãi Của Nhà Pérez

“Bây giờ là thời gian dành cho điểm tâm ngọt, xin mời tiểu thư của ta!” Nam tử bày ra tư thế mời một cách ưu nhã.

Nàng đứng lên đi theo hắn đến trước một bàn ăn dài ba mét rồi ngồi vào chỗ của mình: “Phiền toái”. Thậm chí ngay cả chính nàng cũng không hiểu tại sao phải tiếp nhận sự chiêu đãi của người đàn ông xa lạ này.

Ở trên bàn được phủ khăn trải trắng như tuyết bày đầy các món điểm tâm ngọt khác nhau, có cả bánh búp-đing mận, kem thạch hoa quả, bánh trứng gà phủ nước cốt chanh, bánh bao bơ, giữa bàn còn trưng một bình hoa hồng xinh đẹp, xem ra chủ nhân rất biết hưởng thụ cuộc sống nha.

“Hong trà hay là rượu vang đỏ?” Nam tử coi thường sự kinh ngạc của nàng, y như đã sớm đoán trước được.

“Hong trà Ceylon” (1) Nhất Thuần thuận miệng nói. Nàng trước kia rất thích hong trà Ceylon, nó vị nồng đậm tinh khiết và rất thơm.

((1): còn gọi là hong trà Tích Lan)

“Được!” Nam tử đứng lên nhận lấy bộ trà cụ (2) do người giúp việc đưa tới. Hắn thuận thực đem lá trà bỏ vào trong bầu, thêm vào trong đó chừng nửa bình nước nóng, sau đó rót vào trong ly trà.

((2): bộ dụng cụ để pha trà)

“Điểm tâm ngọt có thể tiêu trừ mệt nhọc, rất thích hợp với nàng bây giờ.” Nam tử trở lại chỗ ngồi sau đó yên lặng thưởng thức cách ăn của Nhất Thuần.

Nhất Thuần đột nhiên dừng động tác, hắn làm sao biết được thể trạng của nàng bây giờ? Bộ dáng của hắn y như là trước đây đã biết nàng từ rất lâu rồi, Nhất Thuần áp chế nghi ngờ trong lòng, nở một nụ cười tiêu chuẩn nói: “Cảm ơn.”

“Đối với sự chiêu đãi của nhà Pérez (3) nàng có hài lòng không?” Nam tử một tay đỡ má, bộ dáng nhàn nhã giống như hỏi khách nhưng thật ra là đang khẳng định.

((3): cái này là họ thôi nha, các nàng thích ta để là Bội Lôi Tư hay là Pérez? Anh này là ng Châu Âu)

“Vô cùng cảm ơn ngài đã thịnh tình chiêu đãi! Đã làm mất nhiều thời gian của ngài như vậy, ta cũng nên trở về.” Nhất Thuần không có nói hài lòng, nhưng cũng không có ý tứ phủ định, nàng muốn xem xem hắn kế tiếp còn làm những gì, mục đích sau khi cho nàng hưởng thụ tất cả là gì? .

“Vậy xin nàng cho phép Hudson ta được đưa nàng trở về?” Hudson (5) ưu nhã làm thân sĩ lễ, như cũ treo nụ cười thần bí.

((5): Cái này là tên của anh nè, ta cũng mún hỏi các nàng thích ta để tên tiếng anh hay là theo âm Hán là Hách Đức Sâm?)

Bên trong xe ngựa, Nhất Thuần cùng Hudson ngồi đối mặt, Nhất Thuần không có nói địa chỉ của nàng, người đưa cũng không hỏi, nàng kéo ra màn treo cửa sổ xe thấy đường phố dần quen thuộc hơn, rõ ràng đang hướng Vương phủ mà chạy tới.

Hudson là một người kì lạ, nàng có cảm giác mình ở trước mặt hắn giống như là trong suốt, không hề có bất cứ bí mật gì.

Có lẽ nhìn ra nghi ngờ của nàng, Hudson khoe miệng khê nâng lên: “Thiên Nhất Thuần tiểu thư đang suy nghĩ gì lại mà xuất thần như vậy?”

“A!” Ở trong cái cái thế giới này, Nhất Thuần luôn khiến cho người chung quanh kinh ngạc không thôi, nhưng người đàn ông này lại làm cho nàng liên tiếp phải cảm thán: “Ngài tại sao lại biết tên của ta? Ngài rốt cuộc là ai?”

“Nàng hôm nay đặc biệt ra ngoài không phải là muốn tìm ta sao?” Hudson tiến lên nâng cằm của nàng, cẩn thận suy xét.

Thì ra là hắn chính là kẻ xấu mà nàng muốn gặp, thế mà nàng lại bị kẻ xấu này đùa bỡn xoay vòng. Còn nữa, hắn làm sao sẽ biết nàng muốn tìm hắn? Chẳng lẽ là có người tiết lộ, vậy hắn thì tại sao lại dễ dàng bỏ qua cho nàng? Hay là nàng ở trong mắt hắn căn bản không có giá trị?

“Nhất Thuần, nàng hình như đang có rất nhiều câu hỏi tại sao? Có muốn ta trả lời một ít trước không?” Hudson dường như nhìn thấu tất cả, tiếp tục đùa bỡn gương mặt của nàng, không nhanh không chậm hỏi.

78. Chương 78: Nghi Vấn Cha Được Hồi Đáp

“Những cô gái bị người bắt cóc kia...người đã làm gì bọn họ?” Nếu tất cả hắn đều đã biết rõ, vậy thì cứ dứt khoát đem nghi vấn lớn nhất ném cho hắn, dĩ nhiên nếu hắn không trả lời thì nàng cũng đành bỏ tay thôi.

“Sai! trước hết ta không hề cưỡng bách họ, là các nàng là tự nguyện đem linh hồn dâng hiến cho ta.” Hudson mặt vô tội giải thích, đối với thái độ của Nhất Thuần vô cùng bất mãn.

“Trời ơi!” Đám người thật thà chất phác ở đây làm sao có thể cưỡng lại được cám dỗ của hắn chứ? Bây giờ Nhất Thuần rất muốn xác định một chuyện, nàng nhẹ nhàng giơ ngón tay nhỏ nhắn lên, trượt vào trong môi của hắn, ngay lúc đó, tay của nàng liền rụt về y như bị điện giật.

“Sợ sao?” Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cảm thụ thân thể nàng khê run, mặt cô đơn hỏi.

Lời quan tâm của hắn làm cho nàng có cảm giác chuyện mới vừa xảy ra chỉ là ảo giác, nhưng nàng lại chân thật chạm tới cái răng nanh bén nhọn kia: “Người rốt cuộc là gì?”

“Nàng không phải mới vừa tìm được đáp án sao?” Hắn như cũ ôm nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ.

“Đó không phải là chân tướng, chẳng lẽ Ma cà rồng cũng thèm khát linh hồn con người sao?” Nhất Thuần đột nhiên đẩy hắn ra, nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam đầy cô tịch kia.

“Bé con của ta, đã đến nơi ở của nàng rồi.” Hắn sâu kín mở miệng nhắc nhở, thanh âm dịu dàng thấm vào tim phổi.

Hắn và nàng cùng nhau xuống xe ngựa, nhưng Nhất Thuần cũng không vì vậy mà có ý từ bỏ: “Vấn đề của ta người vẫn chưa trả lời, Hudson Pérez tiền sinh thân ái của ta!”

“Nhà Pérez luôn hoan nghênh nàng đến bất cứ lúc nào!” Hắn lần nữa coi thường vấn đề của nàng, nói xong liền cáo biệt, chuẩn bị lên xe ngựa.

“Chẳng lẽ người không sợ ta mật báo hay sao?” Nhìn thấy hắn sắp rời đi, Nhất Thuần lớn tiếng hỏi.

“Tùy ý nàng!” Hắn dừng bước, nhưng không quay đầu lại, sau khi nói xong liền lên xe ngựa.

Xe ngựa dần dần biến mất ở dưới ánh tà dương, trên đường lại hồi phục yên tĩnh thường ngày, chỉ để lại một chút vết bánh xe còn mới!

Nàng ngửa mặt lên trời thở dài, thế giới này thật là thần kỳ, bên cạnh loài người có quá nhiều sự việc mà ta không thể nào biết hết được, Phật giáo dạy rằng vạn vật trên thế gian này đều có linh hồn, khi chúng ta bước qua mỗi một tác đất, ngắm nhìn mỗi đám mây trắng trôi qua trên trời, cũng đều hữu tình; những thứ đó không chỉ có thể cảm nhận được thái độ của chúng ta mà còn có thể cảm nhận được suy nghĩ của chúng ta.

Hudson, người rút cuộc là cái gì trong thế giới này? Tại sao lại có khả năng cảm nhận mạnh mẽ như vậy?

Nhất Thuần mang theo một bụng đầy nghi hoặc, thở dài bước vào cửa vương phủ, người còn chưa đứng vững, liền bị ôm vào trong một vòng tay mạnh mẽ, bên tai vang lên chính là tiếng Tin vương gia sốt ruột, lòng hẩn như bị thiêu đốt nói: “Nàng đã đi đâu? làm ta sợ muốn chết!”

“Thật xin lỗi hại ngươi lo lắng!.” nàng vốn muốn mở miệng hét to bảo hẩn dừng lại nhưng khi nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Tin, nàng liền giọng thấp nói xin lỗi.

“Tại sao lại muốn thoát khỏi tầm mắt của ta?” Nghe được nàng nói xin lỗi, Tin bắt mãi chỉ trích.

“Bởi vì lúc ấy ta mệt chết đi, thấy một nhà quán trà liền đi vào trong nghỉ ngơi một chút, không ngờ tới mới ngồi xuống liền xảy ra chuyện này, nhưng mà ta vẫn cho là các người đang ở cách đó không xa bảo vệ ta chứ?” Xem ra bọn họ thật mất dấu mình, cũng đúng thôi, công phu cao siêu cỡ nào cũng thì cũng chỉ là con người. Nhất Thuần nói dối hẩn, chính nàng cũng không hiểu tại sao lại muốn thay Hudson Pérez giấu giếm.

79. Chương 79: Một Mỗi

“Đồ ngốc, về sau nàng không bao giờ được làm chuyện như vậy nữa nghe không?” Tin ôm thật chặt nàng, thân thể càng không ngừng run rẩy, hình như còn chưa thoát khỏi sợ hãi,

“Không có chuyện gì mà, về sau ta sẽ chú ý một chút!” Nhất Thuần cảm nhận được Tin đang run rẩy, đành hết sức an ủi. Nhưng thật ra nàng rất cảm động, ở chỗ này ít nhất còn có người đối với nàng là thật lòng.

“Đúng vậy a, về sau sẽ chú ý hơn.” Hoàng đế cùng Nhất Hàng hai người không biết từ lúc nào xuất hiện làm kỳ đà cản mũi, hẩn chỉ sợ Tin ngăn cản kế hoạch, vội vàng tiến lên bảo đảm.

“Còn muốn có về sau?” Tin nghe hoàng đế nói, đôi mắt lập tức vì tức giận mà đỏ lên, cực kỳ giống loài sói trong đêm tối.

“Cái đó. . . Dù sao cũng không bị thương gì mà.” Hoàng đế cà lăm giải thích, hẩn đã tạo nghiệt gì mà hai tên tiểu tử bên cạnh hẩn lại có thể đều vì nữ nhân mà liều mạng như vậy chứ?

Nhất Hàng luôn rất trầm tĩnh, chỉ là đôi lúc phải làm một nhân vật diễn chung với hai người bọn họ.

“Aizz! Lại khai chiến!” Nhất Thuần thở dài, bình thường 2 người bọn họ còn giống người một chút, chứ vào những lúc như thế này, bọn cứ như biến thành lang sói mà cắn xe nhau, nàng muốn tách ca ca yêu quý của mình ra khỏi chỗ nguy hiểm này: “Nhất Hàng ca ca, chúng ta trở về phòng đi!”

“Ừ!” Nhất Hàng từ nội tâm khẽ mỉm cười, theo thói quen dặt tay của nàng hướng phòng khách đi vào trong.

“Lần này rút kinh nghiệm, lần sau khẳng định dễ dàng hơn...không thể nửa đường mà bỏ phí được.” Vừa nghe liền biết đó là thanh âm của hoàng đế, hẩn quan điểm là tuyệt đối phải để Nhất Thuần làm xong chuyện này.

“Ta nói rồi không có lần sau rồi !” Tin rống giận phản bác, chỉ kém rút kiếm nữa thôi.

“Ta tuyệt đối bảo đảm an toàn của nàng!” Hoàng đế liên tục cường thế .

“Không thể nào. . .” Tin tuyệt không đầu hàng mà chống cự.

“ . . .”

“ . . . ”

Bọn họ dắt tay nhau đi vào bên trong phòng khách nghỉ ngơi, âm thanh ồn ào cũng càng ngày càng xa.

Ai có thể trách được họ chứ? Chỉ cần có Nhất Thuần ở đâu thì ở đó không thể nào yên tĩnh được chút xíu nào, vị tiểu thư này cá tính quá mạnh mẽ, luôn có thể làm người bên cạnh phải điêu đứng vì nàng.

Khi hai người nam nhân kia đã cãi vả tới mức mệt đến thở không ra hơi thì tạm ngưng chiến. Lúc đó đã là hoàng hôn, phía chân trời xa xa đem cả vùng đất hoà vào một tầng đỏ rực.

Sau bữa ăn tối, đưa đi hoàng đế, Nhất Thuần lê thân thể mệt mỏi leo lên giường, tứ chi đã hoàn toàn kiệt sức.

“Thuần nhi nàng cứ nằm như vậy có phải là đang mời gọi ta hay không?” Giọng Tin đột nhiên vang lên trong phòng, hai tay hắn khoanh trước ngực, bộ dáng thưởng thức dáng vẻ của người đang nằm trên giường.

Nhất Thuần cũng không vì lời của hắn mà động dậy thân thể lấy một cái, chỉ là ném cho hắn một cái nhìn giết người đầy khinh thường. Nàng đã hình thành thói quen hắn không có lúc nào không quần lấy nàng, thói quen hắn không bao giờ nghiêm giọng với nàng, bởi vì biết là an toàn, cho nên đối với hắn, nàng rất yên tâm.

“Nàng có thể hay không e dè một chút, ta dù sao cũng đường đường là nam tử hán nha!” Thấy nàng thật lâu không lên tiếng, một cỗ tức giận vô cớ chạy loạn khắp cơ thể Tin, nàng rốt cuộc có từng coi hắn là nam nhân hay không?

“Hẹp hòi!” Nhất Thuần nhẹ giọng khạc ra hai chữ, đem thân thể mệt mỏi dựa vào trong thành giường một chút

80. Chương 80: Nụ Hôn Đó...

“Nàng thử nói lại lần nữa?” Trên mặt hắn hiện lên nụ cười tàn khốc khát máu (Miêu: hix, nghe hơi quá nhưng nó là nguyên bản cv đó), hắn cởi giày ra nhảy lên trên giường, ôm thật chặt giai nhân bên cạnh, thiếu chút nữa làm cho nàng hít thở không thông, chuyện ngày hôm nay hắn còn chưa để yên cho nàng, hiện tại nàng lại muốn trêu chọc hắn.

“Vương gia, tiểu nữ rất sợ đó nha. Ngài ôm chặt chút nữa thì trái tim của thiếp sẽ lập tức biến dạng thành mặt lừa đó.” Nàng theo thói quen chọc hắn chơi, ở nơi này màn đêm thật cô tịch, chọc hắn dù sao cũng coi như là tiêu khiển đi.

“Mặt lừa thì rất là khó coi nha, hay chúng ta khiến nó biến thành hình rắn nước được không hả? Cũng giống như mặt nàng vậy.” Tin ý thức được nàng khó thở, cánh tay ôm chặt nàng cũng nói lỏng, hơi dời đi. Nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua, tương kế tựu kế.

“Thủy xà còn không bằng nói là bánh tiêu luôn đi? Hừ!” (chỗ này ta cũng không hiểu, giữ nguyên cv vậy) Nhất Thuần tức giận, hậu quả khẳng định rất nghiêm trọng. Lớn như vậy chưa hề có một người đàn ông nào dám đem nàng miêu tả thành một cái bánh tiêu nha.

“Đây chính là tự nàng nói, ta không có nói a!” Tin giống như đang rơi vào trong biển rộng mà bắt được một cây cọc cỏ cứu mạng vậy, nàng mà tức giận thì cũng không phải là đáng sợ bình thường đâu nha, quan trọng hơn là nàng “có quyền”.

“Cút khỏi tầm mắt của ta!” Giọng Nhất Thuần trở nên âm u nhìn Tin vẫn ôm chặt lấy mình.

“Umm. . .” Hắn thế nhưng lại dùng môi ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn đang tức giận của nàng, còn thực hiện một cách rất chuyên nghiệp, Tin nhân cơ hội này chiếm đoạt cánh môi anh đào của nàng.

Hắn càng lúc càng thô bạo xâm nhập sâu trong miệng nàng, ra sức mút vào cái lưỡi thơm tho đang không thể chống cự của nàng, hắn trừng phạt nàng tại sao lại đối với hắn luôn vô tình, luôn làm cho hắn phải lo lắng hãi hùng, hắn hận nàng càng thật sâu, cũng yêu nàng thật nhiều.

Thật hy vọng thời gian có thể bất động ngay lúc này, hắn có thể vĩnh viễn hôn nàng, hắn sẽ là nam nhân hạnh phúc nhất trên thế gian. Thân thể đã gần như ở trạng thái kích động, hắn thật muốn thực hiện bước kế tiếp, muốn ôm nàng trắng đêm hoan ái. Nhưng là...hắn vẫn không thể, hắn tự nhận mình không phải quân tử, nhưng hắn vẫn không hạ được quyết tâm làm tổn thương nàng.

Đột nhiên đẩy nàng ra, hắn quay lưng đi không muốn nhìn thấy ánh mắt bi ai của nàng, hắn không phải thánh nhân cũng có điểm yếu của mình, biết làm vậy là trò cười, là tự lừa mình dối người mà thôi. Lúc này bên trong nhà rất yên tĩnh, ngay cả không khí cũng giống như đang dừng lại. Ngoài phòng còn trùng kêu to giống như một dạ khúc phối hợp với tiếng thở dốc của hai người.

Đột nhiên từ nơi xa truyền đến một tiếng thét phá vỡ màn đêm yên tĩnh, tiếng kêu thật bi ai, quả thật giống như heo sắp sửa bị giết.

Tin lập tức đứng dậy phủ thêm áo khoác, hướng phía ngoài bay đi, chỉ nghe ngoài cửa vọng lại giọng hắn: “Bảo vệ thật tốt tiểu thư.”

Sau đó một đám nam tử đồng thanh trả lời: “Dạ, Vương gia.”

Nhất Thuần cũng không hề buồn ngủ, nụ hôn của hắn hoàn toàn làm nàng thanh tỉnh, nàng hiểu rất rõ tại sao hắn dừng lại, là sợ nàng sẽ oán hận, điều này làm cho nàng hiểu hơn rằng tình cảm của hắn dành cho nàng là vô cùng chân thật.

Lòng nàng thật là bi ai, tại sao lúc nàng thật lòng thì không được báo đáp, còn bây giờ cánh cửa lòng đã đóng kín rồi đành chỉ biết đem thứ tình cảm chân thật kia chận ngoài cửa mà thôi.

Nhất Thuần nhất thời cảm thấy ngũ vị (1) lẫn lộn, nàng tự nhủ với bản thân không nên suy nghĩ quá nhiều, thứ tình cảm này không có kết quả, cứ coi như hắn nhất thời đùa giỡn với nàng đi!

((1) ngũ vị; năm vị (chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn)

Nhưng là, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng bi ai, tại sao ông trời lại muốn đem nàng tới cái thời đại này, nàng tự hỏi mình chưa từng làm việc trái với lương tâm a, tại sao muốn trừng phạt nàng phải rời xa người thân, rời xa quê hương?

81. Chương 81: Tiếng Kêu

Nhất Thuần ở trên giường không ngừng lật người, lòng nàng vẫn như cũ bị vây trong trạng thái rối bời, rời khỏi giường, đi vào phòng chờ nha hoàn phục vụ đem tới chiếc cấm bào đỏ thắm khoác lên trên thân thể mỏng manh của nàng.

Bọn nha hoàn len lén cười Nhất Thuần mới vừa rời ở trên giường cứ đổi tư thế liên tục, cho là vì Tín vương gia đột nhiên rời đi mà nàng trở nên bất an!

“Mới vừa rồi có chuyện gì xảy ra?” Nhất Thuần vô tình hỏi, đơn thuần muốn tìm chuyện bát quái cho hết thời gian.

Đêm vừa dài vừa tĩnh mịch, thật không biết vì cái gì mà có một số người lại hình dung “đêm xuân ngắn ngủi”?

“Hồi bẩm tiểu thư, nô tỳ cũng không biết là chuyện gì xảy ra, chỉ nghe được một tiếng kêu.” Mấy ngày nay trải qua sự điều động của Nhất Thuần, bọn nha hoàn luôn là nàng hỏi gì đáp nấy.

“Phải ha, mới vừa rồi ta cũng có nghe được.” Nhất Thuần hồi tưởng lại tiếng gào ban nãy, có vẻ như là ai đó bị tấn công vô cùng sợ hãi, thân thể theo bản năng phản ứng thét lên vô cùng thê thảm.

Trong lòng nàng có dự cảm không tốt, Nhất Thuần đứng dậy hướng ngoài cửa chạy đi. Phía sau một đám nha hoàn đuổi theo nàng y như một cái đuôi thật dài bám theo phía sau, đêm nay trở thành cực kỳ náo nhiệt.

Trong bóng đêm, chỉ thấy một nhóm người vây cùng một chỗ, mặc dù không thấy được khuôn mặt của hân, thế nhưng bóng dáng quen thuộc giúp nàng dễ dàng tìm được hân: “Tin!” Nhất Thuần chạy về phía hân.

Nghe được âm thanh liền biết đó là nàng, bằng tốc độ nhanh nhất, hân đến bên nàng, ôm nàng vào trong ngực, Tin mang chút trách móc nói nhỏ: “Thế nào mà nàng không chịu ở yên trong phòng hả?”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Nhất Thuần đẩy hân ra, muốn nhìn một chút bộ dạng người đang nằm trên mặt ra làm sao, từ xa đến chỉ có thể nhìn người nằm trên mặt đất dưới thân hân là một vũng lớn màu đen, phản xạ lại ánh trăng sáng.

“Không nên nhìn?” Thuần thế đang lúc ôm nàng, hân dùng bàn tay che kín ánh mắt của nàng, sợ nàng sẽ sợ. Trải qua thẩm tra tối nay, người chết là một gã hộ vệ, cái chết thật là kinh khủng, hai tròng mắt trũng lớn như muốn lòi ra ngoài, thân thể lạnh ngắt bị chém làm đôi, tình huống như thế hân cũng là lần đầu nhìn thấy.

“Tại sao?” Nhất Thuần bắt lấy giấy dựa thân thể, cố gắng có thể nhìn thấy được qua kẽ tay hân. Nhưng bị hân nắm thật chặt gao, nàng càng động, hân càng ngăn cản hết sức.

“Thuần nhi ngoan, không nên tùy hứng, chúng ta trở về phòng thôi.” Nói xong ôm lấy nàng bế ngang hướng vào phía trong viện, không cho nàng bất cứ cơ hội nào phản kháng.

“Ta có dự cảm xấu, có thể nói cho ta biết thật sự đã xảy ra chuyện gì không?” Nhất Thuần thử dùng giọng điệu thương lượng hỏi hân, hi vọng hân có thể tiết lộ chút gì đó cho nàng.

“Đây không phải là chuyện nàng nên lo lắng.” Tin tiếp tục chải tóc, không nhìn nàng, hân không muốn làm cho nàng có bất kỳ chút bất an nào, hi vọng nàng vĩnh viễn sống cuộc sống vui vẻ cùng với hân dưới mái nhà này.

“Nhưng là ta lo lắng người.” Nhất Thuần đứng là có chút lo lắng cho hân, thế nhưng câu nói này không biết làm sao lại trượt ra khỏi miệng, hơn nữa khi hân hết sức ngăn cản nàng nhìn thì thể trên đất kia thì trong lòng nàng bắt đầu trở nên không đành lòng.

“Nàng. . . Nàng. . . Lo lắng cho ta?” Hân quả thật không cách nào đè nén được cảm xúc mừng như điên trong lòng, đây là Thuần nhi lần đầu tiên nói lo lắng cho hân. Hân cúi đầu, ở trên cái trán trơn bóng của nàng đặt xuống một nụ hôn.

“Dĩ nhiên!” Nàng ngược lên ánh mắt nghiêm túc nhìn hân, trong mắt hiện ra tình cảm chân thành tha thiết, nhưng trong lòng thì buồn bực: “Thật đúng là tên đần độn.”

82. Chương 82: Cảm Động

Nghe được nàng nói như vậy, hân cảm động tới mức muốn khóc, chỉ biết ôm thật chặt nàng hơn nữa, để chứng minh tất cả không phải là giấc mơ: “Thuần nhi, ta vốn cho là cả đời này không có cơ hội đem trái tim của nàng từ chỗ của hân mà kéo về, không nghĩ tới. . . Ta thật sự là người hạnh phúc nhất trên thế giới!”

Thật là mới cho hân ít thuốc nhuộm hân liền muốn mở luôn xưởng nhuộm rồi, aizz! Nhất Thuần nhìn vẻ mặt kích động của Tin, bất đắc dĩ thở dài. Chỉ là một câu nói lo lắng cho hân mà có thể cảm động hân thành ra như vậy sao?

Giả như về sau nàng thật sự thích hân, hân có thể biến thành “Phạm Tiến trùng cử” (1) hay không? nghĩ tới đây nàng không khỏi rung mình một cái, Soái Vương gia trước mắt này nếu là có một ngày hóa điên thì sẽ ra sao? Nàng có chút tò mò, nhưng cũng có chút lo sợ.

((1) Phạm Tiến trúng cử: tiểu thuyết phê phán hàng đầu của Ngô Kính Tử trong đời nhà Thanh, một trong những tác phẩm hay nhất trong môn sinh . Thông qua miêu tả chuyện Phạm Tiến tham gia thi Hương trúng Cử nhân, vận dụng thủ pháp phóng đại sinh động miêu tả hình tượng Phạm Tiến vui quá hóa điên, khắc họa vạch trần linh hồn đáng ghê tởm của kẻ sĩ này, đồng thời thông qua những biến hóa trong cuộc đời của Phạm Tiến để phản ánh thói đời nóng lạnh, cùng với những hoạt động và tinh thần của Giới Tri Thức cuối thời kì Xã Hội Phong Kiến.

Bọn nha hoàn chạy tới thấy tình cảnh này cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chỉ là họ thích Nhất Thuần bây giờ hơn là lúc nàng mới vừa vào phủ, nàng khi đó giống như một con búp bê xinh đẹp, không biết cười lại càng không nói chuyện tình cảm. Nàng bây giờ là thần tượng của tất cả nữ nhân, đơn giản mà nói chỉ cần thấy Tín vương gia nhìn nàng bằng đôi mắt ôn nhu mà chân thành, thâm tình, cũng đủ khiến người khác hâm mộ muốn chết rồi. Chớ nói chi là khiến một vị Vương gia lỗi lạc, anh tuấn biến thành một kẻ si tình.

Đuổi lui tất cả nha hoàn, Tín chủ động trở thành nha hoàn cho Nhất Thuần, dịu dàng giúp nàng cởi áo nơi đây lưng. Chuyện như vậy hẳn là lần đầu tiên, trước kia ở trên giường, hẳn đều chỉ biết xé ra quần áo của nữ nhân, hoặc là người ta sẽ tự mình cởi hết chờ hẳn. Hai người mặc dù cùng ngủ chung trên một chiếc giường, nhưng cũng sẽ có thị nữ hầu hạ. Lần đầu cẩn thận giúp Nhất Thuần cởi áo ra, tay của hắn có chút khê run.

Nhất Thuần đem nhất cử nhất động của hắn thu hết vào mắt, không hề cảm thấy khẩn trương ngược lại còn cảm thấy buồn cười, nhưng nàng sợ tổn thương lòng tự trọng của hắn, dù sao người ta cũng đường đường là Tín vương gia mà, nên nàng nỗ lực nhịn cười.

“Được rồi!” hắn vung về cởi áo ngoài của nàng ra, chiếc áo trắng bên trong cũng chính là chiếc áo nàng bình thường vẫn mặc ngủ, mà hắn chỉ mặc một cái quần dài.

Có lẽ hắn cách nàng một tầng vải mỏng manh, tuy chỉ là một tầng vải mỏng, cũng có thể làm cho lòng nàng cách xa khỏi hắn.

Hôm sau...

Nhất Thuần mở mắt, ngược nhìn trần nhà một hồi lâu, cánh tay theo thói quen hướng sờ soạng chỗ nằm bên cạnh.

“Hả? Người đâu?” Đã là một mảng lạnh lẽo, nàng hồ nghi nhìn khắp căn phòng một lần nữa, trừ mấy thị nữ ra cũng không thấy bóng dáng hắn, không biết bắt đầu từ lúc nào, khi tỉnh lại chuyện thứ nhất nàng làm chính là tìm bóng dáng của hắn .

“Hồi bẩm tiểu thư, Vương gia đi lâm triều rồi. Đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, ngài hiện tại muốn rời giường sao?” Nha hoàn riêng cẩn thận trả lời nghi vấn của nàng.

“Lâm triều?” Nhất Thuần tò mò gãi gãi đầu, Tín bình thường một tháng chỉ đi lâm triều hai lần, lần lâm triều gần đây nhất mới chỉ là ba ngày! Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Dự cảm xấu trong lòng nàng càng ngày càng mãnh liệt.

“Đúng vậy, tiểu thư.” Chủ tử đã hỏi thì nha hoàn phải trả lời.

“Rời giường!” Dưới mệnh lệnh đã ra, một đám nha hoàn tiến lên vây quanh Nhất Thuần, lưu loát giúp nàng sửa sang lại mọi thứ, thậm chí rửa mặt nàng đều không cần tự mình động thủ, loại siêu cấp hưởng thụ này đương nhiên là do ai đó ban tặng, nói là sợ nàng mệt mỏi, kì thực thì y như là giám thị, cuộc sống như thế này bất tri bất giác đã vượt quá nửa năm. Có lẽ nên đổi phương thức khác, thời gian quá dài sẽ biến thành thói quen đáng sợ, nàng tuyệt không cho phép như vậy.

Sau khi ăn sáng, Nhất Thuần tiếp tục lâm vào trạng thái thất thần

83. Chương 83: Quà Tặng

“Tiểu thư, ngoài cửa có một vị tự xưng là bằng hữu của ngài, tặng quà cho ngài.” Nha hoàn cung kính bẩm báo, phía sau nàng là ba tiểu nha hoàn khác đang tiến lên đưa vật phẩm tới trước mặt Nhất Thuần.

“Hoa hồng?” Vật này quá rõ ràng rồi, một đóa hoa tươi thật lớn thu hút ánh mắt của nàng, Nhất Thuần đầy nghi hoặc tiến lên phía trước, chắc chắn không phải là Tin đưa, vì thời đại này còn chưa thể biết trồng loài hoa này, vậy thì kẻ đó là ai?

Ôm tò mò mở ra một gói quà khác thì nàng ngạc nhiên thật lâu không ngậm miệng được.

Bọn thị nữ đứng ở một bên, khó hiểu nhìn chủ tử. Chỉ là một gói lá trà mà thôi sao nàng lại hóa đá như vậy?.

Trong lòng nàng tại sao khủng hoảng ư? Nguyên nhân đương nhiên người tặng quà cùng vật phẩm có liên quan quan rồi. Khắp thiên hạ người có thể tặng được hai loại vật phẩm này, cũng chỉ có một mà thôi, ” hoa hồng cùng Hồng Trà Tích Lan”

Vội vàng cầm lên quà tặng cuối cùng, là một phong thư, cả trang giấy chỉ 2 câu ngắn gọn: “Bé cưng của ta, ta chờ nàng.”

Thật là một thư mời không có phẩm vị, Nhất Thuần một tay đè gân xanh trên trán, tay còn lại đem phong thư hung hăng vò nát.

“Người tặng quà hiện đang ở đâu?” Nhất Thuần nheo lại đôi mắt to xinh đẹp.

“Hồi bẩm tiểu thư, đang ở ngoài cửa chờ.” Lần đầu tiên thấy đôi mắt chủ nhân lạnh lùng như vậy , nha hoàn cẩn trọng đáp lời.

Nhất Thuần chạy tới ngoài cửa thì cặp mắt màu lam sâu thẳm kia đang nhìn chăm chú vào nàng làm cho nàng tâm hoảng ý loạn, chớp cũng không chớp, hần chuyên chú tới mức dường như trong mắt hần chỉ có một mình nàng.

“Đi thôi!” Để cho hần thu hồi ánh mắt kia, phương pháp duy nhất chính là đi cùng hần, đó cũng là mục đích của hần khi đến đây.

“Tuân lệnh, bé cưng của ta.” Hần hành lễ giống như thân sĩ, sau đó tiến lên nắm lấy eo nhỏ của Nhất Thuần hướng xe ngựa đi tới.

Bỏ lại một đám thị nữ và bọn thị vệ đứng bất động tại chỗ, khi bọn họ hồi hồn thì bóng xe ngựa cũng đã mất dạng, lúc này mới phát hiện ra đại sự không ổn, Vương gia trở lại mà không thấy được Nhất Thuần tiểu thư, vậy thì bọn họ sẽ thế thẳm lắm, đáng sợ hơn là họ đã trở mắt nhìn tiểu thư bị một nhóm người lạ đưa đi.

Người làm nhà Pérez mở ra cửa chính nghênh đón chủ nhân trở về, nàng bước chân đi vào bậc cửa chính này giống như đang tiến vào một cái thế giới khác, hoàn toàn đem không gian và thời gian bên ngoài ngăn cách với nơi này, xem Hudson bên cạnh đang cười híp mắt , nàng giống như đang nằm mơ, hư ảo làm cho người ta cảm thấy không chân thật.

Kéo nàng đến bên ghế sa lon cực lớn mang phong cách Châu Âu ngồi xuống, hần quỳ một gối xuống ở trước mặt nàng, ngón tay thon dài nắm lấy cái cầm nhu mì xinh đẹp của nàng, đáy mắt thoáng qua một tia dịu dàng, đôi mắt màu lam giống biển cả vẫn như cũ sâu thẳm,cô độc.

“Hao công tổn sức mời ta đến đây, sẽ không chỉ vì để nhìn mắt ta như vậy chứ?” Lại còn tặng hoa tươi và trà , không thể nào chỉ đơn giản là để nhìn nàng như vậy !

Hần cười khê, ưu nhã đứng dậy: “Tiểu thư của ta, đừng có sát phong cảnh như vậy được không?”

Nghe những lời này, nàng thế nào lại có cảm giác như ngồi trên đồng lửa, trong lòng tâm thần bất định, nội tâm trở nên bất an.

“Người tồn tại ở trong cái thế giới này , nhưng ta lại cảm giác người cách ta thật là xa, như mộng ảo vậy, có thể nói cho ta biết người rốt cuộc là ai không?” Nàng không muốn quanh co lòng vòng, trước mắt nàng

đang đối mặt với một đối tượng bí ẩn, vào thẳng chủ đề chính là phương pháp tốt nhất.

84. Chương 84: Lời Hứa Của Ta

“Như vậy, tiểu thư của ta, người có nguyện ý làm nữ chính của giấc mơ này không?” Hấn xoay người đưa lưng về phía nàng, trong lời nói nghe không ra tâm tình của hấn.

Bóng lưng thon dài vừa quen thuộc vừa mơ hồ, hình như ở đâu đó trong trí nhớ nàng đã từng thấy bóng lưng này.

“Tại sao lại là ta?” vấn đề cũ còn chưa hiểu rõ thì những vấn đề mới lại xuất hiện, giống như cứ đứng ở trước mặt hấn, nàng sẽ có vô số nghi vấn, mỗi câu đều bắt đầu bằng “tại sao”!

“Bởi vì là do nàng yêu cầu!” Hấn đột nhiên xoay người, trong ánh mắt lóe ra kiên nghị.

“A!” Nhất Thuần kêu lên, tối hôm nay bọn họ mới là lần thứ hai gặp mặt thôi, nàng lúc nào thì yêu cầu qua hấn, thế nào một chút ấn tượng cũng không có, chẳng lẽ trước kia nàng biết hấn?

Nếu hấn là giấc mộng, như vậy làm nữ chính tương đương với làm bạn gái của hấn, hoặc là làm nữ nhân của hấn, nàng làm sao có thể yêu cầu một nam nhân xa lạ làm nam nhân của nàng đây? Nàng làm sao có thể làm chuyện quá mức như vậy, rốt cuộc là ở đâu có vấn đề? Nơi này tất cả mọi thứ đều quá hoang đường rồi.

“Nếu như không muốn thực hiện nguyện vọng, như vậy về sau không cần cam kết lung tung với người khác!” Đối với nét mặt của nàng này lúc, đôi mắt màu lam kia hiện lên rõ ràng là không vui, giống như tử vong chỉ hỏa đang thiêu đốt.

Nghe được hấn nghiêm nghị trách cứ, trong lòng nàng dâng lên một chút đau lòng, nhìn thẳng vào trong mắt đầy lửa giận của hấn, nàng giống như ma nhập đi tới trước mặt hấn, nhẹ nhàng ôm lấy hấn, làm như vậy để cho nàng lòng của dễ chịu hơn một chút, muốn dập tắt đi lửa giận của hấn.

Hấn vươn tay ôm nàng, nhận lấy cái ôm chủ động này.

Bên trong phòng, chỉ thấy một nam tử yên lặng ôm chặt người con gái, mà nữ nhi này bây giờ mới phát hiện trong lòng mình đang khát an ủi nam nhân này, ngược lại nam tử vui vẻ cho là nàng nhớ lại chuyện phát sinh năm đó. Dưới tình hình như thế, không biết qua bao lâu, nam tử rốt cuộc chậm rãi ngẩng mặt lên, đáy mắt dịu dàng đã biến mất, trở lại sự cô tịch quen thuộc, chỉ có ánh mắt thâm trầm ngay cả chớp mắt cũng không kia đang chăm chú nhìn nàng.

Bị hấn nhìn thấy hai bên má mềm nhũn một tầng hồng hồng, Nhất Thuần chỉ cảm thấy một tia hoảng hốt, lặng lẽ mở to mắt, đang muốn đánh vỡ không khí này, chẳng biết tại sao lại đột nhiên cảm thấy có chút mập mờ thì lại nghe được giọng hấn từ lạnh lùng đột nhiên chuyển sang dịu dàng vang lên: “Ta muốn xác định cảm giác của nàng bây giờ!” Trong giọng nói còn mơ hồ mang theo trách cứ.

Hả? Cảm giác? Cảm giác gì? Hấn không phải là hiểu lầm chứ?

Sững sờ nhìn theo hấn, cái miệng nhỏ nhắn của Nhất Thuần bởi vì quá mức kinh ngạc mà hé mở, nghĩ thật lâu cũng không biết phải làm thế nào trả lời hấn.

Thấy thế, Hudson bỗng dừng cười khê: “Thôi, không cần ngượng ngùng nói ra khỏi miệng, ta cho là đồng ý rồi.” Dứt lời, liền cúi đầu hướng cái miệng nhỏ nhắn đang hé mở hôn lên.

Rầm! Núi lửa bộc phát, chỉ thấy cả người huyết khí dâng trào, đầu trống rỗng, trong nháy mắt hóa đá!

Bá đạo của hấn không giống với sự cường ngạnh Long Tiêu, luôn làm cho người ta không kìm hãm được, càng làm cho người ta không thể hiểu được mà vẫn hồ đồ nghe lệnh. Giả như đúng như theo lời hấn, đây tất cả đều là nằm mơ, nàng nguyện ý làm nữ chính của hấn, thì trong thế giới này sẽ không có tranh giành đấu đá lẫn nhau, không có tàn bạo chém giết, lại càng không có tình yêu giả

tạo, cũng không có đa tình dối trá, nơi này tựa như thiên đường, có thể thoải mái giương cánh tự do bay lượn.

85. Chương 85: Nhớ Lại 1

Có lẽ nàng đang trốn tránh một thực tế tàn khốc, dấu sao nàng cũng muốn một lần làm đà điếu. Huống chi chỉ có một lần, hẳn sẽ giúp nàng như ý nguyện.

Hắn nhẹ nhàng đưa nàng vào trong một biển hoa không biết tên, gió mát bên tai nhẹ thổi, hương hoa thơm ngát tràn ngập trong không trung, tâm tình nàng trở nên thật nhẹ nhõm, cái giấc mộng này thật sự rất ngọt ngào, làm cho nàng không muốn tỉnh lại. . .

Nàng từ trong mộng tỉnh dậy, còn chưa có mở mắt, khóe miệng đã nâng lên nụ cười mộng ảo.

Nàng giống như vừa trải qua một giấc mộng đẹp, toàn thân dễ chịu, cảm giác thật thoải mái, thân thể thật là ấm áp, giống như khi còn bé được mẹ ôm trong lòng ngực, an toàn mà ấm áp.

Nàng lười biếng mở mắt, lập tức phát giác có cái gì đó không đúng, nàng đang nằm trong một căn phòng lớn vô cùng xa hoa, hơn nữa nhìn vô cùng quen mắt hình như đã từng gặp qua ở nơi nào đó, bởi vì đây là phòng ngủ theo phong cách của thời Trung Cổ kiểu tây phương, mà dưới người nàng đang nằm là một cái giường lớn, giống như cái nàng từng thấy qua trong phiên đấu giá hội đồ cổ, nó có giá trị thật là xa xỉ nha.

Nàng lặng lẽ rũ mắt con mắt, liền nhìn thấy một cánh tay rắn chắc đang vắt ngang qua người nàng, thân mật ôm hông của nàng.

Chuyện làm nàng kinh khiếp nhất là hắn và nàng trên người đều chỉ mặc bộ đồ ngủ đơn bạc! Dính vào da thịt bên trong có thể thấy được mơ hồ, nàng không nhớ đã thay vào lúc nào, lại càng không nhớ lúc nào thì lên giường người ta!

Nàng đã không còn là cô gái nhỏ đơn thuần, tự nhiên hiểu rõ không nên cùng một người đàn ông tạo nên động tác mập mờ.

Một đoạn ký ức ngắn dần dần rõ ràng, nàng nhớ tới lúc đó nàng đang ở trong vườn hoa rồi cảm thấy mơ màng thì bị hắn ôm lấy đưa về trong phòng, mà kinh khủng là nàng còn bắt người ta không thả ra, còn nói với người ta rằng mình sợ, nhất định muốn hắn lưu nàng lại, trời ơi nguyên lai nàng lại không biết liêm sỉ như vậy.

“Không. . .” Nàng che miệng, suýt nữa thốt ra tiếng hét chói tai.

Có phải hay không từ khi vừa mới bắt đầu nàng đã ép hắn làm chuyện hắn không thích, hẳn bắt quá chỉ là thực hiện những yêu cầu của nàng, nhưng hắn tại sao muốn làm như vậy?

“Ừ, tỉnh chưa?” Hắn mở ra đôi mắt màu lam, khẽ nhíu mày, nhưng rất nhanh thay vào đó là khuôn mặt tươi cười êm ái hỏi.

“Hả.” Không nghĩ tới hắn nhanh như vậy liền tỉnh, Nhất thuần rất muốn tìm vết nứt nào đó chui vào.

“Thế nào không thoải mái sao?” Phát hiện sự khác thường của nàng, hắn quan tâm hỏi, bàn tay đem lấy nàng từ bên cạnh hắn ôm chặt .

Mặt của nàng liền dính vào trước ngực của hắn, dễ dàng nghe được nhịp đập trầm ổn của trái tim, nàng quần bách đồ mặt.

“Thật xin lỗi.” Nàng nhỏ giọng nói xin lỗi, vùi mặt trong ngực hắn, không dám nhìn.

“Ta không nghĩ phải nghe từ trong miệng của nàng nói ra ba chữ này!” Hắn là đang trách cứ nàng, ngữ điệu không có sự dịu dàng.

Giọng nói sao lại quen thuộc như vậy, trong đầu nàng nháy mắt thoáng qua một hình ảnh!

“Đại ca ca, không cần bỏ lại Thuần nhi, Thuần nhi thật sợ hãi.” Cô gái nhỏ bắt được vạt áo nam tử, đau khổ khẩn cầu, con người trong suốt hiện lên một tầng hơi nước.

“Đừng sợ, đừng sợ, vậy chờ người nhà em tới rồi ca ca rồi mới đi có được không?” Nam tử quay đầu lại, đối với nàng cười cười, quỳ một gối xuống ở trước mặt nàng giúp nàng vuốt đi nước mắt trên mặt.

“Không cần! Đại ca ca vĩnh viễn ở cùng với Thuần nhi không tốt sao?” Cô gái nhỏ tiến lên ôm lấy nam tử, mặt uất ức hỏi.

86. Chương 86: Nhớ Lại 2

“Trong cuộc đời của muội rồi sẽ có một vai nam chính vĩnh viễn làm bạn với muội đến chết, cho nên muội sẽ không cô độc đâu!” Nam tử khẽ vuốt lưng của nàng, an ủi.

“Vậy sao?” Cô gái nhỏ ngẩng mặt lên, đôi mắt trong suốt nhìn người con trai trước mắt.

“Ừ!” Nam tử khẳng định gật đầu một cái.

“Vậy muội lớn lên muốn ca ca trở thành nam chính trong cuộc đời mình.” Cô gái nhỏ mặt vui vẻ tuyên bố, nhón chân lên ở trên môi người con trai ấy ấn xuống nụ hôn của nàng: “Như vậy ca ca cứ vĩnh viễn là đại ca ca được rồi! Hì hì, nhà hàng xóm đi cũng làm như vậy đối với chú, cho nên bọn họ luôn được ở chung một chỗ cùng nhau!”

Đúng vậy, nàng nhớ lại hết rồi, lần đó nàng lại bị bắt cóc, cũng chính là cái lần đó nàng mất đi sự trong trắng thuần khiết, hẳn chính người con trai xa lạ đã cứu nàng, mạng của nàng là của hắn, nếu không có sự xuất hiện của hắn, nàng đã không thể còn ở trên đời này rồi. Nàng vì không thể chịu đựng được chuyện cũ, cũng vì vậy mà quên mất hắn.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của hắn, hắn bây giờ lại giống y như trong trí nhớ nàng trước đây, một chút thay đổi cũng không có, từ trên người hắn không nhìn ra năm tháng đã lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Hắn cầm lấy đôi tay mềm không an phận của nàng: “Xác thực, đúng như nàng suy nghĩ, con người đối với chúng ta mà nói chỉ là thoáng qua rồi biến mất như hư ảo, ta cũng từng ích kỷ nghĩ, đem nàng biến thành quái vật hút máu giống như ta, rồi cùng ta vượt qua thời gian dài này” .

“Không sao, chỉ cần ca ca nói, muội cái gì cũng nguyện ý làm theo.” Huynh ấy còn là đại ca ca mà cô gái nhỏ thích nhất, chỉ cần ở bên cạnh đại ca ca, cũng đủ cảm thấy an toàn, “Thế giới của muội bắt đầu là nhờ có huynh” .

Hudson cúi đầu ở trên trán nàng ấn xuống một nụ hôn: “Mới vừa rồi chỉ là nói đùa thôi, có hù được nàng hay không, ha ha, đùa giỡn có chút hơi quá!” Hắn tuyệt không làm cho nàng biến thành loại sinh vật như vậy.

“Ách!” Nhất Thuần nhìn nam tử đang cười lớn, không hiểu buồn cười ở chỗ nào, mới vừa rồi nàng cũng rất nghiêm túc mà.

Nhìn dáng vẻ của hắn hiện tại thật cao hứng, Nhất Thuần mở miệng hỏi: “Hudson ca ca, những nữ nhân biến mất bí ẩn thật sự cùng huynh có liên quan sao?”

“Nghe giọng điệu của nàng nói có phải không muốn cho ta cùng những nữ nhân kia có quan hệ đúng không?” Hudson chau chau mày.

“Dạ!” Nàng đột nhiên thành thực gật đầu, vậy nên nàng càng thêm tin chắc những chuyện kia thật sự cùng hắn không liên quan, giả như những vụ án đó thật là do hắn làm, như vậy căn bản không cần thiết phải che giấu giấu giếm.

“Trong lòng nàng đã có đáp án tại sao còn phải hỏi ta đây?” Hắn cười hỏi nàng, bất kể ở thời đại nào, bất luận trải qua bao nhiêu năm tháng, nàng đối với hắn vẫn còn chân thành như vậy.

“Bởi vì lần trước muội hỏi huynh thì huynh cũng không có phản đối, ngược lại còn nói đều là những nữ nhân đó đó tự nguyện. Muội bị huynh làm cho hồ đồ, cho nên muội muốn. . .” Nàng nói chuyện càng ngày càng nhỏ, thỉnh thoảng còn nhìn lên hắn một cái.

“Ha ha! Cùng nàng ở chung một chỗ thật khiến cả người cảm thấy vui vẻ.” Hắn nhìn về mặt kinh ngạc của Nhất Thuần, tiếng cười lớn hơn, nàng giống như màn đêm dịu dàng bao quanh hắn, vuốt ve sự ưu thương, luôn có thể làm cho hắn quên đau khổ bị ai.

“Hudson ca ca rất cuộc là buồn cười chỗ nào nhỉ?” Nàng nghiêng nghiêng đầu, hiển nhiên là có chút tức giận. Nàng không muốn ở trước mặt hắn vĩnh viễn là cô bé chưa trưởng thành.

“Đừng nóng giận nữa mà, chuyện kia thật sự chẳng quan hệ tới ta!” Hắn cười tit mắt, tư thái dịu dàng tới mức dường như không có bất kì thứ gì có thể thể ngăn cản.

87. Chương 87: Đoán Một Chút!

Không biết vì sao, nghe thấy sự việc đó cùng Hudson không có liên quan, trong lòng nàng cuối cùng cũng buông lỏng nhẹ nhàng.

“Mỹ nhân của ta, giường nệm là dùng để nghỉ ngơi, không phải dùng để suy tư vấn đề!” Nhìn nàng nửa ngày không khôi phục thần sắc, vẻ mặt bất tri bất giác lại ngưng trọng rồi, hắn lắc đầu cười khổ, ôm nàng lên nhẹ nhàng đặt bên giường rồi ngồi xuống, vì nàng giả bộ chỉnh tề.

Nàng đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, phạm là dính đến chuyện của nàng, hắn sẽ tự thân động thủ hoặc là tự mình gọi người làm làm, chẳng lẽ chỉ là vì một cái cam kết của năm đó sao?

“Cái miệng nhỏ nhắn vì cái gì phải mở ra , rất giống khi nãy nha.” Hắn đi lên phía trước, chạm tới cái miệng nhỏ nhắn nàng bởi vì kinh ngạc hé mở.

“A!” Trước mặt nàng dần dần phóng đại gương mặt tuần tú của hắn, còn bởi vì hắn đột nhiên cử động mà giật mình.

“Không cần khẩn trương!” Hắn đứng thẳng người, nhìn nàng chớp chớp đôi mắt màu lam. Dáng vẻ như có điều suy nghĩ, chợt xoay người nói: “Bữa ăn sáng sẽ dùng thêm thịt nướng và món điểm tâm ngọt, như thế nào?”

“À? Ừ!” Nàng bắt đầu không tin lỗ tai của mình rồi, nhưng mà đối với Hudson ca ca mà nói, làm món thịt nướng kiểu tây phương cũng không phải là quá khó khăn.

“Vậy nàng đi trước rửa mặt đi, ta ở trước bàn ăn chờ nàng!” Hudson mỉm cười với nàng một cái thật tươi , xoay người đi ra ngoài cửa.

Bữa ăn sáng đi qua, Hudson ngồi ở dưới cây hoa anh đào đọc sách, Nhất Thuần ngồi ở bên cạnh hắn nhưng ngược nhìn cánh hoa, không biết còn tưởng rằng nàng đang lưu luyến những cánh hoa theo gió rơi xuống, tâm cũng là theo cánh hoa không biết bay tới nơi nào.

” Thuần nhi của ta có chuyện mà làm cho nàng phiền não như vậy?” Nhìn nàng dáng vẻ khổ não, Hudson ra vẻ như rất đau lòng hỏi.

“Hudson ca ca, Thuần nhi muốn mời huynh giúp một tay?” Nhất Thuần mở to hai mắt nhìn thẳng vào Hudson, hai tay nhỏ bé nắm lại thật chặt, nàng sợ không có được đáp án.

“A? Thì ra là có chuyện. Đợi đã nào...! Để cho ta đoán một chút xem!” Hudson để quyển sách trên tay xuống, một tay chống cằm, một tay ôm ngực, một bộ dạng đang cố gắng suy nghĩ.

Nhìn tình hình trước mắt, Nhất Thuần cảm thấy thật lúng túng, trước mắt vị nam tử này cử động thấy thế nào cũng không giống người trưởng thành, mặc dù nàng biết hắn làm như vậy cũng là vì để cho nàng vui vẻ.

“Nghĩ ra rồi! Ha ha, chúng ta đi thôi!” Hắn đánh búng tay, ra vẻ đã tính trước, kéo Nhất Thuần liền đi ra ngoài, không đợi nàng phản ứng kịp, đã bị hất dẫn đến xe ngựa.

Nhất Thuần thở dài, vốn là muốn nhờ Hudson giúp nàng đi tìm những thiếu nữ mất tích kia, hiện tại thì tốt rồi, hoàn toàn bị lỡ mất!

Nhìn nàng vẻ mặt bất đắc dĩ, Hudson khẽ nhếch miệng.

Nàng nhắc lên màn trúc của xe ngựa, chỉ thấy trên đường xe như nước, ngựa như rồng đèn lồng màu đỏ giắt trước mỗi gian phòng, hành lang mỗi nhà cũng là một bồn các loại hoa tươi, đèn sáng như trong biển hoa, sáng tỏ cả con đường, tiếng ồn ào càng thêm oanh tai không dứt, người đi đường, lái buôn, bạn hàng, chen lấn xe ngựa nửa bước cũng khó đi.

Trong thành phần hoa như thế này này hẳn là thống trị rất tốt, xem ra vị hoàng đế Vũ quốc ngốc nghếch này thật đúng là không phải chỉ biết ăn cơm trắng, đối với hình tượng hắn hiện tại có tốt hơn một chút.

Bỗng nhiên lại nhớ tới những thiếu nữ mất tích chưa biết sống chết kia, lòng nàng lại trầm xuống.

88. Chương 88: Hành Trình Một Ngày Trên Xe Ngựa

Đúng vậy a, nếu không phải tự mình trải qua, ai sẽ nghĩ tới đằng sau một nơi tốt đẹp như vậy, cái xấu vẫn tồn tại song song! Một mặt thì náo nhiệt như lửa, một mặt thì lại thê lương như máu.

Ở trong xe ngựa lắc lư cả một buổi sáng, hai người đều có tâm sự riêng trầm mặc không nói. Sau đó xe ngựa dừng lại, người hầu liền chạy lại hỏi Hudson có muốn hay không ở chỗ này nghỉ ngơi.

Ngồi trong xe ngựa từ sáng tới trưa, xương cốt của nàng gần như rã rời, không dễ dàng có một nơi để nghỉ ngơi, tại sao có thể bỏ qua cơ hội này. Hudson nhìn dáng vẻ nàng vội vã muốn xuống xe, nhìn người làm gạt đầu đồng ý. Sau khi xuống xe, chỉ thấy hai bên đường phố mái hiên thấp dựng vào nhau, mặt đường cát bụi tung bay, đập vào mắt có thể thấy được, chỉ có hai chữ “đơn sơ” để hình dung; xem ra nơi này cũng chỉ là một trấn nhỏ thưa thớt, đột nhiên nàng rất hối hận vì đã chọn chỗ này để nghỉ chân!

Giống như nhìn ra tâm tư của nàng, Hudson an ủi: “Chúng ta trước nghỉ ngơi một chút đi, sẽ không ở chỗ này nán lại quá lâu.” Liền kéo nàng hướng tới một căn nhà nhún có vẻ là một tiểu quán danh tiếng.

Tuy chỉ là nghỉ ngơi ngắn ngủi, cũng đủ đem Nhất Thuần từ một đóa hoa một mối ỉu xiu thành một đóa hoa được rót đầy sương sớm rồi!

Tiếng thúc ngựa vang lên thật lớn, chiếc xe bị con ngựa điên cuồng phóng về phía trước, lưu lại một Trần Phi Dương đầy bụi đất.

Hoàng hôn buông xuống, thái hà (1) làm cho cả vùng đất được phủ thêm một vẻ đẹp dễ nghe thường.

((1) áng mây ngũ sắc, thường xuất hiện vào lúc trời chiều)

Xa xa trên những cánh đồng, những người nông dân đang lom khom, không biết là đang trồng rau hay là đang nhổ cỏ, bọn họ chờ àn đêm gần buông xuống, đó là thời khắc kết thúc một ngày làm lụng tay chân vất vả.

Nhất Thuần chẳng biết ngủ lúc nào, sau khi bị ôm xuống xe ngựa, vẫn không có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Đội nàng mở mắt, đã là phong hắc dạ nguyệt.(2)

((2) gió khuya, trăng đêm, có nghĩa là đêm đã khuya, gió đã lạnh)

Hudson từ phòng trúc bên ngoài đi vào, nhìn thấy Nhất Thuần ngồi ở trên giường vẻ mặt hoang mang, nhẹ lắc đầu không tự chủ được mà cười.

Ánh mắt của nàng lướt qua hắn, xem kỹ nơi xa lạ này, một cái bàn, một giường nhỏ, ngoài ra không còn gì khác, mấy cánh cửa sổ đều đang rộng mở, rèm cửa bằng vải thô sổ tung bay đón gió. Mượn ánh trăng nhìn bên ngoài phòng là rừng sâu u tối, trừ dưới mái hiên tiếng chuông leng keng, nơi này thật sự vô cùng u tĩnh.

“Đây là chỗ nào?” Nàng xuống giường xoa xoa cặp mắt, chỉ vào dưới chân hỏi. Chẳng lẽ hẳn để cho nàng ngồi một ngày xe ngựa lắc lư, chỉ là vì tới cái nơi tồi tàn này ngắm trăng?

“Nơi này là vùng lân cận của Minh Nguyệt sơn trang!” Nhìn nàng vẻ mặt khoa trương, hẳn thật là muốn trêu chọc nàng.

“?” Trên mặt nàng trực tiếp xuất hiện một cái dấu chấm hỏi thật to, hiển nhiên câu trả lời này tương đương với không có đáp.

“Khụ! Theo ta được biết, tòa sơn trang này vào buổi tối thì luôn phát ra những tiếng gào nữ nhân thê thảm, ta cảm thấy nàng sẽ cảm thấy hứng thú, cho nên liền đem nàng mang đến, như vậy có muốn cùng đi xem một chút hay không?” Hudson làm bộ ho nhẹ, rồi sau đó chậm rãi nói ra mục đích mang nàng tới nơi này.

Nhất Thuần đứng ở bên cạnh hẳn hứng thú, ý vị gật đầu thật mạnh.

“Như vậy, tiểu thư của ta, mời lên đường!” Nhìn dáng vẻ nàng kích động, hẳn cười cười hài lòng, ôm lấy nàng hướng Minh Nguyệt sơn trang bay đi.

Trên không trung cấp tốc di chuyển, so với ngồi trên cáp treo gió còn mạnh hơn, nàng cơ hồ không nhận được thét chói tai.

Bọn họ dừng lại ở bên ngoài Minh nguyệt Sơn Trang, nàng ngẩng đầu nhìn quanh, hai lầu cao cổ xưa, tấm bảng hiệu nước sơn sáng bóng loáng, viết theo lối chính khải “Minh Nguyệt sơn trang” bốn chữ to thật dày, ở dưới ánh trăng phản xạ lại tia sáng chói mắt.

89. Chương 89: Sáng Tổ Mục Đích

Hudson nhẹ nhàng nhảy qua, dẫn nàng đi vào trong cánh cửa chính thật dày, ngay sau đó trước mắt là điều lan thêu hạm (1), mái cong trùng điệp, còn có tiếng nước chảy không biết từ nơi nào truyền tới, chậm rãi róc rách như chảy vào trong lòng người.

((1) cột khắc, thêm thêm: chỉ sự xa hoa, tinh tế, đẹp đẽ)

Đã điểm canh ba, Minh Nguyệt (2) như tấm, cơn nước no nê Sơn Trang lẳng lặng ngủ say, nàng nhìn hành lang khúc khuỷu, nhất thời nghĩ không ra chủ ý nên đi đâu, liền ngẩng đầu nhìn Hudson, đột nhiên hành lang có tiếng bước chân đang đến gần, bọn họ lẩn mình giấu vào bóng cây, chăm chú nhìn thật kỹ, là một đội tuần tra mang kiếm hộ viện đi qua, lúc này mới biết Sơn Trang cảnh vệ nghiêm ngặt, không thể khinh thường.

(2) Minh Nguyệt có nghĩa là ánh trăng sáng, cũng là tên của Minh Nguyệt Sơn Trang)

Hudson nhìn ra nàng đang khấn trương, nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng, ý bảo nàng không cần lo lắng.

Trái tim nàng đột nhiên dâng lên một cỗ ấm áp, nàng ngẩng đầu nhìn Hudson dưới ánh trăng, lúc này đôi mắt màu lam của hắn trở nên sâu hơn, giống như màu tím đậm chỉ vào lúc đêm mới có, trong mắt còn có hoa văn tựa như ánh trăng sáng, màu sắc đó thấm vào tận tâm can.

“Bên kia có biển!” Hudson chỉ vào ánh sáng cách đó không xa nói.

“Đi xem một chút!” Nhất Thuần mặt nghiêm trọng nói.

Hai người nhảy lên nóc nhà gần đó, chỉ nghe được từng tiếng bi thương nức nở của những nữ nhi, giống như là bướm bướm rơi vào trong tơ nhện, trở mắt nhìn cái chết đang tới gần mà không thể làm được gì.

Bốn phía có những tảng đá lớn lờm chờm vây xung quanh, vừa đúng làn thành nơi ẩn thân che giấu, sương mù từ trong núi ngăn cản tầm mắt bên ngoài nhìn vào. Nhất Thuần núp trong ngực Hudson, bởi vì không thấy được bên trong phát sinh chuyện gì liền trở nên cực kỳ nóng nảy bất an.

Hắn nhẹ nhàng vận nội lực mang nàng phóng qua bên kia. Vị trí trung tâm hẳn là một Ôn Tuyền (3) từ thiên nhiên, có những cây tùng cổ to lớn ở giữa, tạo thành một quang cảnh đẹp đẽ, thoát tục. Nhưng nàng lại không có tâm trạng tốt để đi thưởng thức cảnh đẹp dưới ánh trăng này, vì nàng phát hiện mấy vị mỹ nhân người trần trường đang ngâm mình trong suối nước nóng, thân thể còn không ngừng run rẩy, không

dám cử động mà khóc thút thít. Bên cạnh suối là hai thân thể nam nữ bóng loáng đang kích tình nằm trên tảng đá, tiếng nước vỗ nghe ngào đơ chính là từ phía cô gái đang nằm dưới thân một nam tử.

((3) suối nước nóng

Nhìn nam tử tàn bạo ở trên người cô gái càn rỡ phát tiết, Nhất Thuần đột nhiên nhớ tới ngày đó Tin mang nàng đi nhìn Long Tiêu trong cung, tâm nàng đột nhiên trào dâng một nỗi ưu thương, nàng nhắm mắt lại, không muốn nghĩ tới vào lúc này

“A!” Chỉ nghe cô gái hét thảm một tiếng, Nhất Thuần đột nhiên mở mắt, chỉ thấy cô gái đang bị giày vò từ mũi, mắt, tai toàn bộ chảy ra dòng máu đỏ tươi.

Nam tử rút người ra rồi đi, phát ra thanh âm thỏa mãn, cặp mắt như có lửa kia chuyển sang nhìn các cô gái trong ôn tuyền, mọi người ngừng thở, sợ cứng người, một cử động cũng không dám, giống như đang đợi tử thần tuyên bố kết thúc sinh mạng.

Tình cảnh như vậy chỉ có trong tiểu thuyết kiếm hiệp, không nghĩ tới trong hiện thực cũng tồn tại, theo Nhất Thuần biết, loại này nam tử càn xử nữ (4) để luyện công, từ trong người họ hút lấy tinh túy, có thể trở thành thiên hạ vô địch.

(4) cô gái còn trinh trắng

Những nữ nhi này thậm chí còn chưa từng nếm qua mùi vị tình yêu đầu tiên, cuộc sống tốt đẹp chỉ vừa mới bắt đầu, lại bị hãm vô tình tước đoạt.

“Không thể tha thứ được, Hudson ca ca! Giết - - hắn.” Nhất Thuần ngẩng đầu nhìn Hudson, nhìn nàng có vẻ bình tĩnh nhưng cũng là biểu hiện của tức giận đến cực hạn.

Mệnh lệnh xuất từ trong miệng nàng ra, Hudson có thể cự tuyệt sao? Đáp án đương nhiên là “không”!

90. Chương 90: Ngăn Lại Một Chương

Bọn họ trở lại mặt đất, Hudson quỳ một gối xuống ở trước mặt nàng, giống như kẻ hầu linh mệnh, nói: “Tuân mệnh, công chúa của ta.”

Hudson biết hình ảnh này là vết thương chôn ở trong lòng nàng, hắn nhớ rõ chuyện phát sinh năm đó, tình cảnh lúc đó cũng giống như bây giờ, hắn cứu cô gái vừa bị hãm hiếp kia ra thì người đã không còn hơi thở, nhưng ngày xưa là hắn đã cứu sống nàng, cho nàng hy vọng mới, cũng chính là nhờ hành động tiện tay năm đó, đối lấy hiện tại được cùng với nàng vui vẻ ở bên nhau, an ủi tâm hồn tịch mịch đã lâu kia.

Đột nhiên xuất hiện hai người nam nữ không biết lai lịch, bên trên thị vệ đồng loạt xông lên, bao quanh bọn họ, chỉ sợ làm chủ tử đang luyện công nổi giận.

Đang định hướng về phía cô gái trong ôn tuyền thì triển ma trào thì đột nhiên nhìn thấy một cô gái khác đang tức giận, hắn dời đi tầm mắt đỏ rực, hướng Nhất Thuần đi tới: “Còn có người tự động hiến thân, không nghĩ tới thì ra là cực phẩm.”

“Đối thủ của ngươi là ta!” Hudson đi tới trước mặt hắn, mặt nụ cười nhẹ nhàng, quyến rũ mà quỷ dị.

Nam tử cả kinh, hắn có thể cảm nhận thấy điều khác thường ở nam nhân đang tự xưng là đối thủ của này, nhưng hắn cho là mình bây giờ đã đạt tới cảnh giới thiên hạ vô địch, khinh thường nhìn Hudson.

Chung quanh tràn đầy mùi thuốc súng, vừa chạm tới đã bộc phát, nam tử lẳng lặng nhìn Hudson, Hudson như một vị thần sĩ ưu nhã, hắn đang chờ đợi nam tử ra tay trước. Bọn thị vệ bắt đầu hướng Nhất Thuần phát ra công kích, nhưng bọn hắc lại bị lực lượng của mình bắn ngược ra xa hơn, giống như một loại kết giới gì đó đem lấy nàng giấu vào bên trong, nàng an toàn như người đang mặc áo đồng giáp sắt.

Nam tử rút cuộc nhịn không được, rống lên một ác độc tiếng hướng Hudson nhào qua. Hudson lại dễ dàng né tránh công kích của hắn, xoay người hướng thị vệ phát ra một chưởng, nhất thời cả một đám ngã xuống đất.

Càng ngày càng nhiều thị vệ xông ra, nam tử giống như nổi điên hướng Hudson đánh tới, nhưng Hudson hứng thú trước đám thị vệ đáng ghét giải quyết cho xong.

Ai ngờ nam tử âm hiểm hướng Nhất Thuần phát ra một chưởng, Nhất Thuần không kịp ẩn núp, nàng nhìn thấy giống như có một quả bom đang nổ tung, lực bộc phát mười phần đang bay tới nàng. Thoáng chốc, trước mắt lại xuất hiện một bóng lưng quen thuộc chặn ở trước mặt nàng, ở phía trước người nàng thành công ngăn cản một chưởng đang bay tới, nhưng mà ngay cả khí lực quay đầu lại cũng không có, lão đảo té xuống đất.

Nhất Thuần mở to hai mắt, không thể tin được sự việc trước mặt bởi vì ngã vào trong vũng máu kia không phải là ai khác mà chính là người một mực thầm lặng yêu thương nàng hết mực, Nhất Hàng ca ca.

Cặp mắt sâu lắng kia đang cố gắng mở ra, ngẩng nhìn bốn phía tựa như đang tìm cái gì đó, đến khi thấy gương mặt quen thuộc thì lộ ra nụ cười thỏa mãn, miệng hé mở, nhưng mà nàng lại không thể nghe được huynh ấy đang muốn nói gì.

“Nhất Hàng ca ca?” Nhất Thuần té nhào xuống đất lên, liều mạng lay thân thể Nhất Hàng, nước mắt dâng đầy lên vành mắt, nàng không muốn huynh ấy chết.

“Không cần thương tâm, cười một cái cho ca ca xem được không?” Nhất Hàng cố sức an ủi người trước mắt, hẳn thật hạnh phúc có thể vì nàng làm chút gì đó, cho dù có chết, cũng không sao cả.

“Dạ!” Nhất Thuần miễn cưỡng làm khuôn mặt tươi cười, nhưng nước mắt lại không thể nào ngăn nổi cứ chảy dài trên gương mặt đang cố gượng cười kia.

91. Chương 91: Chấm Hết

Nhất Hàng giờ lên bàn tay khẽ vuốt gương mặt nàng: “Nếu như ca ca về sau không thể theo giúp muội nữa, muội còn có thể nhớ tới ca ca không?”

“Không được rời xa muội! Muội muốn ca ca vĩnh viễn ở bên cạnh Thuần nhi, vĩnh viễn. . .” Nàng tê tâm liệt phế kêu gào, hiện tại trong mắt của nàng chỉ có huynh ấy, không quan tâm tiếng chém giết sau lưng, không thêm nghĩ tới còn có ai cần cứu vớt. .

“Thuần nhi của ta. . .” Nhất Hàng thanh âm càng ngày càng thấp, Nhất Thuần tựa đầu áp vào trước mặt của huynh ấy, nàng muốn ghi nhớ rõ ràng mỗi một câu của Nhất Hàng ca ca .

“A!” Nhất Thuần ngăn người tại đó, không nhúc nhích, khi nàng cúi người đến trước mặt Nhất Hàng thì huynh ấy dùng tất cả sức lực ở trên gương mặt nàng, in lại một nụ hôn, khuôn mặt tái nhợt hiện rõ nụ cười hạnh phúc. Nhất Hàng ca ca đã mang theo tình yêu say đắm cả đời với nàng mà ra đi...

Huynh ấy dùng sinh mạng chỉ để đổi lấy một cái hôn, giống như sợ nàng trách cứ, liền bỏ lại nàng còn đang hoá đá một mình lặng lẽ ra đi, mang theo phần tốt đẹp đó. . .

Lúc nàng hồi phục tinh thần thì huynh ấy đã yên lòng nhắm mắt lại, nụ cười vẫn còn treo trên mặt kia, bộ dáng của Nhất Hàng giống như đang ngủ, an nhàn mà hạnh phúc...

“Không...” nàng ngửa mặt lên trời gào xé, giống như một con sư tử cái bị thương

Vũ quốc hoàng đế mang theo binh lính một đường kéo tới, nhìn thấy Nhất Hàng trên đất cũng hiểu ra vì sao Nhất Thuần mang bộ dạng thương tâm như vậy. Hudson nhìn Nhất Thuần đau đớn tuyệt vọng, ánh mắt băng lãnh nhìn hướng đầu sở gây nên, hẳn không muốn để cho tên này sống lâu thêm một phút nào nữa, bởi vì sức sinh kia hại công chúa của hắn thương tâm.

Hudson thẳng hướng tên đó đi tới, nam tử mỗi một chưởng phát ra cũng đánh vào trên người hắn, nhưng một chút cũng không thấy vết thương, gã hốt hoảng sau đó lui dần, Hudson tay như một loại thần khí, gọn gàng chọc vào trái tim gã, kết thúc đi trò chơi nhảm chán này.

Hành động thật kinh người, mọi người hoá đá ngay tại chỗ, bao gồm cả hoàng đế.

Hudson xoay người lại đến trước mặt Nhất Thuần, hắn lẳng lặng nhìn Nhất Hàng nằm trong vũng máu. Vẻ mặt vô cùng lạnh lùng. Trong nội tâm của hắn ghét Nhất Hàng, nếu không phải hắn xen vào việc của người khác, cũng sẽ không đưa tới cái mạng này, càng sẽ không khiến Nhất Thuần khóc thương tâm đến như vậy.

Quá ngu xuẩn! Hudson trong lòng nghĩ, bởi vì hắn ở tạo kết giới mạnh mẽ xung quanh Nhất Thuần, coi như là bom nguyên tử cũng không thể nổ tung. Đúng vậy, đúng như lời hắn nói, Nhất Hàng dù sao cũng là dùng đầu óc của người thường để suy nghĩ. Cũng có lẽ tên ngu xuẩn này là cố ý làm như thế.

Không biết qua bao lâu, Nhất Thuần ở thi thể trước mặt khóc tới choáng váng, này giờ vẫn một mực yên lặng yên đứng ở sau lưng Nhất Thuần, Hudson ôm lấy nàng chuẩn bị rời đi.

“Người là ai?” Hoàng đế cảnh giác hỏi, hắn cũng muốn đi an ủi Nhất Thuần, nhưng lại không dám đến gần, bởi vì bên cạnh nàng có một nhân vật nguy hiểm.

“Người nào sao?” Hudson tự hỏi một tiếng, sau đó xoay người nhìn thẳng hoàng đế: “Ta cũng đang muốn biết.” Hắn quỷ dị cười một tiếng, ôm người trong ngực rời khỏi hiện trường, biến mất ở trong bóng đêm.

Hoàng đế sững sờ nhìn theo phương hướng bọn họ biến mất, hắn cũng coi như là gặp qua vô số người rồi, có người ưu tú nào chưa từng thấy qua, nhưng người giống nam nhân này, thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, hắn toát lên khí chất cao quý ưu nhã, gương mặt tuyệt mỹ thần bí giống như ảo ảnh, bảo thạch ở trong tròng mắt lóe ra ngọn lửa liêu nhân.

92. Chương 92: Nhân Quả

“Truyền xuống, chuyện tối nay nhìn thấy Thiên tiểu thư ngàn vạn lần không thể để cho Tín vương gia biết được nửa câu, làm sai lệnh, chém!” Hoàng đế nặng nề thở ra một hơi, hắn có thể tưởng tượng ra được phản ứng của Tín sau khi biết chuyện này, hắn không muốn bởi vì một nữ nhân mà làm cho thiên hạ đại loạn, quốc gia là của hắn nha!

“Dạ!” Thị vệ đang quỳ dưới đất lĩnh mệnh lui xuống.

Tại nhà Pérez.

“Tại sao? Những người ta quan tâm yêu mến đều muốn bỏ ta đi...” Trước mắt là Nhất Thuần đang ở trong mộng khóc lóc kể lể nỗi sợ hãi của nội tâm, có lẽ chỉ có ở trong mộng nàng mới có thể đối diện với tình cảm của mình.

Hudson nhìn người trên giường, mặt nặng nề, hắn khẽ vuốt đi nước mắt đang chảy xuống hai bên má nàng, lẳng lặng nhìn nàng.

“Tiêu, ta hận ngươi, hận ngươi. . .” nàng khóc rống toàn thân run rẩy, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay của Hudson dùng sức lắc mạnh.

Có lẽ Nhất Hàng rời đi làm cho phần tình cảm chôn ở đáy lòng kia của nàng cũng chết theo. Ban ngày nàng sẽ không nhắc tới, chỉ có ở ban đêm nàng mới có thể đối diện với trái tim chung thủy này.

“Rốt cuộc là hận hay là yêu? Cũng chỉ có mình nàng mới biết được!” Hudson tự lẩm bẩm, hắn không nghĩ đến sẽ nghe được cái tên này lại ở trong miệng của nàng nói ra.

Hắn phải làm gì? Lâm vào giao chiến của thiên nhân...Hudson nhú mày, nếu hắn đi sớm một bước, như vậy trong sinh mệnh của Nhất Thuần cũng sẽ không xuất hiện cái tên Long Tiêu này rồi, nàng sẽ vui vẻ với cuộc sống ở thế kỷ hai mươi mốt.

Còn nhớ rõ khi Nhất Thuần mất tích ngày đó, Hudson còn đang tràn đầy lòng mong đợi muốn cho nàng kinh hãi, hi vọng thông qua chuyện xem mắt cổ hủ này mà có thể ở bên cạnh nàng mãi mãi, thực hiện cam kết của hắn đối với nàng .

Trong phòng khách Thiên Gia, Hudson đứng hèn mà đến đang cùng Thiên lão gia nhiệt tình trò chuyện với nhau, đề tài chính là Nhất Thuần ở trên lầu đang tắm rửa thay quần áo, ai ngờ một tiếng động vang thật lớn làm kinh động mọi người trong phòng khách, khi mọi người chạy đến trên lầu thì bên trong phòng hoàn toàn trống trải, không có nửa bóng dáng của bất kì ai. Tất cả mọi người cho .là Nhất Thuần đã cố ý chạy trốn, tránh né trận xem mắt này. Thiên lão gia xấu hổ hướng Hudson nói xin lỗi, ông vì nàng mà an bài xem mắt, không ngờ nữ chính vô cớ biến mất trong phút cuối.

Sau đó Hudson rút cuộc biết tại sao Nhất Thuần vô duyên vô cớ mất tích, hắn dùng triệt để tất cả các loại biện pháp, rút cuộc đã có thể đi đến bên cạnh nàng, nhưng trong lòng của nàng không còn là nha đầu chỉ sống dựa vào hắn nữa, trái tim nàng ở đây đã trao ột người khác, hung hăng đem hắn ở trong lòng của nàng vứt ra ngoài.

Hắn có bản lĩnh thông thiên mạnh mẽ, nhưng đối với tình yêu như có như không này mà nói, chỉ là phí công, đoạn ký ức này sẽ vĩnh viễn đi theo nàng đến hết cả đời này. Có lẽ hắn nên buông tay, buông tay để cho nàng tự nhìn thấu được lòng mình, như vậy nàng mới có thể vui vẻ, mới có thể lộ ra nụ cười chân thật, có thể trở lại là chính mình. .

Hudson lẳng lặng bồi ở bên cạnh Nhất Thuần, nghĩ lại trong thời gian ngắn ngủi này được nhìn thấy nàng là đã đủ, có lẽ trong sinh mệnh của hắn nhất định phải cô độc, hắn sẽ dùng khoảng thời gian ngắn ngủi chung sống với nàng để bù đắp cho những năm tháng dài đằng đẳng mà cô tịch về sau.

“Hãy ngủ ngủ một giấc thật ngon đi, sau khi tỉnh lại coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra qua! Bé con của ta.” Hudson tự lẩm bẩm, khẽ vuốt đuôi tóc mềm mại của nàng: “Ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng cho đến khi sinh mạng này kết thúc.”

Một đêm im lặng, có lẽ trong khoảng thời gian sắp tới, đây là lần cuối cùng nàng có thể ngủ thoải mái trên một giường rộng rãi...

93. Chương 93: Tâm Khóa

Sáng sớm Nhất Thuần ở tỉnh lại trong tiếng hót của muôn chim, buổi sớm thật trong lành, yên tĩnh và tràn ngập hương hoa, ánh nắng mang một màu xanh tươi mát. Rừng cây bao phủ thành một tầng sắc thái nhu hòa mà ấm áp. Nhất Thuần mở mắt nhìn quang cảnh xung quanh, thì ra tất cả chẳng qua là một cuộc lừa hành lãng lãng, cuối cùng cũng trở về nguyên điểm. (1)

(1): điểm xuất phát

Lúc này cách đó không xa, tiếng của loài động vật nào đó vang lên một tiếng, có thể là chúng đang chào đón mặt trời đang từ từ nhô lên...

Một loạt tiếng động ở gần phía trước nàng lại vang lên, nàng nghiêng đầu, chỉ thấy phía trước cách đó không xa chính là Tín, hai mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào nàng: “Thuần nhi?” , thanh âm của hắn có chút khàn khàn, thâm chí mang chút run rẩy.

Nhất Thuần hoàn hồn, từ từ hướng nơi phát ra thanh âm khàn khàn đi tới.

Tín kích động nhìn về cô gái phía trước , đây chính là Nhất Thuần mà hắn đã lo lắng mấy ngày nay, nàng xinh đẹp đứng ở trong rừng, tóc dài tung bay theo gió, giống như một nữ thần mộng ảo, không thể nào chạm tới được

Bốn mắt chạm nhau, chỉ thấy Tín kích động đứng tại chỗ giống như là quên mất cách đi. “Cái người ngu ngốc này , đứng ở đó ngây ngốc làm cái gì?” Nhất Thuần chân trần không thể đi xuống, chỉ có thể lên tiếng.

“A!!!” thân thể Nhất Thuần đột nhiên bay lên không, Tín ôm nàng lên, đôi tay vòng thật chặt lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại của nàng, đầu chôn ở trong ngực nàng, suy nghĩ chỉ trong chớp mắt xẹt qua, thật sự lúc này hắn rất khó có thể không chế chính mình.

Bị Tín đột nhiên ôm lấy, Nhất Thuần rất muốn mắng hấn nha, nàng muốn hấn dừng có ngay ngốc lo lắng như vậy chứ không phải kêu hấn ôm lấy mình như thế này, thật không biết trong đầu hấn có cái gì nữa?

Nhưng khi cảm giác được thân thể Tín đang run rẩy thì Nhất Thuần giơ bàn tay nhỏ bé lên khẽ vuốt gương mặt của hấn, không ngờ lại chạm phải một mảnh ướt át, nàng kinh ngạc hóa đá. Nàng có thể hiểu được người nam nhân này quan tâm nàng tới mức nào, có lẽ nàng thật sự cảm động.

“Chúng ta về nhà đi!” Nàng hơi mở miệng nói.

Nghe được Nhất Thuần nhắc tới về nhà, Tín vui vẻ nở một nụ cười trẻ con, có lẽ chỉ cần một câu nói của nàng, hấn cũng có thể vui vẻ nửa ngày.

Trên đường trở về, Tín như tiểu tử ngốc cứ ý vị hướng về phía Nhất Thuần ngây ngô cười, Nhất Thuần thì chỉ nhìn ra ngoài màn trúc xem đám người náo nhiệt, khi lướt qua bờ hồ nàng lần đầu tiên tới thì nàng cố ý dừng lại chốc lát, đối diện là phủ đệ ngày nào giờ chỉ là người đi nhà trống, căn bản chỉ còn là một mảnh đất, chẳng lẽ tất cả đều chỉ là mộng sao? Nhất Thuần đang nghi hoặc tại sao Hudson không từ mà biệt, chẳng lẽ ở trong cái thời cổ đại này nàng nhất định phải sống cô độc hay sao? Nàng để ý ai, hoặc ai để ý nàng đều từng người một bỏ nàng đi, biến mất không dấu vết. . . ngay cả hơi thở của họ nàng cũng không thể nào tìm thấy được.

“Thuần nhi sao vậy?” Tín nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng an ủi.

Nhất Thuần vòng hai cánh tay trở về ôm lấy Tín, lớn tiếng khóc, buông thả tất cả uất ức trong lòng nàng. . . Nàng rất may mắn, bởi vì vào lúc này còn có một người yên lặng làm bạn với nàng, hấn luôn lựa chọn thời điểm lúc nàng thương tâm nhất, khó vượt qua nhất mà xuất hiện ở trước mặt nàng, giúp nàng vãi vùi tâm hồn bị thương, mà nàng lại không thể cho hấn bất kỳ cái gì, ngay cả thậm chí bố thí cũng chưa từng có, vậy mà hấn chưa bao giờ yêu cầu nàng bất cứ điều gì. Có lẽ nàng nên cho hấn biết lòng của nàng đã có một cái khoá, nên không cách nào mở ra tâm khoá. Như vậy hấn có thể hay không cũng giống như bọn họ rời bỏ nàng, nàng thật là sợ. . .

Tín kinh ngạc cảm thụ hai cánh tay của nàng, đón lấy những giọt nước mắt của nàng, yên lặng để yên cho nàng phát tiết.

94. Chương 94: Nghi Ngờ Của Thuộc Hạ

“Thần khấu kiến bệ hạ!” Lưu Bang Nam quỳ gối dưới đại điện, bẩm báo lại chuyện của Minh Nguyệt sơn trang

“Miễn lễ! Sự tình được giải quyết ra sao?” Long Tiêu nhìn một chút tện hạ thần đang quỳ dưới đại điện, không nghĩ tới sự tình lần này, hấn lại có thể xử lý nhanh như vậy, vượt ra khỏi dự liệu của hấn

“Đã giải quyết xong, chỉ là có một chuyện thần cảm thấy rất kỳ hoặc!” Lưu Bang Nam mặt lộ vẻ khó khăn nhìn lên Long Tiêu đang ngồi trên long ý một cái, hấn đối với bệ hạ tuyệt đối trung thành, nên cho dù có bất kỳ chuyện gì thối cổ lay (1) gì, hấn cũng sẽ hướng bệ hạ bẩm báo chi tiết. Đây chính là làm theo lời thề của hấn!

(1) ý nói chuyện lớn chuyện nhỏ

“Nói.” Long Tiêu thả tấu chương trong tay ra ngẩng đầu nhìn về Lưu Bang Nam.

“Giải quyết chuyện phiên toái lần này là một gã nam tử thần bí, nhưng cùng hấn còn có một nữ nhân dung mạo giống nương nương như khuôn đúc, hơn nữa. . . Hơn nữa cô gái kia cùng với Vũ quốc hoàng thất có quan hệ không nhỏ.” Nói xong lại len lén liếc mắt nhìn hoàng đế dường như đang có điều suy nghĩ. Lưu Bang Nam sợ dĩ nói chuyện này kỳ hoặc, bởi vì hấn đã từng chính mắt thấy thi thể của Nhất Thuần, nhưng trên thế giới tại sao có thể có người giống nhau đến mức như vậy?

Nói đến nương nương cũng biết là chỉ Nhất Thuần, cái tên này giống như tang lễ kia bị vùi vào trong đất, trong cung cũng không còn một người nào dám nhắc tới nàng, Long Tiêu càng thêm chôn giấu nàng ở tận đáy lòng, đây là chuyện bất đắc dĩ nhất, đau đớn nhất, tiếc nuối nhất trong cả cuộc đời của hấn.

“Điều tra được gì, nói thẳng không được sao?” Long Tiêu biết tên thuộc hạ kiêu ky, trực tiếp miễn tội cho hắn.

“Bẩm bệ hạ, thần vội vã trở lại phục mệnh, cho nên cũng không thể điều tra thêm cái gì, bắt quá ở trên đường có nghe được một chút lời đồn đãi.” Lưu Bang Nam có chút chần chờ.

“Dài dòng!” Long Tiêu mày kiếm nhíu lại, gương mặt không vui, thuộc hạ rõ ràng muốn chọc tới kiên nhẫn của hắn hay sao?

“Dạ, nghe bá tánh nói Vũ quốc Tín vương gia vì một nữ tử cam nguyện đem tất cả giai lệ bên cạnh trục xuất khỏi vương phủ, chỉ vì muốn làm đẹp lòng mỹ nhân kia, mà cô gái kia tựa như tiên nữ hạ phàm, có một mái tóc như tơ vàng mềm mại mượt mà” Lưu Bang Nam đem những tin tức hắn nghe được nói ra, hắn cũng biết chỉ bằng một đặc điểm là có thể chứng minh lời của mọi người về nữ tử này cùng với nương nương giống nhau rồi.

“.” Long Tiêu hóa đá tại chỗ, bởi vì trên đời này không có tóc người nào có thể so sánh như tơ vàng, chỉ có một người là Thuần nhi của hắn.

“Bệ hạ?” Lưu Bang Nam khẽ gọi hoàng đế, cũng chỉ có một tiếng này thôi, cũng làm hắn sợ bị định tội.

“Nếu nàng còn sống, vậy người trong quan tài kia là ai?” Long Tiêu tự lẩm bẩm, gương mặt lạnh lùng càng lộ vẻ âm tình bất định. Không có nàng trong cuộc sống, hắn dùng mọi phương thức phát tiết để quên đi Nhất Thuần, để mình phải bận rộn không có thời gian nghĩ tới nàng, nhưng mỗi lúc đêm khuya, hắn sẽ không thể tự chủ được mà nhớ tới, bất kể đang làm cái gì.

Nếu nàng còn sống, nàng nhất định rất thống hận hắn?

Hồi lâu thanh âm khàn khàn của Long Tiêu vang lên: “Lui xuống đi!”

“Dạ!” Lưu Bang Nam sau khi bồi chủ tử ngậy người một lúc lâu. thì toàn mạng mà lui.

Trong đại điện to lớn chỉ có một người còng lợ vẻ trống trải. Long Tiêu khuôn mặt âm trầm xẹt qua tia hàn quang phức tạp. Giờ phút này, trong đầu hắn bỗng nhiên hiện ra tấm thân tuyệt mỹ của Nhất Thuần, khuôn mặt ngây thơ, lại nghĩ đến nàng thâm tình nhìn hắn dưới ánh trăng, cùng với điệu nhảy kiều diễm kia... Khuôn mặt lạnh lùng của hắn lại một lần nữa cứng đờ.

95. Chương 95: Hối Hận

Bất tri bất giác đã đi tới Thanh Hà uyển, cảnh vật quá đỗi quen thuộc nhưng người trong lòng lại không ở đây, mỗi một món đồ nàng từng sử dụng qua dường như còn có thể ngửi được mùi thơm đặc biệt nàng để lại.

Long Tiêu trầm mặc đứng ở phía trước cửa sổ, ngưng mắt nhìn cảnh sắc hỗn độn ngoài cửa sổ đôi tay vô lực rũ xuống, xem ra đã không thể khôi phục lại sự hăng hái ngày thường, lưu lại trên mặt hắn chỉ còn lại một tầng mệt mỏi và cô độc.

Còn nhớ rõ khi nhìn thấy thi thể của nàng thì cả người hắn cũng sụp đổ theo, cái loại đau đớn khắc cốt ghi tâm đó cho tới bây giờ vẫn còn rõ ràng chân thật. Lúc ấy hắn ôm lấy nàng thật chặt khóc một ngày một đêm, đem tất cả tôn nghiêm cùng lễ tiết tất cả đều vứt bỏ, trong ngực có nàng mới hạnh phúc và chân thật bao nhiêu, tất cả.. tất cả đều không cách nào thay thế được. Tự tay hắn đem nàng mai táng. Mỗi lần nhớ tới nàng vô tội bị hãm hại, càng cảm thấy hắn ngu xuẩn tới mức cười, đường đường nhất quốc chi quân (2) mà ngay cả một nữ nhân cũng bảo vệ không tốt.

(2) vua một nước

Tang lễ không tới ba ngày, chân tướng liền nổi trên mặt nước, ban đầu hắn đã từng suy đoán Linh phi giả trò quỷ, sự thật chứng minh quả thật nàng ta giả trò quỷ, Long Tiêu dưới sự phẫn nộ đem Linh phi một nhà toàn bộ giam vào thiên lao, nhưng vì cha nàng đối với triều đình có công, đem hắn cách chức làm thứ dân, không bao giờ được phục chức, mà Linh phi là lăng trì xử tử, nhưng đó cũng không thể vơi đi mối hận trong đầu hắn

Hắn thế nhưng lại ngu xuẩn bị một tiện nhân lợi dụng!

Linh phi tự cho là có thể lực ngầm bảo vệ, nhưng nàng ta lại động tới không nên động, kết cục này cũng là do nàng ta gieo gió gặt bão!

Hắn là giúp nàng báo thù, nhưng nàng vĩnh viễn không trở về được.

Mà bây giờ thuộc hạ của hắn nói cho hắn biết, có vị nữ nhân rất giống Nhất Thuần, giống đến mức như cùng một người, tim của hắn lại bắt đầu đập mạnh, coi như là một tia hi vọng hắn cũng sẽ không buông tha, hắn muốn tìm nàng, chứng minh cô gái kia chính là nàng! Long Tiêu nghiêm túc đối với mình hứa hẹn.

Tại Vũ quốc Tín vương phủ...

“Thuần nhi, dùng trà nha?” Tín bày ra bộ dạng lấy lòng, chậm rãi tới gần Nhất Thuần

“Không!” Ngồi ở trong đình ngắm người, Nhất Thuần khẽ nhíu đôi mày thanh tú.

“VẬY...hay là ăn chút điểm tâm nha?” Tín không buông tha hỏi tới.

Kể từ hôm đó trở về phủ, Nhất Thuần liền bắt đầu ngắm người, ngồi xuống là ngồi cả ngày, Tín vương phủ cũng yên tĩnh đi nhiều, không có ồn ào càng không có tiếng cười vui.

Tín thông minh không hề tra hỏi chuyện Nhất Thuần biến mất mấy ngày qua, càng không có trách cứ nàng nửa phần, nhưng nàng ngày ngày bày ra bộ dạng buồn bã, vẫn làm hắn muốn phát điên.

“Ta không đói bụng, vương gia nếu đói bụng thì ăn trước đi!” Nhất Thuần khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức dứt khoát nhưng vẫn giữ vững ngữ điệu dịu dàng

“Không cần đối với ta quá dịu dàng, ta sẽ sinh ra tà ý nha?” Tín rất là cảm động nói.

Hả? Mặt nàng méo xệch: “Người. . .”

“Ta?” Tín chỉ lỗ mũi mình, sau đó thật biết điều ngáy thơ nháy nháy mắt: “Ta ở đây mà.”

Thật là bệnh thần kinh thời kỳ cuối rồi, haizz! Tại sao cổ đại còn chưa có bệnh viện tâm thần chứ? Nhất Thuần chỉ muốn yên tĩnh một mình, xem ra cũng là hy vọng xa vời.

Nhất Thuần bực bội chống bàn đứng dậy, hắn cũng đột nhiên đứng thẳng. Thoáng chốc nàng bị một cái bóng lớn bao phủ, ngăn cản ánh mặt trời vốn dĩ đang chiếu ấm áp xuống người nàng.

96. Chương 96: Hoả Khí Ngát Trời

Tín áp đảo uy vũ, đem tính khí đang bộc phát như núi lửa của nàng cũng phải đè nén lại.

“Người làm gì thế?” Nhất Thuần hít một hơi thật sâu, hai hàm răng nghiến chặt.

Hả? Tín cảm thấy buồn bực: “Không làm gì hết!”

“Vậy người đứng lên cản trở ta làm gì?” Nhất Thuần hết sức áp chế lửa giận, bình tĩnh hỏi.

“Ta thấy nàng đứng dậy, ta đâu dám ngồi!” Tín mang vẻ mặt uất ức nhìn Nhất Thuần.

“Mời nhường đường một chút!” Có hắn chỗ nào thì chỗ đó sẽ không yên tĩnh được, nàng không chọc nể, nàng tránh còn không được hay sao?

“Được!” Hắn hết sức phối hợp dựa vào một bên.

Cuối cùng hắn cũng tránh đường, nàng nhìn thấy cảm giác như đường lên thiên đường vậy, chỉ hận không thể bay nhanh qua. Bất kể nàng cố gắng “bay” nhanh cỡ nào, cũng vút không được cái bóng sau lưng kia, hắn một tác cũng không rời, nàng đi đâu hắn theo sau đó.

“Vương gia?” Thấy phía sau đúng là âm hồn bất tán, Nhất Thuần đột nhiên dừng lại bước chân.

“Tại sao không gọi Tín?” Đột nhiên nghe nàng cung kính gọi mình, trong lòng hắn chuông báo động vang lớn. Hắn không muốn bị nàng tăng thêm khoảng cách giữa bọn họ.

Tình huống như thế, thật là nhức đầu. “Người rốt cuộc có dừng lại hay không?” Nàng gọn gàng dứt khoát nói thẳng, đối với tên ngu ngốc này thật không thể quá nể tình.

“Hi hi, không dừng!” Hắn cười thần bí, như một mũi tên bắn trúng lòng của nàng, mơ hồ đau nhói.

Đáng chết, người này tại sao cũng không thể phối hợp một chút chút, nàng bây giờ còn chìm trong đau thương muốn chết, hắn tại sao lại không chịu hiểu đây?

Hơn nữa. . .

“Tín, ta hiện tại cười không nổi, cũng không còn hơi sức để cười, ta muốn một mình an tĩnh một lúc!”

“Vậy có phải chỉ cần an tĩnh một lát là sau đó có thể trở lại bình thường?” Tín mỉm cười đưa mắt nhìn nàng.

“Phải! aizz! Không đúng!” Thảm, thiếu chút nữa lại bị hắn nắm mũi dẫn đi.

“Nhưng ta sợ nàng sẽ cảm thấy cô độc. Cho nên ta ở chỗ này an tĩnh cùng nàng!” Để tranh thủ làm vui lòng giai nhân, hắn hết sức tích cực đáp lại.

Nhất Thuần trở mặt giận dữ lớn, nghĩ sửa cũng ko biết là sửa cái gì, một bụng uất khí, tại sao chỉ cần cùng Tín ở chung một chỗ, nàng luôn có một loại cảm giác muốn mắng chửi người

Hắn có thể không cần nói hai câu liền chọc điên nàng, hoàn toàn hủy diệt hình tượng thực nữ của nàng.

“Được, này giờ cũng đã là một lúc rồi, bây giờ nàng có thể trở lại bình thường!” Tín ngẩng đầu nhìn trời sau đó nói.

Phốc!!!, lại một tên bắn trúng chỗ hiểm. Người này, xem ra nàng khách khí là không được rồi.

“Tín, người đi chết đi!” Nàng nhắc cạp váy, một cước đá Tín.

“Thuần nhi thân ái, ta chết, nàng chẳng phải sẽ rất tịch mịch sao?” Tín vững vàng bắt được gót ngọc, mặt uất ức nhìn nàng.

Thấy thất sách, Nhất Thuần nghĩ rút chân mình trở về, nhưng Tín lại không có ý muốn buông tay. Hơn nữa còn ý vị hướng nàng nháy mắt ra hiệu.

“Người buông ra, khốn kiếp!” Nhất Thuần tức giận đến muốn học máu, thấy Tín bày ra một bộ dạng như trẻ con, nàng thật muốn một đao chọc thủng vào bộ mặt đang cười đáng ghét của hắn.

Nhìn Nhất Thuần thái độ dần dần khá hơn, mặc dù phần lớn đều là bị chọc tức, nhưng còn hơn cả ngày về mặt không tốt, lúc này khoe miệng hắn nâng lên, toát ra thần sắc được như ý nguyện.

97. Chương 97: Cơ Hội Thay Thế

Dường như đã rất lâu rồi nàng không được vui vẻ như hôm nay, mặc dù phần lớn đều là bị chọc tức nhưng cuối cùng thì Tín luôn có thể làm cho nàng cười, hắn giúp nàng quên đi những chuyện bi thương. Ở bên hắn, nàng chỉ có thể cười hoặc giận dữ.

Bữa tối đi qua, nhìn mình trong gương, bởi vì cười quá nhiều nên các cơ trên mặt có chút cứng ngắc, đưa tay nhẹ nhàng xoa, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng thích ngắm người, soi gương đến gần người.

Tin mấy ngày nay trở nên rất bận, bởi vì kể từ sau khi trở lại, hắn cũng không bồi nàng đi ngủ nữa, lẽ ra nàng cũng không ghét sự tịch mịch này mới đúng, tại sao sau khi tới đây, cái gì cũng thay đổi, ngay cả thói quen của bản thân cũng không biết từ lúc nào đã thay đổi.

Nàng ngón tay chạm đến môi, vết thương cũ vẫn còn ở đây, nhưng vết thương trong lòng đã nhạt nhòa, nàng thật không muốn nhớ lại những chuyện cũ trước kia, nhưng mỗi khi giữa đêm tối, nỗi đau ấy luôn trở về một cách hoàn hảo nằm trong lòng nàng, chỉ là trải qua thời gian phai nhạt, cảm giác yêu đương càng trở nên lạnh lẽo, chỉ còn lại mơ hồ có chút đau đớn, giống như hôm qua tất cả đều chỉ là một cơn mưa nặng hạt, sau cơn mưa trời lại sáng, liền lặng lẽ bốc hơi bay đi không lưu dấu vết gì, chỉ có lúc sáng sớm trong không khí còn để lại chút tư vị của mưa.

Nàng không thể quên, khi đó hắn độc ác, hắn giả dối. Đây chính là tình yêu của bậc đế vương cổ đại, tất cả chỉ là ngục trang giả tạo. Nhưng Tín thì sao? Hắn có thể vĩnh viễn như vậy làm bạn cùng nàng hay không? Một Vương gia có thể bỏ qua tất cả giai lệ mà đơn độc ở bên cạnh nàng? Coi như hắn tự nguyện, nàng cũng không muốn nhìn thấy hắn cô độc tịch mịch cả đời. Nhưng quan hệ của bọn họ bây giờ được coi là gì đây? Nữ nhân của Tín? Không phải. Bằng hữu sao? Chỉ là đơn thuần là bằng hữu thôi sao? Càng không phải, bởi vì ở giữa nàng và hắn có quá nhiều phần mập mờ.

Người không phải là thánh hiền, cũng sẽ có thất tình lục dục, đối với sự quan tâm, bảo vệ che chở của Tín, Nhất Thuần có thể không cảm động sao?

Mấy ngày nay chung đụng, không cách nào tránh khỏi trong lòng lần nữa dâng lên một cỗ xung động quen thuộc, nhưng nàng hết sức dùng ý chí khắc chế những cảm xúc này, lần trước do vết thương ở trên người của nàng, lại xảy ra trong tình trạng không thích hợp, làm nhiễu loạn ý chí, sự thanh tỉnh của nàng, làm cho nàng không tự chủ ngộ nhận Tín là Long Tiêu.

Tiếp nhận hay không?

Có nên cho Tín một cơ hội, cũng là inh một cơ hội?

Nhưng như vậy đối với Tín có công bằng không? Nếu là mình cũng không muốn làm thể thân của người khác, mà mình lại muốn hắn biến thành thể thân, quá tàn nhẫn!

Mâu thuẫn tựa như một hồ lửa buồn bực, ở đáy lòng nàng lặng lẽ bốc cháy lên.

Lại một trận huyền não sáng sớm, ở cổ đại không có việc gì làm, Nhật Thuần lại rất thích giường, nếu Tín không tới tự mình thúc giục nàng rời giường, nàng có thể sẽ ở trên giường suốt cả ngày.

Nàng luôn đóng chặt hai mắt, để cho người khác đoán không ra nàng là thật đang ngủ hay là đang giả vờ. Nàng thích mình bây giờ, trong lòng bình tĩnh có thể nghe được ngoài phòng tiếng kêu các loại chim nhỏ, thỉnh thoảng còn có tiếng gió.

Thật ra thì nàng ở đây chờ đợi đoạn đời dài còn lại, chờ đợi từ từ già đi, chờ đợi sinh mạng kết thúc, cũng không biết lúc nào nàng bắt đầu đối với tử vong không còn lo sợ, ngược lại cảm thấy đó là một loại hấp dẫn được giải thoát.

Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó sẽ chậm rãi thở ra. Đột nhiên ngoài phòng có chút huyền não, sau đó là tiếng cửa mở, có thể cảm giác được có mấy đôi mắt đang chuyển qua bên giường, ánh mắt nhìn thẳng vào trên người của nàng.

98. Chương 98: Tranh Thủ Tình Cảm

“Mẫu Đan cô nương, chủ tử nhà ta thật vẫn còn đang nghỉ ngơi!” Tiểu thị nữ tiến lên ngăn Mẫu Đan tiến lên, sợ sẽ quấy rầy giấc ngủ của chủ tử.

Mẫu Đan hiển nhiên không đem lời của nàng để ở trong mắt, đẩy nàng ra, hướng Nhất Thuần nói: “Thiếp thân ra mắt tỷ tỷ!”

Lúc này bên trong nhà rất an tĩnh, mọi người ngừng thở, chờ đợi chuyện sắp phát sinh, Nhất Thuần xoay người, chậm rãi ngồi dậy, quan sát cô gái đứng ở trong phòng, dáng người mềm mại đáng yêu, cặp mắt lung linh, hai vú lộ ra một nửa, đủ để khiến người khác phải nhìn chăm chú, rõ ràng là một mỹ nhân tươi thắm xinh đẹp, khó trách nàng ta phách lối như vậy, dám xông thẳng đi vào.

Bên người nàng có hai người thị nữ, càng thêm ngĩnh cảm kiêu ngạo nhìn khắp nơi bằng ánh mắt chán ghét.

Mẫu Đan khó nén kinh ngạc nhìn chằm chằm Nhất Thuần trên giường không nói một lời, cô gái trước mắt diễm lệ làm người ta phải kính sợ hoảng hốt, nàng ta từ trước đến giờ đều tự mình rất xinh đẹp, nhưng nhìn nữ nhân dung nhan thoát tục này, không có khuyết điểm làm cho không người nào có thể so sánh được với nàng

Trong đầu không khỏi sinh lòng cảnh giác, bất kể trước kia Nhất Thuần được cưng chiều như thế nào, nếu nàng tới, Nhất Thuần nên ngoan ngoãn nhường lại vị trí này.

“Vốn là muốn cùng tỷ tỷ hàn huyên một chút, xem ra là quấy rầy đến tỷ tỷ, Mẫu Đan ở chỗ này bồi tỷ tỷ là không đúng!” Nàng ta bắt đầu buồn nôn trái một tỷ tỷ bên phải một tỷ tỷ.

“Không có” Nhất Thuần đơn giản trả lời, im lặng ngồi dậy, cũng không có ý tứ mời Mẫu Đan ngồi.

Mẫu Đan không vui, vẻ mặt thu lại một chút, làm bộ quan tâm nói: “Sao tỷ tỷ bây giờ còn không xuống giường, không phải bị bệnh chứ? Ngày mai Mẫu Đan giúp tỷ tỷ hướng Vương gia nói một chút, xin phái ngự y đến xem bệnh cho tỷ tỷ một chút.”

Nàng ta là muốn phô trương địa vị của mình sao? Nhất Thuần ở trong lòng không chỉ có bật cười, xem ra nàng ta là lo lắng mà đến, hẳn là muốn cùng mình tranh thủ tình cảm. Nàng không cho là mình sẽ có phần phúc khí để trở thành nữ nhân của Vương gia, nhìn Mẫu Đan đứng dưới giường, hiện tại nàng càng không muốn trở thành nữ nhân của hắn.

“Cám ơn, thân thể ta rất tốt, không cần phải lo lắng!” Nàng dịu dàng mỉm cười, trên nguyên tắc Nhất Thuần cũng không muốn có thêm kẻ thù, nhất là nữ nhân, nữ nhân mang lòng ghen tỵ so lòng dạ lang sói còn đáng sợ hơn.

Nàng nói chuyện giọng thật thông thả mềm mại, nhưng lọt vào tai của Mẫu Đan lại thành hết sức chói tai, Mẫu Đan đem hết tất cả biện pháp, thật vất vả mới mang được giọt máu của Vương gia, nàng phải trở thành nữ chủ nhân của vương phủ, tuyệt không chấp tay tặng cho những người khác, nhất là nữ tử trước mắt này.

Mẫu Đan giả bộ thân thiện bề ngoài, tiến lên lôi kéo tay của Nhất Thuần nói: “Không có việc gì là tốt, chỉ là tỷ tỷ nếu như có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói cho Mẫu Đan a!”

“Ừ!” Nhất Thuần cũng không bởi vì nàng ta cố ý lấy lòng mà khai tâm, vẫn là bình thản đáp ứng.

Mẫu Đan cười cong lông mày, xem ra bước đầu tính toán đã hoàn thành.

“Vậy sau này Mẫu Đan lúc nhàm chán có thể tới chỗ của tỷ tỷ chơi không? Mẫu Đan mang thai không thích hợp đi ra bên ngoài chơi, hiện tại đã có người bầu bạn rồi!” Nàng cười duyên, vẻ mặt vô tội làm cho người ta sinh lòng thương yêu.

Ai ngờ vừa cố ý nói xong, nghe qua dường như rất tình cờ, Nhất Thuần sững sờ chốc lát, mang thai...cái từ này là hạnh phúc của nữ nhân, vậy mà nàng lại không hề muốn mình sẽ có, nàng sợ lại một lần nữa mất đi, nàng không biết được mình còn có thể chịu được lần nữa hay không, mất đi máu mủ thật rất thống khổ: “Mang thai phải nghỉ ngơi thật tốt mới phải!”

99. Chương 99: Vì Yêu

Vừa đơn giản mà bình thản trả lời, Mầu Đan tức giận gần như không che giấu thêm nữa, nàng ta vốn định sẽ kích thích Nhất Thuần, không nghĩ tới nàng chỉ là sống sót một chút, mầu Đan không cam lòng, chẳng lẽ Nhất Thuần là đang giả vờ, kỹ thuật diễn xuất vậy cũng là quá tốt đi!

“Tỷ tỷ nói đúng lắm, vậy Mầu Đan sẽ không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi!” Miệng của nàng ta miễn cưỡng mấp máy mấy cái, sau đó xoay người rời đi.

“Đi thông thả!” Nhất Thuần đem tất cả biểu tình của Mầu Đan thu hết vào đáy mắt, nàng không trách nàng ta, bởi vì không có một người nữ nhân nào nguyện ý cùng người khác chia sẻ trọng phụ của mình.

Huống chi nàng ta àm như vậy cũng chỉ là vì bản thân, vì đứa nhỏ trong bụng, một mẫu thân vì hài tử làm ra chuyện gì cũng có thể tha thứ, chỉ cần không phải là phát điên, nàng đều cho rằng có thể lý giải được.

Mầu Đan sau khi đi, Nhất Thuần đột nhiên cảm thấy mình là một kẻ tứ ba cướp trọng phụ phá hoại gia đình người khác, nàng cảm thấy mình rất buồn cười, trước kia cùng nhiều nữ nhân như vậy chia sẻ Long Tiêu, đã yêu thì chuyện gì cũng có thể, có lẽ đó chính là yêu, cho nên có thể bao dung người đó mà yêu hết thảy.

Xem ra chính mình là nên rời đi, cho dù không thể rời đi, cũng không thể cùng nữ nhân của hần chia sẻ tình yêu của hần. Không bao lâu, hần sẽ có những đứa nhỏ đáng yêu, nghĩ đến hình ảnh một đám đầu củ cải vây quanh bóng dáng Tin cười đùa, Nhất Thuần không tự chủ được mà mỉm cười.

Nàng chậm rãi rời giường, rửa mặt xong, đột nhiên có ý niệm muốn ra bên ngoài đi dạo một chút, đuổi lui tất cả thị nữ, một mình ở trên đường cái đứng đưa, nhìn người đến người đi trên đường phố, mỗi người đều có chuyện vội vã phải làm, có vẻ mặt gấp gáp, có vẻ mặt thì lại đang mang mỉm cười, chạy nhanh gấp rút như vậy còn có thể lộ ra nụ cười, nói rõ người này đang cười là phát ra từ nội tâm, trong trang phục của bá tánh không có ai giống nàng nhân nhã đi dạo phố như vậy, Nhất Thuần đột nhiên cảm thấy mình thật dư thừa, dư thừa tới mức chỉ có thể đi thể nghiệm cuộc sống của người khác và suy nghĩ trong lòng họ.

Một trận gió lớn thổi tới cuốn đi mọi thứ trên đường, Nhất Thuần nhìn thấy rác rưởi đầy trên mặt đất, lúc này mọi người càng thêm náo loạn gấp rút chạy đi, trong chớp lát thời gian, trên đường chỉ còn lại le que mấy người, giống như trận gió lớn kia cuốn đi cả những con người kia.

Giọt mưa lớn như hạt đậu bắt đầu rơi xuống mặt đất, đẩy lùi đi trận gió lớn kia, ngẩng đầu nhìn lại, vô số hạt mưa to lũ lượt rơi xuống, cho đến chạm tới mặt đất, cùng bụi đất hóa thành một vùng nước đục.

Nhất Thuần mở ra hai tay hứng lấy hạt mưa từ phía chân trời rơi xuống

“Cô nương nhanh đi tới dưới tàng cây trước mặt tránh mưa đi, gặp mưa sẽ sinh bệnh!” Một người tốt bụng không biết tên, nhắc nhở một câu liền chạy lên dưới tàng cây trước mặt.

Ngẩng đầu nhìn lên, là gốc cây hòe già cao lớn, phiến lá tuy nhỏ, nhưng cũng ngăn cản không ít cơn mưa của ông trời. Từ từ tựa vào dưới tàng cây nhìn người trên đường đang vội rút tránh đi. Nước mưa trên cao nhỏ xuống làm ướt Nhất Thuần, nhánh cây hơi lay động, một đợt nước thấm vào trong xương lạnh lẽo, nàng cố gắng ôm chặt mình.

Chẳng biết lúc nào sau lưng khẽ chạm được một tầng ấm áp, nàng không dám quay đầu lại, sợ cắt đứt ảo giác chợt tới này, cảm thấy được áo có chút đung chạm, thân thể không tự chủ được nghiêng về về phía sau, cảm thấy nhiệt độ ấm hơn, ở trong cơn mưa lạnh chậm rãi quay lại.

100. Chương 100: Hạnh Phúc Trước Mắt

Hần cho là mình bị hoa mắt, đã rong ruổi mấy ngày đường, Long Tiêu còn tưởng rằng mình nhưng nhớ quá độ mới có thể sinh ra ảo giác. Cách đó không xa, dưới tàng cây có một bóng dáng quen thuộc thu hút tầm

mắt của hắn, nữ nhân thoát tục kia không phải Thuần nhi của hắn thì còn có thể là ai? Dung mạo giống như đúc, đôi mắt u buồn, mái tóc như tơ vàng độc nhất thiên hạ tùy ý buông thả ở sau lưng, hắn kích động cơ hồ muốn điên cuồng hét lớn lên.

Hắn bình sanh lần đầu tiên cảm tạ ông trời, lần nữa đưa nàng trở lại bên cạnh hắn.

Long Tiêu nhẹ nhàng đến phía sau của nàng, mùi hương quen thuộc lần nữa vây quanh cơ thể, không ai có thể cảm nhận được lòng hắn lúc này trở nên cuồng loạn tới mức nào, hắn mở rộng tay muốn ôm nàng vào lòng, nhưng mà hắn lại sợ nàng sẽ đột nhiên biến mất, thế nên đành lẳng lặng dựa vào phía sau nàng, thì ra chỉ cần như vậy cũng có thể cảm nhận hạnh phúc.

Nàng khẽ run rẩy, làm Long Tiêu đang lâm vào trầm tư phục hồi tinh thần lại, cúi đầu nhìn, mới phát hiện thân thể nàng đều bị mưa làm cho ướt đẫm, hắn nhẹ nhàng dựa vào nàng, nàng giống như nghe được tiếng lòng hắn, cũng chậm chậm hướng hắn dựa sát lại, giờ khắc này, hắn đang cũng không cách nào có thể giữ khoảng cách với nàng được nữa rồi.

Long Tiêu liền tranh thủ kéo người nàng lại, ôm lấy một thân ướt sũng, cẩn thận hơn đem lấy nàng dựa vào trong ngực. Nàng lặng lẽ dựa sát vào lồng ngực quen thuộc kia, cảm giác thân thể của hắn như hoà với tầng lá ở phía trên kia, thân thể lạnh như băng cũng dần dần lần nữa có ái tính, một loại cảm xúc nàng chưa từng biết qua, tiếng tim đập mạnh mẽ, xuyên thấu qua ngực của hắn truyền tới tai nàng. Nàng không khỏi thoải mái muốn nhắm mắt lại,

Một cơn gió lạnh thổi qua, đem Nhất Thuần từ trong mộng trở về thực tế, cúi đầu nhìn hai vai của nàng đang được bao bọc, vừa kinh ngạc vừa không khỏi có chút hốt hoảng.

Đột nhiên nàng quay đầu, hiện lên trước mắt là gương mặt quen thuộc tới nhường nào, bao nhiêu đêm nàng nằm mơ mỗi lần muốn chạm nhưng lại chạm không tới hình dáng kia. Nhất Thuần đẩy hắn ra, lui về phía sau mấy bước, không thể tin hỗn loạn lắc đầu.

Xuyên thấu qua đôi mắt ngập nước đang phản chiếu hình dáng của mình, Long Tiêu nhìn thấy, hắn cũng giống như nàng, cũng vì người trong lòng mà đem tâm khoá chặt.

Chẳng lẽ từ xa xôi ngàn dặm tới tìm nàng, là sai lầm hay sao? Không, hắn tuyệt không cho phép, Long Tiêu hướng trời cao thề, hắn không thể thả đi nàng, không thể lần nữa mất đi trái tim của mình.

“Thật xin lỗi, quấy rầy.” Vì sao gặp lại nhau, lại là trong tình huống như thế, Nhất Thuần dè xuống kích động trong lòng, muốn rời xa nam nhân làm tình vừa yêu vừa hận này

Tay của nàng lại bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay, cảm xúc từ đôi bàn tay to lớn ấy mang cho nàng sự ấm áp.

Nhìn ra nàng kiên quyết, một hồi lâu, hắn buông tay ra để cho nàng đi.

Hắn không thể nhận ra sự mất mát xuất hiện trong đáy mắt của Nhất Thuần, nàng rất nhanh che giấu, như không có việc gì xoay người đi, Long Tiêu như người mất hồn bị khoá tại chỗ, nhìn về nơi xa bóng hình xinh đẹp của nàng đang từng bước từng bước đi thông thả trong màn mưa, hắn không nhìn được siết chặt lòng bàn tay trống rỗng.

Hắn rất hối hận, trái tim đau đớn như đang bị ai hung hăng cắn xé, quá khứ hay hiện tại, đều là nàng tránh hắn mà nghiêng đầu quay đi, hình bóng xinh đẹp trước mắt lại trở thành xa xôi, làm hắn không nhìn được muốn đưa tay chạm tới, nhưng hắn càng sợ, nàng không chấp nhận, nàng sẽ cự tuyệt.

Hắn không trách quyết định của nàng, một lòng bị thương trở thành thiên sang bách khổng (1), có mấy ai dám ảo tưởng nhiều hơn.

(1): Bị tàn phá nặng nề, thương tích đầy mình (đây là thành ngữ Hán Việt)

Nhìn theo giai nhân rời đi, tiếng bước chân càng đi càng xa, tâm tư của hắn cũng càng lúc càng phức tạp.

101. Chương 101: Yêu Tới Cùng

“Không đuổi theo sao?” Khoảng cách ngày càng xa, Nhất Thuần mất mát trong lòng như rơi xuống vực thẳm, đúng vậy, trốn tránh người lại không thể trốn tránh trái tim của mình.

Cho dù có muốn quay lại, đuổi theo cũng đã bị màn mưa mờ mịt che khuất đi bóng dáng mơ hồ.

Các kiến trúc cổ xưa đột nhiên xuyên qua tiếng mưa rơi chậm chạp đi vào trong mắt của nàng, nàng khẽ nháy mắt muốn xoá đi làn nước mờ lung kia, cảnh vật trước mắt cũng từ từ mà trở nên mơ hồ, rèm cửa, cảnh vật quen thuộc lại bắt đầu lần nữa ở trước mắt nàng lay động, nàng ngừng lại rồi thở dốc, dùng sức lắc đầu, muốn xoá đi đoạn ký ức đang muốn định đoạt yêu và hận trong lòng nàng, xoá đi hình ảnh dịu dàng yêu thương ảo mộng kia, thế nhưng hình ảnh đó không biến mất mà còn một mực trở thành âm hồn theo sát phía sau nàng, thở dốc vẫn còn chưa ổn định, nàng đột nhiên ngã vào một trong bộ ngực kiên cố mà quen thuộc

Bốn mắt nhìn nhau, không có bất kỳ ngôn ngữ gì, chỉ có ánh mắt giao nhau, toàn bộ gương mặt hần đều thể hiện tình yêu đối với nàng

Nàng bỗng đẩy ra bàn tay đang dừng lại ở bên eo nàng, cất bước đi vào màn mưa bụi mịt mờ giữa không trung. Chỉ là, không được bao lâu liền một lần nữa ngã vào lồng ngực ấm áp

Long Tiêu không thể tiếp tục chịu được cứ vậy mà yên lặng rút lui, trong lồng ngực nơi trái tim hần tựa như bị ném vào một bụi Tiên Nhân Chưởng (1), mỗi nhịp đập đều như bị trăm ngàn cái gai đâm trúng thành vết thương.

(1) Tiên Nhân Chưởng: cây xương rồng.

“Uhhmm!” Môi của nàng đột nhiên bị che lại, bị một hơi thở nam nhân bao bọc lấy.

Nụ hôn này rất gấp gáp, rất nóng nảy, giống như đã bị đè nén thật lâu, nàng loáng thoáng cảm thấy bàn tay đặt tại bên eo nàng dường như siết chặt hơn, bao nhiêu đêm nàng trống rỗng mơ tới từng tác da thịt nóng bỏng đầy nhiệt hỏa từ thân thể của hần, những hình ảnh ân ái thật lâu trước kia lại chân thật tái hiện lên trước mặt nàng, nàng không nhịn được níu chặt áo của hần.

Mưa không ngừng trút xuống, triền miên vẫn cứ thế, nhưng hạt mưa lớn rơi trên tóc nàng, lặng lẽ nhỏ xuống ở trên trán nàng, trượt xuống khóe mắt quyến luyến, đi qua hơi nóng gò má trước mặt, giống như làn nước mát tích tụ lại.

Nàng hô hấp từ từ trở nên gấp gáp, hần không thể không kết thúc cái hôn dài đến một thế kỷ này, lúc này hai gò má nàng ửng hồng, cặp mắt như thủy tinh sáng long lanh tựa như vừa uống xong hai vò rượu thâm tình, là hần đã lâu không được nhìn thấy, lúc này hần càng thêm không kìm nén được, cúi đầu lần nữa hôn lên mắt nàng, chân mày nàng.

Thân thể đã gần như ở trạng thái kích động, nghĩ tới bước kế tiếp muốn ôm nàng trắng đêm hoan ái. Nhìn thấy sự rung động của nàng, thiếu chút nữa làm cho hần không để ý tới bản thân đang ở nơi nào.

“Thuần nhi, trở lại bên cạnh ta được không? Cho ta thêm một cơ hội để được lần nữa yêu nàng.” Một quân vương bá đạo, vì tình yêu, không tiếc bỏ đi tôn nghiêm tới van xin thêm cơ hội với người yêu, giống như một tên ăn xin đáng thương.

Khi hần đưa mắt nhìn xuống, trong mơ màng nàng cảm thấy thân thể trở nên nhẹ nhàng như một chiếc lá mềm mại để mặc cho gió cuốn đi, thanh âm của hần, giống như là ánh đèn soi trong đêm tối dẫn dắt người khách lữ hành lạc lối, mà đôi mắt sáng ngời nóng bỏng kia, lại tựa như cạm bẫy dịu dàng trong sa mạc, làm nàng không tự chủ được lún xuống chìm vào. . .

Có được sự cho phép ngầm của nàng, hần liền muốn lập tức dẫn nàng trở về Ân quốc, chỉ khi hần trên lãnh thổ của mình, mới có thể tránh lo âu về sau mà yêu nàng.

Khi Nhất Thuần ngồi ở trên lưng ngựa, bị hần cánh tay siết chặt eo của nàng thì nàng đã biết không cách nào quay đầu lại được nữa.

102. Chương 102: Xem Nhẹ

Con ngựa ở trong mưa chạy băng băng, chở hai hình bóng đang dựa vào nhau đầy gần bó.

Hoàng cung Ân quốc...

Hai ngày hai đêm không ngừng nghỉ, rốt cuộc khi mặt trời lặn cũng đã tới được hoàng cung. Nhất Thuần lại bởi vì hai ngày qua phải đi trong mưa, mặt nhọc cũng lạnh giá đã chìm vào hôn mê.

Trong hoàng cung rộng lớn bây giờ lại loạn thành một đoàn, tất cả các ngự y cung nội đang run run quỳ gối dưới long sàng.

Long Tiêu ngày đêm thủ hộ ở trước long sàng, không còn giống trong quá khứ tùy ý làm loạn nữa, chỉ là lẳng lặng nhìn giai nhân nằm trên long sàng, trong mắt là một mảng trầm tư, làm cho người ta hoài nghi – hẳn có phải là hoàng đế của Ân quốc hay không?

Chưa từng nhìn thấy hoàng thượng như vậy bao giờ, cho nên hẳn càng làm cho người ta sinh ra sợ hãi.

Nhất Thuần nỗ lực mở hai mắt ra, ánh mắt trống rỗng của từ từ thu về tiêu cự. Đập vào mắt nàng là một phòng minh hoàng (2), cái nơi vừa quen thuộc vừa xa lạ này đã chứng kiến nàng yêu và hận như thế nào, có nụ cười và cũng có nước mắt.

(2) phòng toàn màu vàng sáng rực.

“Đã tỉnh rồi hả?” giọng nam khàn khàn, không khó liền có thể nghe ra sự nóng nảy cùng kích động bên trong, quen thuộc tới mức khiến nàng động lòng.

Là hắn, Long Tiêu. Gương mặt tiêu tụy, lại tràn ngập niềm vui phát ra từ nội tâm.

“Để cho bệ hạ phải lo lắng rồi!” Nhất Thuần thản nhiên nói, lời nói khách khí lạnh nhạt như muốn xây một thành đồng vách sắt, để có thể ngăn cách hắn với nàng.

Long Tiêu đau lòng khẽ vượt gương mặt của nàng, cung chiều yếu ớt nói: “Đều là ta không tốt, lơ là thân thể của nàng.”

Các vị ngự y đang quỳ dưới long sàng cảm cũng đã rớt xuống đất, lúc nào thì gặp mặt qua bệ hạ có gương mặt dịu dàng như thế, còn đang trước mặt một nữ tử tự xưng là ‘ta’, như vậy thái độ rõ ràng chính là đang nhận lỗi sao? Chẳng lẽ mặt trời mọc từ hướng tây?

Nhất Thuần quay đầu, không nhìn hắn, những lời này lại một lần nữa đem vết thương đang kết vảy xé nát ra, ép nàng lần nữa phải đối mặt với vết thương máu chảy đầm đìa.

Hắn làm việc vĩnh viễn đều là như vậy, chỉ cần hắn quyết định liền nhất định phải thi hành, hắn từng bận tâm qua thân thể của nàng sao? Ngay cả ruột thịt máu mủ mình hắn cũng có thể không cần, hắn còn có thể bận tâm cái gì?

Biết rõ là lừa lại cứ muốn nhào qua, chẳng lẽ đây chính là tự làm tự chịu?

Long Tiêu thấy nàng không nói lời nào, liền cho rằng nàng là mệt mỏi, nói: “Ngủ đi, ta ở chỗ này cùng với nàng!”

Đảo mắt thấy ngự y quỳ đầy đất, Long Tiêu phát tay một cái đuổi lui ngự y, ngự y từng người một so con chuột chuồn chuồn còn nhanh hơn, rất sợ bệ hạ chợt vòng vo đổi ý, như vậy đầu của bọn họ liền không phải đổi chỗ sao?

Nàng liên tục hai ngày không có tỉnh lại, Long Tiêu không thể không gấp, hắn càng muốn đem bầy lang băm này toàn bộ đưa về dưỡng lão, nhưng hắn càng sợ ảnh hưởng đến giai nhân trên giường, cho dù nàng ở trong mộng, hắn cũng muốn cho nàng một giấc mơ an tĩnh ấm áp

Cùng nàng một chỗ, Long Tiêu luôn có thể cảm nhận được sự nhẹ nhõm cùng yêu thương trước nay chưa từng có, nàng có thể làm dịu được dã tâm hừng hực trong lòng hắn, cũng có thể yên tâm ở bên nàng mà không chút lòng nghi kỵ.

“Khụ khụ!” Miệng thật là khô đắng! sau khi tỉnh lại, Nhất Thuần cảm giác mình giống như phải ăn năm cân Hoàng Liên (1) vậy.

(1) Hoàng Liên là tên một vị thuốc đông y, có vị cực kỳ đắng.

“Mang nước lại!” Nhìn nàng nhăn mày nhứt mắt ho khan hai tiếng, liền biết nguyên nhân là mới vừa uống thuốc, nhớ lại nàng vốn là sợ đắng, nếu không phải là do nàng đang mê man ngủ, Long Tiêu phải dùng miệng mớm thuốc cho nàng, chỉ chắc sợ là nàng sẽ không chịu uống.

Sự yêu thương nhỏ bé này, nàng không thể cảm động, đó nhất định chỉ là đang lừa mình dối người mà thôi.

103. Chương 103: Trong Lòng Thê Lương

Nhất Thuần vừa muốn ngồi dậy, lại nhìn thấy Long Tiêu trước uống vào một hớp sau lại đem môi dờn đến bên miệng nàng.

“Đừng, ta tự mình uống!” Nhất Thuần không chút nghĩ ngợi đưa tay đẩy hắn ra, sau đó cướp lấy ly tử sa (1) tự mình uống.

(1) Tử sa (một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà)

Long Tiêu chỉ có thể đành nuốt nước xuống, rồi sau đó cứng chiều cười một tiếng, cũng không ý trách cứ.

Nước mát vào bụng, Nhất Thuần cảm thấy tốt hơn nhiều, hít sâu một hơi, Long Tiêu nhận lấy tử sa ly, dịu dàng nằm xuống nói: “Ngủ thêm một lúc nữa đi, bữa tối ta sẽ gọi nàng dậy

“Được, vậy bệ hạ đi làm việc của mình đi!” Nhất Thuần xoay người đưa lưng về phía Long Tiêu.

“Không cần nóng nảy, ta ở chỗ này cùng nàng!” Long Tiêu vì nàng kéo lên chính lại chặn gấm rồi dịu dàng nói.

“Không cần, ta đang ngủ, cũng không phải là muốn đi đâu, bệ hạ mau rời đi đi!” Nhất Thuần xoay người, ánh mắt xao động của nàng nhìn thẳng vào hắn.

Nhìn ra nàng kiên quyết, Long Tiêu cứng chiều xoa xoa tóc của nàng, đây là động tác trước kia hắn thích nhất, mỗi cử động nho nhỏ thôi cũng đủ lay động biết bao nhiêu tình cảm của hắn, nàng cứ nhiên lại không biết.

“Được!” Long Tiêu đem cánh tay nàng đang lộ ra lần nữa đắp chặn gấm phủ lên, cúi đầu ở trên trán nàng ấn xuống một nụ hôn, hài lòng đứng dậy, hướng về phía thị nữ giao phó kỹ lưỡng một lần rồi mới lưu luyến ra cửa.

Nhất Thuần có chút thất vọng, nàng đang đợi hắn một lời giải thích, lại trì trệ không nghe thấy được, chẳng lẽ lòng hắn không bất an hay sao? Vẫn cảm thấy đối với nàng làm mấy chuyện này là chuyện đương nhiên hay sao? Lòng của nàng lại bắt đầu đau đớn, gia tộc đế vương thực tình vốn chỉ có thể gặp mà không thể cầu, nàng là hy vọng xa vời thôi.

Nàng lại bắt đầu bệnh cũ, ngẩn người!

Không biết nên Tín bây giờ ra sao? Ít nhất hiện tại chắc chắn đang vội vàng đi tìm nàng, tại sao lúc nào hắn cũng lo lắng cho nàng, tấm lòng thành đỏ của hắn chưa bao giờ được nàng hồi báo, nhưng hắn cũng chưa bao giờ mở miệng hướng nàng muốn cái gì, cũng giống như Nhất Hàng ca ca, Hudson ca ca, bọn họ

chỉ là yên lặng bảo vệ nàng, mà nàng thì lại yên lặng chờ đợi một người khác, đây rốt cuộc là ông trời đang trêu ngươi nàng hay là sự tằm tối trong số mạng? nàng tự giễu cười cười, trong lòng vô cùng thê lương.

Nhất Thuần lại bắt đầu nhớ tới Long Tiêu, nhớ tới gương mặt cô tịch của hắn chìm trong màn mưa, lòng của nàng liền xuất hiện một trận tê dại. Lẽ ra hắn không thể nào tịch mịch mới đúng, vậy thì là vì cái gì?

Nàng vuốt lồng ngực của mình, cảm nhận được nơi đó truyền tới sự rung động, nhắm mắt lại, nghĩ tới hắn, sự lạnh nhạt sâu sắc trong lòng của nàng cũng trở nên mềm mại.

Sự mong đợi nhưng nhớ vô thanh vô thức này, không tự giác từ trong lòng toát ra, nàng không phải là không biết điều này đại biểu cho cái gì, chỉ là nàng không thắng được lòng mình, thật ra thì tình yêu vốn chính là vô lý như vậy, không có cái gọi là công bằng.

Nàng cũng từng đem lấy chính mình làm thành vũ khí, nhưng nghĩ tới lúc Long Tiêu nhìn nàng mang theo nụ cười nhẹ nhàng, một bộ dáng vô hại, cũng là khi đối mặt hắn, lòng nàng lại phải chuẩn bị vũ khí nhiều hơn so với khi đối mặt với người khác.

Bởi vì chỉ cần hắn thoáng một câu nói, một ánh mắt, thậm chí chỉ cần một nụ cười, cũng sẽ làm cho phòng vệ kiên cố trong lòng nàng tan rã.

Nghĩ tới đây Nhất Thuần không tự chủ được bật cười, xem ra chính mình thật bị hắn nuốt chửng rồi, cũng không biết kể từ khi nào thì bắt đầu, nàng cũng giống như nữ nhân cổ đại trở nên bảo thủ như vậy.

104. Chương 104: Dự Tiệc

Không biết đã trải qua bao lâu, Nhất Thuần mở to hai mắt nhìn trần nhà đếm cọc gỗ.

Long Tiêu xử lý xong đồng tấu chương quan trọng, nặng nề thở ra một hơi, trà cũng không muốn uống một hớp, lập tức khởi giá trở về tẩm cung.

“Nô tài ra mắt bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!” thái giám trong cung Thái hậu quỳ gối giữa đường hành lễ.

” Miễn lễ!” Long Tiêu hơi nhíu lông mày, hắn muốn xem thử bọn nô tài này có chuyện quan trọng gì, nếu không hắn sẽ bọn chúng biết dám cản đường hoàng thượng sẽ có kết quả như thế nào.

“Bệ hạ, Thái hậu truyền ý chỉ, xin bệ hạ di giá Tường Ninh cung!” Lão thái giám cẩn thận truyền chỉ.

“Đã biết, người hỏi thái hậu, bẩm sẽ qua ngay!” Long Tiêu một lòng muốn bay đến bên cạnh Nhất Thuần, hiện tại chuyện hắn muốn làm nhất đó chính là lập tức có thể nhìn thấy nàng.

“Bệ hạ, Thái hậu có ý chỉ xin bệ hạ theo nô tài cùng trở về Tường Ninh cung!” Lão thái giám vạn bất đắc dĩ liên tục ngăn trở, hắn không thể không thấy sắc mặt bệ hạ u tối dọa người.

“Khởi giá Tường Ninh cung!” Long Tiêu trong lòng không hề muốn, nhưng ý chỉ của Thái hậu tất nhiên cũng không có cách nào kháng cự.

Lúc này Tường Ninh cung nội các phi tần tam phẩm trở lên đều đang đợi, một lòng chỉ đặt tên người Long Tiêu còn chưa tới.

“Bệ hạ giá lâm!” Lão thái giám nâng cao giọng nói lớn

Các vị phi tần lập tức đứng dậy chạy nhanh đến hành lễ, trên mặt ngẫu nhiên bày ra nhiều bộ dạng triu mến dịu dàng khác nhau, chỉ cần là bệ hạ liếc mắt nhìn, họ cũng cảm thấy đáng giá.

Long Tiêu trực tiếp ngồi lên chủ tọa, nhìn cũng không nhìn một cái đám phi tần đang đứng ở cửa, có thể thấy được lòng của hắn có bao nhiêu si tình, xoay người thấy mặt Thái hậu cười vui vẻ, chỉ biết thở dài.

“Hoàng nhi thỉnh an mẫu hậu!”

“Hoàng nhi gần đây quốc sự bận rộn, cũng đừng lo là thân thể!” Thái hậu tự đáy lòng quan tâm, có lẽ cho dù trong gia tộc Đế vương có lãnh khốc vô tình cỡ nào cũng không thể nhẫn tâm bắt được tình mẫu tử thiêng liêng.

“Hoàng nhi nhớ kỹ.” Long Tiêu có chút chột dạ, mấy ngày nay hẳn tự mình xuất cung tìm Nhất Thuần, làm gì có quốc sự bận rộn.

“Đều đến đông đủ rồi, chúng ta ăn bữa cơm đoàn viên đi!” Thái hậu vỗ vỗ tay Long Tiêu, nói.

Long Tiêu thấy chỗ ngồi trống bên tay phải Thái hậu, không biết còn có nhân vật quan trọng nào muốn vị hoàng đế là hắn đây chờ đợi.

Lúc gần tới giờ dùng bữa tối, Thái hậu có ý chỉ tuyên Thiên cô nương đi tới Tường Ninh cung dùng bữa.

Trải qua hơn một canh giờ tắm rửa thay quần áo, rốt cuộc cũng chỉnh trang xong.

Nhất Thuần nhìn mình trong gương đồng, thở dài bất đắc dĩ, nàng không biết Tường Ninh trong cung Thái hậu là nhân vật như thế nào, nhưng cho dù là núi đao biển lửa, nàng cũng nhất định phải đi.

“Thiên cô nương đến!” Lão thái giám lại nâng cao giọng một lần nữa.

Đang cùng Thái hậu trò chuyện, Long Tiêu không thể tin được lỗ tai của mình, gắt gao nhìn về hướng cửa.

Nhất Thuần không nhanh không chậm tiến lên, mặt không chút thay đổi thi lễ: “Thiên Nhất Thuần ra mắt Thái hậu, Thái hậu cát tường!”

Thấy Nhất Thuần dáng vẻ bình tĩnh, càng làm cho Thái hậu bội phục, nhớ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng đang ở trong trạng thái hôn mê, sắc mặt tái nhợt cũng không che giấu được vẻ đẹp tuyệt thế kia, hiện tại tỉ mỉ quan sát làm cho người ta không thể không thở dốc vì kinh ngạc, khí chất đặc biệt từ bên trong tản mát ra, áp chế người bên cạnh phải thất sắc.

105. Chương 105: Thái Hậu Nhiệt Tình Trong Trí Nhớ

” Lại đây cho Bồn cung xem một chút!” Thái hậu nở nụ cười tiêu chuẩn, hướng Nhất Thuần ngoắc lại.

Nhất Thuần im lặng đi đến trước mặt Thái hậu, bởi vì bà quan sát, Nhất Thuần giống như một bức tượng thạch cao, không có vẻ gượng ép của nữ nhân tầm thường, một loại cảm giác tự nhiên giống như gió xuân thổi qua, thấm vào tim phổi làm người ta sáng khoái.

Các phi tần đang ngồi phía dưới cũng cúi thấp xuống mà bàn luận xôn xao, trong cung này không một ai không biết nàng - Thiên Nhất Thuần đã chết, nhưng giai nhân trên điện rõ ràng chính là nàng, còn nhớ rõ ở Thẩm Tâm điện ngày đó nàng chiếm được bao nhiêu là vinh quang.

“Khụ! Mẫu hậu!” Long Tiêu ngồi một bên không chịu nổi bọn họ không nhìn người khác mà chỉ có bốn mắt nhìn nhau, trong thanh âm đều là vị chua. Thấy mẫu hậu trong mắt tán thưởng, đáy lòng hiểu được Nhất Thuần có thể đã được mẫu hậu coi trọng, cảm thấy thập phần vui vẻ.

“A! Thiên cô nương ngồi trước đã!” Bị Long Tiêu một nhắc nhở, Thái hậu mới phục hồi tinh thần, đều chỉnh lại vẻ mặt thường ngày, xoay người đối với thái giám sau lưng nói: “Bắt đầu đi!”

Tường Ninh cung lại hồi phục náo nhiệt bình thường.

Kể từ Thiên Nhất Thuần bước vào cửa chính Tường Ninh cung thì Thái hậu liền thấy ánh mắt của Long Tiêu vẫn chưa từng rời khỏi bóng dáng của nàng, xác định có liên quan tới rất nhiều lời đồn đãi trong cung, hơn nữa Thiên cô nương này cũng không phải là người tầm thường, hi vọng nàng là thật lòng đối đãi với hắn!

Trong lúc dùng bữa Thái hậu hỏi Nhất Thuần về sở thích, hứng thú... cũng không hề dụng tâm gây khó khăn cho nàng, bao nhiêu điều này cũng đủ làm cho Nhất Thuần có chút kinh ngạc, chỉ có hai luồng ánh mắt bức bối của bệ hạ làm cho nàng có chút cảm giác vô lực thôi!

“Nhớ sau này nếu không có việc gì thì đến bồi Bồn cung, Bồn cung rất thích cùng người nói chuyện.” Thái hậu từ trong đáy lòng đang mong đợi, bởi vì bà có thể cảm thấy Nhất Thuần đối với bà không có nửa điểm giả dối, từng câu từng, ngay cả ánh mắt cũng là từ đáy lòng phát ra, Thái hậu không nhớ rõ đã bao nhiêu năm không được người khác chân thật đối đãi, khi còn bé, bà cũng từng có thân tình, hữu tình, kể từ sau khi vào cung, liền phải đem nhiệt huyết dần xuống đáy lòng, nhưng ở trước mắt cô nương này lại có thể khơi lên nội tâm sôi trào của bà. .

“Dạ, Thái hậu không lo Nhất Thuần quấy rầy là tốt rồi!” Nhất Thuần cảm động cười một tiếng, xem ra vẻ mặt Thái hậu toát ra là thật lòng, đôi mắt kia không ngừng xao động chờ đợi lời hứa hẹn của nàng.

“Nha đầu ngốc!” Thái hậu kích động vỗ vỗ mu bàn tay Nhất Thuần, động tác cùng giọng nói cứng chiều thiếu chút nữa làm các phi tần ngồi ở cửa ghen tị đến chết.

“Mẫu hậu!” Long Tiêu tức giận đến nổi trợn mắt, hắn không phải không cao hứng khi bọn họ có thể hoà hợp ở chung, nhưng không có nghĩa là hắn có thể dễ dàng để ấu hậu bá chiếm Thuần nhi của hắn.

“Được rồi, được rồi!” Thái hậu trừng mắt liếc hoàng nhi của mình, nhìn Long Tiêu bộ dạng một mực trông chừng cảm thấy không khỏi cười khổ, thời gian cũng không sớm, đúng lúc giải tán: “Cũng nên trở về đi, ta thấy mệt mỏi rồi!”

“Dạ Thái hậu, nô tì cáo lui!” Một đám phi tần biết hôm nay không có cơ hội rồi, cũng liền không vui lui ra.

“Mẫu hậu, người sớm đi nghỉ ngơi đi, hoàng nhi cáo lui!”

“Nhất Thuần cáo lui!”

Chờ Nhất Thuần thi lễ xong, Long Tiêu kéo nàng, vội vã đi về.

Bữa tối này kéo dài mấy canh giờ, Nhất Thuần mệt muốn xỉu, bệnh tình của nàng lại không thể chịu nhiều mệt mỏi như vậy. Chờ Long Tiêu chạy về ngủ cùng thì Nhất Thuần đã ở trên long sàng liền ngủ mất rồi.

106. Chương 106: Vô Tình Tồn Thương

Long Tiêu nhìn khuôn mặt trên long sàng đang nhắm nghiền hai mắt kia, lộ rõ vẻ mệt mỏi, trong lòng càng thêm đau xót. Thật ra thì hắn sớm muốn mang Nhất Thuần hồi cung, nhưng thấy thái độ Thái hậu đối nàng thật thiết quá mức, phải để hắn nhiều lần nhắc nhở Thái hậu mới đáp ứng thả người, làm cho nàng chịu đựng tới bây giờ.

Hắn dời người qua, đem Nhất Thuần nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, bàn tay dịu dàng vuốt ve gương mặt của nàng.

“Tín, đem cái chân heo người lấy ra! Bản cô nương hiện tại mệt chết đi được không có thời gian quan tâm tới người!” Cảm thấy có bàn tay êm ái ở trên má, Nhất Thuần còn tưởng rằng vẫn đang ở trong Tín vương phủ, bình thường nàng hay cùng Tín nói đùa, hiện tại liền không chút kiêng kỵ nói ra.

“ . . . ” tay Long Tiêu chợt cứng đờ, thì ra lời đồn đãi đều là thật, Thuần nhi của hắn đã là nữ nhân của người đàn ông khác, lời của Nhất Thuần cũng chứng minh bọn họ là đồng sản cộng chằm (1).

(1): đồng sản cộng chằm: ngủ chung giường.

Hắn nói không ra tâm tình bây giờ, nhớ tới trong ánh mắt Nhất Thuần toát ra vẻ đề phòng, Long Tiêu thật muốn tự tay giết mình, hiện tại giữa hắn với nàng rõ ràng có ghim một cái gai , mà cái gai đó chính là Tín.

Ham muốn chiếm hữu của nam nhân làm sao có thể cứ như vậy dễ dàng buông tha chứ, hắn muốn tự tay đem cái gai này nhổ sạch.

Ngủ thẳng nửa đêm, Nhất Thuần đột nhiên bị ác mộng làm cho thức tỉnh, một loại cảm giác trống rỗng quái dị, làm cho nàng phải thức tỉnh.

Trực giác của nàng nhìn về bên cạnh, phát hiện trống không, chần gắm bị vén đến một bên, không thấy bóng dáng Long Tiêu đâu cả.

Nhất Thuần lúc này mới để ý đến, lời nói đột nhiên thốt ra đó, chẳng lẽ Long Tiêu đã nghe được?

Nghĩ tới đây, Nhất Thuần trong giây lát thanh tỉnh không ít, vội vàng bật dậy nhìn xung quanh, trong khoảnh khắc, nàng tìm được hắn liền thở phào nhẹ nhõm.

Long Tiêu an vị ở cửa sổ bên cạnh nàng, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ trầm tư, thậm chí ngay cả nàng tỉnh lại nhìn hắn, hắn cũng không hề phát hiện.

Long Tiêu đang sâu kín nhìn mặt trăng trên bầu trời, vẻ mặt mang nét đau thương nhàn nhạt, ánh sáng ảm đạm từ rèm cửa bằng sa mỏng đang chiếu vào, ánh lên bộ dạng không khỏi thê lương.

Đây là vẻ mặt nàng chưa từng thấy qua, ở trước mặt nàng, hắn luôn là anh dũng mạnh mẽ, biểu tình giống như bảo vệ trong tường đồng vách sắt, mà bây giờ hắn lại trở nên như thế này, đáng thương, cô độc, làm cho nàng đau lòng không thôi.

Long Tiêu quay đầu lại thì thấy Nhất Thuần ngồi ở bên giường, giai nhân tỉnh lại hắn cũng không phát hiện ra, quả nhiên cùng nàng ở một chỗ tính cảnh giác của hắn trở nên càng ngày càng thấp.

Nhất Thuần đi tới trước mặt hắn, giang hai cánh tay ôm lấy hắn: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Đối với vòng ôm chủ động của Nhất Thuần, Long Tiêu trong lòng vui mừng tới hoá đá, rồi sau đó đưa tay vòng siết lấy nàng thật chặt, lấy lại quyền chủ động.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Nhất Thuần còn chìm ngập thật sâu trong sự tự trách, nàng không muốn tổn thương bất kì ai, nhưng những người xung quanh quan tâm tới nàng nàng luôn bị nàng làm cho tổn thương.

Người bên cạnh vui vẻ, nàng mới có thể vui vẻ, nhưng mà nàng lúc nào cũng chém đoạt đi niềm vui của những người bên cạnh, nàng không cách nào tha thứ cho chính mình.

“Đừng nói xin lỗi nữa! Ta không muốn nghe nàng xin lỗi ta!” Long Tiêu giơ bàn tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đang cúi đầu vùi ở trong lòng hắn. Hắn đau lòng nhìn vẻ mặt tự trách của nàng.

107. Chương 107: Vô Tình Uy Hiếp

“Vậy chàng còn tức giận không?” Nhất Thuần sợ hãi nhìn đôi mắt của hắn, bên trong đều là không nỡ, lòng nàng tan nát.

“Ta vì cái gì mà phải tức giận?” Khóe miệng của Long Tiêu nhẹ nhàng nâng lên, làm nàng an tâm cười một tiếng, hắn không muốn nàng luôn phải lo lắng. Ở bên cạnh hắn, hắn muốn nàng vui vẻ, “Trở lại bên cạnh ta, về sau không rời đi nữa, được không? Ta sợ ta không cách nào chịu đựng ly biệt thêm một lần nữa!”.

Dịu dàng ra lệnh như vậy, còn là Long Tiêu hay sao? Nhất Thuần sinh một tấn hoảng hốt. Nàng không biết nên trả lời hắn thế nào, nàng không dám dễ dàng cam kết, nàng sợ về sau cái hứa hẹn này sẽ biến thành lợi kiếm đâm mình bị thương. Chỉ vì nàng không thể xác định có thể phải rời khỏi Long Tiêu hay không, nàng vẫn là cô gái của thế kỷ hai mươi mốt. Nàng không biết rõ đối với cung cấm nàng có bao nhiêu nhân nãi, trước mặt tất cả đều là một ẩn số, một mảnh mờ mịt..

Nhất Thuần nhón chân, giảo hoạt đưa môi của mình lại gần.

Long Tiêu trong ánh mắt xuất hiện một tia sát khí đầy tức giận, hần thông minh như vậy, hần sẽ không vì giai nhân chủ động nhiệt tình mà choáng váng, đối với Nhất Thuần không xác định được càng làm cho hần quyết tâm nghĩ cách diệt trừ cái gai kia .

Bất kể như thế nào, Long Tiêu biết rõ Tín tồn tại đối với hần mà nói đều là sự uy hiếp, nhận thức được điểm này, bởi vì nữ nhân của hần ở trên giường thế nhưng kêu tên tuổi một người đàn ông khác, như vậy, tên nam nhân kia phải biến mất, không chỉ có biến mất trong thực tế, còn phải biến mất trong lòng của nàng nữa.

Nàng là trái tim của hần, lòng của nàng nhất định phải thuộc về hần. Cho dù có một ngày là Nhất Thuần tự mình muốn rời khỏi, như vậy người mang nàng đi sẽ phải chịu tất cả trách nhiệm, đương nhiên là Long Tiêu trong lòng sẽ rất hận, nhưng hần sẽ không hận Nhất Thuần, hần đem tất cả lỗi lầm của Nhất Thuần tính hết lên đầu kẻ khác.

Nam nhân khi yêu, thật ích kỷ, thật đáng sợ.

Nhất Thuần cho là mình đã tránh được một kiếp, lại không biết nàng vô tình mang lại cho Tín sự nguy hiểm, về một góc độ nào đó, nàng là tưởng nhớ Tín, bởi vì Tín đã thành công trở thành thói quen của nàng, phải biết một người muốn thay đổi thói quen là khó khăn như thế nào, bởi vì thói quen luôn là có thể khống chế tư tưởng và hành động của người khác ngay cả trong vô thức.

Đêm không ngủ thật là dài vô tận, rúc vào trong lồng ngực Long Tiêu, tại nơi trái tim vui sướng đang đập, nàng bắt đầu buồn chán đếm nhịp tiếng tim đó.

Tín ôm trong ngực để cho nàng an ổn, giống như đứa trẻ an ổn ngủ trong lòng cha nó. Đêm không ngủ, nàng bắt đầu hoài niệm cái ôm trong ngực kia rồi.

“Không ngủ được?” Nghe được nàng thở dài một tiếng, Long Tiêu nhíu mày, hỏi.

“Có chút!” Nhất Thuần thành thật trả lời , nàng rõ ràng mệt chết đi, nhưng làm thế nào cũng ngủ không được . Giống như là còn chưa tỉnh ở trong vui sướng khi hai người gặp lại.

“Đừng để cho ta lo lắng, được không?” Giống như là thỉnh cầu, càng giống như là tự nói thầm, Long Tiêu bi thương ánh mắt nhìn về phía nơi xa.

Trở lại hoàn toàn yên tĩnh, làm cho người ta có một loại áp lực vô hình, không chỉ có làm cho người ta muốn phát điên, Nhất Thuần liền lại nghĩ tới lúc cùng Tín ở chung một chỗ, thật là vô câu vô thúc (1).

(1) Vô câu vô thúc: không bị quản thúc, kiểm chế, tự do tự tại.

Một lúc sau, Nhất Thuần dịu dàng lên tiếng: “Sớm đi ngủ đi, chàng sáng mai còn phải vào triều!”

“Ta chờ nàng ngủ rồi mới ngủ!” Long Tiêu cương chiều ở trên trán nàng ấn lên một nụ hôn.

108. Chương 108: Nội Tâm Sợ Hãi

“Ừm!” Nhất Thuần hừ nhẹ một tiếng, nhắm chặt mắt lại.

Nàng có thể cảm thấy cặp mắt đầy lửa dục của hần đang nhìn nàng một cách chăm chú, bị nhìn như vậy làm nàng không tự chủ được ôm chặt mình, cơ thể mỏng manh của nàng dường như bị đôi mắt ấy nhìn xuyên thấu đến tận bên trong.

Long Tiêu nhìn thấy lông mi của nàng vì bất an mà lay động, đau lòng không nói nên lời, nếu không có chuyện này, thì hiện tại Thuần nhi cũng sẽ không có biểu hiện bất an như thế này, tạo hóa thật trêu người, nhưng hần phải cảm tạ trời xanh, đã cho họ có cơ hội bắt đầu lại lần nữa.

Hơi thở nóng rực của hần phả vào mặt nàng, tim Nhất Thuần càng thêm phiền muộn, nàng không hiểu tại sao lại như vậy, người trước mặt chính là người mà nàng từng yêu đến chết đi sống lại, nhưng do sự bất an

và sợ hãi đã làm thay đổi hạnh phúc của nàng, bây giờ tất cả giống như một giấc mơ, nàng sợ sau khi tỉnh lại cái gì cũng không có, lại càng sợ người trước mắt sẽ biến mất. Nàng nhẹ nhàng xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía hắn.

Long Tiêu buộc chặt hai cánh tay, hơi thở nóng rực thổi lất phất vào gáy nàng, làm nàng không khỏi瑟瑟.

Long Tiêu cảm thấy người phụ nữ này thật cương trực, hắn ôm Nhất Thuần chặt hơn, hắn sợ, thật sợ lại mất nàng một lần nữa.

Hai người đều mang tâm sự riêng mà trải qua một đêm dài, điều duy nhất giống nhau là cả hai đều sợ đây thực sự chỉ là giấc mơ!

Sáng sớm hôm sau

“Thái hậu có lệnh, truyền Thiên cô nương đến Tường Ninh cung xem các phi tần biểu diễn tài nghệ.” Sáng sớm liền nghe thấy giọng của công công ở bên ngoài truyền chỉ, Nhất Thuần nhanh chóng rửa mặt xong.

Thấy Nhất Thuần ra ngoài, công công liền cười nịnh nọt nói với Nhất Thuần: “Thiên cô nương xin mời!”

“Làm phiền công công rồi!” Nhất Thuần khẽ mỉm cười, nói một câu khách sáo.

“Thiên cô nương khách khí, đây là việc nô tài nên làm.” Công công vẫn cười nịnh nọt nói, hắn đã ở trong cung này cả đời, lần đầu tiên gặp qua một nữ tử đồng thời có thể lọt vào mắt xanh của bệ hạ cùng Thái hậu, nhìn vị nữ tử trước mắt này hắn thật không thể tin nổi, hắn bội phục trong lòng.

Cả hai cứ khách sáo như vậy, cho đến khi gần đến Tường Ninh cung, từ xa liền nghe được tiếng nhạc truyền đến.

“Xem ra những ngày sau này sẽ không nhàm chán nữa rồi, hừ!” Nhất Thuần nghĩ, không tự chủ được cười khẽ một tiếng.

“Cô nương?” Công công không hiểu nhắc nhở.

“Đi thôi!” Nhất Thuần nhẹ lắc đầu, cây trâm hoa bằng vàng va chạm vào nhau phát ra thanh âm.

“Thiên Nhất Thuần ra mắt Thái hậu, Thái hậu thiên tuế!” Nhất Thuần đi vào, thi lễ nói.

“đến rồi sao, con mau lại đây!” Thấy Nhất Thuần đi vào, hai mắt Thái hậu liền sáng lên, chưa từng rời khỏi Nhất Thuần, giống như một người mẹ nhìn con của mình, thân thiết mà lại hạnh phúc.

Nhất Thuần cười trong lòng, chậm rãi bước lên phía trước.

Trên điện các vị Tàn phi bắt mắt, nhưng chỉ có thể đứng ở trong lòng, Thiên Nhất Thuần ở trong cung đã vài ngày, nhưng vẫn chưa được phong tước vị, trước kia phong là Nô phi, hiện nay còn có ai dám xưng hô như vậy với nàng. Thái hậu lại xem nàng như con, như vậy càng không người nào dám lỗ mãng với nàng rồi, huống chi nàng cũng không dễ chọc. . .

109. Chương 109: Kẻ Thù Chung

Đội Nhất Thuần vào chỗ ngồi, thi đấu liền bắt đầu.

Dùng khéo mắt len lén đánh giá chỗ ngồi của các phi tần, hôm nay tất cả chỗ ngồi đều đã hết, xem ra ai có thể đến đều đã đến hết. Đủ loại trang sức và trang phục cổ điển vô cùng thời thượng trước mắt, làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Đón nhận ánh mắt không thân thiện từ mọi người, Nhất Thuần cười khổ trong lòng. Ở trong cung, nữ nhân như ở trên chiến trường, không ai cùng phe với nhau, nếu có thì cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Hiện tại, nàng đã trở thành kẻ thù chung của tất cả phi tần, cuộc sống sau này của nàng sẽ không còn buồn chán nữa.

Hết tiết mục này đến tiết mục khác, Từng nhóm giai nhân say mê biểu diễn trên sân khấu, sau đó đi xuống dưới, Nhất Thuần nhìn bọn họ vờ như đang thưởng thức để làm Thái hậu vui vẻ. Nhất Thuần mặc kệ như

thế nào, nàng cũng nghiêm túc thưởng thức, đối với việc ca múa, nàng không tránh khỏi có hứng thú. Ở thế kỷ hai mươi mốt, trong hộp đêm, nàng chính là nữ vương GJ, si mê trước sự sống động của âm nhạc, điên cuồng biểu diễn kỹ thuật nhảy.

“Mẫu hậu thiên vị, thi đấu náo nhiệt như thế cũng không truyền Lâm nhi một tiếng?” Giọng nữ tức giận ở chỗ không xa truyền đến phá vỡ bầu không khí ồn ào. Chỉ thấy một cô gái mặc trang phục đỏ thẫm đi về phía thái hậu. Trên sân viện, các vị phi tần chậm rãi lui xuống nhường chỗ cho nàng ta. Người tới chính là cô công chúa gian xảo, tiểu Lâm công chúa, đứa con nhỏ nhất của thái hậu.

“Thật không có quy củ!” Thái hậu cương chiều liếc mắt.

“Lâm nhi nhớ mẫu hậu!” Tiểu công chúa đi tới trước mặt thái hậu xoay xoay thân thể, tính cách cực giống một đứa trẻ.

“Miệng con thật ngọt!” Thái hậu kéo tay của nàng qua, cương chiều quan sát, dường như đã lâu chưa được gặp.

“Mẫu hậu, lời nói của Lâm nhi đều là thật!” Tiểu công chúa nhẹ nhàng lay lay tay Thái hậu.

“Một mình con chạy vào cung làm gì? Có phải Lý Hư Văn khi dễ bảo bối của bốn cung hay không?” Thái hậu vờ như rất tức giận hỏi.

“Không phải đâu, hôm nay chàng ấy vào triều từ sớm lúc này còn chưa có về, làm sao có thể khi dễ con chứ?” Tiểu công chúa bắt chước lời nói của Thái hậu, càng không muốn phu quân của mình bị trừng phạt, nàng chờ rất lâu mới gả được cho lang quân như ý của mình.

“A, thì ra là như vậy!” Thái hậu cơ hồ không nhận được thiếu chút nữa bật cười, con mình lấy được người chúng yêu, bà cảm thấy thật cao hứng.

“Mẫu hậu?” Tiểu công chúa xấu hổ lên tiếng phản đối.

“Được rồi, được rồi, không nói nữa, mau đến đây ngồi xuống cùng ta xem đi!” Thái hậu nhin cười, đề nghị.

Tiểu công chúa xoay người đi tới trước mặt Nhất Thuần “Ta nghĩ người chính là Thiên Nhất Thuần cô nương?” Ánh mắt kiên trì nhìn Nhất Thuần, trong lòng càng thêm cả kinh, quả nhiên như trong tin đồn, một cô gái thần bí, có khi còn đẹp hơn cả lời đồn, mái tóc giống như tơ vàng, đẹp huyền ảo như trong tranh.

“Chính là tại hạ!” Nhất Thuần đứng dậy đáp lời. Mắt thấy tiểu công chúa trước mặt thấp hơn mình nhiều, không nghĩ tới nàng nhanh như vậy liền gả cho Lý Hư Văn, nhớ trước kia Mộng Phạm từng nói, Minh công chúa và tiểu Lâm công chúa cùng yêu thích tể tướng Lý Hư Văn, Thái hậu vì mặt mũi vẫn không chịu chấp nhận, bây giờ tiểu Lâm công chúa lại gả cho Lý Hư Văn xem ra là do Minh công chúa nhường lại.

110. Chương 110: Tài Nữ Quyên Lời

“Nghe nói Hoàng ca ca say mê tài hoa của người, không thèm để ý đến các phi tần trong hậu cung. Có thể cho Lâm nhi thưởng thức một chút không?” Tiểu công chúa yêu kiều thỉnh cầu, giọng nói như ra lệnh.

Nghe ra được sự khiêu khích của tiểu công chúa, các phi tần vui vẻ chờ xem kịch hay, đang lo không có cách trị được Nhất Thuần, hiện tại có người ra mặt thay bọn họ. “Lâm nhi lui ra!” Thái hậu giọng nói nghiêm nghị đầy trách cứ. Đây chẳng phải cố ý nói Nhất Thuần chính là hồ ly tinh, chẳng khác gì mắng Long Tiêu là một tên hôn quân. Đứa nhỏ này tuy là rất được nuông chiều nhưng cũng không thể không có quy củ như thế. “Mẫu hậu” Tiểu công chúa càng thêm bất mãn dậm chân.

“Nếu công chúa đã nói như thế, Nhất Thuần xin bêu xấu một chút.” Đối với việc tiểu Lâm công chúa công khai khiêu khích, nàng chỉ có thể nhìn xuống, Nhất Thuần xoay người đi về phía đàn tranh ngồi xuống. “Thuần nhi không cần để ý!” Thái hậu giải vây nói.

“Không sao đâu ạ” Nhất Thuần mỉm cười, tựa như một làn gió ấm áp. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng mơn trớn dây đàn, thanh âm lưu loát như nước chảy thấm vào lòng người. Môi đỏ nhẹ nhàng mở ra, hát lên

”Ai mộng hướng thiên khuyết ... Biên quan giá rét ... Khói báo động dịch đến... không thấy đại mạc cánh đồng hoang vu ... của người nào yêu khiến thiên hạ ... muôn phương tấu nguyệt ... Kim Ngân tán nhân tâm tụ ... nhìn núi xanh nước biếc ... trên dưới 5000 năm ...đại mộng vô biên ... tỉnh mộng Đại Đường hãy nhìn thấy ... còn để lại thơ ... tung hoành chín vạn dặm ... Đại Ái không nói gì ... một khúc trường ca nhưng nghe ... kích thích hợp

âm”

Nghe đến đó tiểu Lâm công chúa không thể không bội phục trước nữ nhân kiên cường này, nàng giống như đang khen ngợi công lao của hoàng đế, từ ngữ mộc mạc nhưng lại có thể biểu đạt được toàn bộ yêu mến đối với hoàng đế, Nhất Thuần làm nàng không khỏi ngỡ ngàng. Tất cả sự chú ý của nàng điều tập trung vào đó, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy nàng vui vẻ.

“Ai mộng vì giang sơn... kiếm kê lạnh ẩm... Nhật Nguyệt ca Thiên Địa trống... kết thúc mưa gió ân oán... tình yêu ai chưa dứt... cổ kim truyền lưu... trời đất cùng dân chúng vui mừng... nghênh đón Thái Bình nhân gian”

Đột nhiên dừng lại, Nhất Thuần ngồi thẩn thờ trước đàn tranh, giống như đang suy nghĩ sâu xa về việc gì đó đến mất hồn.“Thuần Nhi, sao vậy?” Bài hát đang đến lúc cao trào, sao đột nhiên dừng lại? Thái hậu khó hiểu hỏi.

Các cung tần người nhìn ta, ta nhìn người, không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

“Thật ngại quá, tôi quên lời bài hát rồi!” Nhất Thuần cúi đầu hoảng loạn xin lỗi, động tác đáng yêu này làm cho người khác càng thêm yêu mến.

“Ha ha ha ha” Tiếng cười đột nhiên vang lên thiếu chút nữa làm cho xà nhà xém chút nữa bị sập

“Quên lời rồi, thật thua người lời như vậy cũng có thể nói ra, ha ha” tiểu Lâm công chúa thiếu chút nữa bò lăn trên đất.

“Thật là một đứa bé thành thực!” Cặp mắt thái hậu cười cong lên, còn không ngừng dùng khăn gấm lau nước mắt đang chảy ra.

“Có gì lớn lao đâu, chẳng phải chỉ là quên lời thôi sao?” Nhất Thuần ném một cái nhìn xem thường, lầm bầm. Nhưng mà trong tình cảnh này, nói thật nàng có chút không chế được, có chút khó khăn.

111. Chương 111: Duy Nhất Trong Mắt

“Thuần nhi của trẫm cũng có lúc dự tiệc, haha” Thanh âm của Long Tiêu từ đằng xa vang lên ngăn chặn tất cả tiếng cười.

“Hoàng nhi đã hạ triều rồi ư?” Thái hậu cố ý cười hỏi

“Hồi mẫu hậu, vừa lâm triều xong, liền nghe náo nhiệt nên chạy đến xem một chút.”

Long Tiêu thi lễ nói.

“ừ, hoàng nhi có thể thưởng thức với ta hay không!” Thái hậu cười hỏi.

“Hoàng nhi tuân lệnh!” Long Tiêu cười đáp rồi ngồi bên cạnh thái hậu

“chỉ sợ là hoàng huynh nghe nói Thiên cô nương cũng ở đây, cho nên mới tới xem?” Tiểu Lâm công chúa nhảy ra, làm bộ không hài lòng nói.

“Hoàng Muội cũng ở đây, vào cung khi nào?” trong mắt Long Tiêu từ đầu đến cuối chỉ có một người là Nhất Thuần, nghe Tiểu Lâm công chúa nói hần có chút kinh ngạc

“Đã một lát rồi, hoàng huynh chớ đổi chủ đề.” Tiểu Lâm công chúa không hài lòng trêu cợt

“Hoàng Muội vào cung là tới thỉnh an mẫu hậu hay là. . . tránh người khác đây?” Long Tiêu làm sao có thể bị này nha đầu này trêu cợt chứ.

“Ha ha, không ai hiểu con bằng hoàng huynh!” Thái hậu cười trộm nói.

“Mẫu hậu, người bắt công!” Bị nói trúng điểm yếu, tiểu Lâm công chúa bắt mẫn hướng thái hậu làm nũng.

“Được được được! Chúng ta hỏi xem Thuần nhi có còn ca khúc nào không, thanh âm của nàng thấm tận đáy lòng, Bồn cung thích.” Thái hậu nhắc nhở, khiến Nhất Thuần hơi lúng túng, mắt tự nhiên cười cười.

“Không biết Đại Đường theo lời Thuần Nhi nói là thuộc triều đại nào?” Long Tiêu lại bắt đầu lơ đãng, trong lòng nghĩ ngợi.

“Đại Đường?” Một quốc gia không tồn tại ở đây, đã từng là một quốc gia huy hoàng trong cổ đại, nó khiến thế giới phải kính trọng, nhưng những lời này Nhất Thuần chỉ nói ở trong lòng.

“Đúng nha, ca khúc quê hương Đại Đường ?” Thái hậu cũng hỏi.

“Là ca khúc của người khác do ta tùy ý thêm suy nghĩ vào thôi, cũng không có nước này. Ca khúc được tạo ra cũng không nhất định phải chân thật, cũng có thể ca khúc là một nguyện vọng. Ta chẳng qua là cảm thấy này bài hát dễ nghe, liền hát ra ọi người giải buồn.” Nhất Thuần nhẹ nhàng linh hoạt giải thích một phen.

“Thiên tử tỷ nghe được ca khúc ở nơi nào, từ ngữ đơn giản lại có thể biểu đạt chân thật, không cần giả giọng, ai cũng có thể hát, thật là kỳ lạ.” Tiểu Lâm công chúa bội phục nói ra suy nghĩ.

“Đúng như công chúa nói, ca khúc này ai cũng có thể hát, phong cách mỗi người cũng khác nhau, nhưng chỉ cần tâm hồn tinh tế đều có thể biểu đạt được.” Nhất Thuần đáp lời, trong lòng đã sớm mệt không chịu nổi.

“Thiên tử tỷ hát tiếp nữa được không?” Tiểu Lâm công chúa dùng ánh mắt sùng bái nhìn Nhất Thần, khẩn cầu nghe thêm một khúc nữa.

“Mẫu hậu, vẫn là nên dùng bữa trước đi, thời gian cũng không còn sớm, Nếu Lâm nhi muốn nghe hát buổi chiều trở lại cũng không muộn.” Long Tiêu sớm biết nàng đã mệt đến không chịu được, trước đó vài ngày không khỏe trong người còn chưa tu dưỡng đủ, lại bị một phen giày vò, hẳn sợ nàng không chịu nổi. Nghe Long Tiêu vừa nói như thế, Nhất Thuần không cảm kích không được, chỉ ước gì cái màn thi đấu nhảm chán này sớm kết thúc.

112. Chương 112: Sóng Gió

“Đúng vậy, hoàng nhi không nhắc, bồn cung cũng quên mất” thái hậu cười trộm, con trai mình nghĩ gì nàng còn không biết sao, nháy mắt với Tiểu Lâm công chúa, không ngờ nàng lại đi bới móc chuyện này. Phân phó chuẩn bị ăn trưa, các cung tần tất nhiên giận đến nghiến răng, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn xuống.

Tiểu Lâm công chúa bắt mẫn chu môi với thái hậu, cũng không quấy rối nữa!

Nhất Thuần trở lại vị trí, thở phào nhẹ nhõm, xem việc đấu đá nhảm chán này không bằng nàng trở về tự mình ngắm người còn thú vị hơn.

Thấy vẻ mặt Nhất Thuần buồn lửng lơ, Long Tiêu cười an ủi, trong mắt toát ra vẻ dịu dàng. Nhất Thuần thấy thế, lại càng sợ thái độ của Long Tiêu làm các phi tần tức giận, nên đành bắt đắc dĩ cúi đầu.

Cổ nhân nói: ngủ không nói, ăn không nói.

Có thể là do hôm nay Thái hậu cao hứng, hậu cung lại nhiều ngày không được thấy Long Tiêu, nên lúc dùng bữa nước bọt bay loạn đầy trời. Nhìn bàn thức ăn ngon trước mắt, Nhất Thuần cũng không có khẩu vị, tùy tiện ứng phó vài miếng liền buông đũa.

“Khởi bẩm Thái hậu, Vô Khương nữ cầu kiến.” giọng vịt đực của lão thái giám vang lên.

Vô Khương Nữ là quốc bảo mà Vô Khương quốc dâng cho Long Tiêu, sau khi vào cung được phong thành Vô Khương Nữ, Nhất Thuần biết cô gái này nhất định không tầm thường, nếu không vì sao lại có điệu bộ như vậy.

“Truyền!” Thái hậu bình thản nói.

Một cô gái ngoại quốc rơi vào mắt, Nhất Thuần giật mình. Nàng ta chính là người được kể đến.

“Bệ hạ vạn tuế, Thái hậu thiên tuế!” Vô Khương Nữ lưu loát nói tiếng trung thỏ, quỳ xuống một cách tự nhiên, bộ dạng lại càng thêm đáng yêu.

Nhìn thấy vậy trong lòng Nhất Thuần giống như bị dao đâm vào, vô cùng đau đớn.

“Mau mau đứng lên đi, ban thưởng ghế ngồi!” thấy sự nhiệt tình của Long Tiêu, trong mắt Nhất Thuần liền hiện vẻ lạnh lẽo, nhả mày trầm tư.

Thái hậu nhìn bọn họ, vẻ mặt nặng nề, trong cung đình tranh đấu gay gắt nàng xem cả đời, sớm đã không để ý, không biết vì sao lần này lại để tâm đến.

“Đã dùng bữa trưa chưa?” Thái hậu tùy cơ ứng biến, đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Hồi thái hậu, còn chưa dùng qua.” Vô Khương Nữ đứng lên thi lễ.

“Không nên quá gò bó, ngồi xuống cùng dùng bữa đi!” Thái hậu vẻ mặt ôn hòa nói, xoay người phân phó người lấy thêm bát đĩa.

“Dạ!” Vô Khương tài nữ ngồi xuống cùng dùng bữa.

Sao đến giờ còn chưa dùng bữa?” Long Tiêu quan tâm hỏi.

“Trầm gần đây bận rộn quốc sự, khiến nàng nhớ.” Long Tiêu giải thích.

“Vô Khương không dám!” Vô Khương Nữ lại đứng dậy quỳ xuống! Long Tiêu vội kéo nàng đứng dậy.

Sự thân thiết này, là thật hay giả, vẫn là cần mọi người tự xem xét; nhưng sự giải thích vừa rồi của Long Tiêu đã chạm đến vết thương cũ của Nhất Thuần, chưa bao giờ hằn vì nàng mà hạ mình giải thích, Long Tiêu từ khi nào lại bất ái như thế, Nhất Thuần cười điên cuồng trong lòng.

113. Chương 113: Yêu Cung

Giữa trưa trời nắng gắt, chiếu vào người Nhất Thuần nhưng nàng lại không cảm thấy ấm áp chút nào. Bên cạnh truyền tới tiếng nói vô cùng nũng nịu của Long Tiêu, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân vọt lên khiến toàn thân nàng run rẩy.

Mất không có tinh khí như thường ngày, cả người xem ra rất mệt mỏi không thể chịu nổi, giống như bệnh nặng mới khỏi làm mọi người đau lòng.

“Thuần nhi, mệt mỏi hãy đi về nghỉ ngơi trước đi, ca khúc của con chờ lần sau Bồn cung mới thưởng thức vậy.” Thái hậu nhìn ra lòng của Nhất Thuần không có ở đây, cô nương nghiêm túc như vậy, trường hợp này với nàng mà nói so cực hình còn đau khổ hơn, nhưng là nếu đã lựa chọn cuộc sống này, liền phải thích ứng với cách sống này thôi.

“Dạ!” Nhất Thuần khom người, xoay người đối với Long Tiêu thi lễ “Nhất Thuần xin được cáo lui trước!”

” được, nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt!” Long Tiêu có chút không yên lòng dặn dò.

Lòng Nhất Thuần như bị búa mãnh liệt nện cho vài cái, sự dịu dàng này vốn không phải chỉ dành cho nàng, mà thuộc về tất cả nữ nhân ở đây.

Trong tư tưởng của nàng, chuyện gì cũng có thể mềm lòng, duy chỉ có tình cảm không thể; có thể không thương, nhưng tuyệt đối không thể bỏ thí, nếu không sẽ chỉ cả hai cùng đau khổ, mà bây giờ đối mặt không chỉ là chuyện của hai người nữa rồi.

Nhất Thuần đau khổ, nữ nhân ở đây không tránh khỏi được, họ đem tất cả yêu cũng tập ở trên người một nam nhân, mà người đàn ông ấy lại chia tình yêu của mình ọi người.

Tình yêu ở đây không chỉ bỏ ra, mà còn phải tranh đoạt mới có được.

Phần tình yêu này rốt cuộc có nên dành lại hay không, muốn biết thứ tình cảm này có đáng giá phải làm như vậy không, bất tri bất giác đã đi tới bên hồ, Nhất Thuần lặng lẽ nhìn mặt hồ.

Gió chợt nổi lên, hồ nước mùa xuân lăn tăn gợn sóng.

Bất tri bất giác đã đi tới Thanh Hà uyển, Nhất Thuần chậm rãi đi lại ghế, nhẹ nhàng ngồi xuống .

Ở thế kỷ hai mươi mốt, có một câu nói rất phổ biến: tình địch gặp nhau nhìn đỏ cả mắt . Mà ở cổ đại này, mỗi ngày cùng tình địch sinh hoạt chung một chỗ, cái gì dịu dàng, thiện lương, sẵn sàng, chỉ cần là nữ nhân những thứ này cũng chỉ là giả tạo.

Nghĩ tới đây, Nhất Thuần chỉ biết bật cười. Giọng cười khiến cho bọn thị nữ đi qua nhìn nàng bằng ánh mắt khác thường, hơn nữa cách đó không xa lại truyền tới tiếng rên rỉ từ trong lãnh cung.

Ánh trăng chiếu xuống đất, chứa sắc thái thần bí. Long Tiêu đứng ở phía trước cửa sổ ngẩng đầu lên nhìn trăng sáng, đang quỳ ở sau lưng len lén ngược lên nhìn nam tử đứng trước cửa sổ, lẳng lặng chờ đợi chỉ thị.

“Hắn vẫn còn tìm kiếm?” Long Tiêu như cũ hỏi.

“Hồi bệ hạ, dạ, vẫn chưa từng gián đoạn!” Nam tử quỳ trên mặt đất cẩn thận đáp trả.

“Thật đúng là chưa từ bỏ ý định a!” Long Tiêu tự nói , khuôn mặt biểu tình đáng sợ dọa người.

“Người đã nói đúng như những gì ta dặn?” Long Tiêu hỏi lần nữa.

“Đúng vậy! Việc bệ hạ phân phó cũng làm xong!” Nam tử tiếp tục đáp trả.

“Đi xuống đi!” Long Tiêu phát tay một cái, nam tử lui ra.

“Tín vương gia sao? Trẫm thật muốn nhìn người đến cùng có bao nhiêu si tình! Ha ha ha!” Long Tiêu cuống vọng cười to, hắn muốn khiến tên nam nhân có ý đồ đối với Nhất Thuần phải trả giá.

114. Chương 114: Yêu Dung Thứ

Hôm sau

“Như thế nào? Đã tỉnh chưa?” Sáng sớm thái hậu đã di giá đến tẩm cung của Long Tiêu. Nghe nói sáng sớm các vị ngự y đã được truyền đến. Long Tiêu thiếu chút nữa không lâm triều, Thái hậu không biết Nhất Thuần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nên đến xem một chút.

“Hồi Thái hậu, vẫn chưa tỉnh!” Người Dung quỳ xuống trả lời.

“Ngự y nói thế nào?” Thái hậu hỏi.

“Hồi thái hậu, ngự y nói là do cô nương quá mệt nhọc, không cần lo lắng” người Dung trả lời

“Trưa hôm qua, sau khi trở về liền đi ngủ sao?” Thái hậu hỏi.

“Hồi thái hậu, giữa trưa hôm qua bọn nô tỳ tìm thấy Thiên cô nương đang ngủ ở vườn hoa.” Chiều hôm qua Nhất Thuần cảm thấy mệt, lại nhìn thấy nơi có phong cảnh đẹp liền nằm xuống ngủ. Bọn nô tỳ tìm thấy nàng đang ngủ khi đó thân thể nàng lạnh như băng, ngự y bị Long Tiêu giữ lại cho đến nửa đêm mới được rời đi.

“Ai!” Thái hậu thở dài, người được che chở trên long sà rốt cuộc là người như thế nào?.

“Mệt quá!” Nhất Thuần dụi mắt, cố mở mắt ra.

“Hồi thái hậu, cô nương đã tỉnh.” Người Dung thấy Nhất Thuần tỉnh lại không khỏi cao hứng bấm báo.

Thái hậu nhanh chóng bước tới giường lộ ra nụ cười trấn an.

“Thái hậu?” Đập vào mắt là gương mặt hiền lành của thái hậu, Nhất Thuần nhanh chóng đứng lên thi lễ.

“Mau mau nằm xuống!” Nhìn bộ dạng đáng yêu của nàng, nụ cười của thái hậu càng sâu hơn.

“Ách!” Nàng không hiểu, nàng giống như bị bệnh nặng.

“Con cảm thấy thế nào hả?” Thái hậu ân cần hỏi han.

“Không có cảm giác gì cả” cái gì như thế nào, Nhất Thuần càng thêm nghi ngờ.

“Vậy thì tốt!” Thái hậu ngồi ở bên giường, vỗ nhẹ tay nàng.

“Các người lui ra hết đi!” Thái hậu đuổi mọi người ra ngoài, trong tẩm cung chỉ còn lại mình thái hậu và Nhất Thuần.

Nhất Thuần từ từ ngồi dậy, biết thái hậu có chuyện muốn nói với mình, chuyện này chắc cũng không phải là chuyện tốt lành gì, nàng vẫn nên chuẩn bị tâm lý.

“Thuần nhi, người cũng là người hiểu rõ lý lẽ, Bổng cung cũng không vòng vo nữa.” Thái hậu nhìn thẳng vào Nhất Thuần một hồi lâu.

“Thái hậu cứ nói thẳng, không sao đâu” bất kể là chuyện gì, nàng cũng sẽ thản nhiên đối mặt, nếu chấp nhận trở lại, thì việc này cũng không tránh khỏi.

” Tình yêu thì không có biên giới, tình yêu của con có thể dung thứ được mọi chuyện?” Thái hậu không ngừng đảo mắt, là một loại mong đợi nặng nề.

Nhất Thuần sững sờ, không ngờ tới thái hậu lại hỏi vấn đề này. Nhìn thì giống như một vấn đề đơn giản, nhưng nàng không cách nào trả lời được. Vì vậy đáp án giống như một loại trách nhiệm vô hình, nàng không cách nào kết luận được.

” Đừng làm bổng cung thất vọng” Nhất Thuần im lặng, thái hậu quay lưng đi nói.

“Tình yêu của hoàng đế có thể dành cho cả thiên hạ, nhưng tình yêu của con chỉ có thể dành ột người.” Kết quả làm cho nàng thất vọng, bởi vì nhất thuần không muốn lừa gạt mình.

“Bổng cung biết việc này đối với nữ nhân là việc rất tàn khốc, nhưng nếu muốn làm nữ chủ nhân của quốc gia thì có những chuyện nhất định phải bỏ qua.” Thái hậu không cử tâm, nàng xem trọng người nào tuyệt đối sẽ không buông tha.

115. Chương 115: Tình Cảm Nguy Hiểm

“Thái hậu, Thuần nhi không muốn làm người thất vọng, chỉ là mỗi người có lý tưởng khác nhau thôi.” Thái hậu thật xin lỗi, cho dù có nhiều quyền lợi cùng tiền bạc vô số cũng không phải là thứ Thuần nhi. Nhất Thuần đau lòng nhìn Thái hậu, đối với nàng Thái hậu và mẹ mình quan trọng như nhau, trong lòng không hy vọng thấy mặt vị lão nhân này thất vọng.

Thái hậu ném ra lợi thế, tiền tài giống như quăng vào vực sâu không đáy, không có bất kỳ gợn sóng nào. Thái hậu không biết nên vì con trai cao húng hay là nên vì Nhất Thuần lo lắng, ở trong cung điện âm trầm này, không có ai thật tâm yêu con trai của mình, là một người mẹ, nàng thật ích kỷ .

“Hài tử, người sai lầm rồi.” Thái hậu thở dài, xoa người lại nhìn Nhất Thuần.

Đúng nha, lựa chọn trở lại cùng Long Tiêu chính là sai lầm, nhớ tới Long Tiêu đối với nữ nhân nước khác đầy nhu tình, thật giống câu chuyện cười, tâm Nhất Thuần rên rỉ.

Tình nhân không phải là hạt cát. Thái hậu thấy trong mắt Nhất Thuần chợt lóe lên bi thương rồi biến mất, khôn khéo như nàng, cho dù chỉ một tia hi vọng cũng muốn thử một chút.

“Thuần nhi, người đứng đầu hoàng cung cần nhất chính là thanh cao.” Thái hậu không buông tha bất kỳ biểu lộ gì trên mặt Nhất Thuần.

Nhất Thuần cười khổ, thanh cao? Minh sao? Ở trên cái thế giới này, thái độ của Nhất Thuần có thể tự cho là thanh cao.

“Nơi này vốn chính là chiến trường đầy âm mưu, tranh giành quyền thế, nếu muốn vĩnh viễn đứng trước mặt người mình yêu, phải học được cách bỏ qua mình.” Trong hoàng cung quyền thế chính là thứ tốt nhất có thể trực tiếp bảo vệ mình, hải tử thông minh kia, tại sao lại không hiểu? Thái hậu trong lòng thở dài nói.

“Thái hậu?” Nhất Thuần kinh ngạc, mặc dù nghe có vẻ như hỏi Nhất Thuần có thể vì Long Tiêu hy sinh bao nhiêu, nhưng tâm Nhất Thuần lại rất âm áp.

“Ai!” Thái hậu thở dài một tiếng, tràn đầy tình mẫu tử lấy tay xoa xoa đầu Nhất Thuần: “Suy nghĩ thật kỹ, Bỏn cung đi!”

Sau khi Thái hậu đi, Nhất Thuần nằm ở trên giường nhìn nóc phòng làm bằng gỗ, nàng nhớ lại lời nói của Thái hậu, đấu tranh trong lòng. Tình yêu vốn nên tự mình đi tranh thủ, nhưng là. . .

Nhất Thuần vẫn còn do dự.

Nàng vẫn sợ, bị tổn thương nhiều lần như vậy, còn ai dám ôm lấy hi vọng.

“Chủ tử?” thanh âm của Mộng Phàm làm rối loạn suy nghĩ của Nhất Thuần.

“Mộng phàm?” Nhất Thuần không thể tin được nhìn người quỳ trên mặt đất, đứa bé mười mấy tuổi, đã từng cùng với mình vượt qua bao nhiêu cô độc trong thời gian qua. Mà bây giờ nàng liền quỳ gối trước mặt mình, trong đôi mắt không ngừng dâng lên sự vui mừng.

“Chủ tử! Ô ô!” nước mắt trong suốt ngậy thơ từ gò má rơi xuống, Nhất Thuần ôm lấy nàng, cảm thấy người trong ngực run rẩy, khe vuốt lưng của nàng.

“Đừng khóc, đều đã lớn, bị người ta nhìn thấy sẽ cười đấy!” Nhất Thuần giọng đầy cứng chùi, làm cho người đứng bên cạnh toàn thân sùng sốt. Nàng tám tuổi liền bị bán vào trong cung, chưa từng có người đối với nàng đối với nàng thân thiết như vậy, nàng hâm mộ hơn nữa là ghen tỵ.

“Ừ!” Mộng phàm nghe lời gật đầu một cái, nước mắt cũng không rơi xuống nữa, vốn là nên vui vẻ không hiểu sao lại khóc, hơn nữa Nhất Thuần đau lòng không dứt, nàng cũng không muốn quản việc sau lưng mình dính đầy nước, coi như lừa gạt mình.

116. Chương 116: Lại Nâng Hà

Ở chỗ này, lửa giận không thể phát tiết, nàng giống như mặt hồ phẳng lặng, cũng có lúc mệt mỏi, nàng ai đó an ủi, ủng hộ để vượt qua.

Người mệt mỏi cũng muốn chống đỡ nữa nằm xuống, nằm xuống liền không bao giờ nhớ tới nữa.

“Chủ tử?” Miệng Mộng phàm không ngừng gào thét, giống như sợ Nhất Thuần sẽ đột nhiên biến mất.

”Được rồi, đứng lên đi rửa mặt đi, một hồi theo ta ra ngoài dạo một chút?” Nhất Thuần cười đùa, giọng điệu giống như thỉnh cầu cũng giống như lời mời.

” Được, đi thì đi!” Mộng phàm ngẩng đầu lên cười nói, nô tài to gan dám yêu cầu như vậy, khiến cho người Dung phía sau ghét, thầm mắng nô tỳ này không biết trời cao đất rộng.

“Làm sao ngươi lại thích tới hồ nước chứ? Sớm biết như vậy đã không giúp ngươi.” Nhớ tới hồ nước, nàng liền nhớ tới chuyện xảy ra với Mộng Phàm ngày hôm đó, cười cười.

Mộng phàm cũng biết chủ tử lại muốn trêu nàng, hình như thú vui riêng của chủ tử chính là trêu nàng, Mộng Phàm không tức giận, bởi vì nàng rất thích Nhất Thuần cười với mình, thật là ấm áp, hạnh phúc.

“Ngươi lại bắt đầu chọc ghẹo nô tỳ rồi, tội nghiệp người ta còn khóc vì chủ tử?” Mộng phàm đáng yêu tròn mắt nhìn Nhất Thuần, giống như một người vợ nhỏ đang giận dỗi.

“Ha ha!” Nhất Thuần nhìn bộ dáng của nàng, không nhịn được cười, đây cũng là lần đầu tiên nàng cười nhiều đến vậy, cũng là lần đầu tiên nàng cười tận đáy lòng mình.

Long Tiêu đi tới cửa nghe thấy tiếng cười bên trong, không lên tiếng, tâm được an ủi nhếch miệng, trong nháy mắt, giống như trở lại như trước kia, hai người cùng nhau trở về phòng, nàng vì hân mà múa, đối với hân mỉm cười mê người. Long Tiêu đứng lẳng lặng ở ngoài cửa, mắt hân nhớ lại những ngày hạnh phúc.

“Cười đi, cười đến khi có nếp nhăn nô tỳ xem người làm thế nào?” Mộng phàm cố làm ra vẻ tức giận nói, nàng vốn là tính trẻ con, chỉ cần ở chung một chỗ với Nhất Thuần tất cả lễ tiết toàn bộ vứt xuống sau ốt.

“Nô tài lớn mật sao dám ăn nói như vậy?” Người Dung đen mặt quát lên.

Tiếng cười của Mộng phàm đột nhiên ngừng lại, hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

” không sao đâu, không cần nghiêm túc như vậy! Chúng ta cùng nhau cười không phải rất tốt sao? Ở trong phòng ngươi có thể giống như nàng không cần câu nệ với ta!” Êm ái trấn an người hầu, cũng không vì vậy mà tức giận.

Người hầu liền cúi đầu không nói, trong ánh mắt đều là gợn sóng.

Nhất Thuần quay đầu lại trấn an Mộng Phàm: ” Người ta chỉ mới nói như vậy ngươi đã sợ, nhưng sao lại không sợ ta!” Giọng trêu chọc, nâng cằm Mộng Phàm lên, sau đó bật cười hì hì.

Mộng Phàm nhìn một cái, cố ý nhấc đầu thật cao, không nhìn Nhất Thuần, Nhất Thuần nhìn nàng bộ dáng này, biết là đã không sao.

“Thuần nhi vốn là như vậy, không chừng sẽ được lên trời!” Long Tiêu bước vào cửa, cười nói, cũng không có ý trách tội.

“Ra mắt bệ hạ!” Người Dung, Mộng Phàm quỳ xuống thi lễ.

“Không cần người lo!” Nhất Thuần hôm nay tâm tình thật tốt, mở miệng phản bác.

Long Tiêu phát tay một cái, người hầu cùng Mộng Phàm lần lượt đứng dậy. Ở trước mặt Nhất Thuần, hân sẽ phối hợp làm người tốt.

117. Chương 117: Thảm Hà 1

” Được, được, không phải chuyện của trẫm!” Long Tiêu hết mực cưng chiều cười nói, “bữa trưa muốn ăn cái gì?”

Nơi này không có cái gì ngon cả, vừa nghĩ tới ăn cơm, Nhất Thuần liền bắt đầu khổ não, mỗi ngày thật là nhạt nhẽo vô vị, mỗi ngày đều giống như nhau .

“Tùy tiện đi!” Long Tiêu nhún vai, nhẹ nhàng nói một câu.

” Được rồi tùy tiện dùng một chút, ăn xong, buổi chiều trẫm dẫn nàng xuất cung đi chơi được không?” Long Tiêu lòng đầy mong đợi nói.

“Không được rồi, ta có hẹn rồi!” Nhất Thuần nhìn chăm chăm, mặt thất vọng nói.

Không cần suy nghĩ cũng biết là Nhất Thuần cố ý, nàng hôm nay tựa như muốn cùng hắn so tài, Long Tiêu sao có thể không nhìn ra! Mặc cho nàng có làm gì, hắn cũng sẽ không nói gì, Nhất Thuần không nói gì đối với Long Tiêu mà nói chính là sự hành hạ.

“Được rồi, vậy lần sau nhất định không thể cự tuyệt trăm!” Long Tiêu giọng nói giống như hài tử, thiếu chút nữa khiến người Dung bên cạnh rớt mắt xuống, Mộng Phàm thì nhìn quen rồi, nàng ở trong lòng len lén cười, thật tốt lại trở về như trước rồi.

Khi nàng nghe tin Nhất Thuần chết thiếu chút nữa muốn chết theo, may mắn là nàng không làm như vậy, nếu không làm sao có thể gặp lại chỉ tử.

“Lần sau hãy tỉnh!” Nhất Thuần đơn giản trả lời, giọng nói cao ngạo.

” Được, chuẩn bị ăn trưa!” Xoay người phân phó toàn bộ đi chuẩn bị.

Bữa ăn trưa kết thúc trong sự náo nhiệt, Nhất Thuần miễn cưỡng quay lại tắm cung, trực tiếp bò lên giường, chỉ chốc lát liền truyền đến tiếng hít thở đều đều. Long Tiêu đuổi mọi người xuống, lẳng lặng ngồi ở bên giường, khẽ vuốt nhẹ mỹ nhân, trong ánh mắt toát lên sự dịu dàng.

“Thuần nhi, Thuần nhi của ta!” Long Tiêu nỉ non nói nhỏ, đứng dậy, nhẹ nhàng rời đi.

“Bây giờ là giờ gì?” Tỉnh dậy, Nhất Thuần yếu đuối ngồi dậy.

“Chủ tử, đã đến lúc ăn tối rồi!” Mộng Phàm giọng cười nhạo tới bên giường, người chủ tử này thường ngày rất thích ngủ, nếu không cũng sẽ ngồi thẩn thờ nhìn xa xăm ”A, tại sao không ai gọi ta dậy, chẳng phải hẹn nhau đi ngắm hồ sao, nàng vội vàng rời giường, phản ứng vô cùng mãnh liệt, bị lão đảo ngồi xuống, người hầu, Mộng Phàm vội vã tiến lên đỡ nàng.

“Chủ tử ngài không sao chứ?” Mộng Phàm mặt mũi trắng bệch, người hầu chạy đi kêu ngự y đến.

“Gọi nàng trở lại, ta không sao!” Nhìn người Dung chạy đi, Nhất Thuần gấp gáp, nàng không nghĩ là gặp phải chuyện này.

“Chủ tử, vẫn là nên xem một chút đi? Ô ô!” Mộng Phàm vội khóc, trong một ngày nàng đã khóc lần thứ N rồi.

“Nhanh đi!” Thanh âm nhẹ nhàng, từ trong miệng nàng nói ra không chút uy nghiêm.

Mộng Phàm cùng miễn cưỡng chạy đi kêu người Dung lại.

“Ai!” Nhất Thuần thở dài, người ở đây đối với nàng cẩn thận quá mức rồi, chỉ là thiếu máu nên choáng váng một chút thôi, chỉ là chuyện thường, lại làm hai người sợ đến như vậy, thật sự không nên.

Không lâu lắm, mộng phàm mang theo người hầu trở về tắm cung, Nhất Thuần đã sớm xuống giường sửa soạn xong hết, chờ các nàng.

Trong đình, ba người đứng song song, nhìn ra giữa hồ.

“Thẩm hà?” Mùa này nhìn thấy chỉ có thể cũng thấy khô héo.

118. Chương 118: Chưa Trưởng Thành

“Mộng phàm, thẩm hà không thích hợp với muối, muối nên giống như đầu mùa hè, non nớt, lúc nào cũng nhiệt tình, tràn ngập ánh sáng.” Nhất Thuần nói nhỏ, càng giống như là đang giải thích cho chính mình.

“Chủ tử, hoa tàn thì mới có hoa nở, không có thẩm hà người đời như thế nào biết được lúc hoa nở mỹ lệ như thế nào.” Mộng phàm ánh mắt ưu sầu lẳng lặng nhìn chăm chăm mặt hồ.

“Hoa nở hoa tàn vốn là quy luật tự nhiên, ai! Trở về đi thôi?” Nhất Thuần nói xong xoay người, nàng không hy vọng nhìn thấy cặp mắt ưu sầu của Mộng Phàm, nàng nên vĩnh viễn giống như tiểu thiên sứ không biết mệt mỏi đi theo bên cạnh mình hồi lung tung này kia, tràn đầy nhiệt tình, ở trong cung, chỉ khi chưa trưởng thành mới có thể vui vẻ một chút.

“Chủ tử, nán lại một chút được không?” Mộng Phàm vẫn như cũ nhìn mặt hồ. Nhất Thuần xoay người nhìn nàng, hiện tại đứng trước nàng đã không còn là Mộng Phàm trước kia, một trận mất mát ập vào lòng.

Nhất Thuần không nói chuyện, ở trong đình ngồi xuống, nhắm hai mắt lại, đôi môi hé mở.

Ở nơi này cùng với Phong Diệp Phiêu Linh Vân Thu.... mới biết người không phải là tất cả của đời ta.... bỗng nhiên quay đầu... miễn cưỡng cười ... bao nhiêu chuyện cũ tan vào trong gió... nói thế nào yêu nhau cũng nhất định phải chia tay... tại sao lại để cho ta tin tưởng vào giấc mộng đó... tình duyên đã mất khó giữ lại... ta ngẩng đầu nhìn trời.... nhớ tới người đã nói mãi yêu ta.... trong lòng cất giấu bao nhiêu yêu thương cùng nỗi buồn... muốn lần nữa cầm tay của người.... người ấm áp sau khi đi lạnh lùng như gió Thu... gặp lại cũng chỉ là trong mộng....nhìn người đi xa mãi.

Thanh âm ưu thương, nghe vào trong lòng càng thêm cực kỳ phiền muộn.

“Thiên tỷ tỷ, ca từ của tỷ luôn đặc biệt!” Tiểu Lâm công chúa lên tiếng, nghe thấy cũng không thoát khỏi ưu sầu.

“Là rất rõ ràng chứ?” Nhất Thuần trực tiếp thay nàng nói tiếp lời chưa nói, ở cổ đại, loại ca khúc này cũng chỉ thích hợp hát ở kỹ viện thôi.

“Ha ha, Thiên tỷ tỷ, người ta càng ngày càng thích tỷ rồi.” Tiểu Lâm công chúa cười sang sảng lên, giống như rất không để ý.

“Tham kiến công chúa!” Người Dung, Mộng Phàm quỳ xuống đất thi lễ.

“Các người là nô tài nhưng càng ngày càng kỳ cục rồi, xem ra phải dạy dỗ lại một chút!” Tiểu Lâm công chúa nhướng cao lông mày, đánh giá nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất.

Sắc mặt cả hai xám lại như tro tàn, ý công chúa là rất có thể hai người sẽ bị trừng phạt, mọi người nhìn thấy sắc mặt nàng cũng không rất tốt, thật là tùy hứng.

“Công chúa, nếu đã gọi ta một tiếng tỷ tỷ, vậy ta liền gọi người là muội muội.” Nhất Thuần tự nhiên bình thản nói.

“Thật là tốt!” Tiểu Lâm công chúa hiển nhiên bị cắn câu, hai mắt hưng phấn sáng lên .

“Như vậy công chúa tiểu muội thân ái?” Nhất Thuần tiến lên ôm cầm của nàng, ngọt ngào đối với nàng cười một tiếng.

“Ừ?” Tiểu Lâm công chúa ánh mắt kích động, nhẹ giọng đáp lời.

“Muội không cần vì tỷ mà làm chuyện mình không thích .” Nhất Thuần tư thái nhẹ nhàng, giống tiểu nữ nhân đáng yêu, thoáng động chút tâm tư, nàng sẽ thần phục ở dưới chân người.

119. Chương 119: Tâm Linh Thước

“Không có à?” Trên gương mặt đáng yêu xuất hiện bộ dáng uất ức, giống như tiểu oán phụ.

“Thế thì thật tốt!” Nhất Thuần buông nàng ra, trong mắt tiểu Lâm công chúa xuất hiện sự thất vọng.

“Đứng lên đi, tiểu công chúa đáng yêu của ta chẳng qua là đang đùa với các người một chút thôi!” Nhất Thuần bình thản nói, câu chữ lại kiên quyết là không cho chất vấn. Tiểu Lâm công chúa cũng phối hợp gật đầu.

“Tạ công chúa!” Người Dung cùng mộng phạm thi lễ đứng dậy, hai người mắt to mắt nhỏ trộn mắt, gương mặt không thể tưởng tượng nổi!

“Công chúa tiểu muội cũng thích thăm hà?” Nhất Thuần hướng về phía tiểu Lâm công chúa khẽ mỉm cười, xoay người hướng phía hồ gần mấy bước.

“Không thích, cái này toàn là lá cây vụn khô héo, có cái gì để nhìn?” Tiểu Lâm công chúa tiến lên tay Nhất Thuần, nhẹ nhàng lay động, giống như chú mèo nhỏ đang làm nũng.

“Quả nhiên, ha ha! Trong lòng của mỗi người đều có cảm nhận riêng của mình về thẩm mỹ rất công bằng, luôn cho là cảm nhận của mình là chính xác nhất, nhưng sự thật thì sao?” Nhất Thuần đầu tiên là cười to, rồi sau đó nói một câu ý vị sâu xa.

Nghe xong lời của Nhất Thuần, tiểu Lâm công chúa ngây ngẩn cả người, kinh ngạc phát hiện mình cũng là một phần tử trong đó.

“Thiên tỷ tỷ ở chung một chỗ với tỷ luôn có thể học được rất nhiều thứ!” Tiểu Lâm công chúa ngửa đầu nhìn Nhất Thuần, nói thật. Thật ra thì cũng chỉ có một mình Nhất Thuần mới có thể làm cho nàng biết được nhiều điều như vậy, nàng giác ngộ ra!

“Chúng ta trở về đi thôi, nơi này phong cảnh thê lương, làm người công chúa bị lạnh, tội của tỷ lớn lắm!” Tính tính toán toán ngày không được bao lâu liền bắt đầu tới mùa đông rồi, gió lạnh xuyên qua vải vóc bao vây lấy thân thể. Mấy người đứng ở trước hồ gió lạnh thổi, thật là một đám điên.

“Mới không như vậy!” Tiểu Lâm công chúa nũng nịu nói.

“Sẽ không? Vậy muội lưu lại đi, tỷ muốn đi về!” Vừa nói liền rút tay bị tiểu lâm công chúa nắm, xoay người muốn rời khỏi.

“Thiên tỷ tỷ chờ muội.” Thân thể nhỏ bé đảo mắt một cái đuổi theo Nhất Thuần, một lần nữa làm cảm mọi người mém rớt xuống.

Nhất Thuần cười trộm, trực tiếp hướng tầm cung đi tới.

Thấy đám người kia càng ngày càng đi xa, bóng đen núp ở phía sau cây, chợt lóe lên rồi không thấy đâu.

Cuộc sống sau đó ở trong cung nhìn ngoài mặt cũng giống như thường ngày thật bình tĩnh, Thái hậu không có tới hỏi cái vấn đề kia nữa, thân thiết, bình thần giống thường ngày, giống như chưa từng hỏi qua. Tiểu Lâm công chúa càng thêm hận không được cả ngày lẫn đêm kề cận Nhất Thuần, Nhất Thuần phát hiện tiểu Lâm công chúa luôn thích nhìn mình chăm chăm, nhất là thích nhìn chăm chăm ánh mắt của mình, lúc này vô luận nói gì nàng luôn nghiêm túc nghe.

Nhất Thuần cũng ngăn người theo, nhưng chỉ cần tới buổi trưa, nàng liền hạ lệnh đuổi khách. Vào đông, khi ngủ trưa đều muốn Mộng Phạm đến, không biết tại sao bây giờ Nhất Thuần càng ngày càng sợ lạnh, ôm Mộng Phạm mới có thể an tâm đi vào giấc mộng. Người hầu luôn là tận tâm coi chừng họ, trong cung Nhất Thuần ngủ như thế này là bị cấm kỵ, Long Tiêu tất nhiên biết cho nên liền cho người Dung cẩn thận hơn.

“Chủ tử các người có ở đây không?” Bên ngoài tầm cung thanh âm của tiểu Lâm công chúa vang lên, hiện tại cùng Nhất Thuần rất quen thuộc nên luôn trực tiếp tiến vào bên trong thất.

“Hồi công chúa, chủ tử đang nghỉ ngơi!” Người Dung vừa nói vừa ngăn ở trước mặt tiểu công chúa.

” đây tớ lớn mật lại dám cản đường, tránh ra!” Tiểu Lâm công chúa tức giận đặng đặng trách cứ. Nếu đổi thành Kỳ Tha nàng đã sớm đánh rồi.

120. Chương 120: Trong Cung Cẩm Ky

Tiểu công chúa biết Nhất Thuần đối với đầy tớ luôn che chở trăm bề, nàng cũng không muốn bởi vì một tên đầy tớ mà giữa các nàng xảy ra bất kỳ mâu thuẫn nào.

“Công chúa ngài không thể đi vào, chủ tử đang nghỉ ngơi” Người Dung quỳ gối trước mặt nàng lớn tiếng van xin, trong lòng đã sớm sợ đến run cầm cập, càng hy vọng hiện tại người trên giường có thể tỉnh lại.

Tiểu Lâm công chúa đầu ngón tay vung lên, phía sau hai ba nô tỳ xông lên liền đem người quỳ trên mặt đất vứt qua một bên, tiểu Lâm công chúa nghênh ngang đi vào trong nội thất.

Nghe được bên ngoài có tiếng huyên náo, Nhất Thuần từ trong giấc mộng tỉnh lại, cùng miễn cưỡng mở hai mắt ra.

Tiểu Lâm công chúa khuôn mặt tươi cười vui vẻ trong nháy mắt cứng còng, đứng ở trước giường không nhúc nhích.

Trên giường Nhất Thuần bò trên thân thể nhỏ của Mộng Phàm, có chút mê mang nhìn tiểu Lâm công chúa cứng còng bên giường, sau đó chậm rãi ngủ tiếp, thuận tiện giúp Mộng Phàm đắp chăn, tất cả đều bị tiểu Lâm công chúa nhìn thấy.

“Công chúa tiểu muội thân ái vào lúc này không phải nên ở cạnh tương công sao?” Nhất Thuần nói đùa, cô gái ngủ cùng giường nên rất bình thường mới đúng, tất cả vẫn tự nhiên nhìn tiểu Lâm công chúa.

Tiểu Lâm công chúa thấy hai người trên giường thì đã hận không thể giết chết Mộng Phàm, nhìn Nhất Thuần dịu dàng vì Mộng Phàm đắp chăn thì lòng đầy lửa giận thiêu đốt.

“Ta hận ngươi!” Tiểu Lâm công chúa thanh âm như trời gầm vang dội khắp phòng, lần nữa thét lên rồi chạy ra ngoài.

Nhất Thuần ngơ ngác đứng trước giường, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhúc nhích day day huyết thái dương.

Người Dung đi vào, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn nữa, Nhất Thuần liền thấy má phải nàng in rõ năm dấu tay, tiến lên nắm cầm của nàng, đau lòng khê vuốt: “Đau không?”

“Không đau!” Người Dung mặt đỏ đến tận cổ, nàng là người biết phân trái phải, chủ tử đối với mình tốt như vậy, càng không thể lên mũi lên mặt.

“Người đâu, nhanh đi lấy đá !” Nhất Thuần vội vàng kêu người. Lại bị người hầu che miệng lại, chớ nên làm kinh động mọi người.

“Thế nào?” Nhất Thuần càng cảm thấy kỳ quái.

“Mộng Phàm người mau dậy!” Người Dung lớn tiếng hướng Mộng Phàm hô lên. Nhất Thuần mới ý thức được Mộng Phàm vẫn còn ở trên long sàng, mới phát hiện người Dung thật tử tế.

“Làm sao vậy?” Mộng Phàm ngồi dậy, xoa xoa ánh mắt nhập nhèm.

“Người đâu, nhanh đi lấy chút đá!” Nhất Thuần lúc này mới kêu người vào đi lấy đá.

Nhất Thuần đỡ nàng ngồi ghé ngồi, lấy khăn lông bọc đá lại nhẹ nhàng phủ trên má phải nàng.

“Ừ!” Người Dung cảm thấy đau rên rỉ nhẹ.

“Ta biết ngươi rất đau, kêu ra liền hết đau, chẳng lẽ là do tiểu công chúa làm?” Nhất Thuần nói với nàng giống như đang dỗ tiểu hài tử, nhằm phân tán sự chú ý của nàng.

Người Dung nhìn Nhất Thuần đang xoay vòng vòng, trong lòng không khỏi vui vẻ, ngọt ngào .

” bị ai đánh vậy?” Mộng Phàm đi lên trước , thấy vết thương trên mặt người Dung, kinh ngạc hỏi.

“Mới vừa rồi tiểu Lâm công chúa đã tới!” Nhất Thuần rất bình thản mà nói.

“Cái gì?” Mộng Phàm liền tỉnh táo, hai chân mềm nhũn té quỵ xuống đất.

121. Chương 121: Tư Tưởng Khác Thường

“Nhìn muội sợ đến vậy, rốt cuộc là chuyện gì?” Nhất Thuần cười khổ, không biết tận cùng là xảy ra chuyện gì.

“Các người đi xuống trước đi!” Người Dung bảo tất cả thị nữ lui ra, lo lắng nhìn Nhất Thuần.

“Chủ tử, trong cung, cho dù là tỷ muội thân thiết đều không cho phép ngủ cùng giường với nhau!” Người Dung cúi đầu nói nhỏ.

Đồ mồ hôi !©_@! Nhất Thuần chỉ có thể ở trong lòng toát mồ hôi, không nghĩ tới tư tưởng của đám người cổ đại lại cũng xấu xa như thế, không! Là tư tưởng của đám người trong cung xấu xa, giờ mới hiểu được tại sao tiểu Lâm công chúa lại tức giận như vậy rồi, nàng lại đem mình nghĩ thành. . . Ai! Nói thật, nàng cũng không có cái loại ham mê đó. Lại nói tiếp Long Tiêu cũng biết này chuyện , vậy hẳn tại sao còn muốn cho ta dính vào đây? Bởi vì yêu sao? Vậy tại sao còn phải đối với tốt với nữ nhân khác? Nhất Thuần lắc đầu một cái không suy nghĩ thêm về Long Tiêu nữa.

“Chủ tử, làm thế nào bây giờ?” Mộng Phàm ngồi chồm hổm trên mặt đất, mặt kinh sợ nhìn Nhất Thuần.

“Hắc hắc!” Nhất Thuần nín cười, nàng không cảm thấy như thế nào, thật nhẹ nhõm, hơn nữa việc này có vẻ rất thú vị.

“Chủ tử, ngài bây giờ còn cười được sao!” Mộng Phàm bị vị chủ tử này làm cho tức chết, nếu tiểu công chúa nói với Thái hậu, không chỉ có một mình Nhất Thuần bị đày vào lãnh cung, bọn tiểu nô tài như các nàng chẳng phải đều phải dọn đi.

“Mộng Phàm, người trước đi hỏi thăm một chút xem tiểu công chúa hiện tại ở nơi nào, nhanh đi!” Thấy hai người khẩn trương như thế, Nhất Thuần cũng biết chuyện này tốt nhất nên nhanh chóng giải quyết, Nhất Thuần không có nói đùa, nghiêm túc phân phó.

“Dạ!” Mộng Phàm vội vã chạy đi.

“Đừng nóng vội, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu , an tâm lo vết thương đi, biết không?” Nhất Thuần nói nhỏ trấn an người Dung, nhìn gò má nàng dẫu đỏ có giảm hay không.

“Ừ!” Người Dung nghiêm túc gật đầu một cái.

Cũng không lâu lắm, mộng Phàm thở hổn hển chạy vào: “Chủ tử, tiểu Lâm công chúa trực tiếp trở về phủ Thừa Tướng rồi !”

“Tốt!” Đối với nàng gật đầu một cái, xoay người đi tới cửa thét lên: “Người đâu!”

“Thiên cô nương!” Một đám thị nữ quỳ xuống đất thi lễ.

“, đi tìm Ngự Y Viện lấy thuốc tiêu sưng đưa tới cho người Dung thoa lên, chiếu cố người dung thật tốt, không nên để nàng làm việc, biết không?” Nhất Thuần phân phó .

“Nô tỳ tuân lệnh!” Một đám thị nữ lĩnh mệnh rồi ai bận việc nấy.

“Chờ ta trở lại!” Nhất Thuần đối với người dung nháy nháy mắt, mang Mộng Phàm chạy thẳng tới phủ Thừa Tướng.

Người dung ngơ ngác ngồi ở trên ghế, trái tim không ngừng đập cuồng loạn.

“Người Dung tỷ ngài thật đúng là có phúc khí tốt nha! Thiên cô nương đối với ngài thật tốt, chúng ta chưa từng có mệnh tốt như vậy nha.” Tiểu Thị Nữ đánh bạo nói.

“Đúng nha, đúng nha!” Một thị nữ bên cạnh phụ họa, ánh mắt hâm mộ nhìn người dung, thật hận mình không giãy tức. Ở trong cung, không có người nô tài nào có thể được loại đãi ngộ này, người dung quả thật giống như nửa chủ tử rồi.

“Chủ tử đối đãi các người không được tốt sao? Ở đây nói huyền thuyên, cẩn thận da của các người!” Người dung thanh âm lạnh lùng cảnh cáo, nàng làm sao có thể không biết Nhất Thuần đối tốt với nàng, nhưng so ra vẫn còn kém so với Mộng Phàm, tâm trí trong thoáng qua một tia lạnh lùng! vừa nghe nàng nói như thế, Tiểu Thị Nữ ở cửa toàn bộ không lên tiếng, chỉ có thể len lén trừng mắt nhìn người dung, trong lòng càng thêm hận không làm cho nàng lập tức chết.

Phủ Thừa Tướng

Tiểu Lâm công chúa giống như một đóa hoa thiếu nước, cả người ỉu xiu ở trong kiệu: “Không cho phép, không cho phép, ta tuyệt sẽ không cho phép!” Chợt lớn tiếng hét to, bọn thị nữ dĩ nhiên không hiểu xảy ra chuyện gì, khẩn trương nhìn chằm chằm cổ kiệu.

122. Chương 122: Mộng Phàm Lo Lắng

Nhớ lại lần đầu tiên gặp ở bên hồ bị ánh mắt thân thiết nhìn chăm chú, từ một khắc đó nàng liên tục hăm, cho dù mẫu hậu của mình cũng chưa từng nhìn mình chăm chú như vậy, chân thành, không có một tia tạp chất, khi nàng thấy hai người ở trên giường thì lòng của nàng giống như bị kim đâm vào, đau không thể hô hấp, nàng sẽ không để như thế, cái tên nô tài chết tiệt kia, ả có tư cách gì được Thiên tỷ tỷ che chở, Thiên Nhất Thuần chỉ có thể cùng hoàng huynh và tiểu công chúa nàng thôi, Thiên tỷ tỷ vĩnh viễn chỉ có tiểu công chúa nàng là muội muội, bên tai lại vang lên tiếng kêu thân thiết của Nhất Thuần vang lên ‘ công chúa tiểu muội thân ái! ’, tiểu Lâm công chúa nhắm chặt hai mắt, nàng tuyệt sẽ không cho phép bất kì kẻ nào ngoại trừ mình ra được phép đến gần Nhất Thuần, tuyệt không cho phép! (e này bị sao thế nhỉ??? =__=)

Nhất Thuần mang theo Mộng Phàm chạy thẳng tới phủ Thừa Tướng, tiểu Lâm công chúa trực tiếp trở về phủ không nói với bất kì người nào khác, xem ra nàng cũng không muốn đem ta bán đi, như vậy tất cả đều có hi vọng, mình thì như thế nào cũng không sao cả, nhưng sẽ liên lụy Mộng Phàm, trong cung này trừ Long Tiêu ra, Nhất Thuần không có nhiều bằng hữu, nàng thật lòng hi vọng các nàng có thể sống tốt.

Ngẩng đầu lên nhìn lại, bầu trời bên ngoài cung là bầu trời bao la!

“Chủ tử? Người nói tiểu công chúa có thể hay không. . . ?” Mộng Phàm lo lắng đối với Nhất Thuần nói, nhưng lại không có can đảm nói hết, nàng không phải là không biết vị tiểu công chúa kia điều ngoa, lợi hại như thế nào, ban đầu Minh công chúa cùng tiểu Lâm công chúa giành Lý Hưu Văn gây ra biết bao nhiêu chuyện nhưng vẫn không thể tách rời ra, kết quả Minh công chúa phải chết, hoàng thất đối với bên ngoài tuyên bố là bị bệnh, ai lại không biết là có liên quan đến tiểu công Lâm chúa.

“Thì như thế nào? Ha ha, nhìn xem muội sợ kìa!” Nhất Thuần cố ý buông lỏng trên chọc nàng, nàng không phải là không lo lắng, người của hoàng thất từ trước đến nay đều không có nhân tình, nếu về sau nàng dùng việc này đến đòi thỏa hiệp với mình, nên đối phó thế nào đây?

“Hi vọng tiểu công chúa có thể nói chuyện một cách bình thường như mọi ngày!” Mộng Phàm tự nói.

“Tin tưởng ta, sẽ không ra chuyện gì, bằng không tiểu công chúa thế nào lại không có đi tìm Thái hậu mà là trực tiếp về phủ, nàng cũng không hy vọng chúng ta gặp chuyện không may đấy!” Nhìn người bên cạnh ngàn vạn suy nghĩ, lông mày nhăn lên hiện rõ trên khuôn mặt, Nhất Thuần hết sức an ủi.

“Dạ!” Mộng Phàm như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, sau đó hướng về phía Nhất Thuần cười cười.

Nhìn Mộng Phàm miễn cưỡng tươi cười, Nhất Thuần thiếu chút nữa cười to lên: “Xem muội này khóc không ra nước mắt, cười không ra cười, khó coi chết đi được!”

“Ghét bỏ ta khó coi, tìm nô tài đẹp mắt mà xem đi, hừ!” Mộng Phàm nhanh mồm nhanh miệng phản bác.

“A! Ta thế nào càng nghe càng cảm thấy mùi như tiểu tức phụ đang ghen vậy?” Nhất Thuần đáng vẻ trầm tư nói.

“Chủ tử, ngài lại trêu cợt người ta!” Mộng Phàm kháng nghị, hiển nhiên đối với sự trêu cợt của Nhất Thuần đã được miễn dịch.

“Chuyện gì xảy ra đây?” Nhất Thuần không lí giải được bộ dạng đó.

“Chủ tử? Có chuyện gì xảy ra?” Mộng Phàm cho là chủ tử đang suy nghĩ đến chuyện của tiểu Lâm công chúa rồi, cẩn thận nhìn mặt Mộng Phàm nghiên cứu.

“Đúng là, người thật giống như cá đố phụ, bình thường sao không thấy muối đỏ mặt!” Nhất Thuần dáng vẻ vô cùng nghiêm túc, cẩn thận nhìn mặt Mộng Phàm nghiên cứu.

“Chủ tử, người - được - lắm!” Mộng Phàm âm trầm nhất nhất phun ra mấy chữ này, biết lại bị trêu rồi, Mộng Phàm trong lòng lại vui vẻ lắm, nàng hiểu Nhất Thuần tại sao ở nơi này nhẹ nhàng như vậy, nàng là lo lắng ỉn.

123. Chương 123: Tình Yêu Thế Tục 1

“Công chúa, đến rồi!” Cổ kiệu hào hoa ở phủ Thừa Tướng dừng lại.

“Phò mã đã trở về phủ sao?” Tiểu Lâm công chúa ưu nhã đi xuống cổ kiệu, nhìn quần gia quỳ trên mặt đất nghiêng tiếp hối.

“Hồi công chúa, đã về - phò mã đã về!” Quần gia toát ra mồ hôi lạnh, cả lăm nói, quay đầu hướng nô tài sau lưng nháy mắt.

Quần gia mở ám trùng hợp bị tiểu Lâm công chúa thấy, gương mặt vui vẻ trong giây lát thay đổi, gió lạnh vọt vào.

“Công chúa, ngài chậm một chút, cẩn thận ngã!” Quần gia vừa lau mồ hôi vừa đi theo hướng phía trong viện chạy đi.

“Các người cút xa một chút cho ta, nô tài đáng chết!” Tiểu Lâm công chúa vừa mắng, bước chân không có ý dừng lại, ngược lại càng nhanh hơn, nàng lấy trực giác của nữ nhân khẳng định, tướng công nàng khẳng định đã xảy ra chuyện gì.

Từ nhà chính đến gian phòng ở của tiểu thiếp đá văng cửa ra, lại không phát bóng dáng hiện Lý Hưu Văn, tiểu Lâm công chúa lại hướng Thiên viện chạy đi, đi theo sau là một đám thị nữ.

Cửa Thiên viện có mấy khóa vừa há xuống không lâu bị Tiểu Hoa khi dễ vứt bỏ trên mặt đất, cửa phòng đóng chặt lại, tiểu Lâm công chúa bởi vì tức giận toàn thân run rẩy, hiện tại không một người nào dám nói câu gì.

Một cước đá văng cửa phòng ra, thấy một nam một nữ quần áo không chỉnh tề kinh hoàng nhìn nàng.

“Lâm nhi làm sao người lại trở về?” Lý Hưu Văn không thể tin được nhìn sắc mặt tái nhợt của tiểu Lâm công chúa, giống như là tự nói.

“Ha ha ha! Đúng nha, nếu là ta không trở lại cũng sẽ không phá hư chuyện tốt của các người đi!” Sự ngây thơ của Tiểu Lâm công chúa bởi vì tức giận mà vụn vỡ kinh khủng.

Tiểu Lâm công chúa cuồng tiếu hướng cô gái trước giường đi tới, cô gái cũng khiếp đảm không dám nhìn thẳng nàng.

“Các người đều muốn phản bội ta, bỏ lại ta?” Một canh giờ trước bắt gặp Nhất Thuần cùng thị nữ ngủ cùng giường, bây giờ lại bắt gặp tướng công - đang làm chuyện tốt, tại sao tất cả mọi người đều đối với ta như vậy, tại sao.

“Bởi vì người căn bản không đáng để yêu!” Cô gái không khống chế được trả lời.

“Vậy sao? Ha ha ha!” Tiểu Lâm công chúa cuồng tiếu, chợt gạt đao hướng cô gái trước mặt vung lên.

Trong phút chốc máu tươi theo chuôi đao chậm rãi nhỏ xuống.

“Không!” Lý Hưu Văn đau đớn la lên. Tình cảnh như thế, hẳn cả đời này không thể quên được hình ảnh này

Một tiếng kêu thống khổ thảm thiết, một tiếng cười điên cuồng, ngoài phòng nô tài đứng ở cửa không một ai dám bước lên, quần gia đầu nhanh chóng đầy mồ hôi, ở ngoài phòng không ngừng dạo bước.

Thị vệ gác cửa chạy tới nói nhỏ bên tai quần, lại nghe quần gia nói: “Mau mau mời vào đi thôi!”

Một lúc sau, Thiên Nhất Thuần chạy tới, quần gia quỳ xuống đất: “Nô tài ra mắt Thiên cô nương, công chúa bọn họ trong phòng, ngài nhanh đi xem một chút đi!” Thiên Nhất Thuần, cái tên này công chúa ngày ngày đều giắt trong khoe miệng, đến Thái hậu cũng không được như vậy, biết chắc họ quan hệ không tầm thường, tình huống như thế cũng chỉ có nàng có thể giải quyết thôi.

Nghe được bên trong có tiếng vang, Nhất Thuần trực giác biết đã xảy ra chuyện gì, đẩy cửa vào nhà, trên đất một mảng máu đỏ tươi đập vào mi mắt. Tâm Nhất Thuần kinh sợ, đi trên đất khẽ run toàn thân, cùng với giọng cười điên cuồng của tiểu Lâm công chúa, còn có Lý Hưu Văn đau lòng đến sắp chết.

“Quần gia mau gọi ngự y!” Phản ứng đầu tiên của Nhất Thuần chính là cứu người, dù là lỗi gì, sinh mệnh cũng đều là do trời định.

124. Chương 124: Tình Yêu Thế Tục 2

Tiểu Lâm công chúa chợt dừng tiếng cười, ánh mắt không thể tin được nhìn Nhất Thuần: “Tại sao? Thiên tỷ tỷ tại sao lại muốn cứu cô ta, tại sao muốn cứu cái loại hồ ly tinh này? Tại sao?” Ngay sau đó, nước mắt liền chảy xuống mặt.

Không đợi Nhất Thuần trả lời, liền nghe được “Không cần!” Cô gái kiên trì bò dậy, dùng sức rút đao ra, máu tươi theo đó chảy xuống, thê thảm thổ nhẹ.

“Không thể phủ nhận việc ta hận ngươi, hận ngươi mềm yếu! Ta muốn dùng cách thê thảm nhất, để cho ngươi mất đi ta; ta bắt các ngươi từng đêm phải nhớ đến ta, công chúa thì thế nào? Cả đời cũng đừng mơ chiếm được tình yêu của hắn, ha ha ha” cô gái tức giận chỉ vào Lý Hưu Văn cùng tiểu Lâm công chúa, nói xong liền té xuống đất ngất đi.

Nhất Thuần lấy ánh mắt của người hiện đại quan sát, Lý Hưu Văn là kẻ hèn yếu, hắn không có dũng khí cưới cô gái hắn yêu, ngay cả tuyên bố với người khác cũng không có dũng khí, thử hỏi một người như vậy, có đáng để cho người ta yêu không? Nhất Thuần không biết, ở thời đại này, có mấy người dám tranh thủ, bọn họ chỉ biết đưa tay hướng chủ nhân xin ăn, van xin người khác ban cho, tình cảm cũng giống như thế, loại người hèn mọn!

“Kẻ đáng chết, hắn là của ta! Ngươi nhất định phải chết, nhất định phải chết!” Tiểu Lâm công chúa ánh mắt đáng sợ nhìn chằm chằm cô gái trên mặt đất, có lẽ đã dùng hết hơi sức nên toàn thân nàng đều run rẩy. Đối mặt với hình ảnh đầy máu tanh như vậy, có lẽ nàng sợ, nếu không phải sợ, thì lòng của vị tiểu công chúa này không biết còn đáng sợ đến cỡ nào, Nhất Thuần hít sâu một hơi, nàng thật không dám nghĩ tới.

“Ngự y chưa tới sao? Nhanh lên một chút!” Nhất Thuần tiến lên vừa kiểm tra hơi thở của cô gái, vừa hô to.

Quần gia mang ngự y xông tới, thấy tình cảnh trong nhà sợ đến nói không ra lời, nhưng nhìn lại vẻ mặt của mọi người, lập tức hồi hồn trở lại kiểm tra vết thương của cô gái.

“Nhất định phải cứu sống!” Nhất Thuần uy nghiêm hạ lệnh, giọng điệu kiên định!

“Tại sao? Tại sao?” Tiểu Lâm công chúa không thể hiểu nhìn Thiên Nhất Thuần, thống khổ lắc đầu, nước mắt uất ức tràn ra.

Nhất Thuần tiến lên nhẹ ôm nàng vào ngực, giơ tay mơn trớn gương mặt, tay dính đầy nước trong suốt, sáng long lanh chảy qua lòng bàn tay, rơi xuống dưới đất: “Tiểu muội thân ái, bình tĩnh lại, muội mệt rồi, đi nghỉ ngơi một chút được không? tỷ tỷ ở nơi này, muội nghỉ ngơi một chút đi!”

“Tại sao? Tại sao?” Trong miệng mặc dù vẫn không dừng lại, nhưng thanh âm đã từ từ nhẹ lại.

“Không tại sao cả? Đây chính là cơn ác mộng trong tình yêu, nên đừng sợ đau đớn!” Nhất Thuần thở dài, yêu một người thật sự rất đau, nàng cảm nhận được! Nàng làm như vậy cũng là vì tiểu công chúa, một người có thể cùng một người giành sẽ có hi vọng, một người muốn cùng một người chết đi tranh giành vĩnh viễn cũng sẽ không có hi vọng. Người chết đi thường lưu lại cho người sống những gì tốt đẹp nhất khi họ nhớ lại, không có người nào có thể thắng được, lại càng không ai có thể làm phai mờ!

Nếu nàng là nữ tử này, cũng sẽ lựa chọn cách trả thù này, người đã qua đời, người còn sống vĩnh viễn sẽ đau lòng, sầu não.

Đem tiểu Lâm công chúa đưa vào phòng ngủ, sai người nấu thuốc an thần cho nàng uống, nhìn nàng ngủ say mới chậm rãi lui ra ngoài, trong Thiên viện đang bận việc.. chữa trị, mặc dù thế nào cũng phải cứu sống được nàng ta, nhưng ngộ nhỡ không cứu sống được thì phải làm thế nào, cô gái dám yêu dám hận như vậy, Nhất Thuần hết sức hâm mộ nàng, đáng tiếc nàng yêu sai người, quốc sư Lý Hưu Văn là một Thừa tướng tốt, nhưng ở trên mặt tình cảm hẳn lại không làm được một nam nhân tốt.

Di chuyển bước chân, Mộng Phàm an tĩnh theo ở phía sau, Nhất Thuần không tự chủ hướng Thiên viện đi tới.

125. Chương 125: Tình Yêu Thế Tục 3

Trong Thiên viện, Lý Hưu Văn đứng trước mấy chậu hoa cúc nhẹ nhàng khốc thút thít, hoa cúc bị hắn bóp nát trong tay, giống như cùng hắn khốc, Nhất Thuần đứng lẳng lặng ở chỗ không xa nhìn, Lý Hưu Văn thực sự vừa có dung mạo, tài hoa hơn người, làm đông đảo các cô gái đều say mê, nhưng đối mặt với hoàng thất lại hèn yếu đáng thương.

Trước mặt hoàng thất, bình thường phải trăm tính ngàn tính, phải bỏ cả tôn nghiêm, nói gì đến tình cảm, Nhất Thuần thấy mình thật may mắn.

Chậm rãi đi lên trước hỏi: “Người yêu nàng sao?” Nhất Thuần dĩ nhiên không phải hỏi về Lâm nhi, nàng muốn giúp bọn họ nhưng thật sự không có sức.

Chợt bị quấy rầy, Lý Hưu Văn sửng sốt, sau đó cúi đầu nói: “Lúc ta mới tới n quốc, tiền tài đều dùng hết, chết ngất trên đường, khi tỉnh lại được người trong thôn cô ấy cứu; nàng gọi là Kim Liên, cùng cha già sống nương tựa lẫn nhau, cuộc sống trôi qua vốn không dư dả, lại tốt bụng cứu ta, mang ta về nhà cho ăn, đường đường là nam nhi làm sao có thể để một nữ tử nuôi, ta liền bắt đầu vẽ tranh kiếm tiền, chúng ta cùng nhau sống như người một nhà, vui vẻ vô Câu vô Thúc, đó là đoạn thời gian vui sướng nhất của ta.” Nói tới chỗ này trên mặt Lý Hưu Văn nở một nụ cười, trong ánh mắt đầy nhu tình.

“Sau đó nghe nói n quốc mở khoa thi, ta liền từ nhà Kim Liên chạy tới đế đô, không nghĩ tới lại đậu đệ nhị cấp, liền sai người cầm tiền đưa cho Kim Liên vì đã cứu mang ta, nhưng người trở về báo nàng cự tuyệt không lấy, ta liền tự mình đi đưa, mới nghe được người trong thôn bàn tán về nàng, lúc ấy ta rất tức giận, cho nên liền đáp ứng lấy Kim Liên làm vợ, thật ra thì nếu không có thôn dân nói bóng nói gió, ta cũng đã quyết định lấy nàng làm vợ, nhưng có ai biết được ta ngay cả khả năng cưới nàng cũng không có.”

Một nữ tử đem một nam nhân xa lạ mang về nhà, đây là chuyện không thể chấp nhận được ở trong cổ đại này, nhưng Kim Liên lại mạo hiểm không để ý tới thành kiến thế tục cứu người, có thể thấy được nàng không tầm thường nha! Nhất Thuần cảm thán.

Lý Hưu Văn tiếp tục nói: “Ta cả đời gặp được cô ấy, thật là phúc đức ba đời, nhưng, lại không thể cho nàng hạnh phúc, ta thật đáng chết!” .

“Tại sao ngươi lại không cự tuyệt Thái hậu về việc gả công chúa cho ngươi, ngươi hiện tại không chỉ làm hại một nữ nhân, mà là hai, do không kiên định mà dao động, hại hai!” Nhất Thuần châm vào chỗ đau của Lý Hưu Văn .

“Cự tuyệt? Ngươi cho rằng tất cả mọi người đều có thể kiên quyết như Thiên cô nương sao? Khi một người bị người ta nắm được nhược điểm ngay cả chết cũng không được chỉ còn cách mặc cho người khác bố trí!” Lý Hưu Văn tự giễu cười nói.

“Ta cũng không có kiên quyết gì, chỉ là lúc đối mặt với cường thế sẽ không e sợ mà phản kháng lại!” Những thứ này làm nàng vừa yêu vừa hận cổ nhân, tư tưởng phong kiến lâu dài đã sớm ngấm vào máu của bọn họ, đường đường một nước hiện đại, cũng trốn không thoát khỏi gông xiềng phong kiến! Mà hắn lại là một cổ nhân a!

Nghe Nhất Thuần nói vậy, hắn hóa đá tại chỗ, tại sao nữ tử này luôn có thể phá tan sương mù trong lòng hắn, do mình mẫn cảm quá sao? Lý Hưu Văn cứng còng thân thể, nhưng rất nhanh sau đó liền mất tự nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm cô nương còn nhỏ này, như muốn nhìn ra đến tột cùng như thế nào.

“Vậy ngươi bây giờ tính thế nào , bỏ công chúa, hiển nhiên không thể nào? Khiến Kim Liên cô nương chỉ có thể làm tiểu thiếp không bao giờ được ngóc đầu lên được, ngươi nhẫn tâm sao?” Đối với một người đàn ông không quả quyết, Nhất Thuần cũng sẽ không lưu tình.

126. Chương 126: Tình Yêu Thế Tục 4

— Ở nơi này cũng chỉ có Thiên cô nương mới có thể giữ được tánh mạng của Kim Liên!” Lý Hưu Văn sau khi do dự một chút, mới chậm rãi nói.

“Ha ha ha! Thật không biết ngươi có cái gì đáng để cho họ yêu?” Nhất Thuần lớn tiếng cười nhạo, hắn cuối cùng vẫn là muốn ủy khuất cầu toàn. Những lời này tuyệt đối không thể để Long tiêu nghe được, nếu không hắn chắc chắn sẽ không tha thứ cho thần tử tạo phản như ngươi.

“Đối với ta mà nói, đây đã là biện pháp tốt nhất rồi !” Lý Hưu Văn hai mắt nhắm lại, hiển nhiên cũng không tức giận vì bị Nhất Thuần cười nhạo, bởi vì hắn cảm thấy Nhất Thuần nói rất đúng, hắn căn bản không đáng để cho họ yêu.

“Ta không thể bảo đảm tánh mạng của nàng, ngươi đường đường là Thừa tướng cũng không đảm bảo được, vậy một cô gái nhỏ nhỏ như ta làm thế nào bảo đảm được!” Nhất Thuần không chút khách khí hỏi ngược lại.

“Thiên cô nương ngài không phải người của nơi này? Dung mạo như vậy, tài hoa như vậy, tư tưởng như vậy, những loại đặc thù này đều không phải của một cô nương mười mấy tuổi ở đây cần có.” Đối với cô gái trước mặt này, Lý Hưu Văn khẳng định nàng nhất định sẽ giúp hắn, nhưng hắn cũng muốn xác nhận nàng rốt cuộc là ai, nàng đến tột cùng có bao nhiêu thực lực.

“Đúng vậy, ta không phải người nơi này, thật ra thì ta cũng vậy không rõ tại sao ta phải tới nơi này, cuộc sống của ta ở một quốc gia tự do, giữa người với người đối đãi công bằng, càng không có cách nói nam tôn nữ ti, tự do yêu nhau, chế độ một vợ một chồng, là một nơi lý tưởng, nhưng ta không có cách nào trở về được!” Nhất Thuần cũng không biết tại sao lại nói nhiều với hắn như vậy, có thể là do nàng đã đè nén quá lâu.

“Thật sự là đất nước lý tưởng, làm cho người ta hoài nghi nó có tồn tại hay không?” Lý Hưu Văn nhẹ lay động.

Nhất Thuần cười khê, xoay người rời đi, tiểu Lâm công chúa hôm nay nhất định sẽ không tỉnh, Kim Liên bây giờ đã an toàn, nàng cũng cần phải trở về, đối với nàng bây giờ trở về là một vấn đề khó khăn.

Quản gia ân cần dẫn đường, đưa Nhất Thuần cùng Mộng Phàm rời phủ, không yên lòng ra khỏi phủ, chợt ngẩng đầu lên, trước mắt hiện lên vẻ mặt khấn trương của Long Tiêu, hắn ngồi trên một con tuần mã, phía sau là một đoàn ngựa lồng lộng hùng dũng chiếm hơn phân nửa con phố.

“Tại sao không tìm người hộ tống?” Long Tiêu xuống ngựa kéo nàng vào ngực, dịu dàng trách cứ.

“Không phải người đã đến rồi sao?” Nhất Thuần đối với hắn cười cười, nghịch ngợm nói. Nhìn đám người ngựa kia, tâm Nhất Thuần chợt âm áp, nàng biết, Long Tiêu biết nàng xuất cung nhất định sẽ tự mình đi ra ngoài tìm.

“Người nguy hiểm!” Long tiêu nhu tình ở trên trán Nhất Thuần ấn xuống một cái hôn, ôm nàng lên ngựa, con ngựa bắt đầu chậm rãi đi.

Người dân núp ở phía xa xa, len lén nhô đầu ra nhìn chằm chằm đám người ngựa kia, đội bạch mã nhanh nhẹn dũng mãnh, mà chủ nhân của nó đầy anh tuấn, khung cảnh này cùng với bóng dáng nhu nhược trong lòng hắn. Mái tóc màu vàng kim tung bay, vạt áo cũng bay bay, làm cho người ta rất thương tiếc. Tỉ mỉ nhìn lại, thật ra hai người này có tướng mạo rất phù hợp với nhau, trắng kiện cùng mềm mại, trấn tĩnh cùng mơ hồ, mãnh liệt cùng cân đối, thật thích hợp. Giống như một đôi kim đồng ngọc nữ làm mọi người hâm mộ!

Nàng dựa vào trong lồng ngực hắn, hưởng thụ phút giây lãng mạn hạnh phúc này.

“Tại sao không nói đùa chơi những gì ở phủ thừa tướng?” Long Tiêu cúi đầu bên tai Nhất Thuần hỏi.

“Ha ha, người tuyệt đối không nghĩ tới, ta vừa đem thần tử yêu quý của ngươi hung hăng mắng cho thông suốt!” Nhất Thuần vui vẻ cười, len lén xem biểu tình của Long Tiêu.

“Nói một chút nghe xem!” Long Tiêu dường như rất hăng hái.

127. Chương 127: Tình Yêu Thế Tục 5

“Nói một chút nghe xem!” Long Tiêu giống như rất hăng hái.

“Bọn ta chơi trò binh pháp, kết quả hắn thua rất thê thảm, cho nên bị ta danh chánh ngôn thuận mắng cho thông suốt, ha ha!” Nói xong Nhất Thuần liền cười to không để ý đến hình tượng.

“Vậy chơi cùng ta một lần thử xem!” Long Tiêu đùa giỡn nhìn Nhất Thuần, vẻ mặt rõ ràng nói cho người khác biết, hắn tuyệt đối sẽ không thua.

“Ta mới không chơi cùng ngươi, ngộ nhờ ngươi thua, vậy ta chẳng phải mắc tội lớn?” Nhất Thuần nhẹ nhàng nói.

” Thuần nhi của ta còn có chuyện không dám làm?” Long Tiêu giả làm bộ dạng vui vẻ, thái độ tức cười làm cho Nhất Thuần cười dữ tợn hơn.

Bọn thị vệ ở phía sau len lén nhìn vị giai nhân tuyệt sắc trong ngực bệ hạ, nàng không làm bất kỳ chuyện gì, nhưng mỗi đêm lại có thể độc chiếm giường bệ hạ, mọi người cũng đều đoán đây là vì cái gì, lại không một ai đoán ra.

Thật ra thì ngay từ lúc đầu Long tiêu vì Nhất Thuần mà chuẩn bị phong tước vị, cái danh hiệu này đủ để tất cả nữ nhân trong và ngoài cung đều hâm mộ đến chết, nhưng bây giờ không phải là thời điểm cho nàng, hắn đang đợi nàng cam nguyện chấp nhận nó.

“ . . .” Nói nhảm, chuyện không dám làm quá nhiều, dĩ nhiên Nhất Thuần cũng chỉ có thể phản bác ở trong lòng.

“Tại sao không nói chuyện?” Long Tiêu lén nhìn vẻ mặt phong phú của nàng, hẩn nghĩ thầm Thuần nhi nhất định đầu óc lại suy nghĩ lệch lạc.

“Nói gì?” Ai, Nhất Thuần ở đáy lòng thở dài, thật ra thì nàng muốn nói ngày mai còn phải đến phủ công chúa, nhưng lại không biết mở miệng thế nào, bởi vì bình thường đều là công chúa vào cung, nếu thường xuyên xuất cung sẽ khiến cho Long tiêu chú ý, mạng nhỏ của Kim Liên thật sự khó giữ được, ai!

“Vậy người muốn nói cái gì?” Long Tiêu cũng chiều ở trên mái tóc nàng rơi xuống một nụ hôn.

“Ngày mai nơi này có phiên chợ lớn đúng không?” Nhất Thuần đột nhiên hỏi.

“Ha ha, con đường là nơi náo nhiệt nhất n quốc, nếu không có chợ cũng cực kì náo nhiệt!” Bàn tay đem đầu Nhất Thuần đè vào trong ngực ấm áp, thật là người không thành thật.

“A, nha đầu tiểu Lâm, lại dám gạt ta!” Nhất Thuần hừ nhẹ một tiếng.

“Lừa người cái gì à nha?” Long Tiêu dùng ánh mắt không tin được nhìn Nhất Thuần.

“Nàng bảo ngày mai ở đây có phiên chợ lớn, muốn dẫn ta đi ra đường chơi nha! Thì ra nơi này ngày nào cũng đều là đông đúc như vậy?” Nhất Thuần làn bộ dạng giống như bị lừa, khổ não không chịu nổi.

“Ha ha ha!” Long Tiêu lớn tiếng cười lên.” Không nghĩ tới, Thuần nhi cũng có lúc bị lừa?” Thuần nhi của hẩn cũng có thể hiểu rõ n quốc hơn, có tiểu Lâm công chúa cùng với nàng Long tiêu tương đối yên tâm .

“Ta cũng không phải là thần?” Nhất thuần bắt măn phản bác, trong lòng sớm đã hồi hộp, xem ra Long Tiêu đã rút lui, vậy ngày mai đi ra ngoài sẽ không có vấn đề.

Hai người cãi nhau suốt đoạn đường cho tới khi tới cung.

Nhất Thuần gấp gấp không thể chờ đợi chạy đi xem vết thương của người Dung, dấu tay đã biến mất, mặt cũng bớt sưng, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được, trong lòng bội phục được liệu thần kỳ này!

Sau bữa tối người Dung bưng thuốc an thần đến, nàng uống vài ngụm, từ từ cảm thấy rất nóng, cũng không nhớ bất cứ chuyện gì, nằm xuống liền muốn ngủ, có thể cảm nhận được càng ngày càng nóng, chăn cũng đá sang một bên.

Long Tiêu đi vào thấy người trên giường, gương mặt một mảnh sắc tình, chăn đá sang một bên, áo trong giãn ra lộ một mảng lớn trắng nõn, hạ thân bắt đầu có cảm giác.

“Nóng chết ta mất!” Nhất Thuần tự lẩm bầm, giống như là ngủ thiếp đi, lại ngủ không yên.

128. Chương 128: Tình Yêu Thế Tục 6

“Nóng chết ta mất!” Nhất Thuần tự lẩm bầm, giống như là ngủ thiếp đi, lại ngủ không yên.

Long Tiêu nhìn biểu hiện của Nhất Thuần cũng biết nàng ăn phải cái gì, cho là nàng tự nguyện ăn vào, trong lòng cười lên.

Đuổi thị nữ ra, Long Tiêu không kìm chế được khe hôn phía dưới người nàng, không có ý định bỏ qua ột tắc thịt trắng nõn nào. Nụ hôn cạn từ từ xâm nhập, đưa tới phía dưới người nàng liền tiếng rên rĩ.

Hai người bị cảm dục lâu như vậy, núi lửa ở trong mắt bộc phát càng không thể dập được, bên trong màng phù dung, không biết là ai muốn cho còn ai muốn nhận nhiều hơn.

Ngày thứ hai tỉnh lại đã gần đến buổi trưa, toàn thân đều đau đớn, Nhất Thuần kiên trì rời giường chạy thẳng tới phủ Thừa Tướng.

“Tại sao không gọi ta dậy?” Trên đường, Nhất Thuần vừa đi vừa trách cứ người Dung, vốn là muốn dẫn Mộng Phàm cùng đi, nhưng lúc rời giường Nhất Thuần lại không thấy mộng Phàm đâu, cũng không còn thời gian trì hoãn, liền kêu người Dung cùng đi .

“Người tới qua rất khuya mới ngủ , làm sao có thể nhẫn tâm gọi người dậy?” Người Dung phản bác.

“Làm người đau lòng rồi, ai, cũng đã muộn!” Nhất Thuần trong lòng lo lắng, cho nên đã sớm quên hết xấu hổ, nằng sợ tiểu Lâm công chúa dậy sớm, phủ Thừa Tướng sẽ lại gặp kiếp nạn, tiểu tử này sợ bị người trong cung gièm pha, nên chắc chắn sẽ không bỏ qua cho những ai biết chuyện này, ai, hy vọng có thể đến kịp.

“Chủ tử có chuyện gì sao?” Người Dung nhìn ra Nhất Thuần có tâm sự, liền hỏi .

“Chúng ta bây giờ là đi cứu người, ai!” Nhất Thuần giải thích đơn giản.

Người Dung cũng không còn hỏi nhiều nữa, nhô đầu ra nói: “Nhanh lên một chút, cô nương muốn đến kịp giờ!”

“Dạ!” thị vệ nâng roi ngựa lên, tiếng vang bao phủ ở trong đường phố náo nhiệt.

Nhất Thuần ở trong phủ thừa tướng chạy thẳng một đường không gặp trở ngại gì, nàng chạy thẳng tới bên trong Thiên viện, Lý Hưu Văn còn chưa hạ triều, viện trống trải khiến Nhất Thuần nhìn không thoải mái, không kịp nghĩ nhiều liền đẩy cửa đi vào, trong nhà có thị nữ mười mấy tuổi hầu hạ, kim liên còn đang ngủ , hô hấp đều đều đã thoát khỏi nguy hiểm.

“Tiểu công chúa đã tới chưa?” Nhất Thuần hỏi.

Phía sau quần gia nói tới: “từ lúc Thiên cô nương trở về đến giờ vẫn chưa tỉnh lại?”

“Ừ, bệnh tình của cô nương kia như thế nào?” Nhất Thuần muốn lập tức mang Kim Liên đi.

“Ngự y nói chỉ cần dưỡng vết thương cho tốt, không có ảnh hưởng đến nội tạng, không có gì đáng ngại!” Quần gia nói

“Ừ, lập tức chuẩn bị ngay, ta muốn mang cô nương ấy đi!”

“Chủ tử đã phân phó, Thiên cô nương có thể ra ngoài bất cứ lúc nào!” Quần gia bắt đầu bận rộn chỉ huy, một lát sau Kim Liên liền được an toàn đưa ra xe.

“Đi ra ngoại thành đi!” Nhất Thuần phân phó.

“Dạ!” Người Dung tuy không hiểu nhưng cũng không có hỏi nhiều.

“Người Dung hiện tại có nơi nào an toàn nhất không? Vị này gọi là Kim Liên, là tiểu thiếp của Lý Hưu Văn.” Nhất Thuần đơn giản giới thiệu, người Dung cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, cũng nên không cần nàng giải thích nhiều.

“Chủ tử, đối với nàng chỉ có hoàng cung mới là nơi an toàn nhất.” Người Dung trầm mặc, trừ phi nàng có thể cao bay xa chạy, nếu không chỗ an toàn nhất n quốc này chỉ có thể là hoàng cung thôi.

Nhất Thuần cũng nghĩ như vậy, bây giờ để cho nàng cao bay xa chạy là không thể nào, bị thương như vậy có hơi bất tiện sẽ nguy hiểm đến tánh mạng, trước mắt nơi có thể đi cũng chỉ có hoàng cung thôi.

129. Chương 129: Tình Yêu Thế Tục 7

Tường Ninh cung

“Muôn tâu Thái hậu, Thiên cô nương cầu kiến!” Lão Công Công quỳ xuống đất bảm báo.

“Mau truyền!” Thái hậu trong lòng cao hứng , nàng cảm thấy Nhất Thuần lần này tới có thể cho nàng một đáp án chính xác rồi.

“Thiên Nhất Thuần ra mắt Thái hậu! Thái hậu Cát Tường” Nhất Thuần quỳ xuống thi lễ, sớm đã được Thái hậu kéo lên, thị nữ cùng công công ở một bên có thể hiểu được Thiên cô nương này rất có địa vị ở trong lòng thái hậu , ngay cả với công chúa bọn họ còn chưa từng thấy ai được đãi ngộ như vậy.

“Thái hậu ngài ngồi xuống đi!” Nhất Thuần đứng dậy kéo Thái hậu ngồi xuống “Con muốn. .”

Nhất Thuần còn chưa nói xong, Thái hậu phát tay cho tất cả thị nữ lui ra.

“Thái hậu, ngài cho con dẫn một người vào cung nha!” thanh âm của Nhất Thuần vô cùng nhỏ, giống như phạm phải sai lầm.

“Người? Người nào?” Thái hậu cảm thấy thú vị, cho nàng dẫn theo người .

Nhất Thuần đem chuyện Lý Hưu Văn cùng Kim Liên nói chi tiết cho Thái hậu, không có nửa điểm dấu diếm, bởi vì chuyện này không cần nàng thêm dầu thêm mỡ, Thái hậu thông minh như thế, nhìn nàng như thế này là có thể biết được.

Trầm mặc hồi lâu, Nhất Thuần cũng yên lặng chờ đợi đáp án.

“Con cứ làm những gì con muốn!” Một hồi lâu sau Thái hậu rốt cuộc cũng lên tiếng, dọa Nhất Thuần thân đầy mồ hôi lạnh, cái mạng nhỏ của nàng xem chút cũng bay mất.

“Thái hậu nói quá lời, hi vọng tiểu Lâm công chúa có thể hiểu được nỗi khổ của chúng ta!” Thái hậu cũng đã nói như vậy, Nhất Thuần biết chuyện này nhất định sẽ thành.

“Có lẽ a...! !” Thái hậu thì thào nói ra.

“Thái hậu, Kim Liên tuyệt đối không phải cô gái dân gian bình thường, nàng biết về Đại Lý của người , người sẽ thích nàng!” Nhất Thuần cũng không có nói bậy, Kim Liên mặc dù sinh ra trong thôn nhỏ, nhưng khí chất trên người nàng không phải thường.

“Ta bảo vệ nàng ta cũng không phải vì Lâm nhi, Thuần nhi, ta bảo vệ nàng là chỉ vì con!” Thái hậu vẻ mặt nghiêm túc khiến Nhất Thuần sợ, Thái hậu cũng không phải bởi vì Nhất Thuần lên tiếng liền nhận lời , mà là Thái hậu muốn tìm một người hữu dụng cho Nhất Thuần, bên cạnh nàng cần phải có người thông minh đạt lý.

“Thái hậu?” Nhất Thuần làm sao có thể không hiểu khổ tâm của Thái hậu, thế nhưng cũng là vì tương lai quốc gia, cũng là vì con người.

“Con cũng mệt mỏi rồi, đi về nghỉ ngơi đi, có Bốn cung ở đây, con cứ yên tâm!” Thái hậu hiển nhiên có chút suy sụp tinh thần, bởi vì không có đáp án lý tưởng, nàng có chút thất vọng.

“Vậy Thuần nhi xin được cáo lui trước, Thái hậu không nên quá vất vả!” Nhất Thuần lui ra ngoài, một đường trầm mặc, chuyện đã làm xong, nhưng không có thư giãn, có Thái hậu ở ngoài sáng đồng ý, nhưng nàng nên làm cái gì?

“Chủ tử, mấy ngày nữa chính là ngày sinh của Thái hậu, ngài cũng nên sớm chuẩn bị !” Người Dung nhắc nhở, nàng rất không thích bộ dạng trầm tĩnh của Nhất Thuần, liền tìm chuyện để quấy rối tâm sự của nàng.

“Thật sao? Nhờ có người nói, nếu không ta cũng không biết?” Trong lòng lại thầm mắng, Long Tiêu khôn liệp sinh nhật của mẹ người thế nhưng lại không nói với ta một tiếng, muốn xem bộ dạng xấu hổ của ta sao?

Người Dung nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Nhất Thuần liền cười trộm.

“Không cho cười, mau giúp ta suy nghĩ nên tặng cái gì? Nghĩ không ra quà gì, liền phạt người?” Hiện tại đến phiên người Dung vừa khổ tâm vừa suy nghĩ, hai người đùa giỡn trở lại tẩm cung của Long Tiêu.

130. Chương 130: Hậu Cung 1

Long Tiêu đã hạ triều chờ sẵn ở tẩm cung rồi, Nhất Thuần nháy nháy mắt với người Dung, người Dung lui ra ngoài.

“Đi đâu vậy hả ?” Long Tiêu nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực.

“Mới vừa đi tới chỗ của Thái hậu? Tại sao không nói cho ta biết sắp đến ngày sinh của Thái hậu rồi? Có phải muốn nhìn bộ dạng xấu hổ của ta.” Nhất Thuần ngẩng đầu lên, cực kỳ khó chịu nhìn Long Tiêu.

“Ha ha! Là vì chuyện này sao, mới sáng sớm liền chạy đi, chẳng lẽ tối hôm qua không mệt mỏi hay sao?” Long Tiêu dĩ nhiên biết Nhất Thuần đã đi đâu, nhưng hắn vẫn muốn hỏi, mới sáng sớm, Thuần nhi của hắn lại xuất cung nhất định là có chuyện gấp, hắn không vội đợi nàng từ từ nói ra.

Mặt Nhất Thuần liền đỏ lên, tối qua hai người nhiệt tình dâng cao, trên giường vận động cả đêm, mới vừa rồi đi vội nên cũng không cảm thấy có gì, nhưng bây giờ nghe Long Tiêu nói như thế, nàng nhất thời thẹn thùng thật muốn chui xuống đất.

“Thuần nhi sao lại xấu hổ chứ!” Long Tiêu nâng cái cằm mềm mại của nàng lên, ép buộc nàng nhìn thẳng vào mắt mình.

Nhất Thuần cảm thấy trái tim của mình sắp nhảy ra ngoài, đang muốn trốn thoát, lại bị đôi môi dịu dàng của hắn bao phủ, chỉ cần một ánh mắt, một cái hôn khẽ là nàng liền bị hắn bắt làm tù binh.

Long Tiêu hôn sâu hơn, trong mắt đốt lên lửa dục, mấy ngày bị cấm dục, tối hôm qua lại bị đánh vỡ, hắn không bao giờ muốn nghỉ tới cuộc sống bị cấm dục trước kia nữa.

Hôn một đường từ cổ xuống, tấm cung to lớn chỉ nghe được tiếng thở dốc dồn dập, tiếng cô gái ngậm khẽ. Quần áo ngay thẳng liền trở nên xộc xệch, từ trên mặt đất di chuyển đến cạnh giường, thị vệ ngoài cửa đều đỏ mặt cúi đầu cười trộm.

“Bệ hạ, Vô Khương Nữ cầu kiến!” Người Dung nhắm mắt lớn tiếng nói. (Phá đám dễ sợ __=*)

“Miễn!” Long Tiêu nhìn thấy thị nữ đang đỡ nàng, liền biết nàng ở bên ngoài quỳ rất lâu, nhìn thấy ánh mắt của Nhất Thuần, ánh mắt chợt giảm xuống vài độ.

131. Chương 131: Hậu Cung 2

“Vô Khương Nữ muốn mời hai người ăn trưa cùng, xin bệ hạ cùng Thiên cô nương nể mặt!” Nàng nhìn sắc mặt âm trầm của Nhất Thuần, càng cố gắng lấy lòng.

“Cũng tốt!” Long Tiêu nhìn Nhất Thuần một chút, có chút đau lòng, hi vọng nàng mỗi ngày đều có thể thật vui vẻ.

“Lúc này mới vừa cùng tiểu công chúa ăn vài thứ, hồi cung lại được Thái hậu gọi đi ăn cùng, bây giờ còn chưa đói nên bệ hạ dùng một mình đi!” Nhất Thuần hiển nhiên không muốn cho nàng ta chút mặt mũi nào.

“Buổi sáng là đi tìm công chúa sao?” Long Tiêu chuyển sang hỏi Nhất Thuần, hắn không hy vọng nàng là do vô tình nói ra, mà là chân thành nói với hắn nàng đã đi đâu.

“Dạ, vốn là muốn nói cho người biết chuyện đã xảy ra với tiểu công chúa, ai! Đợi buổi tối đi! Bệ hạ đi nhanh đi!” Nhất Thuần cố ý thay đổi khẩu vị của hắn, hiện tại cũng đã nói tiễn khách, Long Tiêu cũng chỉ có thể đợi đến buổi tối để nghe nàng kể chuyện thôi.

“Buổi tối chờ ta?” Long Tiêu hôn lên trán nàng một cái, liền dẫn Vô Khương Nữ ra cửa.

Một nhóm người lòng lộng hùng dũng đi xa, Nhất Thuần mới phát giác ra mình mệt chết đi được, hơi sức để nói chuyện cũng không có, nàng leo lên giường ôm thật chặt chăn găm ngủ thiếp đi.

Vô Khương Nữ cũng không sung sướng được bao lâu, Long Tiêu còn chưa ăn trưa xong, liền bị Thái hậu triệu kiến, không biết là có chuyện gì xảy ra.

Long Tiêu vội vàng hấp tấp chạy tới Tường Ninh cung thì thấy Thái hậu đang cùng bọn thị nữ đánh cờ vây? Thấy Long Tiêu tới, Thái hậu cho tất cả thị nữ lui ra, kéo Long Tiêu ngồi ở bên cạnh.

“Mẫu hậu, có chuyện gì sao?” Long Tiêu hỏi.

“Không có chuyện gì thì không thể đến bởi mẫu hậu sao?” Thái hậu thở dài nói, hài tử lớn rồi không còn gần mẹ nữa!

“Là hoàng nhi bất hiếu, sau này hoàng nhi chắc chắn nhín chút thời gian đến thăm mẫu hậu!” Long Tiêu nghe Thái hậu nói như vậy, trong lòng cũng biết mình đuối lý, mỗi lần tới Tường Ninh cung đều là do thái hậu triệu tới.

“Hoàng nhi, đối với Thiên Nhất Thuần ngươi có tính toán gì hay không?” Thái hậu cũng không muốn dông dài, trở lại chủ đề chính.

“Mẫu hậu không phải đã biết rồi sao?” Long Tiêu hỏi ngược lại, dính đến chuyện của Thuần nhi, hẳn luôn cảnh giác mọi người.

Nghe được thái độ không tốt trong giọng nói của Long Tiêu, Thái hậu cũng trầm trọng xuống, nhìn chăm chăm con cờ trên tay vẫn chưa hạ xuống, cảm thán, âm thanh như bình thường nói, “Hậu cung ba ngàn phi tần, ân huệ cùng hưởng, mới có thể tốt, nhưng Bồn cung cũng không thể dễ dàng bị thương. Hoàng nhi, Bồn cung hiện tại có chút sợ, không sợ mất đi hậu cung ba ngàn phi tần, lại sợ mất đi nàng, người nếu không xử lý thích đáng chuyện này, hậu quả thật không thể nghĩ tới được!”

Những lời này, từng chữ đều biến thành đao nhọn, toàn bộ phốc, phốc, phốc, phốc, đâm vào lòng Long Tiêu. Hắn cũng không phải là không biết cục diện hôm nay, nhìn gió êm sóng lặng, thật ra thì tất cả các thế lực sớm đã nhắm vào Thuần nhi, hơi sơ sót một chút, sẽ lần nữa mất đi nàng. Những thứ này hắn đều biết, nhưng nghe những lời này từ trong miệng của thái hậu nhắc nhở, mình vì sao lại dễ dàng kích động như thế, chỉ là nghe thấy lời nói thật lòng của Thái, đã kích động đến mức phải cắn chặt răng mới có thể không để cho thân thể run rẩy, âm thanh nuốt nước miếng ở trong cổ họng, bình thần mà nói, “Mẫu hậu, ngài thấy thế nào.”

“Ngươi là hoàng đế, thánh tâm độc đoán, ngươi quyết định đi, còn về phần Bồn cung, Bồn cung chắc chắn vì hoàng nhi mà suy nghĩ.” Thái hậu khô khốc nói, nàng không phải hoài nghi năng lực của nhi tử, mà là sợ thời gian gần đây Nhất Thuần ngủ ở trong tẩm cung của Long Tiêu sẽ khiến các đại thần dị nghị! Nếu là tất cả đều cùng một lúc nhắm vào nàng, thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

132. Chương 132: Hậu Cung 3

“Mẫu hậu ngài vì Thuần nhi mà làm nhiều chuyện như vậy, nàng sẽ rất cảm kích!” Long Tiêu hôm nay cũng không biết nên trả lời Thái hậu như thế nào, chỉ có thể cảm kích nói.

“Sai rồi, Bồn cung cũng không phải chỉ vì một mình Thuần nhi, mà là vì cơ nghiệp của liệt tổ liệt tông mới làm như thế.” Thuần nhi không phải đơn giản, nàng nhìn qua thì giống như cái gì cũng không biết, nhưng nếu thật sự so sánh thì cũng không thua một vị hoàng đế đâu!

“Bất kể vì cái gì, hoàng nhi cũng cảm ơn mẫu hậu!” Long Tiêu quỳ xuống đất nói: “Hoàng nhi trong lòng chỉ có một mình nàng kính xin mẫu hậu thành toàn!”

“Đứng lên đi, làm gì mà khách khí với Bồn cung như vậy, ta thật là một người mẹ thất bại!” Nhìn hài tử quỳ trên mặt đất, Thái hậu đau thương ở trong lòng, ở trong hoàng cung này, tình thân cũng yếu ớt như vậy.

“Vậy hoàng nhi xin lui xuống!” Long Tiêu đứng dậy lui ra ngoài.

Long Tiêu cũng không muốn để Nhất Thuần ở trong tẩm cung, nhưng hiện tại bên kia nàng không thể đi, hắn mất rất nhiều công sức mới câu được cá lớn, tuyệt đối không thể bỏ phí nửa đường. Tín vương gia nhất định sẽ tới đó gặp Nhất Thuần, khi đó hắn nhất định chỉ có tới chứ không có lui.

Trở lại tẩm cung thấy Nhất Thuần đang nghỉ ngơi, hắn ngồi ở bên giường khẽ vuốt tóc của nàng, tơ vàng mềm mại làm hắn có chút hoảng hốt, đột nhiên ôm lấy người đang ngủ say.

“Sao Vậy?” Bị đạo lực quen thuộc ôm chặt, Nhất Thuần hạnh phúc mở mắt ra.

“Đánh thức người sao?” Nhìn người ở phía dưới khoe miệng của Long Tiêu không tự chủ được giương lên nụ cười.

“bây giờ đã có thời gian rồi sao? Ta muốn đưa cho người một vật! Nhưng phải trao đổi một chút, người phải giúp ta tìm món quà độc nhất vô nhị đưa cho Thái hậu!” Nhất Thuần suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy coi như đã tính xong, cũng không thể từ chối công sức bỏ ra.

“Vậy Thuần nhi muốn tặng gì?” Long Tiêu cũng chỉ nói vậy, những thứ hắn đưa cho Nhất Thuần cái nào cũng đều là quý hiếm nhất.

“Được rồi, bản cô nương đã sớm nghĩ ra nên tặng cái gì? Chỉ là muốn mượn bệ hạ làm thư đồng một chút thôi!” nhất Thuần cười thần bí, dùng ánh mắt mong đợi nhìn Long Tiêu, thật ra thì nàng cũng không biết mình lúc nào lại bắt đầu đùa bỡn người khác.

“Có thể vì cô nương ra sức, là hạnh phúc ba đời của tiểu sinh!” con người nóng rực nhìn Nhất Thuần, dù chỉ là nói đùa, cũng làm cho người khác cảm thấy ngọt ngào không cách nào kèm chế được.

Bên trong ngự thư phòng, Nhất Thuần một bên mài mực nhớ tới bài giản về ba mươi lăm kế sách, mỹ nhân kế ở đây thường được Nhất Thuần nói tỉnh lược. Long Tiêu ngồi ở trước bàn đọc sách lẳng lặng viết chữ, thanh âm của gió khiến Long tiêu say mê, vừa hưởng thụ thanh âm dễ nghe vừa học tập kiến thức của Nhất Thuần, bất tri bất giác đã đến gần tối.

“Xong rồi!” nhất Thuần rót cuộc nhỏ một bãi nước miếng thử dài, nhìn bộ dạng đang trầm tư của Long tiêu, cả người liền kẻ sất.

Để cây viết trong tay xuống ôm nàng vào lòng, trong lòng có một loại cảm động, thật muốn hét lên mấy tiếng .

“Đây chính là tinh hoa tinh hoa ngàn năm của loài người, món quà này như thế nào?” Nhất Thuần giống như cô gái nhỏ đang tranh công.

“Hay vô cùng! Vậy ta phải làm gì để cảm kích Thuần nhi của ta đây? ả?” Bên trong ngự thư phòng truyền ra tiếng thở dốc làm người ta mặt đỏ tía tai.

Ngày sinh của Thái hậu càng ngày càng gần, tiểu Lâm công chúa vẫn không tiến cung, Nhất Thuần biết trong lòng nàng không thoải mái, cũng không có đi tìm nàng, thời điểm này nên để nàng lẳng lặng một mình cũng là chuyện tốt, hi vọng nàng mau nghĩ thông suốt.

Buổi sáng Nhất Thuần dậy rất sớm, ngày mai chính là ngày sinh của Thái hậu, Long Tiêu nói muốn xem quà tặng của nàng, “Người Dung, Mộng Phàm đâu? Tối qua không nhìn thấy nàng, có phải hay không nha đầu kia đi ra ngoài hẹn với ai, thật là con gái lớn rồi không giữ lại được!”

133. Chương 133: Hậu Cung 4

“Chủ tử, từ tối hôm qua đến giờ không nhìn thấy nàng, không biết nàng đi nơi nào?” Người Dung giúp Nhất Thuần trang điểm, trong miệng khinh thường nói.

“Người cũng đã từng đi hẹn hò giống nàng?” Nhất Thuần dùng vẻ mặt phức tạp nhìn người Dung, người Dung liền đỏ mặt.

“Ta cùng nàng ta không giống nhau, đừng nhìn ta như vậy!” Người Dung phản bác.

“Ha ha, người gấp cái gì, ta cũng không có nói người cũng muốn lập gia đình, nếu như thực sự có suy nghĩ đó, ta liền tìm người nhà cho người?” Nhất Thuần cười trộm, nhìn bộ dạng nghiêm trang muốn giết người của người Dung, nàng cười đau cả ruột.

“Chủ tử nếu thật là muốn tìm nàng, nô tài liền đi tìm nàng trở lại!” Người Dung trợn mắt nhìn Nhất Thuần nháy mắt liền chạy đi tìm Mộng Phàm.

Nhất Thuần nhìn bóng lưng của người Dung liền cười trộm, nàng luôn thích trêu chọc hai kẻ dở hơi này, nhưng Mộng Phàm đã một đêm rồi còn chưa trở về, Nhất Thuần trong lòng lo lắng.

Người Dung đi ra ngoài thấy có người đến báo tin, sáng sớm hôm nay từ trong giếng đi vớt lên một cỗ thi thể, nhìn rất giống Mộng Phàm nên mời đi lãnh, người Dung dè dặt không dám nói tin tức này cho Nhất Thuần biết, nàng giống như điên chạy đến bên cạnh giếng, áo màu hồng nhạt ngấm nước liền biến thành màu hồng, ngày hôm qua lúc hai người bọn họ nói giỡn với nhau, Mộng Phàm không phải là đang mặc quần áo màu trắng nhạt, như thế nào bây giờ lại thay đổi, người Dung không dám đến gần, nàng lúc trước cái gì cũng thích cùng nàng ta giành, giành sung ái của chủ tử, cái vãi, hiện tại nàng ấy không còn ở đây, không có người nào cùng nàng tranh giành, trong lòng lại trống trải, mất hồn đi trở lại bên cạnh Nhất Thuần.

Bọn thị vệ đem thi thể kéo đến một căn phòng ở xa, bọn họ mắt lạnh nhìn, nơi này chính là nơi để tử thi, ở trong hoàng cung không có vài tử thi mới là chuyện lạ.

“Không!” Nhất Thuần ôm thi thể lạnh như băng thất thanh khóc thút thít, người bằng hữu duy nhất, lại bỏ nàng đi, nàng không hiểu tại sao bằng hữu của mình đều bỏ lại mình nàng, không một người nào có thể ở lại cùng nàng, ở nơi kỳ lạ này trong lòng nàng cảm thấy lạnh lẽo, trống trải, một chút tình cảm ấm áp cũng không có.

Thị nữ phía dưới cúi đầu một cái, kết cục của Mộng Phàm chính là số mạng của tất cả thị nữ, họ tuy thấy nhiều, nhưng cũng chết lặng, không phải là không có tình cảm mà là ở trong hoàng cung này tình cảm là một thứ vô cùng xa xỉ.

“Hồi cung!” Nhất Thuần lặng lẽ đứng lên, trên mặt không chút gợn sóng, không ai biết nàng đang suy nghĩ gì, vừa rồi còn khóc khức khít mà bây giờ lại trở thành như vậy.

“Tối hôm qua trước khi Mộng Phàm đi có ai tìm nàng không?” Dem chuyện của Mộng Phàm từng gặp ai hỏi từng người một, nàng muốn từng chút từng chút tra ra, không có người nào trước khi chết lại không có dấu hiệu nào.

Phía dưới mọi người đều cúi đầu không ai dám trả lời.

“Nói ra sẽ có thưởng, nếu như không nói, ta tra ra được các người liền đi theo Mộng Phàm đi.” Nhất Thuần lần này thật sự rất tức giận, người khác cảm thấy nàng dễ ức hiếp như vậy sao, nàng muốn ọi người biết nàng cũng không phải là người tốt như vậy.

Chỉ thấy một thị nữ phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất “Hồi cô nương, hôm qua Vô Khương Nữ có truyền Mộng Phàm đi, nô tỳ cũng không để ý.”

“Người có nhận ra người đã truyền lệnh không?” Mặt không có bất kỳ thay đổi gì hỏi, so với bộ dạng nghiêm nghị còn làm cho người ta sợ hãi hơn nhiều.

“Hồi cô nương, người truyền lệnh chính là cung nữ bên cạnh Vô Khương Nữ!” Thị nữ quỳ trên mặt đất run run sợ hãi.

“Tốt lắm, đứng dậy đi, các người lui xuống hết đi!” Nhất Thuần nhắm hai mắt lại, nhìn như rất mệt mỏi, phát tay một cái ọi người lui xuống.

134. Chương 134: Hậu Cung 5

Tất cả người hầu đều lui ra, nàng liền dựa vào cửa sổ, tuy là bắt đầu mùa đông, nhưng tại sao lại không thấy bông tuyết bay múa; ở trong khuôn viên của Hoàng cung, mùi thơm hấp dẫn mê người nhưng lại không mê hoặc được Nhất Thuần, nàng không biết tại sao mình lại ở trong hoàng cung này, lại bị mất phương hướng. Nàng vốn không muốn hận, nhưng này con đường này do chính mình tự chọn, nhất định phải đi.

Trong phòng tràn đầy tiếng nói cười vui vẻ của Mộng Phàm, từng góc ngách cũng khiến nàng nhớ lại, Nhất Thuần lần này không có khóc nữa, chỉ là ngồi lẳng lặng, nhìn.

Tiểu Lâm công chúa lẳng lẽ đi vào không biết đã đứng nhìn Nhất Thuần bao lâu rồi, cùng nàng lẳng lặng trầm mặc, liền thủy chung mở miệng: “Thiên tỷ tỷ? Muốn ngồi hoài ở đây như vậy sao?”

Nhất Thuần từ từ xoay người, thấy Lâm nhi nhẹ nhàng mỉm cười với nàng, như ánh mặt trời sáng lạn trong trời đông giá rét, ấm áp lòng người.

“Thiên tỷ tỷ tấm lòng người thật ấm áp nhưng sao không thể làm cho chính mình ấm áp trở lại!” Thăng thần nói.

“Đã sớm mất tâm, còn nơi nào có thể ấm?” Nhất Thuần lắc đầu, không nhìn ra biểu tình gì.

“Thiên tỷ tỷ còn có Lâm nhi, Lâm nhi vĩnh viễn ở bên cạnh tỷ tỷ!” Tiểu Lâm công chúa nhìn thẳng Nhất Thuần nói, giống như an ủi lại càng giống như tuyên bố.

“Ta biết rõ người oán trách ta, chỉ là đang kiềm nén trong lòng thôi!” Nhất Thuần xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, chuyện đã làm cũng đã làm rồi nàng cũng không muốn giải thích cái gì, về sau tiểu Lâm công chúa sẽ rõ.

“Không, Thiên tỷ tỷ đó là đang giúp Lâm nhi, Lâm nhi biết.” Tiểu Lâm công chúa đi tới phía sau nàng, vội vàng giải thích.

“Hy vọng là vậy!” Nhất Thuần mệt mỏi than nhẹ. Tại sao trong cung này ai cũng đều đem sinh mệnh người khác ra làm trò đùa, tại sao trong cung này người nào cũng dối trá, ngay cả tiểu công chúa cũng bắt đầu dối trá với nàng, có lẽ đây cũng là một tuồng kịch, chỉ oán mình không biết điều đó!

“Lâm nhi muốn ở đây dùng bữa với Thiên tỷ tỷ!” Tiến lên nắm lấy ống tay áo của nàng, như một tiểu hài tử.

“Tỷ không đói bụng, muối muốn ăn cái gì thì nói Ngự Thiện Phòng làm đi!” Nhất Thuần nói, nàng hiện tại tâm tình kém vô cùng không có tâm tình cùng người khác giả vờ khách khí.

“Thiên tỷ tỷ có thể cùng Lâm nhi đi Thanh Hà uyển được không? Nghe nói Thiên tỷ tỷ có một nhạc cụ, tiết tấu cực kỳ dễ nghe, Lâm nhi vẫn chưa được nghe qua?” Người thông minh như nàng, làm sao không biết tình huống hiện tại như thế nào, nàng cũng không miễn cưỡng đem Nhất Thuần đi chỗ khác.

“Được rồi!” Nhất Thuần miễn cưỡng đáp ứng, bất kể ở nơi nào cũng có thể làm nàng nhớ đến Mộng Phàm đáng yêu.

Thanh Hà uyển vẫn giống như cũ, không có bất kỳ phi tử làm mất hết dấu vết, trong viện cũng rất gọn gàng sạch sẽ, gió thổi nhẹ nhàng dưới tàng cây.

“Nương nương nghe nói lúc trước ngài làm đầy tớ đưa chân cho bệ hạ”

“Nương nương nghe nói bệ hạ bị tài ba của ngài mê hoặc”

“Nương nương van xin ngài, cùng nô tỳ đi xem hoa sen đi?”

“Nương nương đáng đáp của ngài thật đẹp. . .”

Mộng Phàm khi đó cho là mình rất thần bí, cả ngày quần hồi cái này hồi cái kia, Nhất Thuần bị vùi lấp ở trong hồi ức, hướng về phía thu thiên nhẹ nhàng cười, rất ngọt cũng rất khổ sở.

Đẩy cửa tiến vào gian phòng quen thuộc, giường của cổ đại luôn làm cho người ta ấm áp, nhớ tới Long Tiêu, làm cho nàng an lòng một chút. Nàng nhẹ nhàng nằm xuống, nhắm mắt cảm thụ thời gian nhàn nhã trước kia, chợt có loại xung động muốn ở trong lòng Long Tiêu khóc thật to, nói cho hắn biết, bằng hữu của ta lại đi đến một nơi rất xa, nàng thật sợ hãi. Hại chết bằng hữu của phi tử Long Tiêu sủng ái, hắn có thể hay không thay nàng biện hộ, Nhất Thuần không dám ở nhớ lại, nàng đầu đầy mồ hôi lạnh.

135. Chương 135: Độc Chiếm 1

Cố ôm chặt mình lại, nàng hiện tại không có ai bên cạnh trông nom cũng không có bất kì người nào khác, vùi lấp chính mình vào trong vực sâu.

Trong đầu chợt lại xuất hiện một khuôn mặt, đó là khuôn mặt của Tín, người luôn làm cho nàng tức giận, Nhất Thuần chợt cười ra tiếng, giống như một hài tử đang ngủ mơ.

Nữ nhân kia cũng đã sinh rồi, hiện tại đến cả Tín cũng không phải là người của mình. Nghe nói tất cả hoàng đế đều là mẹ góa con coi, người thân yêu nhất của hoàng đế cũng rất ít, mà nàng bây giờ đem so sánh chắc cũng giống một hoàng đế rồi, trong lòng cười Khổ.

“thiên tử tử, chúng ta xem nhạc cụ này một chút đi!” Bộ dáng bây giờ của Nhất Thuần khiến tiểu Lâm công chúa không khỏi hoảng hốt, nàng trước kia rất tự tin, là một Nhất Thuần kiêu ngạo, mà bây giờ bóng dáng cô đơn trước mặt này làm nàng thấy sợ.

“thật ngại, xem chút quên muộn rồi ?” Giống như bộ dạng đang tiếp khách, từ từ rời đi khỏi cái giường lớn, thông dong mà ưu nhã đi tới trước đàn dương cầm ngồi xuống.

Bây giờ Nhất Thuần khôi phục lại dáng vẻ tự tin trước đây, trong ánh mắt thật nhiều u buồn, giống như những việc vừa thấy điều là giả, biết được tiểu Lâm công chúa đang nhìn, cái dạng tự tin đó của Thiên Nhất Thuần không khỏi làm cho người khác đau lòng.

“Cái này gọi Piano, đề mấy cái phím đen này xuống sẽ phát ra những âm thanh rất hay .” Ngón tay thon dài thuần thực đề nén xuống, một khúc nhạc Lương Chúc mang theo đó là câu truyện thần thoại về tình yêu truyền ra bên trong phòng, hướng chỗ xa hơn bay tới.

“thật là một bài hát thê lương!” Tiểu Lâm công chúa nhắm hai mắt lại, nước mắt cứng đầu cứng cổ rơi xuống.

“Không, phải bài hát rất đẹp, bên trong nó hàm chứa một câu chuyện thần thoại.” Nhất Thuần cũng nhắm hai mắt lại, nhưng không có rơi lệ mà là nhàn nhạt cười. Xinh đẹp làm người ta không khỏi hướng tới tình yêu trong thần thoại.

“Bài hát thê lương đẹp dễ, Thiên tử tử có thể nói một chút về câu chuyện đó được không?” Tiểu công Lâm chúa như cũ nhắm hai mắt lại đặt câu hỏi.

“Thần thoại chính chuyện không có thật, chỉ là mọi người từ lấy những chuyện trong cuộc sống mà tưởng tượng ra, còn chưa được nghe qua !” nhất thuần không muốn nói, có lẽ là bởi vì ghen tỵ mình không thể nào giống như tình yêu của Lương Chúc.

“Thiên tử tử?” Tiểu Lâm công chúa có chút bi thương nhìn Nhất Thuần bi thương.

“Ngày mai là ngày sinh của Thái hậu rồi, muộn tặng lễ vật gì vậy?” Nhất Thuần chuyển đề tài, chuyện đã xảy ra nàng không cách nào thay đổi được, chỉ có thể đi tiếp tục đi theo con đường trong cung này.

“Thiên tử tử? Có phải là đã chuẩn bị quà xong nên muốn dẫn dò muộn!” Tiểu Lâm công chúa dĩ nhiên hi vọng Nhất Thuần có thể vui vẻ, thuận theo đề tài này tiếp lời.

Nhẹ nhõm vui vẻ nói chuyện phiếm cho đến rất khuya, hai người đi khỏi Thanh Hà uyển, Nhất Thuần hẹn tiểu Lâm công chúa ở trong cung, nàng sợ buổi tối phải đối mặt với Long Tiêu, sợ hấn sẽ lạnh lùng làm nàng đau lòng, càng sợ hấn tỏ ra vô tình.

Nhất Thuần thừa nhận mình là dâm nữ nhưng nàng thật sự sợ bị thương, sợ Long Tiêu đối với chuyện của Mộng Phạm không để ý tới, nàng đã bỏ lỡ quá nhiều, giống như từ trước đến nay mất đi cả thế giới, hiện tại cũng chỉ còn lại cái tình yêu không trọn vẹn này, cho dù là lừa gạt cũng tốt, lúc này tâm tình không ngừng đung đưa, người trong cung nhìn tới hoàn toàn không để ý vết thương nhỏ, đối với bản thân nàng mà nói sẽ trở nên thật sâu, có lẽ càng yêu sâu đậm sẽ càng dễ dàng bị thương tổn.

Nhất Thuần là một nữ nhân hiện đại, tại sao có thể có loại ý nghĩ này? Bất kể dù có thích thể nào chắc chắn trăm phần trăm không phải người kia. Tuy là vậy, Nhất còn hi vọng có thể độc chiếm hấn, cố tình ở trong cái hậu cung cổ đại này, khát vọng ba ngày nha! Nàng làm sao có thể dứt bỏ, thuận theo tự nhiên vậy!

136. Chương 136: Độc Chiếm 2

“Bẩm chủ tử, đã tra được, người đang ở Thanh Hà uyển!” Hắc y nhân quỳ xuống đất hồi báo.

“Đi xuống đi, buổi tối cứ tiến hành theo kế hoạch!” Người nói chuyện sau tấm bình phong dáng vẻ rất tiêu tụy, hẳn không cách nào tha thứ cho tên nam nhân kia, hẳn lại lần nữa cướp đi mọi thứ của mình, trái tim của Nhất Thuần thuộc về Long tiêu là được rồi tại sao còn muốn cướp đi của hắn. Tin thế sẽ không để tên nam nhân kia có thể tiếp tục độc chiếm trái tim nàng, nắm tay thành quyền nhưng do dùng sức quá độ mà sắc mặt càng tái nhợt.

Long tiêu từ tấm cung của thái hậu đi ra, chuyện của Mộng Phàm hẳn đã biết, đã xác nhận chuyện này là do Thái hậu làm, mới vừa rồi Thái hậu cũng thừa nhận, Long tiêu dĩ nhiên biết mẫu hậu tại sao lại làm như vậy, Mộng Phàm là gian tế của nước khác phái đến, đã được huấn luyện từ nhỏ, Thái hậu không muốn Nhất Thuần đau lòng nên chỉ có thể làm như vậy.

Xử lý chuyện này xong, hẳn không chờ được nữa liền đi tới Ngự Thư Phòng, chuyện đã bại lộ lâu như vậy hẳn không muốn xuất hiện cũng không được, chuyện của Mộng Phàm cứ để cho Thuần nhi tiếp tục hiểu lầm Vô Khương Nữ đi, hẳn rất muốn đến bên cạnh Thuần nhi để nói cho nàng biết, hẳn sẽ vì Mộng Phàm mà bắt Vô Khương Nữ trả lại công đạo, nhưng bây giờ có chuyện quan trọng hơn đang chờ hắn làm, chỉ có thể để cho Thuần nhi hiểu lầm lần này rồi. Vô Khương Nữ hiện tại cũng không thể chết, nếu không sẽ kiểm củi ba năm thiếu một giờ. Việc Nhất Thuần lần trước bị sinh non, Linh phi dùng thuốc rất độc muốn cho nàng cả đời không thể có con, trên thế giới này cũng chỉ có máu của Vô Khương Nữ mới có thể thể trị khỏi, Long tiêu rất nhẫn nại, chỉ còn mấy ngày nữa là được, nếu như mỗi ngày đều phải đối mặt với bộ dáng làm bộ làm tịch đó, hẳn thật muốn cầm kiếm giết người .

“Chúng ta cùng nhau dùng bữa tối đi!” Theo Nhất Thuần trở lại tấm cung, tiểu Lâm công chúa cũng không muốn rời khỏi, Nhất Thuần liền giữ nàng lại dùng bữa tối. Ngày mai là sinh thần của Thái hậu, đám công chúa bọn họ đều đã trở lại trong cung, tiểu Lâm công chúa dĩ nhiên cũng có tấm cung riêng, Nhất Thuần không hiểu tại sao nàng ta không thừa cơ hội này cùng mình các tỷ tỷ của mình hàn huyên với nhau, mà lại nương nhờ nơi này không chịu đi.

“Thiên tỷ tỷ tối hôm nay Lâm nhi ở lại đây cùng tỷ có được không?” Giống như nhìn ra suy nghĩ của Nhất Thuần, tiểu Lâm công chúa tận tâm hỏi.

Nhất Thuần xoay người chống lại ánh mắt mong đợi kia, cũng không muốn để cho nàng thất vọng, ngủ lại đây một đêm cũng không sao, nhưng mà còn Long tiêu thì sao đây? Không thể nào đuổi bệ hạ ra ngoài được, nếu để người trong cung biết chắc chắn sẽ nổi lên sóng gió!

“Dùng bữa tối xong chúng ta trở về Thanh Hà uyển nghỉ ngơi? Cho muội nửa cái giường có được không?” Từ lần nói chuyện lúc trước, nhất Thuần rất muốn tìm cơ hội nói cho tiểu công một chút về tư tưởng hiện đại, cho dù trong cung cấm kỵ, chỉ cần nàng đồng ý là được.

Nhất Thuần nhìn chằm chằm tiểu công chúa, không buông tha bất kỳ vẻ mặt nào.

“Muội có thể ở lại sao?” Tiểu công chúa không dám tin hỏi lại.

Nhìn vẻ mặt là biết nàng đang rất vui mừng, Nhất Thuần cười cười xem ra sau này mình lại có thêm một vị bằng hữu nữa, nàng đối với vị công chúa này có thêm một chút hy vọng! Mộng Phàm người ở trên trời có tốt không?

“Dùng bữa tối trước đi!” Hai người rất vui vẻ dùng qua bữa tối, tiền tiền hậu hậu dẫn theo một đám thị nữ đi tới Thanh Hà uyển, người Dung không có đi theo, nàng là đại thị nữ duy nhất trong tấm cung của Long Tiêu nên không thể tùy tiện rời đi, tuy là Long Tiêu đã đem người Dung cho nàng, nhưng tối nay nàng cùng công chúa ngủ lại Thanh Hà uyển, nên hi vọng có người của mình ở lại để ý Long tiêu. Nhất Thuần nhẹ lắc đầu, lòng dạ nữ nhân thật đáng sợ! Ngay cả mình cũng có, chỉ là trước kia chưa bộc lộ ra ngoài.

137. Chương 137: Đâm Thẳng Qua Tim

“Khốn kiếp, các người không phải nói người ở chỗ này sao?” Tin nhỏ giọng gầm thét, bên trong Thanh Hà uyển có một đám khách không mời mà đến núp sau bóng cây bàn luận xôn xao.

“Chủ tử, buổi chiều đúng là ở đây, có lẽ là đi ra ngoài rồi!” Hắc y nhân nhỏ giọng nói.

Kế hoạch hoàn mỹ như thế này, làm sao có thể bị gài bẫy, nếu không thì chắc chắn có nội gián, bị người khác cố ý dẫn tới nơi này. Trong lòng Tin mọi việc đã được chứng thực, một đám thị vệ từ trên trời bay xuống vây quanh bọn họ ngay cả nước cũng chảy không lọt.

“Đi ra đi, đã đến đây rồi thì cần gì phải trốn trốn tránh tránh?” Bên trong viện khuôn mặt Long Tiêu toát lên ý cười, chiêu này theo như Thuần nhi nói là gây ông đập lưng ông.

Tin nhất người nhảy vào bên trong viện cùng Long Tiêu giằng co, “Chỉ bằng những tên này liền muốn đối phó Bốn vương gia, Long Tiêu người cũng quá coi thường ta rồi.”

“Ha ha, Tin vương gia giọng điệu thật lớn, trừ phi tối nay người chưa dùng bữa tối, mặc may còn có hơi sức mà chạy đi.” Long Tiêu cười càng thêm lớn tiếng.

“Người! Hèn hạ vô sỉ.” Tin mới phát giác ra sau khi dùng qua bữa tối liền có cảm giác toàn thân mềm nhũn, lại bị hạ độc, chỉ trách lúc ấy quá sơ sót.

“Hèn hạ? Trẫm so với Tin vương gia vẫn còn kém mấy phần, hôm nay trẫm sẽ cùng người tính mỗi thù cướp vợ!” Long Tiêu không lời thôi dài dòng nữa, rút nhuyễn kiếm ra, trực tiếp hướng thẳng vào tim của Tin.

Dược lực đang chậm rãi phát huy công dụng, nhưng hắn không muốn ngoan ngoãn đứng chịu trận, phải tấn công, Thuần nhi từng nói, phòng thủ tốt nhất chính là tấn công, nếu liều mạng phòng thủ, cũng không bằng dùng toàn lực tiến công.

“Chủ tử, thuộc hạ chặn chúng lại ngài đi trước đi!” Dưới tay hắn toàn là đại cao thủ, cho nên hắn mới tự tin đi vào miệng cộp nhỏ rằng như vậy. Nhưng thị vệ hiển nhiên không phải tầm thường, mọi người đều có thân thủ, cũng không dễ dàng đối phó. Mấy người khác bị thị vệ vây quanh, bọn nô tài nhìn chủ tử từ lúc còn nhỏ cho tới lớn làm sao có thể nhẫn tâm để hắn mất mạng.

“Ít nói nhảm, giết tên cầu hoàng đế này cho ta!” Mặc dù thân thể càng ngày càng không nghe mình sai bảo, nhưng nếu để hắn cùng Thuần nhi chia lìa mãi mãi, vậy hắn sống cũng như đã chết!

“Hừ!” Kinh thường hừ lạnh, hắn nghĩ mình có thể trốn thoát sao?

Không quá nửa canh giờ, bên trong viện hơn phân nửa kẻ chết người bị thương, Tin không còn sức lực giãy giụa nữa, thở mạnh, nhìn thủ hạ từng người một ngã xuống, liền biết được kết quả.

“Quỳ xuống cầu xin trẫm, ta có thể cho người toàn thân!” Long Tiêu từng bước tiến lại gần, tỏ ra uy nghiêm.

“Ha ha ha...! Muốn giết cứ giết, vì nàng cho dù có chết cũng đáng giá.” nguyện vọng cuối cùng của hắn chính là trước khi chết được nhìn nàng một lần, hình như là hy vọng xa vời.

“Người không xứng nhắc tới nàng, nàng là của trẫm.” Hắn không cách nào chịu được khi Tin dùng giọng điệu dụ dỗ như thế để nhắc tới Nhất Thuần, tay cầm kiếm run run lao thẳng tới chỗ Tin.

Bước vào Thanh Hà uyển liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nàng không cần biết bất luận là kẻ nào chết đi, nhìn bên trong viện như vậy, trái tim đã không cách nào chịu đựng được lại một lần nữa đau đớn.

“Không cần!” Tiểu Lâm công chúa còn chưa kịp phản ứng, Nhất Thuần đã vọt tới, có lẽ do Long Tiêu quá mức chuyên chú muốn Tin chết, kiếm đâm xuống, nhưng người ngã xuống không phải là Tin.

Mọi người chết lặng, tại sao một cô gái không hề có chút công phu nào xông lên, lại không có một ai phát giác, nhìn gương mặt anh tuấn của bệ hạ từ từ vụn vỡ, hai mắt kinh khủng hiện đầy huyết sắc, giống như La Sát.

Hắn từ từ ôm lấy thân thể người ngã xuống. Nhuyễn kiếm vẫn còn ở trong thân thể của nàng, không biết tuyệt bất đầu rơi từ lúc nào, lại không thể lẩn át được thân thể xinh đẹp của nàng.

“Ha ha, thật chính xác nha, một kiếm đâm thẳng vào tim, Long Tiêu ta phải cảm tạ người, từ bây giờ nàng sẽ không bao giờ thuộc về người.” Tin điên cuồng cười, mặt chảy đầy nước mắt. Hắn thật vui, Tin biết được trong lòng Nhất Thuần mình quan trọng như thế nào, có thể dùng tánh mạng của nàng để đổi, nhưng cái giá của nó thật sự quá đắt, hắn tình nguyện không muốn biết; hắn không muốn nàng dùng tánh mạng của mình để chứng minh điều đó, hắn thà rằng nàng không chạy tới, thà rằng nhất kiếm này đâm vào trong thân thể của mình.

“Không cần, không nên làm ta sợ!” Long Tiêu dùng sức lắc lắc người trong ngực, nhưng không được đáp lại.

Tại sao lại đối với ta như vậy, Long Tiêu vô lực kêu gào, những chuyện vui trước kia đều trở thành vĩnh hằng. Hắn có thể giết người, giết vô số người, là vị hoàng đế cao cao tại thượng có thể sai bảo người khác, ra lệnh người khác, yêu thương người khác, cưng chiều người khác, có thể trọng thưởng cũng có thể trừng phạt kẻ khác, bất cứ chuyện gì cũng làm được, nhưng lại không có cách nào cứu được người mình yêu, tro mắt nhìn hai mắt xinh đẹp của nàng nhắm lại.

Không kịp để cho bọn họ nhìn một cái, không kịp để nói một tiếng gấp lại, không còn kịp nữa, tất cả đều không còn kịp nữa rồi, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, người ở trong viện chịu quá nhiều vết thương lòng, bây giờ không cần phải chịu đựng thêm bất cứ chuyện gì, tại sao lại không thể buông tay được? (hu hu hu thể lầy là thế nào, ta không chịu đâu)

138. Chương 138: Kết Thúc

“Tại sao? Tại sao lại giết nàng?” Tiểu Lâm công chúa điên cuồng hét chói tai, nhặt kiếm lên đâm vào lưng Long Tiêu, “Nàng chết rồi, sẽ rất cô đơn, người đi theo nàng đi!” bọn thị vệ tiến lên đem tiểu công chúa bắt lại, lại không ngừng được tiếng cười điên cuồng của nàng, tại sao? Tại sao không thể đâm thẳng qua thân thể của hắn? mọi người nhìn Nhất Thuần nằm trên mặt đất, đây là hình ảnh làm cho người khác vô cùng đau lòng, lẳng lặng, nhẹ nhàng, phát phối trong bông tuyết, Nhất Thuần lẳng lặng ngửa ra, mái tóc dài màu vàng kim xỏa xuống mặt đất, giống như một tầng tơ vàng che tuyết lại, nổi bật hơn hết chính là gương mặt chứa đựng ý cười, động lòng người – vĩnh hằng, đọng lại nụ cười!

“Mau gọi ngự y!” Lưu Bang Nam nóng nảy phân phó. Long Tiêu từ từ ngã xuống, khẽ vuốt ve mái tóc dài xinh đẹp của nàng, dịu dàng nói: “Nàng đi rồi, đem toàn bộ trái tim của ta mang đi, thật sự rất tàn nhẫn. Thì ra Thuần nhi của ta cũng sẽ đả thương người khác!”

“Nàng đừng rời xa trầm! Nàng là của trầm, Thuần nhi của trầm.” Giữ lại chút ý chí chống đỡ, Long Tiêu đẩy ngự y ra, một lần nữa đem Nhất Thuần ôm vào trong lòng, thật chặt, trong lòng mới lấy được một tia an ủi.

“Bệ hạ?” Tất cả ngự y đều quỳ trên mặt đất, quân vương si tình như vậy, làm sao bọn họ có thể nhẫn tâm quấy rầy.

Thị vệ bên trong viện, mọi người đều là nam nhi lãnh cảm, nhưng khi thấy cảnh ly biệt này, cũng vì họ mà rơi lệ.

“Thuần nhi, nàng đã mơ giấc mơ dài, cuối cùng cũng kết thúc, chúng ta về nhà đi!” Phát hiện ra nơi phát ra âm thanh, mọi người ngừng thở, thật lâu mới dời tầm mắt đi, một nhân ảnh bay trên không trung, thân thể phát ra những cánh hoa màu hồng, nhìn người nam nhân không nháy mắt cũng không dám nhìn xuống, người như vậy gặp một lần cả đời cũng sẽ không quên, yêu mỹ, tư thái tuyệt mỹ, khí chất lạnh lùng cao ngạo, hắn rốt cuộc là người gì?

Chỉ thấy nam tử đi tới chỗ Nhất Thuần cúi người nhẹ nhàng ôm nàng lên, mặc cho Long Tiêu đau lòng tuyệt vọng, lại không người nào có thể ngăn cản được hắn.

Nam nhân thần bí ôm giai nhân khuynh thành đi ở trong đêm tối, lại tạo thành một bức tranh hài hòa. Bọn họ thật là một loại người giống nhau, thần bí, tuyệt diễm, quý dị, làm cho người ta đoán không ra.

“Ta rất rõ, người không cam tâm; ta hiểu rõ, người không chịu; nhưng ta thật sợ người sẽ bị lạc ở trong mộng.” Thanh âm xa xôi, dịu dàng đến làm tan chảy lòng người.

“Hudson ca ca đây thật sự là giấc mộng sao? Vậy tại sao ca ca lại xuất hiện ở trong mộng của ta? Ca ca, Thuần nhi về sau không bao giờ mơ nữa, thật đau quá. . .” thanh âm trẻ con, hồn nhiên, trong sáng.

Mọi người trở mắt nhìn bọn họ rời đi, nhưng không cách nào ngăn cản. Tuyệt ngăn lại tất cả ký ức trên đất, Như một giấc mơ giữa ban ngày làm cho người ta mê mang. Làm cho người ta hoài nghi bọn họ là thật không hề tồn tại, tất cả chỉ là một giấc mộng?

Long Tiêu thật xin lỗi, tình yêu của người quá khổ quá đau. Lòng của ta quá mệt mỏi, kiên trì như vậy, ta đã không thể tiếp tục. Ta dùng cách thức thâm nhất, để người mất đi ta; đó là bởi vì ta ích kỷ muốn người từng đem cô đơn, tan nát cõi lòng vì ta mà khóc; ích kỷ muốn người dùng thời gian một đời, để nhớ đến ta. Tin thật xin lỗi, tình yêu của người quá nặng. Xin tha thứ cho ta không đủ kiên cường, xin tha thứ vì ta làm cho người thất vọng! Ta thật tàn nhẫn, đáng tiếc người phát giác quá muộn; việc sai lầm nhất của người, chính là người yêu người đã yêu người khác!

139. Chương 139: Ngoại Truyện

Từ từ mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà quen thuộc, Nhất Thuần đột nhiên ngồi dậy, tất cả mọi thứ chung quanh vẫn như trước, cảm thấy không có chút sức lực nào, lại không nhớ nhớ nổi rốt cuộc là có chỗ nào không đúng.

“Nha đầu nhà người? Ai, nếu thật sự không muốn thì để cho lão gia đẩy đi! Chờ mọi người tới, nhìn một chút, có lẽ con sẽ rất vui đó!” Di Lưu nhìn thấy Nhất Thuần vừa mới tỉnh dậy, chỉ biết lắc đầu, lúc này mới vừa đi xuống một chút mà nó lại ngủ.

“Người? Người nào?” Nhất Thuần không hiểu hỏi.

“Con của ta ơ, con thiếu ngủ sao? Ở đây nói mớ cái gì vậy? Nhanh đi trang điểm!” Di Lưu kéo Nhất Thuần, thuận thực giúp nàng sửa sang lại tất cả, không để ý tới tính tình của nàng, liền đi xuống lầu.

“Người?” Nhất Thuần nhìn người đang ngồi trong phòng khách, giống như đã từng quen biết, nhưng làm thế nào cũng nhớ không được rốt cuộc đã gặp ở đâu.

“Các con biết nhau? Vậy thì không cần cha giới thiệu!” Thiên ba vui vẻ nói, hân hoan với người con rể tương lai này rất là hài lòng, có rất ít người có thể đồng thời thông qua cuộc khảo hạch của hai cha con bọn họ. Thầm nghĩ, tiểu tử đừng làm cho ta thất vọng nha!

“Thiên bá bá hiểu lầm rồi, chúng con không biết nhau, có thể là do gương mặt và dáng dấp của con nhìn bình thường thôi!” Hudson đứng lên, dịu dàng nhìn chằm chằm Nhất Thuần.

“Không biết?” Thiên ba có chút không hiểu, nhìn vẻ mặt của nữ nhi rõ ràng là biết nha. Nhưng mà nhìn tình huống này xem ra hai người rất có hy vọng, trong lòng vui vẻ.

Sau khi ăn tối xong, Nhất Thuần muốn mời Hudson đến vườn hoa xem một chút, hành động này khiến người trong nhà thiếu chút nữa thét chói tai.

Thế gian luôn có mấy nhà vui mừng mấy nhà lo, ở một thế giới khác, người dân ở Ân quốc không người nào dám nói chữ Thiên, cũng không có người dám nhắc tới chữ Nhất Thuần, ai cũng biết cái tên xinh đẹp này, là cấm kỵ đối với hoàng thượng.

Người trong cung càng sống thận trọng hơn nữa, mỗi một cọng cỏ, mỗi một tảng đá ở Thanh Hà uyển, cũng rất bình thường. Nhưng ngàn vạn lần không được đụng tới, càng đừng mong bước vào đó được.

Tất cả mọi thứ ở đây, cũng có thể làm hoàng thượng đau lòng.

Không người nào dám chỉ trích hoàng đế. Hắn đem hậu cung giết sạch sẽ, đem tiểu muội muội mình sủng ái nhất bắt làm ni cô. Đem vị Vương gia của Vũ quốc nuôi ở trong lồng chim khổng lồ.

Tất cả mọi người đều nói Long tiêu là ác ma, là một tên hôn quân, đây là việc có thật, không ai hoài nghi những lời này.

“Tại sao không giết ta?” Đứng ở trong lồng Tin bình tĩnh mở miệng.

“Trẫm muốn ngươi sống lâu thật lâu, muốn ngươi mỗi đêm vì nàng mà đau lòng.” Muốn ngươi giống như ta, cùng chịu nỗi đau mất đi nàng.

Trong vườn hoa xinh đẹp, nước phun lên rồi rơi xuống hồ, Nhất Thuần cùng Hudson sóng vai đứng lặng lẽ, muốn nói gì đó, nhưng không mở miệng.

“Ngươi nhớ ta sao?” Không chờ Nhất Thuần mở miệng, Hudson đã lên tiếng.

Nếu như nàng nói nhớ, ta liền đem tất cả trí nhớ còn lại trả lại cho nàng.

Nếu nàng nói không nhớ rõ, vậy hãy để cho chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi! Đây cũng là kết quả ta mong muốn.

“Ừ?” Trực giác nói cho nàng biết, nam nhân ở trước mắt rất kỳ quái, nhưng vấn đề của hắn càng kỳ quái hơn, nhưng điều đó cũng nói lên là họ biết nhau, nếu không người đàn ông này sẽ không hỏi mình có nhớ hay không.

“Trả lời ta?” Hudson nghiêm túc nói.

Nếu như là biết, vậy tại sao không nhớ nổi một cuộc biết nhau như thế nào? Nhất Thuần tự nhận là trí nhớ của mình không hề kém! Nếu như không biết, vì sao lại cảm thấy hắn quen thuộc như vậy.

“Ta không biết!” Nhất Thuần nhẹ nhàng mở miệng, nàng nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Đây không phải là đáp án!” Hudson nhẹ nhàng nắm lấy cằm của nàng, “Nếu như muốn hỏi tại sao, vậy thì hôn ta một cái!”

Nhất Thuần tự nhiên nhón chân lên hôn một cái!

Đám người nhìn lên ở trên lầu liền vui mừng! Bọn họ chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi, hài tử của hắn đã trưởng thành, rốt cuộc cũng tìm được nửa kia của mình, sau đó hạnh phúc cuộc sống với nhau, cho đến hết quãng đời còn lại!

Thuần nhi! Nàng chỉ là không cẩn thận nên ngủ một giấc, tỉnh mộng lại đến cổ đại làm tình nhân của hoàng đế!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-lam-tinh-nhan-cua-hoang-de>